

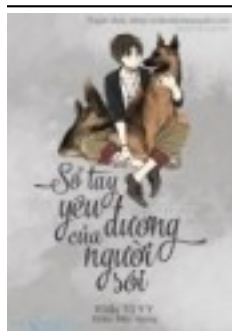
Sổ Tay Yêu Đường Của Người Sói

Contents

Sổ Tay Yêu Đường Của Người Sói	2
1. Chương 1: Xem Mắt Thu Hoạch Lớn	2
2. Chương 2: Lượng Ăn Của Anh Thật Lớn	5
3. Chương 3: Ánh Trăng Tròn Lại Sáng	9
4. Chương 4: Đồng Nghiệp Nam Kỳ Hoa	12
5. Chương 5: Lại Tiếp Tục Xem Mắt.	16
6. Chương 6: Cùng Nhau Xem Phim	20
7. Chương 7: Dạy Dỗ Mèo Con	24
8. Chương 8: Dì Cả Viếng Thăm	28
9. Chương 9: Cô Gái Thổ Lộ Trước	31
10. Chương 10: Hạ Meo Meo Ghen.	35
11. Chương 11: Món Quà Nhỏ Của Anh	38
12. Chương 12: Chuẩn Bị Trước Khi Đi Thăm.	42
13. Chương 13: Tiền Hưu Lo Lắng	45
14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn Thổ Lộ	50
15. Chương 15: Tộc Trưởng Mới Của Miêu Tộc	53
16. Chương 16: Khế Ước Miêu Tộc.	57
17. Chương 17: Không Còn Hung Dữ	61
18. Chương 18: Trai Đẹp Thần Bí	64
19. Chương 19: Gặp Nhau Giữa Rừng Trúc	68
20. Chương 20: Chương 20 (1)	72
21. Chương 21: Chương 20 (2)	78
22. Chương 22: Chương 21	84
23. Chương 23: Gặp Mặt Bạn Cũ	88
24. Chương 24: Đại Hội Thử Dục Thể Thao Dành Cho Nhân Viên	91
25. Chương 25: Bí Mật Là Cái Gì?	95
26. Chương 26: Con Chó Lang Thang	99
27. Chương 27: Hạ Meo Nhớ Lại	103
28. Chương 28: Cửa Hàng Vật Nuôi Gặp Nạn	107
29. Chương 29: Sức Khổng Chế Yếu Ốt	111
30. Chương 30: Anh Trở Nên Khác Thường.	115
31. Chương 31: Bí Mật Bị Phát Hiện	119
32. Chương 32: Không Phải Loài Người	123
33. Chương 33: Tiếp Nhận Rất Khó Khăn	127
34. Chương 34: Đuôi Mèo Của Anh Ta	130
35. Chương 35: Đi Tới Nhà Hạ Meo Meo	134
36. Chương 36: Chị Gái Rất Dịu Dàng	138
37. Chương 37: Nguồn Gốc Yêu Tộc	142
38. Chương 38: Giằng Co Kịch Liệt	145
39. Chương 39: Không Xa Không Rời	150
40. Chương 40: Sống Chung Ngọt Ngào	153
41. Chương 41: Hoà Thuận Vui Vẻ	157

42. Chương 42: Giành Cầu Hôn Trước	160
43. Chương 43: Tiệc Tối Vui Vẻ	165
44. Chương 44: Suy Nghĩ Của Khăng	168
45. Chương 45: Nhìn Thấy Người Sói	172
46. Chương 46: Dấu Vết	175
47. Chương 47: Bị Phát Hiện Rồi	179
48. Chương 48: Dạy Đỗ Con Gái	182
49. Chương 49: Thuyết Phục Cha Mẹ	186
50. Chương 50: Nói Chuyện Ở Trong Rừng	189
51. Chương 51: Hôn Lễ Long Trọng	191

Sổ Tay Yêu Đường Của Người Sói

Giới thiệu

Một ngày nào đó, sau khi yêu đường được ba tháng, Tiễn Hựu phát hiện bạn trai cô có bí mật kinh r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-yeu-duong-cua-nguoi-soi>

1. Chương 1: Xem Mắt Thu Hoạch Lớn

Đô thị phồn hoa đều náo nhiệt suốt đêm như vậy.

Tiền Hựu lẻ mề từ nhà mình ra cửa, đi về phía trước đường phố chật chội một đoạn, cuối cùng dừng chân ở cửa một siêu thị lớn.

Cái siêu thị này cách nhà cô vô cùng gần, thân là một trạch nữ, căn bản bình thường Tiền Hựu đều kiểm đồ ăn ở đây, vì vậy cô cực kỳ có cảm tình với cái siêu thị này.

Mà bây giờ cô nhìn bảng hiệu thật to của cửa siêu thị, không khỏi cúi đầu, thở dài.

Cô lấy điện thoại di động ra, từ danh sách danh bạ tìm người có tên là “Người đàn ông xem mắt số 42”, gửi một tin nhắn cho đối phương: “Chào anh! Tôi là Tiền Hựu, ngày hôm trước chúng ta đã từng liên lạc, thật ngại quá, tôi muốn xác định lần nữa, địa điểm hôm nay chúng ta gặp mặt tại khu thịt sống trong siêu thị XX?”

Một phút đồng hồ sau cô nhận được “Người đàn ông xem mắt số 42” trả lời, dùng từ hết sức ngắn gọn: “Vậy xin ở đó chờ tôi...mười phút nữa tôi sẽ đến.”

“Được rồi.” Tiền Hựu bất đắc dĩ thở dài, thêm một dấu ngoặc ở đằng sau “Người đàn ông xem mắt số 42”, viết lên bốn chữ “Mở ảo kỳ hoa (*)”.

(*) Kỳ hoa: là ví dụ ai đó (hoặc một cái gì đó) rất lạ lùng.

Haizz, cái này thật không thể trách cô bất bẻ! Thật sự là kể từ khi Tiền Hựu bị mẹ bắt đi xem mắt nửa năm qua, đã gặp rất nhiều ngạc nhiên.

Thật ra thì Tiền Hựu yêu cầu không có cao lắm, năm nay cô 25 tuổi, làm thư ký ở một Xí Nghiệp lớn tại thành phố phồn hoa này, trước đây không lâu mới vừa dưới sự ủng hộ của cha mẹ mà mua cho mình một căn phòng không lớn không nhỏ, bàn về diện mạo, cô cảm thấy mình cũng không có khó coi, cũng không biết tại sao, mỗi lần giới thiệu đối tượng hẹn hò cho cô cũng đều một lời khó nói hết.

Có nhiều lần ăn cơm cũng giả chết không bỏ tiền mà chờ Tiền Hựu trả tiền, có vừa gặp mặt một lần muốn hỏi thăm tiền lương Tiền Hựu bao nhiêu, khi biết số lượng không cao thì lộ ra sắc mặt khinh bỉ, có gặp mặt vài lần liền nghiêm mặt lập phép tắc với Tiền Hựu, nói anh ta đường đường là đàn ông tuyệt đối sẽ không làm việc nhà

Mới đầu, Tiền Hựu là lính mới xem mắt đều sắp bị những người đàn ông xem mắt ép cho tụt xấu đầy mình, cũng may cô có một Khuê Mật tốt, từ khi bắt đầu Khuê Mật nghe được chuyện của Tiền Hựu liền chăm chọc, trước tiên dạy dỗ cô một trận, tiếp đó lập tức không nói hai lời đoạt lấy điện thoại di động của cô, viết lên ba chữ phía sau tên của những người đàn ông xem mắt “Đại kỳ hoa”.

Từ đó về sau Tiền Hựu mới xem như có kinh nghiệm, sau này xem mặt với kỳ hoa, cô cũng có thể có kinh nghiệm cự tuyệt, ghi chú phía sau số điện thoại của họ hai chữ “Kỳ hoa”. Chỉ là. Mặc dù kỹ năng xem mắt nâng cao, nhưng cô vẫn không thể gặp đối tượng thích hợp!

Hai tháng trước, Tiền Hựu rất vất vả mới chọn trúng một người đàn ông nhìn qua không kém, đối phương cùng tuổi cô, công việc ổn định, mặc dù không có đẹp trai đến trình độ minh tinh, nhưng cũng coi như anh tuấn, hơn nữa tính tình cũng rất được, Tiền Hựu cảm thấy có lẽ hai người sẽ có cơ hội, nhưng mà sở thích của họ không chút giống nhau, Tiền Hựu là trạch nữ, thích ở nhà xem phim và ăn đồ ăn vặt, nhưng người nam kia lại thích kết giao và đi chơi, hai người thật sự không hợp, cuối cùng Tiền Hựu không còn cách nào chỉ có thể buông tha.

Sau đó Tiền Hựu cảm thấy, thật ra thì cuộc sống một mình cũng rất thỏa mãn, nếu như không gặp được chân ái, độc thân cũng không có gì không tốt. Từ đó về sau, Tiền Hựu hoàn toàn tiến vào trạng thái không sao cả, mẹ của cô giới thiệu đối tượng hẹn hò thì cô tùy ý đi gặp.

Hôm nay phải gặp một người đàn ông xem mắt như thế nào.

Lần đầu tiên mẹ nói với cô về người đàn ông xem mắt thì Tiền Hựu không có nghiêm túc nghe, đối phương cũng gọi điện thoại hẹn gặp mặt, cô cũng chỉ kinh ngạc cảm thấy giọng nói của anh ta rất êm tai. Nếu không phải chiều hôm nay mẹ gọi điện thoại tới đây thúc giục, thiếu chút nữa Tiền Hựu đã quên hôm nay cô phải xem mặt.

Buổi chiều cô đang ôm đồ ăn vặt ngồi trước máy vi tính xem phim, mẹ già gọi điện thoại tới: “Con gái, không phải buổi tối con hẹn người ta đi xem mắt sao? Mẹ nói cho con biết, lúc này nhất định con phải nắm chặt, biết không? Lần này người giới thiệu là bạn của mẹ, rất đáng tin! Bà ý nói, người xem mắt cũng có tiền đồ, buôn bán cũng làm được ra nước ngoài rồi! Không phải mẹ tham tiền, nhưng điều kiện kinh tế như vậy, con gả đi mới có thể sống tốt!”

Tiền Hựu đầu đầy hắc tuyến, “Mẹ, con còn chưa có thấy anh ta đâu, làm sao mẹ đã ảo tưởng chuyện gả con đi!”

“Ta chỉ nói một chút có sao! Được rồi, con không cần làm ồ bất động, nhanh lên làm mình xinh đẹp chút, buổi tối biểu hiện cho tốt! Mẹ chờ tin tức tốt từ con!”

Tiền Hựu “vâng” dài một tiếng, sau khi cúp điện thoại tiếp tục xem phim, cho đến khi thời gian hẹn trước 20’, cô mới đi rửa mặt, tùy tiện buộc tóc đuôi ngựa, đem đôi mắt thâm quầng vì thức đêm xem phim ra cửa.

Vì vậy hiện tại, Tiền Hựu liền đứng ở khu thịt sống trong siêu thị, nhàm chán lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi.

Chơi một lát bỗng cảm thấy càng nhàm chán, định gửi tin tức chăm chọc với Khuê Mật: “Nhất định người xem mắt hôm nay là kỳ hoa! Anh ta lại hẹn gặp mặt mình ở khu thịt sống trong siêu thị! Căn bản là mình

không hiểu tại sao lại muốn gặp mặt ở chỗ này a a a a!”

Khuê Mật nhanh chóng trả lời: “Có thể anh ta không muốn đi ăn cơm, ăn cơm phải xài tiền?”

Ngón tay Tiền Hựu nhanh chóng di chuyển trên màn hình, “Vây mình dứt khoát rời đi chứ không muốn lãng phí thời gian với kỳ hoa!”

Khuê Mật: “Cậu cứ đi như thế, mẹ cậu có thể hành hung cậu hay không?”

Tiền Hựu: “. QAA cậu là người xấu!”

(*)QAA: biểu tượng cảm xúc khóc

Về mặt cô như đưa đám để điện thoại di động xuống, nghĩ đến mẹ vì hôn nhân của cô mà buồn rầu, cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại chờ đợi.

Vì đứng ở yên một chỗ đã lâu, có một dì trung niên nhìn thật trong tủ lạnh, ngẩng đầu nói với cô: “Em gái à, cắt cho tôi một cân thịt nạc!”

Tiền Hựu vội vàng lắc đầu một cái: “Thật xin lỗi, tôi không phải nhân viên làm việc ở đây.”

Dì kia nói xin lỗi rồi đi ra ngoài, lưu lại Tiền Hựu một người khóc không ra nước mắt, rốt cuộc lúc nào cái người xem mắt tên là Đông Lang mới đến đây! Cô không muốn đứng ở phía trước một đồng thịt nữa..., cô chưa ăn cơm tối nhìn đồng thịt này thật sự rất đói hu hu hu!

Tiền Hựu cúi đầu tiếp tục chơi trò chơi, một lát sau, lại có người vỗ nhẹ bả vai cô, Tiền Hựu đang chơi đến lúc quan trọng, cũng không ngẩng đầu lên, “Tôi không phải nhân viên làm việc ở đây, tôi đang chờ người.”

Bên cạnh yên tĩnh một lát, sau đó vang lên giọng nam trầm ồm ồm dễ nghe: “Tôi biết, tôi cũng tới tìm người.”

Tiền Hựu dừng tay lại, trên màn hình biểu thị cô qua cửa, cùng lúc đó cô ngẩng đầu lên, nhất thời đụng vào một đôi mắt đen nhánh.

Người đàn ông trước mặt tối thiểu cao tầm 1m9, toàn thân mặc áo sơ mi đen và quần dài màu đen, chân dài thẳng tắp tuyệt đối hoàn mỹ hơn những người mẫu, mà xuất sắc nhất chính là khuôn mặt anh, tóc ngắn gọn gàng, bên dưới mày kiếm là đôi mắt sáng, còn có sống mũi cao và cánh môi nhạt, quả thật. Quả thật còn đẹp trai hơn so với mình tính!

Tiền Hựu không khỏi nuốt nước miếng một cái, “Anh. Anh là Đông Lang?”

Người đàn ông anh tuấn khẽ mỉm cười, gật đầu, “là tôi. Cô chính là Tiền Hựu, rất hân hạnh được biết cô.”

Đông Lang đưa tay ra với cô.

Tiền Hựu ngần ra, tiếp lập tức cắt điện thoại di động, dùng sức cầm tay anh: “Tôi tôi tôi. Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh! Vô cùng vô cùng vui mừng! Vui mừng anh không thể tưởng tượng được!”

Trời ạ, sau khi xem mắt nhiều lần như vậy, cuối cùng ông trời cũng ban cho cô một Đại Suất Ca ưu tú! Tiền Hựu kích động đến muốn lăn lộn trên đất.

Hình như là không ngờ Tiền Hựu sẽ phản ứng nhiệt tình như vậy, Đông Lang khẽ nhướng mày, mới nói: “Thật xin lỗi, hẹn cô gặp mặt ở chỗ này. Nhưng tôi vừa lúc muốn tới siêu thị mua chút thịt, cho nên liền quyết định ở nơi này. Chờ tôi mua thịt xong một lát, chúng ta đi ăn cơm tối, có được không?”

“Ừm ừm, dĩ nhiên có thể, không thành vấn đề không thành vấn đề!” Về mặt Tiền Hựu háo sắc, nhìn siêu cấp đại soái ca trước mắt, đã hoàn toàn quên sạch những lời cô vừa chằm chọc đối phương.

“Tốt.” Đông Lang hỏi nhân viên khi bán hàng việc muốn mua thịt, muốn mua chính là mấy chục cân, Tiền Hựu đi theo anh đến thẳng quầy thu ngân, trên đường vẫn nhìn chăm chăm vào anh, đến mắt cũng không chịu chớp, cho đến khi Đông Lang quay đầu lại nhìn cô, “Tiền tiểu thư.”

“Hả?” Tiền Hựu chớp chớp mắt to của mình.

“Tôi phải tính tiền rồi.”

“Hà? Anh không mang tiền sao tôi trả tiền giúp anh!” Tiền Hựu lập tức nói, nói thật, trước kia cô ghét nhất gặp phải người nam giả chết không chịu trả tiền, nhưng hôm nay gặp Đông Lang, cô thật sự có thể bỏ tiền nuôi anh! Hu hu hu, được rồi, đây quả nhiên là một thế giới xem mặt!

Nhưng tiếc rằng Đông Lang cười nói, “Không phải. Tôi mang tiền, nhưng tôi phải tính tiền rồi, cho nên có thể buông tay tôi ra được không?”

Tiền Hựu chớp mắt mấy cái, cúi đầu xem xét, ngạc nhiên phát hiện mình vẫn nắm chặt tay trái của anh! Gào khóc, đây là chuyện gì đã xảy ra, tại sao cô hoàn toàn không có cảm giác vậy!

“Đúng đúng đúng thật xin lỗi!” Tiền Hựu vội vàng buông tay ra, mặt của cô nóng quá, thắm rồi, nhất định hồng thành mông khỉ! Hu hu hu, làm sao Tiền Hựu cô có thể không dè dặt như vậy!

Hình như Đông Lang lại không ngại, sau khi anh trả tiền xong, mang thịt ra ngoài siêu thị, trả tiền cho người giao hàng đem thịt kia đi.

Sau đó anh quay đầu cười đẹp trai với cô một tiếng, Tiền Hựu nhất thời bị điện giật, nghe anh nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi, cô muốn ăn cái gì?”

“Tôi ăn cái gì cũng được!” Tiền Hựu không ngừng tự nói với mình, dè dặt một chút, dè dặt một chút, nhưng đối mặt với người đàn ông trong lý tưởng của cô, cô thật sự không dè dặt xuống được!

“Ừm. Vậy ăn lẩu được không? Khi tôi đi tới đây, thấy chung quanh đây có một quán lẩu.”

Tiền Hựu gật đầu xấp có bóng chồng(hình ảnh), “Được được được!”

Vì vậy Đông Lang dẫn Tiền Hựu nẩy mầm sắc tâm đi đến phía trước, trên con đường này người đi đường không ít, nhưng tương đối hỗn loạn, khi hai người đi qua một ngõ hẻm thì bên trong chợt lao ra một con chó lớn toàn thân trắng như tuyết, bộ lông của người nó trơn bóng và xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là được tỉ mỉ nuôi nấng. Nó nhìn chằm chằm bóng lưng Tiền Hựu một chút, ánh mắt căng thẳng, nhanh chóng chạy về phía Tiền Hựu, ngay tại lúc đến gần sau lưng Tiền Hựu, lại đột nhiên dừng bước.

Bởi vì người đàn ông bên cạnh Tiền Hựu chợt quay đầu lại nhìn nó một cái, ho nhẹ một tiếng, con chó màu trắng ngớ ngẩn, cuối cùng ngoan ngoãn quay đầu rời đi.

Tiền Hựu cảm thấy sau lưng có chút kỳ quái, quay đầu liếc mắt nhìn lại, nhưng cái gì cũng không còn nhìn thấy, gãi gãi đầu hỏi Đông Lang: “Là trời sắp mưa sao? Anh có cảm thấy vừa rồi sau lưng nổi lên trận gió?”

Đông Lang cười với cô một tiếng, “Là cô cảm giác sai. Đi thôi, quán lẩu ở phía trước.”

“A, Được!” Tiền Hựu không nghi ngờ gì, lập tức nhảy nhót theo Đông Lang vào quán lẩu.

2. Chương 2: Lượng Ăn Của Anh Thật Lớn

Hai người ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất trong quán lẩu.

Đông Lang đưa thực đơn cho Tiền Hựu, “Cô muốn ăn cái gì, cứ tùy ý gọi.”

Nói thật, ở siêu thị đợi anh lâu như vậy, Tiền Hựu đã rất đói bụng, nhưng trong lòng cô còn ghi nhớ con gái là phải dè dặt, vì vậy chỉ cố nén nước miếng chỉ vào mấy thứ, sau đó liền trả thực đơn lại cho Đông Lang, “Tôi được rồi, anh chọn đi.”

“Ừm.” Đông Lang gật đầu một cái, chợt nói, “Đúng rồi, Tiền tiểu thư, trước khi ăn tôi có chuyện quan trọng cần nói cho cô biết.”

Tiền Hựu hồi tưởng lại những kinh nghiệm xem mặt thê thảm trước, nhất thời trong lòng khẩn trương, anh anh anh. Anh muốn nói gì? Chẳng lẽ là nói “Thật ra thì tôi không có ý với cô nhưng theo lễ phép nên bữa cơm này tôi mời”? Hay là nói “Tôi không có ý với cô cho nên bữa cơm này chúng ta chia AA” ?

Hu hu hu, cái nào cũng không muốn!

Biểu cảm Đông Lang hình như có chút thẹn thùng, yên lặng chốc lát mới nói: “Khụ, lương cơm tôi ăn khá lớn, hi vọng lát cô không bị tôi hù dọa.”

Tiền Hựu nhất thời thở dài một hơi, “Không có. Không sao cả, ăn nhiều là phúc, tôi sẽ không bị dọa sợ, tôi cũng ăn rất nhiều, thật đó! Mỗi ngày đều có thể tiêu diệt hết vài gói đồ ăn vặt!”

Đông Lang cười, tất cả khoe mắt đuôi mày đều là ảm áp, anh gật đầu một cái, “Vây thì tốt. Tôi bắt đầu gọi thức ăn.”

Tiền Hựu bị nụ cười này nhanh chóng làm cho tâm can loạn chiến, gật đầu lung tung nói: “Được được, anh cứ gọi tùy ý.”

Vì vậy cô liền trở mắt nhìn một mình Đông Lang 20 phần thịt bò 10 phần chân giò hun khói 10 phần cá viên.

Sau khi giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, Đông Lang vừa quay đầu nhìn thấy biểu cảm Tiền Hựu kinh ngạc, không khỏi nhếch môi cười, “Cô xem, tôi đã nói cô sẽ bị tôi dọa sợ.”

. Không chỉ là tôi bị giật mình có được hay không, đến người người phục vụ bên cạnh kia cũng bị dọa vô cùng! Anh không nhìn thấy khi cô ấy bỏ đi thiếu chút nữa là vấp ngã!

Trong lòng Tiền Hựu điên cuồng hô hào, nhưng mà trên mặt cố gắng giữ vững dáng vẻ bình tĩnh, “Không có. Không có mà, tôi. Tôi chỉ là có chút lo lắng, gọi nhiều như vậy, anh thật sự có thể ăn hết sao?”

“Có thể, tin tôi đi.” Đông Lang dùng giọng nói từ tính trả lời.

Cuối cùng ba cái chữ kia giống như biến thành một loại ma chú, đem sự kinh ngạc và lo lắng của Tiền Hựu được trấn an. Trong phút giây này, trước mắt cô không khỏi hiện qua rất nhiều hình ảnh: cô và Đông Lang ở cùng một chỗ, cô lo lắng anh đẹp trai như vậy sẽ bị người khác cướp đi, anh xoa đầu của cô dịu dàng nói “Tin anh đi”; bọn họ sắp kết hôn rồi, cô hết sức sợ hãi đối với hôn nhân, anh đeo nhẫn cho cô nói “Tin anh đi”; bọn họ sinh con –

Oa gào khóc, làm sao đã nghĩ đến sinh con rồi, Tiền Hựu mày mau trở lại mau trở lại!

Mặt mũi Tiền Hựu nhất thời thẹn thùng đỏ bừng, vội vàng dùng cái cốc nước che mặt lại.

“Cô làm sao vậy?” Đông Lang hỏi, giọng nói quan tâm nhưng rất khách khí.

“Không có. Không có việc gì.” Tiền Hựu dùng cái cốc làm nguội mặt, rồi mới ngẩng thẳng người một lần nữa, cô cắn môi, cẩn thận nói: “Cái đó, Đông tiên sinh, trước khi chúng ta bắt đầu ăn cơm, tôi. Có thể hỏi anh mấy vấn đề không?”

“Dĩ nhiên.” Đông Lang gật đầu, “Muốn hỏi cái gì?”

“Ừm. Đầu tiên. Vấn đề thứ nhất, anh. Từ lúc nào mà anh đã bắt đầu xem mắt vậy?”

Đông Lang hồi đáp: “Tối hôm nay.”

Nói cách khác đối tượng lần đầu tiên hẹn hò là tôi rồi...! Trong lòng Tiền Hựu nhảy loạn, lại hỏi tiếp: “Vây. Tại sao muốn tới đây xem mắt?”

“Trong nhà ép.”

Tiền Hựu nhất thời như rơi xuống vực sâu.

Hu hu hu, tại sao anh lại có thể thẳng trả lời mình như vậy! Hơi khéo léo một chút cũng tốt mà! Anh nói như vậy, không phải chứng minh Tiền Hựu không có một chút lực hút với anh, hôm nay anh chỉ tới ứng phó thôi sao?

Nếu mà đổi lại trước đây, chỉ sợ Tiền Hựu đã sớm nói ra bốn chữ trong lòng nhất định người đàn ông xem mắt này là cực phẩm kỳ hoa, nhưng. Nhưng khi nhìn vẻ mặt anh hùng hào khí của người này, căn bản là Tiền Hựu không hạ quyết tâm được!

Hu hu hu, đây quả nhiên là thời buổi xem mặt!

Đông Lang yên lặng quan sát thái độ cô gái trước mặt. Mặc dù cô cố gắng đè nén tâm tình, nhưng anh có sự sáng suốt vượt qua người thường nên rõ ràng quan sát được từng biểu cảm biến hóa của cô. Khi thị giác của anh vượt qua người thường, thì trong mắt Tiền Hựu giống như một con sóc con nhích tới nhích lui đáng yêu.

Anh không khỏi nhếch miệng, bổ sung: “Chỉ là, tự tôi cũng muốn tìm đối tượng rồi. Một người đã phí thời gian mấy chục năm, luôn có chút cô đơn.”

Quả nhiên Tiền Hựu xốc lại tinh thần một lần nữa, cô trợn to hai mắt, “Nói như vậy, Anh. Trước kia anh không có yêu ai sao? Anh đẹp trai như vậy, chẳng lẽ không có cô gái nào theo đuổi anh sao?”

“Đã từng có một chút. Nhưng mà đối với họ mà nói, tôi không thích hợp, cho nên vẫn không có tìm.”

Tiền Hựu cảm thấy những lời này có chút là lạ, nhưng còn chưa kịp nghĩ sâu, lại nghe thấy Đông Lang nói tiếp: “Cám ơn cô khen tôi đẹp trai.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiền Hựu nhất thời còn hồng hơn so với nồi canh ớt, “Anh anh anh. Anh thật sự rất tuần tú, tôi chỉ nói thật mà thôi.”

Đông Lang nhếch môi cười, gương mặt đẹp trai mơ hồ có chút kỳ lạ, “Cô cũng rất xinh đẹp.”

Tiền Hựu che mặt, “Không có, anh đừng nói như vậy, tôi sẽ xấu hổ.” Cô cúi đầu xuyên qua cái cốc nhìn thấy bóng dáng của mình, chợt phát hiện cô có hai con mắt thâm quầng, nhất thời liền muốn kêu trời kêu đất, ông trời ơi, tại sao hôm nay cô không nghe lời của mẹ, hóa trang tốt rồi mới ra cửa!

Tiền Hựu lại muốn giấu mặt phía sau cái cốc.

“Đừng trốn.” Hình như là nhìn thấu Tiền Hựu xấu hổ, Đông Lang trầm giọng nói, “Trong mắt của tôi cô rất đẹp, cô không cần cảm thấy xấu hổ hay là không dám thừa nhận.”

Tiền Hựu cảm thấy trong lòng ấm áp, không khỏi dùng sức gật đầu, “Ừm. Cám ơn anh.”

“Khách sao rồi.” Đông Lang cười nói, “Đồ ăn tới rồi, chúng ta ăn đi.”

Theo lời của anh, hai nhân viên phục vụ nâng khay, mang món bọ họ gọi bày ở trên mặt bàn, nhưng thật sự bởi vì Đông Lang gọi quá nhiều, căn bản không để hết được, cuối cùng nhân viên phục vụ đặc biệt tìm đến một xe đẩy nhỏ, đặt thịt còn dư lại ở bên cạnh, để cho bọn họ ăn xong tự mình lấy.

“Được rồi, không sao đâu.” Sau khi Đông Lang lịch sự nói với nhân viên phục vụ, quay đầu lại nói với Tiền Hựu: “Canh sôi rồi, cho đồ ăn thôi.”

Tiền Hựu cầm đũa lên, bỏ rau dưa mình thích vào nồi lẩu, ngẩng đầu nhìn thấy Đông Lang trực tiếp cho toàn bộ phần thịt bỏ vào trong nồi. Cô đang muốn nhắc nhở anh thịt dễ dàng chín quá, liền thấy anh lấy muôi lên vớt, rất nhanh đã vớt thịt được nấu chín vào trong bát.

“Cô ăn một chút chứ?” Anh vớt muôi lên trước mặt cô.

“Cám ơn.” Tiền Hựu gấp một chút, vừa ăn, vừa lặng lẽ quan sát dáng vẻ ăn của anh, nói thật, mặc dù lượng cơm đàn ông ăn nhiều, nhưng cô thật sự không có cảm thấy Đông Lang ăn được nhiều thịt như vậy.

Vậy mà ngay sau đó, cô đã nhìn thấy kỳ tích.

Chỉ thấy Đông Lang ngồi thẳng, động tác tuyệt đẹp mà “Vèo vèo vèo” cho từng miếng thịt vào trong miệng, động tác cực nhanh ngay ngắn trật tự, sau khi môi mỏng đẹp mắt nhẹ nhàng đóng mở mấy lần, rất nhanh tất cả thịt đều vào bụng anh.

Bông cải xanh (xúp lơ) trong tay Tiền Hựu rơi trở về trong bát, mới vừa rồi cô thấy động tác ăn của anh mà hoa mắt! Khăng định anh tăng thêm hiệu ứng đặc hiệu! Tại sao cô cảm thấy như đang xem phim khoa học viễn tưởng vậy!

Đông Lang để đũa xuống, vẻ mặt thản nhiên nhìn về phía cô, “Vấn đề của cô rồi. Xin lỗi, bình thường tôi ăn cái gì cũng đều như vậy.”

“Không không không, không có bị dọa!” Tiền Hựu lập tức nói, hai mắt sáng như sao ngoài cửa sổ, “Anh. . . . Anh thật lợi hại! Làm sao ăn nhanh được như vậy, hơn nữa động tác vẫn rất ưu nhã, tôi bội phục anh! Thật ra thì tôi cũng rất thích ăn như vậy, nhưng mà cho tới nay không có ăn được thoải mái như vậy!”

Đông Lang khẽ sững sốt nửa giây, mới lộ ra nụ cười lần nữa, “. Cám ơn cô đã nói như vậy.”

“Ha ha.” Tiền Hựu gãi đầu cười một cái, đẩy một đĩa rau xanh tới trước mặt anh, “Ăn chút cái này đi, ăn một lúc nhiều thịt như vậy, nhất định là có chút ngán.”

Ai ngờ anh lắc đầu một cái, “Xin lỗi, tôi không ăn rau.”

“À? Không thích ăn rau xanh sao?”

“Không. Món gì cũng không thích ăn.” Đông Lang lạnh nhạt nói, “Mặc dù thật ra thì cũng có thể ăn, nhưng bản thân tôi lại nuôi không trôi, vẫn tương đối thích ăn thịt.”

“Ồ ồ ồ.” Tiền Hựu vội vàng chuyển đồ ăn trở về, “Vậy thì ăn thịt đi, thật ra thì tôi và anh khá giống nhau, tôi cũng rất thích ăn thịt, khi còn bé mẹ tôi thường đuổi theo tôi bắt tôi dùng bữa, mỗi lần tôi đều chạy trốn, ha ha ha.”

Trong mắt Đông Lang lóe lên mấy phần ánh sáng, chợt nói: “Có thể nói cho tôi biết một chút về cuộc sống của cô không? Cô là người thế nào, Bây giờ cuộc sống trôi qua thế nào? Tôi đối với cuộc sống của cô, cảm thấy rất hứng thú.”

Tiền Hựu nhất thời mở máy hát ra, nói chuyện thú vị của cô từ nhỏ đến lớn, nói tới các đồng nghiệp kỳ hoa ở công ty cô, nói cô thích ăn đồ vật thích xem phim truyền hình, nói xong không dứt. Đợi cô vẫn chưa thỏa mãn dừng lại thì Đông Lang đã sớm tiêu diệt sạch sẽ một bàn thịt rồi.

Tiền Hựu có chút ngượng ngùng, “Có phải tôi nói quá nhiều hay không? Thật xin lỗi, thật ra thì bình thường tôi không có nhiều lời như vậy. Nhưng mà vừa gặp anh liền.”

“Không sao, tôi rất thích nghe.” Đông Lang mỉm cười nói, “Nếu như có thể, lần sau chúng ta gặp mặt cô lại nói tiếp cho tôi nghe nhé?”

Anh mắt Tiền Hựu nhất thời sáng lên, Oa, anh nói rằng lần sau! Oa, nói cách khác bọn họ còn có cơ hội! Cô vội vã gạt đầu, “Được được! Không thành vấn đề!”

“Nói lâu như vậy, cô đã ăn no hay chưa?”

Tiền Hựu gạt đầu, “Ừm, tôi no bụng rồi. mà anh thật sự là lợi hại nha, quả nhiên ăn hết thịt rồi, anh no chưa? Không đủ gọi thêm nhé.”

“Không cần.”

Tiền Hựu uống một hộp nước, có chút hối hận, cô cảm thấy hình như hôm nay mình nói quá nhiều, mà Đông Lang lại hoàn toàn khác biệt, từ đầu tới cuối không nói qua mấy câu, kết quả anh thấy mình thế nào, hay là. Không có hứng thú đối với mình?

Nhưng thật vất vả mới đựng phải đối tượng vừa ý như vậy, Tiền Hựu cũng không muốn từ bỏ, vì vậy cô lấy dũng khí hỏi tiếp: “Vậy. Tôi có thể hỏi anh một vấn đề nữa không, anh thích những cô gái như thế nào?”

Đông Lang gõ ngón tay lên thành cốc, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, một lát sau mới ngược mắt nhìn về phía cô, thản nhiên nói: “Giống như cô vậy, cũng không tệ.”

Tiền Hựu rất muốn biến thành một con bướm bướm bay lên trời!

3. Chương 3: Ánh Trăng Tròn Lại Sáng

Sau khi cơm nước xong, hai người từ quán lẩu ra ngoài, bị gió mát trong ngày hè lướt qua, Tiền Hựu bỗng cảm thấy toàn thân thoải mái, dùng sức hít sâu một hơi.

Sau đó cô quay đầu nhìn về phía Đông Lang, trong mắt trong lòng đều là thấp thỏm. Kế tiếp anh sẽ làm như thế nào? Cô rất muốn chung đụng với anh nhiều một chút, nhưng nếu như anh cơm nước xong mà muốn chia tay, cô cũng hoàn toàn không có cách nào.

Nhưng cũng may Đông Lang nói: “Mới vừa ăn xong, chúng ta đi dạo nhé.”

“Được thôi!” Tiền Hựu lập tức đồng ý, mang theo sự hoạt bát đi về phía trước, cô nhớ mẹ nói Đông Lang mới từ nước ngoài du học trở lại, liền nói, “Nhà tôi ở gần nơi này, tôi rất quen thuộc con đường này! Cũng có nhiều nơi thú vị, tôi giới thiệu cho anh nhé!”

“Được.” Đông Lang bước chân trầm ổn đi theo bên người cô, nghe Tiền Hựu như con chim nhỏ, dùng giọng nói thanh thúy ghé vào lỗ tai anh không ngừng líu ríu, thế nhưng anh lại không cảm thấy phiền não.

Ngược lại, anh lại có cảm giác ảm áp và phong phú đã lâu. Loại cảm giác này, đã rất nhiều năm anh không có cảm thấy rồi.

Vì vậy anh không khỏi thả chậm bước chân rất nhiều, chỉ hy vọng giọng nói như vậy có thể làm bạn với mình lâu hơn một chút.

Nhưng một con đường luôn có điểm cuối. Tiền Hựu đứng ở ngã tư đường, có chút không muốn, gãi đầu, “Đi tiếp nữa cũng không có gì hay vui đùa.”

Đông Lang chỉ chỉ đường phố đối diện là dãy cao ốc, “Đó là chỗ nào? Nhìn qua rất phồn hoa.”

“Hả? Nơi đó là khu mua sắm Thương Thành mới mở, tôi và Khuê Mật bạn tôi thường xuyên đến xem phim.” Tiền Hựu giải thích.

“Vậy sao, phim. . . .” Đông Lang lẩm bẩm nói, “Đã lâu rồi chưa có đi xem. Đi thôi, tôi mời cô xem phim được không?”

Nếu như đổi lại thời gian khác, khẳng định là Tiền Hựu sẽ đồng ý. Nhưng hai ngày trước cô và Khuê Mật hẹn nhau, muốn tối nay đi xem một bộ phim kinh dị, mà sắp thấy thời gian gần đến, nếu cô đi cùng Đông Lang, khẳng định sẽ không kịp đi với Khuê Mật rồi.

Vì vậy cô chỉ có thể không còn cách nào nói: “Thật xin lỗi nha. Tối nay tôi đã có hẹn cùng xem phim với Khuê Mật, chúng ta. Hôm nào chúng ta đi xem được không?”

“Dĩ nhiên.” Đông Lang gật đầu, “Vậy tôi đưa cô tới cửa Thương Thành thôi.”

Tiền Hựu không khỏi hô hào trong lòng: Anh đúng là thân sĩ nha!

Hai người đứng ở ven đường chờ đèn giao thông, đèn xanh còn chưa chuyển, nhưng vào lúc này, không biết bên cạnh từ đâu xuất hiện một con chó lớn bị tuột xích, giống như một trận gió lao ra ngoài đường! Xe trên đường vẫn đang đi lại bình thường, mắt thấy nó sẽ bị đụng vào thì Đông Lang chợt nheo mắt lại, trầm giọng kêu lên: “Này!”

Giống như con chó lớn nghe hiểu được lời của anh, nhất thời ngừng bước chân, nghiêng đầu nhìn anh một cái, nhanh chóng chạy về khu vực an toàn, còn vây quanh mấy vòng lấy lòng Đông Lang, trong miệng vẫn kêu ừ ừ.

Lúc này chủ nhân của con chó cũng thở hồng hộc đuổi theo tới, mắt anh ta nhìn Đông Lang, vừa lau mồ hôi vừa nói cảm ơn, “Là anh ngăn cản con chó lại giúp tôi sao? Thật cảm ơn anh! Cũng tại con chó này thích chạy loạn, nếu không phải nhờ anh, thì vừa rồi có thể sẽ mất mạng.”

“Chuyện nhỏ, không cần khách khí.” Đông Lang thản nhiên nói, “Về sau để ý tới nó.”

Sau khi chủ nhân liên tục nói cảm ơn, mới lôi kéo con chó định đi, ai ngờ con chó này như mọc rễ ở lòng bàn chân, mặc cho chủ nhân kéo như thế nào cũng không chịu đi, đôi mắt linh lợi nhìn chăm chăm vào Đông Lang, không ngừng nức nở, giống như bộ dạng nó không bỏ được anh vậy.

Đông Lang khẽ cau mày, nhẹ giọng nói ra: “Trở về với chủ nhân của mày đi.”

Con chó lớn nghe nói như thế, ủa khuất “Gâu...uuu” một tiếng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh chủ nhân.

Chủ nhân con chó kia kinh ngạc giơ ngón tay cái lên với anh, “Anh thật là giỏi, vậy mà có thể huấn luyện chó! Tôi nuôi nó hai năm nó đều không nghe tôi!”

Đôi mắt Đông Lang có chút xanh biếc, nghiêm túc nói: “Dùng sự thật lòng đợi, rồi cũng sẽ tốt thôi. Dù sao nó và anh không phải cùng một giống, rất nhiều khi thấy cô quạnh.”

“Được, tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn anh!”

Đợi chủ nhân đi xa, Đông Lang mới đưa tầm mắt quay lại trên người Tiền Hựu, thấy hai mắt cô hiện lên tia sáng, đắm đuối đưa tình nhìn mình, anh không khỏi ngẩn người.

“Anh rất lợi hại!” Tiền Hựu kích động bắt lấy cánh tay anh, “Thật sự là lợi hại! Anh mới vừa cứu một sinh mạng! Tôi rất bội phục anh, con chó dễ nghe lời của anh! Anh thật sự là lợi hại, nhất định chính là một anh hùng!”

Đông Lang chợt có loại cảm giác đã cách mình rất xa, lời Tiền Hựu như ánh mặt trời dịu dàng. Đã nhiều năm như vậy, anh ở nước ngoài nghe được người khác đánh giá phần lớn mình là “Quái thai”, “Khác loài” hoặc là “Không thể sống chung” .

Trừ cha mẹ của anh ra, không có người nào nữa dùng giọng nói dịu dàng với mình, anh là anh hùng.

Anh không khỏi giơ tay lên day ấn đường, Tiền Hựu là người đầu tiên tối nay đối với anh như vậy, cũng là người duy nhất mỉm cười chân thành với anh những năm gần đây.

“Cảm ơn cô nói như vậy.”

“Bởi vì anh thật sự rất tuyệt nha!” Tiền Hựu cười rất rực rỡ, căn bản không thể nhịn được mở cở trong bụng, “Anh có vóc người đẹp trai, vẫn thiện lương nhiệt tình, anh quả thật là quá hoàn mỹ!”

Đông Lang mỉm cười, cúi đầu nhìn cánh tay cô quấn lấy tay mình.

Tiền Hựu cũng phát hiện, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội vàng buông đôi tay ra, “Tôi, thực xin lỗi, tôi. Tôi không phải cố ý!”

“Không có gì.” Đông Lang lắc đầu một cái, tiếp theo cũng không biết nên nói gì, anh không có kinh nghiệm giao tiếp với phái nữ.

Tiền Hựu xấu hổ cũng không biết nên nói cái gì, ngay lúc không khí giữa hai người bắt đầu thay đổi lúng túng thì điện thoại Khuê Mật gọi tới.

Tiền Hựu vội vàng bắt máy, Khuê Mật nói cô đã tới lầu dưới Thương Thành, hỏi cô ở chỗ nào. Sau khi Tiền Hựu cúp điện thoại, nhìn về phía Đông Lang, “Khuê Mật bạn tôi đã đến, vậy tôi. Vậy thì tôi đi xem phim đây.”

“Được, vậy hai người chơi vui vẻ.” Đông Lang nói, “Thời gian không còn sớm, xem phim xong trên đường trở về chú ý an toàn.”

“Ừm!” Tiền Hựu gật đầu lia lịa, không ngừng vẫy tay với anh, mặc dù cô biết con gái thì nên dè dặt, nhưng vẫn không nhịn được nói, “Vây. Vây lần sau chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé!”

“Được.” Đông Lang vẫy tay với cô, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, sau đó xoay người đi vào biển người.

Tiền Hựu cũng theo ánh mắt của anh nhìn lên trời, không khỏi cảm thán nghĩ, oa, trăng sáng tối nay thật tròn! Ha ha ha, nhất định đây là dấu hiệu tốt!

Bả vai chợt bị người vỗ nhẹ, Khuê Mật tò mò hỏi cô: “Cậu ngược cổ nhìn cái gì vậy?”

“Nhìn trăng sáng nha! Cậu không cảm thấy trăng hôm nay rất tròn sao!”

Khuê Mật liếc cô một cái, “Ngày mai sẽ là 15 âm lịch, dĩ nhiên tròn. Mỗi tháng đều có một lần, làm sao cậu ngạc nhiên vậy. Được rồi được rồi, chúng ta nhanh đi xem phim, không nên nhìn trăng sáng nữa!”

Hai người mua vé xem phim, trong thời gian đang đợi vào bàn, Tiền Hựu kích động không thể nhịn được bắt đầu kể cho Khuê Mật những chuyện lãng mạn tối nay của cô.

Khuê Mật lắng nghe, lại nhíu mày, “Dừng lại! Mình biết rõ anh ta rất tuấn tú, cậu không phải cường điệu hơn, cậu đã cường điệu rất nhiều lần rồi! Cái mình quan tâm, công việc của Đông Lang đó là gì, bao nhiêu tuổi, tình huống trong nhà thế nào cậu có biết không?”

Tiền Hựu lao lực suy nghĩ: “Ừm, trước đó mẹ nói với mình, nhà anh ấy ở nước ngoài có nhiều nông trường gì đó, về phần công việc cùng số tuổi. Minh. Minh quên rồi!”

Khuê Mật bắt đầu dĩch chọc đầu cô, “Cậu đó, chính là một hoa si! Vừa nhìn thấy người ta đẹp trai, những thứ khác đều không quan! Mà căn bản những tình huống này cậu phải hỏi rõ ràng một chút!”

Tiền Hựu cúi đầu nghịch ngón tay, “Nhưng người đó đẹp trai, mình đâu thể nghĩ gì nữa. Cậu nói xem, có phải ông trời nhìn mình trước đó xem mắt quá cực khổ, cho nên mới ban cho mình một người đàn ông ưu tú hoàn mỹ như vậy? Mà mình vừa nói cho cậu, vừa rồi trên đường anh ấy còn cứu một con chó đấy, anh ấy thật sự—”

Khuê Mật nắm cổ Tiền Hựu lắc, “Tĩnh đi háo sắc, mới gặp mặt một lần, tại sao mình thấy không phải anh ta thì cậu sẽ không gả chứ!”

Nhưng Tiền Hựu nào có thể dễ dàng tĩnh như vậy? Trong thời gian xem phim kinh dị, tất cả người khác xem đều là hét hoặc run rẩy an ủi lẫn nhau, chỉ có Tiền Hựu ôm bụng ngô, nhìn màn ảnh kinh khủng, cười đến như đứa ngốc.

Thì ra là sau khi gặp phải người trong lòng, coi như xem phim kinh dị gặp nữ quỷ cũng cảm thấy dung mạo cô ta giống như anh!

Chỉ là cô nhanh chóng không thể vui nữa. Bởi vì cho đến khi phim kết thúc, Đông Lang cũng không có gửi tin nhắn cho cô.

Theo lẽ thường xem mặt mà nói, nếu như anh có ý đối với mình, không phải là nên thư từ cho cô sao? Nhưng hai giờ đã qua, mắt thấy sắp tới mười hai giờ, thế nhưng cũng không có tin nhắn nào?

Tiền Hựu nhất thời lo lắng bất an, nghĩ thầm chẳng lẽ thật ra Đông Lang không có cảm thấy hứng thú với mình?

Khuê Mật nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, không khỏi nói: “Anh ta không gửi cho cậu...thì cậu gửi cho anh ta, cứ nói cậu xem phim xong rồi, xem anh ta đáp lại thế nào.”

Tiền Hựu cảm thấy có đạo lý, liền gửi tin nhắn, nhưng nửa ngày cũng không nhận được trả lời, cô không khỏi lo lắng, “Tại sao anh ấy không trả lời mình, không phải là trên đường trở về xảy ra chuyện gì chứ?”

Khuê Mật không biết làm sao, “Anh ta là một đấng mày râu, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Tiền Hựu vẫn không yên lòng, muốn gọi điện thoại cho Đông Lang, lại lo lắng thời gian quá muộn ảnh hưởng anh đang nghỉ ngơi, nên đứng tại chỗ rối rắm hồi lâu, cuối cùng quyết định, bấm số của anh.

Tu tu mấy tiếng, quả nhiên bên kia truyền đến tiếng Đông Lang –

.

Lúc đêm khuya, cách tiếng chuông gõ mười hai giờ vang lên, còn khoảng mười phút nữa.

Đông Lang không có mở đèn, ngồi một mình trong biệt thự trống trải tối tăm, trông mắt thâm trầm như mực, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn lên trăng tròn đỉnh đầu.

Tứ chi bắt đầu cảm thấy có chút đau đớn nhẹ, theo thời gian từng giây từng phút gần mười hai giờ, loại cảm giác đau này lại càng kịch liệt, giống như các khớp xương bị đâm lưỡi dao lạnh lẽo đâm vào, khiến cho dòng máu anh cũng ngưng kết.

Anh cúi đầu nhìn bình thuốc trong tay, hình như tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Đang do dự có nên uống thuốc hay không, để tránh khổ sở thể này, thì lúc này, điện thoại di động của anh đột ngột vang lên.

Đông Lang cúi đầu nhìn tên qua màn hình, nhắm mắt lại, vô cùng không kiên nhẫn ấn nút nghe, “Chuyện gì?”

Bên kia truyền tới giọng nam nhẹ nhàng tà khí, “Còn có thể có chuyện gì. Sắp đến thời gian, nghe giọng càng nóng nảy của cậu, chỉ sợ cậu lại không có ý định uống thuốc chứ gì?”

“Không có chuyện khác tôi cúp đây.”

“Đợi chút.” Người nọ còn nói, “Tôi muốn nói cho cậu biết, nên như vậy. Chúng ta vốn nên trung thành với bản tính, tự do tự tại chạy giữa núi rừng! Tại sao cậu cứ nhất định muốn tới xã hội loài người tham gia náo nhiệt, cậu cảm thấy loài người sẽ tiếp nhận cậu sao? Xuy, đừng có nằm mơ!”

“Tôi làm cái gì, không cần anh quản.” Đông Lang nhin đau, cắn răng nói, “Tôi sẽ không uống thuốc, cũng sẽ không trở nên như anh.”

Nói xong, anh liền cúp điện thoại, ném mạnh bình thuốc ra ngoài.

Bình thuốc lặn lông lốc đến trong góc, âm thanh còn chưa có yên tĩnh lại, điện thoại di động của anh lại vang lên một lần nữa.

Đông Lang nóng nảy quát vào trong di động: “Anh còn có chuyện gì! Có thấy phiền không!”

Bên kia yên lặng chốc lát, mới truyền tới một giọng nữ run rẩy, “Ừm. . . . Là tôi, Tiền Hựu. Tối nay chúng ta. . . . Đã gặp mặt. Thật xin lỗi, là tôi gọi vào thời gian quá muộn, quấy rầy đến anh nghỉ ngơi sao?”

Đông Lang vừa định trả lời, xương cốt trên người bắt đầu thay đổi, bọn chúng đâm rách da thịt anh, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, thân thể anh căng lớn.

Đông Lang không khỏi kêu đau một tiếng, mắt thấy sắp đến mười hai giờ, nếu anh không cúp điện thoại, tiếng biến thân sẽ bị cô nghe thấy!

Anh chỉ có thể ngấn giọng mà khàn khàn nói một tiếng: “Bây giờ tôi rất bận! Cô có thể đừng gọi tới nữa được không! Rất phiền!”

Sau khi cúp điện thoại, Đông Lang chợt ngã xuống đất, trên người không thừa một chút hơi sức nào nữa, chỉ có thể trơ mắt ngã xuống đất, nhìn trên cánh tay của mình dần dần dài ra một lớp lông dày.

Một tầng lông thuộc về sói.

4. Chương 4: Đồng Nghiệp Nam Kỳ Hoa

Lúc đêm khuya, Tiền Hựu đứng ở đầu đường tối đen, mặc dù điện thoại đã cắt đứt, cô vẫn duy trì động tác đặt di động ở bên tai, không nhúc nhích.

Khuê Mật nhìn bộ dạng cô, gấp gấp tiền gần hỏi, “Thế nào? Anh ta nói gì?”

Bả vai Tiền Hựu rung lên, quay đầu nhìn phía Khuê Mật, trong mắt to đẹp đã tràn đầy ánh nước, cô hít mũi một cái, “Oa” một tiếng nhào vào trong ngực Khuê Mật lớn tiếng khóc, “Oa... Hu hu, Đông Lang chán ghét mình rồi! Oa hu hu tình yêu của mình cứ vậy bay đi! Oa hu hu hu”

Khuê Mật vỗ lưng an ủi cô, “Đừng khóc đừng khóc, cậu nói cho mình biết, rốt cuộc vừa rồi anh ta đã nói gì với cậu?”

Tiền Hựu nghẹn ngào thuật lại một lần những lời Đông Lang quát cô ở trong điện thoại.

Khuê Mật có chút tức giận, “Tại sao người này lại như vậy! Coi như, coi như cậu gọi điện vào lúc rất khuya, anh ta nói như vậy cũng hơi quá đáng! Tính khí kém như vậy, bộ dạng đẹp trai đi nữa thì thế nào?”

Tiền Hựu lấy tay dụi mắt, “Hu hu hu, nhưng hình như mình có chút thích anh ấy, trước kia xem mắt chưa từng có loại cảm giác này.”

Khuê Mật có chút đau lòng cho cô, nhưng cũng không cảm thấy Đông Lang là đối tượng thích hợp với Tiền Hựu, chỉ có thể châm chọc nói: “Nếu như bộ dạng anh ta thật sự đẹp trai như vậy, có cảm tình với anh ta là bình thường, nhưng tính khí người này quá kém, nói không chừng nhân phẩm không tốt đâu, cậu. Cậu coi như tối nay chưa từng xảy ra chuyện gì, nói không chừng lần sau sẽ có người tốt hơn anh ta.”

Tiền Hựu thút thít mấy tiếng, mặc dù không có cam lòng, cũng hiểu cũng chỉ có thể như thế, dù sao vừa rồi chính miệng Đông Lang nói cô đừng gọi điện thoại qua nữa.

Khuê Mật lại an ủi Tiền Hựu một lát, sau khi xác định cô đã bình tĩnh lại, hai người mới tách ra ai về nhà nấy.

Về mặt Tiền Hựu cô đơn về đến nhà, chuyện vẫn còn chưa xong, bởi vì cô ở riêng bên ngoài nên mẹ cô lại gọi điện thoại tới đây hỏi cô tình huống xem mắt, Tiền Hựu sa sút nói kết quả cho mẹ cô biết, vốn tưởng rằng mẫu thân nóng nảy sẽ giáo huấn cô một chút, ai ngờ sau khi nghe cô kể lại thì đầy lòng cảm phẫn, “Người này cũng hơi quá đáng, nói chuyện như vậy cùng con gái bảo bối của ta! Hừ, cậu ta cho rằng trong nhà có vài đồng tiền thì rất giỏi! Hừ, bảo bối con đừng khóc, lần sau mẹ sẽ giới thiệu cho con một người tốt hơn!”

Tiền Hựu nhận được an ủi từ mẹ và Khuê Mật, cuối cùng tâm tình dễ chịu hơn chút, liền mơ mơ màng màng ngã xuống giường đi ngủ.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh dậy, vì tối hôm qua khóc nên mặt cô để lại hậu quả –

Tiền Hựu nhìn chằm chằm đôi mắt cá vàng trong gương, khổ sở thở ra một hơi, hu hu hu, bộ dạng như vậy đi làm sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo! Nhất là Hạ Khiêm Nghiêu khiến người ta ghét!

Tiền Hựu dùng các loại mỹ phẩm muốn giúp mặt của mình, cảm thấy có thể dễ nhìn một chút, mới đeo túi buồn bực ra cửa, ngồi tàu điện ngầm đi tới công ty.

Tiền Hựu khom lưng, giống như làm trộm chạy vào công ty, len lén thò đầu vào liếc mắt nhìn qua phòng làm việc –

Chỉ thấy chỗ ngồi tốt nhất bên cửa sổ trong phòng làm việc, một người mặc áo sơ mi màu nâu sẫm, nhìn qua là người đàn ông ôn tồn nhã nhặn đang cúi đầu, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống, xuyên qua mái tóc ngắn màu nâu của anh ta vào sườn mặt tuấn mỹ trắng nõn, khiến nhìn qua quả thật anh ta hoàn mỹ giống như bức tượng. Nếu như là lần đầu tiên Tiền Hựu nhìn thấy người này, nhất định sẽ háo sắc bưng mặt gào to trong lòng, quả thực là một soái ca dụ dạng.

Chỉ tiếc. Ai! Đã làm việc chung với Hạ Khiêm Nghiêu hơn nửa năm, căn bản Tiền Hựu hoàn toàn biết là bên ngoài anh ta tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa, cái người trông hơi hợt đó có được tính khí miệng lưỡi độc nhất thế giới, lần đầu tiên Tiền Hựu gặp mặt với anh ta liền bị anh ta mắng xối xả, về nhà còn khóc nửa buổi tối.

Càng bị kịch hơn, ở trên công việc, cô còn cố tình một tổ với anh ta! Vốn là mỗi tổ trong phòng làm việc chỉ có ba người, nhưng chị tổ trưởng dụ dằng đã về nhà sinh con hai tháng trước, cho nên tổ họ chỉ còn lại Tiền Hựu và Hạ Khiêm Nghiêu, Hạ Khiêm Nghiêu vào công ty tương đối lâu, dĩ nhiên là thắng chức thành người trên cô. Hai tháng qua cô ngày ngày bị người này hành hạ, thể xác và tinh thần mệt mỏi, cũng gây đi mấy cân.

Bây giờ bộ dạng cô tôn vinh, nếu như bị anh ta nhìn thấy khẳng định sẽ bị cười nhạo một trận, Tiền Hựu vội vàng thừa dịp anh ta không chú ý, nhanh chóng chạy tới chỗ ngồi của mình, sau đó chôn đầu phía sau tài liệu chất cao, hi vọng Hạ Khiêm Nghiêu không phát hiện ra mình.

Nhưng cái mông cô vừa mới dính vào ghế ngồi, bên cửa sổ bỗng truyền đến một tiếng nói lạnh lẽo, “Này.”

Tiền Hựu gõ đầu lên bàn, trong lòng gầm thét, gào khóc tại sao mắt của người này tinh như vậy! Cô khom lưng tiến vào mà anh ta có thể nhìn thấy? Rõ ràng bọn họ cách đến mấy mét!

Sau đó cô nghe thấy bên cửa sổ có tiếng ghế kêu “Ken két”, là Hạ Khiêm Nghiêu đứng lên. Tiền Hựu cam chịu số phận vùi mặt ở trên bàn phím, không dám đứng lên, rất nhanh, một hồi tiếng bước chân dừng bên người cô, giọng nói thánh ca của Hạ Khiêm Nghiêu vang lên, “Không cần che giấu, dù sao bộ dạng cô vốn khó coi, bây giờ biến thành mất cá, còn thuận mắt hơn so với trước kia một chút.”

Tiền Hựu tức giận ngẩng đầu lên, nghĩ muốn đáp trả anh, nhưng cuối cùng, vẫn giống như quá khứ không có đầy đủ dũng khí, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu bắt đầu làm việc, cố gắng coi anh ta như không khí.

Hạ Khiêm Nghiêu lại không chịu đi, trên khuôn mặt tuần mỹ mang theo hài hước, “Thế nào, lại xem mắt thất bại?”

Anh ta không nhắc tới thì thôi, nhắc tới Tiền Hựu bỗng thấy mũi cay cay, không nhận được đáp trả anh ta một câu, “Có liên quan gì tới anh! Anh đừng tới quấy rầy tôi có được không!”

Hạ Khiêm Nghiêu chú ý tới khóe mắt cô đỏ lên, con ngươi màu hổ phách có chút co lại, sau đó giống như không có việc gì đi về chỗ ngồi, “Xem mắt mà thôi, đáng giá để cô quan tâm vậy sao. Hơn nữa, dù sao tôi thấy đời này không ai thèm lấy cô đâu, cũng đừng lãng phí thời gian cho loại chuyện lên. Vẫn nên tranh thủ thời gian làm việc đi, thứ sáu tuần trước tôi bảo cô làm báo cáo sản phẩm cô còn chưa gửi tôi đâu.”

Tiền Hựu dụi mắt, mở máy vi tính ra, “. Lập tức gửi, cho tôi mười phút.”

Cô lên tinh thần vùi đầu vào công việc, hoàn thành từng nhiệm vụ Hạ Khiêm Nghiêu giao cho, thế nhưng quả thực người này rất phiền toái không thể chịu được, Tiền Hựu chỉ bị đánh sai một chữ anh ta cũng chạy tới đây mắng cô nửa ngày.

Chỉ là hai giờ, cô đã nghe Hạ Khiêm Nghiêu mắng ba lần.

“Cô vừa hậu đậu lại còn vụng về ngu ngốc! Chưa từng đi học sao, nhiều lỗi chính tả như vậy!” Hạ Khiêm Nghiêu đang mắng cô, “Mau đi sửa! Lại kiểm tra cẩn thận một lần, buổi trưa mà còn gây chuyện thì cô cũng đừng ăn cơm!”

Tiền Hựu không có lên tiếng, cúi đầu kiểm tra tài liệu, trước kia tuyệt đối cô sẽ không phạm nhiều sai lầm cấp thấp như vậy, nhưng có lẽ thất bại xem mắt tối hôm qua ảnh hưởng tới cô, cô rất khó tập trung, đầu vừa dễ xuống, sẽ nghĩ đến vẻ mặt mê người của Đồng Lang.

Hu hu hu, thật vất vả mới gặp được một người đàn ông tốt, tuy nhiên lại bị đối phương ghét! Tiền Hựu thấy hối hận, sớm biết như thế, tối hôm qua cô nhận không có điện thoại cho anh, nói không chừng chuyện còn có đường sống.

Cô ngây ngô bận rộn cả buổi sáng, khi đến bữa trưa. Những đồng nghiệp khác tới đây vỗ vỗ vai cô, “Tiểu Hựu, có muốn cùng đi ăn hay không?”

Quy mô công ty Tiền Hựu rất lớn, có nhà ăn cho nhân viên của mình, thức ăn bên trong được làm vô cùng ngon, bình thường Tiền Hựu rất thích vào đó dùng cơm. Chỉ là hôm nay. Cô ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Hạ Khiêm Nghiêu bên cửa sổ, thấy vẻ mặt anh ta lạnh lùng hình như không có định đi ăn cơm, không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu xuống, nói với đồng nghiệp: “Thật xin lỗi, tôi còn chưa hết bận, mấy người đi trước đi.”

Đồng nghiệp vô cùng đồng tình liếc nhìn cô một cái, nhỏ giọng đề nghị, “Mau nghĩ biện pháp nói với quản lý, để cho cô đổi tổ đi..., tiếp tục ở bên cạnh Hạ Khiêm Nghiêu như vậy, cô sẽ tổn thọ.”

Làm sao Tiền Hựu không muốn chứ? Khi cô mới vào công ty lúc mới vừa tốt nghiệp, không quyền không thế, vừa ngốc không hiểu được cách lấy lòng cấp trên, hiện tại quản lý của cô tên gì cô cũng nhớ không rõ, cô nào dám đi phiền quản lý, ngộ nhỡ bị ghét thì làm thế nào. Huống chi không biết vì sao, Hạ Khiêm Nghiêu cả người mang gai lại được quản lý công ty tán thưởng, rõ ràng loại người cả ngày mắng người nên bị ghét chứ, Tiền Hựu không hiểu, chỉ có yên lặng nhận lấy uất ức trong lòng.

Cô vẫy tay tạm biệt đồng nghiệp, ôm cái bụng trống rỗng nằm trên bàn làm việc, nhàm chán mở phim ra xem. Thật ra thì công việc buổi sáng đã sớm làm xong, nhưng mà Hạ Khiêm Nghiêu cũng không đi ăn cơm, cô cũng không dám đi hu hu hu.

Rất nhanh, ngay cả phim cũng không dời đi được cảm giác đói của cô, Tiền Hựu lấy điện thoại di động ra, chính là muốn lên gọi đồ ăn mua ngoài mang tới phòng vệ sinh ăn, trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng lạnh lẽo của Hạ Khiêm Nghiêu, “Muốn trộm gọi đồ ăn mua ngoài?”

Tiền Hựu lập tức cất điện thoại di động, “Không có, không có!”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn cô, “Lúc nói dối không cần gian xảo như vậy!”

Tiền Hựu áy náy cúi đầu, “Thật xin lỗi, nhưng tôi thật sự rất đói bụng, tôi có thể đi ăn cơm không?”

Hạ Khiêm Nghiêu đưa ngón tay gõ lên bàn một cái, hỏi: “Thật sự rất đói bụng?”

Tiền Hựu gật đầu lia lịa, lại dè dặt cẩn thận không dám nhìn anh.

Khóe môi Hạ Khiêm Nghiêu nhếch lên nụ cười nhạt, rồi nhanh chóng biến mất, anh lạnh mặt xoay người đi ra ngoài, “Vậy hãy nhanh đuổi theo, chớ chậm rì rì.”

“Ồ ồ ồ!” Tiền Hựu nắm lấy túi sách chạy ra ngoài, hai người đi vào thang máy, sau khi cửa đóng lại, không khí không được lưu thông, lỗ mũi Hạ Khiêm Nghiêu giật giật, đột nhiên cả khuôn mặt trầm xuống, chợt quay đầu trừng mắt nhìn Tiền Hựu, “Cô chạm vào chỗ?”

Tiền Hựu ngẩn người, lắc đầu, “Không có, không có mà.”

Nhắc tới cũng kỳ quái, Hạ Khiêm Nghiêu đặc biệt không dễ ở chung ra, còn đặc biệt ghét chó, khi Tiền Hựu đi làm việc cùng tổ với anh ta, trên đường cô cho con chó lang thang ăn, kết quả anh ta thấy được liền mắng cho một trận, cuối cùng Tiền Hựu hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tới phòng vệ sinh để rửa tay, mới miễn cưỡng được Hạ Khiêm Nghiêu tha thứ.

Lúc ấy chị lớn còn chưa sinh con giải thích với cô, nói có thể Hạ Khiêm Nghiêu dị ứng với chó, vì vậy tương đối ghét. Nhưng Tiền Hựu đã cảm thấy kỳ quái, cô cho chó lang thang ăn lại không ở trước mặt anh ta, làm sao anh ta biết? Sẽ không phải trên người cô có mùi của chó, bị anh ta đoán được chứ?

“Sao không có, trên người có mùi chó nặng như vậy! Cô là lẩn một vòng ở trong ổ chó rồi mới đi làm sao!” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận nhìn chằm chằm Tiền Hựu, “Khó ngủ chết! Trở về thay hết quần áo, nếu không đừng ăn cơm trưa!”

Tiền Hựu giải thích, “À? Nhưng tôi không có quần áo khác. . . .”

“Tôi không biết! Tóm lại cô mang theo mùi cho trên người đừng nghĩ ăn cơm! Mau đi ra!” Hạ Khiêm Nghiêu dè nút ấn xuống, cửa thang máy mở ra, Tiền Hựu chỉ có thể ủy khuất ra ngoài.

Cửa thang máy sau lưng đóng lại, Tiền Hựu dụi mắt, chạy về phòng làm việc tìm những thứ đồng nghiệp đã ăn xong mượn quần áo mặc, còn cố ý giải thích mùi trên người, bảo đảm ngày mai cô sẽ giặt sạch quần áo giúp đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp cũng biết Hạ Khiêm Nghiêu là Kỳ hoa, vì vậy không ngần ngại chút nào cho cô mượn quần áo, còn hiểu kỳ người người cô một cái, không thể hiểu được, “Mùi vị gì cũng không có! Hạ Khiêm Nghiêu cũng quá phiền phức rồi, có bệnh! Chó thì sao, chó rất đáng yêu, tại sao anh ta không thích! Mình thấy nên cố ý để mấy con chó trong văn phòng, hù chết anh ta thôi!”

Tiền Hựu nói cảm ơn với các cô, thay xong quần áo lại đi rửa tay, lúc này mới đi tới nhà ăn.

Để cho cô không nghĩ tới, Hạ Khiêm Nghiêu lại đứng ở lối vào của nhà ăn, chẳng lẽ là đang đợi cô?

Tiền Hựu cẩn thận đi qua, nói: “Tôi đã thay xong quần áo rồi, có thể ăn cơm chưa?”

Hạ Khiêm Nghiêu không trả lời, mà hung dữ hỏi, “Thành thật trả lời tôi! Rốt cuộc cô có chạm qua chó hay không!”

Tiền Hựu vốn muốn nói không có, nhưng trong đầu chợt thoáng qua một ký ức, cô ngẩn người, “A.
Tối hôm qua tôi gặp qua một con chó lớn, nhưng mà tôi lại không có đụng vào nó, tôi bảo đảm với anh!”

“Chó lớn.” Giọng Hạ Khiêm Nghiêu có mấy phần nghi ngờ, còn muốn tiếp tục ép hỏi cô, bụng Tiền Hựu chợt lớn tiếng kêu, mặt cô không khỏi hồng đến mang tai.

“.” Tức giận trong mắt Hạ Khiêm Nghiêu giảm xuống, rồi mắng, ” Không phải muốn ăn cơm sao! Còn không mau đi lấy cơm giúp tôi!”

“Vâng.” Tiền Hựu vội vàng đi vào phòng ăn, móc từ trong túi tiền ra hai cái thẻ cơm, là của cô và Hạ Khiêm Nghiêu, người này ngại mua cơm phiền phức, mỗi lần đều giao nhiệm vụ này cho cô, Tiền Hựu bị buộc phải nhớ anh ta thích ăn cái gì.

Cô tức giận bưng hai phần bữa trưa đi tới trước bàn, đặt chiếc đĩa xuống trước mặt Hạ Khiêm Nghiêu, khi cánh tay của cô lướt qua trước mũi anh ta, mùi nồng đậm này tràn ngập lỗ mũi của anh ta.

Chó gì chứ, làm sao chó có thể có mùi nồng vậy! Rốt cuộc người phụ nữ chết tiết này đụng vào thứ gì!

Hạ Khiêm Nghiêu tức tối, nhưng ngược mắt nhìn thấy dáng vẻ Tiền Hựu thận trọng đáng thương, hừ một tiếng, cầm đĩa lên, chịu đựng cái mùi khó ngửi bắt đầu ăn cơm.

Tiền Hựu ăn như hổ đói, Hạ Khiêm Nghiêu nhìn hai má cô nhồi thức ăn vào giống như con sóc, chợt mở miệng hỏi, “Tối hôm qua xem mắt lại thất bại sao? Là bởi vì người xem mắt nên mới khóc thành mất cá vậy sao?”

5. Chương 5: Lại Tiếp Tục Xem Mắt.

Tiền Hựu dừng chiếc đĩa trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Khiêm Nghiêu, trong mắt hiện lên vài phần đau lòng, “Có thể không nói chuyện này không..”

“Không thể.” Hạ Khiêm Nghiêu không nói lời nào, đoạt lại đĩa thức ăn trong tay cô, “Không nói thì đừng hòng ăn cơm! Mau nói cho tôi biết, anh ta đã làm gì mà cô lại khóc?”

Nếu như không phải vì tính tình người này xấu xa, suýt nữa Tiền Hựu đã nghĩ rằng hắn đang quan tâm cô rồi. Cô giương mắt nhìn Hạ Khiêm Nghiêu cướp đi đĩa thức ăn, chỉ có thể mím môi nói “Cũng không có gì. Chỉ là tôi vừa lòng anh ta, anh ta lại không vừa lòng tôi... Nói tôi lần sau đừng quấy rầy anh ta nữa.”

“Ha ha ha ha.” Hạ Khiêm Nghiêu không phúc hậu mà cười ha hả, trả lại đĩa thức ăn cho cô, “Cho nên tôi đã nói cô đừng đi xem mắt mà! Loại người chất lượng như cô, ai mà để ý, đi xem mắt cũng là tự rước lấy nhục! Ha ha ha ha!”

Bị hắn nói lời khó nghe, Tiền Hựu tủi thân, chưa xót nói ”Anh, anh có thể đừng nói vậy hay không, tôi đã rất đau lòng rồi, hu hu...”

Dứt lời, cô không nhịn nổi mà rơi nước mắt.

Hạ Khiêm Nghiêu thấy nước mắt của cô, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, lấy từ trong túi ra một cái khăn lụa đưa cho cô, không vừa ý nói “Lau đi, không được khóc trước mặt tôi, người ta lại tưởng tôi ức hiếp cô.”

Tiền Hựu cầm khăn lụa che mặt, khóc càng thảm hại hơn, thầm nghĩ rõ ràng là tên khốn kiếp nhà anh ức hiếp tôi.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ, chỉ chiếc đĩa vào đĩa thức ăn của cô, “Cô có ăn hay không? Không ăn tôi sẽ ăn hết đấy!”

Tiền Hựu nhìn anh ta từ sáng sớm, cuối cùng phát hỏa, “Hu hu, anh ăn hết đi đồ khốn kiếp! Chỉ biết bắt nạt tôi, tôi đau lòng như vậy còn chế giễu, luôn nói tôi không ai thèm lấy. Hu hu đồ bại hoại nhà anh sẽ có ngày bị báo ứng!”

Hạ Khiêm Nghiêu nhướn mày “Hừ, cô dám mắng tôi khốn kiếp, cô ——”

“Đồ khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!” Tiền Hựu lớn tiếng lặp lại, cuối cùng những đồng nghiệp bên cạnh cũng chú ý tới tình hình bên này, liền tiếp dùng ánh mắt lên án nhìn Hạ Khiêm Nghiêu.

“...” Hạ Khiêm Nghiêu nặng nề thở dài, như là làm ra quyết định trọng đại, đẩy đĩa thức ăn của mình ra “Được rồi, đừng khóc. Phần của tôi cũng cho cô ăn.”

“Tôi cũng không cần ăn của anh!”

Hạ Khiêm Nghiêu gần như dùng giọng dỗ dành, nói “bây giờ tôi cho cô cánh gà nướng cô thích ăn mà lại không mua nổi. Cô thật sự không ăn?”

Tiền Hựu lộ ra ánh mắt sau chiếc khăn, nhìn cánh gà màu sắc hấp dẫn trong đĩa của anh ta, nháy mắt mấy cái, nhanh chóng gấp một miếng vào đĩa cho mình, sau đó vừa khóc thút thít vừa ăn cánh gà. Cánh gà nướng trong nhà ăn rất ngon nhưng cũng rất đắt. Tiền Hựu sống rất tiết kiệm, một tuần mới đến một lần. Nhưng Hạ Khiêm Nghiêu không giống cô, mỗi bữa cơm đều rất xa xỉ, thề cơm mãi mãi có tận vài ngàn đồng.

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn dáng vẻ cô gặm cánh gà, không nhịn được cười khê một tiếng. Anh ta thu lại nụ cười rất nhanh, sừng mặt nói “Dám nói tôi khốn kiếp, buổi chiều tăng gấp bội công việc cho cô.”

Tiền Hựu còn chưa nguôi giận, không để ý đến anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu còn nói “Người đàn ông cùng cô xem mặt tốt đến mức đáng để cô khóc vì anh ta à? Trước kia cô đi xem mặt nhiều như vậy, chưa bao giờ thấy cô mất hết hồn vía thế này.”

Tiền Hựu nhớ đến Đông Lang phong độ nhanh nhẹn, nhìn lại người cao lớn trước mặt đang giương nanh múa vuốt (*khoa trương), không nhịn được nói “Anh ta vừa vận rất tốt! Lại đẹp trai, cao lớn, còn dịu dàng! Nhất định là đối tượng kết hôn lý tưởng trong suy nghĩ của tôi!”

Hạ Khiêm Nghiêu cười một tiếng giễu cợt “Mắt nhìn của cô có vấn đề à? Cho dù có xuất sắc hơn nữa thì người ta cũng đã từ chối cô rồi.”

Tiền Hựu tức giận gặm cánh gà, hung hăng trợn mắt lườm anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu đắc ý nói “Cô đừng xem mắt nữa, để mặc số phận đi. Không chừng ngày nào đó, có người đàn ông ánh mắt không tốt sẽ coi trọng cô đấy.”

Tiền Hựu bị anh ta nói, không nhịn được hoài nghi “Thật sự sẽ có à.. Bốn năm đại học đều không có ai theo đuổi tôi mà...”

Đôi mắt màu hổ phách của Hạ Khiêm Nghiêu hiện lên vài phần ảm áp, dùng sức xoa đầu cô, giọng điệu hung dữ nói “Ăn nhanh lên! Buổi chiều còn phải làm việc, đừng lè mề nữa!”

Hôm sau, Đông Lang tỉnh lại từ cơn hôn mê đã là giữa trưa ngày 15 âm lịch.

Ánh mặt trời làm mắt anh nhói đau, anh phản xạ có điều kiện, đưa tay lên che mắt, nhưng động tác nhỏ này lại làm bắp thịt toàn thân anh mỗi nhừ.

Khuôn mặt lạnh lùng mê người nhăn lại, một lúc lâu mới giãn ra, sau đó từ mặt thấm chậm rãi ngồi dậy.

Đông Lang mở mắt quan sát tình huống xung quanh : đa số đồ đạc trong nhà còn nguyên vẹn, chỉ có trên thảm lông đất tiền có thêm hai vết cào sác bết, chắc là do lúc anh biến thân không chịu được đau đớn mà cào nát.

Anh chậm rãi đứng dậy mặc quần áo, đi tới cửa sổ biệt thự nằm ở sát đất. Bên trên cửa sổ thủy tinh trong suốt lờ mờ phản xạ ra bóng dáng anh, đó là một cỗ cơ bắp căng cứng, thân thể nam tính đầy hoàn mỹ —— anh đã hoàn toàn khôi phục hình dáng con người, trên người không còn đặc trưng của một Người sói.

Đông Lang lẳng lặng đứng trong chốc lát, khoe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười vì năng lực khống chế của anh ngày càng tốt. Mặt khác, Người sói biến thân vào đêm trăng tròn sẽ mất đi nhân tính, hóa thành mãnh thú, hủy diệt tất cả sinh vật chúng nhìn thấy, chỉ để lại sau lưng máu tươi đỏ thẫm chói mắt.

Nhưng anh sẽ không, anh không cần ăn thuốc khống chế biến thân, anh có thể khống chế mình ở một nơi cố định khi biến thân. Anh khống chế được bản tính giết chóc trong nội tâm, sau đó yên ổn đợi đêm trăng tròn trôi qua.

Cho dù lực khống chế mạnh mẽ này là do mấy chục năm Đông Lang tập luyện không gián đoạn, chịu đựng đau đớn khổ sở mới thành, nhưng Đông Lang cảm thấy rất đáng giá. Bởi vì anh luôn mong được sống trong cuộc sống sinh hoạt bình thường của con người, không phải giống những đồng tộc (người cùng tộc) khác, phải sinh sống ở nơi rừng sâu núi hoang không thấy ánh mặt trời.

Đông Lang cẩn thận nhớ lại sự việc hôm qua sau khi anh biến thân, chỉ có thể nhớ lại một ít đoạn lẻ tẻ vụn vặt, nhưng đối với anh lại là một bước tiến triển, vì bình thường sau khi biến thân trong đêm trăng tròn, bản tính giết chóc sẽ hoàn toàn chiếm giữ đại não, không để cho bọn họ nhớ rõ bất cứ chuyện gì.

Nhưng bây giờ anh sâu sắc nhớ rõ, sau khi biến thân, móng vuốt anh xé toang thảm, còn ném điện thoại di động ra ngoài —

Đợi chút, điện thoại!

Đông Lang đột nhiên nhớ tới hôm qua biến thân, hình như trong tình trạng nguy cấp, anh đã nghe một cuộc điện thoại!

Anh vội vàng tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng tìm thấy điện thoại dưới đáy sô pha, may là không bị rơi hỏng. Đông Lang ấn mở thông tin ghi chép nhìn thoáng qua, cú điện thoại mới nhất hiển thị người gọi là...

Tiền Hựu.

À, là đối tượng xem mắt hôm qua, một cô gái rất đáng yêu.

Thời gian trò chuyện hơn mười giây, Đông Lang không thể nhớ anh đã cùng cô nói cái gì tới qua. Nhưng mà, dưới tình huống lúc đó, chắc hẳn không phải là lời hay ho gì. Anh áy náy thở dài, sắp xếp lại thật tốt lời nói ở trong lòng, sau đó bấm gọi điện thoại.

Chuông điện thoại của Tiền Hựu cũng đáng yêu giống như cô, Đông Lang nhẹ nhàng nhếch khóe miệng. Một lát sau, âm nhạc nhẹ nhàng kết thúc, bên kia truyền đến tiếng nói cẩn thận đầy nghi hoặc của Tiền Hựu, “Anh... Anh khỏe không?”

“Tiền Hựu tiểu thư, tôi là Đông Lang.” Anh cố gắng hết sức dùng giọng điệu dịu dàng nhất để nói chuyện.

“Ừm... Tôi, tôi biết. Anh... Gọi tới có việc gì sao? Có phải gọi nhầm số không?”

Giọng nói Tiền Hựu vang lên rất hoang mang, có chút uất ức, Đông Lang không khỏi gõ trán, nói “Tối hôm qua, tôi... Có chút việc gấp, cho nên có thể đã nói với cô nhiều lời khó nghe..., tôi thật sự rất xin lỗi. Tôi biết nếu xin cô tha thứ như vậy có chút ép buộc, nhưng là... Để bày tỏ sự áy náy, cô có thể đồng ý để tôi mời cô đi xem phim hay không?”

Tiền Hựu ngừng một chút mới nói “Thật, thật vậy sao?”

“Ừ, tôi bảo đảm sẽ không biểu hiện thái độ như tối hôm qua. Tôi càng bảo đảm, thật sự tôi cũng không phải cái dạng người như tối hôm qua.”

“Vậy... Vậy được rồi.”

Đông Lang không khỏi thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội này. Ừm, tối nay cô có rảnh không?”

“Ah, có.”

“Tốt, vậy buổi tối cô tan ca, tôi đến đón cô được không? Có thể nói cho tôi biết địa chỉ công ty cô không?”

Tiền Hựu nói địa chỉ công ty cho anh, Đông Lang và cô hẹn xong thời gian, sau đó liền lễ phép cúp điện thoại.

Anh ngồi trên ghế salon, nhớ lại tối hôm qua, mỗi cử chỉ, tiếng nói của Tiền Hựu cực kỳ linh động, có hơi thở của tuổi trẻ. Đối với người nhiều năm nay đều độc lai độc vãng (một mình) như anh, quả thật giống

như dòng suối âm áp. Nhớ tới lúc đầu cha mẹ để anh đi xem mắt, anh còn rất kháng cự, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây là một cơ hội không tệ.

Cùng lúc đó, Tiền Hựu cầm điện thoại, đứng ngơ ngác ở buồng vệ sinh trong đại sảnh không nhúc nhích.

Đồng nghiệp đi qua vỗ vỗ bả vai cô, “Tiểu Hựu, cô không sao chứ? Có phải bị Hạ Khiêm Nghiêu nô dịch đến tinh thần thất thường không?”

Tiền Hựu lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nhảy lên cao ba thước, hét to “Oaooo! Anh ấy không tức giận, anh không tức giận! Anh hẹn tôi đi xem phim ha ha ha! Bông hoa tình yêu của tôi chưa khô héo, ha ha ha ha ha ha, tôi thật vui mừng!”

Đồng nghiệp không hiểu mà cười, “Cô nói lung tung lộn xộn cái gì đó?”

Tiền Hựu lôi kéo tay đối phương lắc tới lắc lui, “Đối tượng xem mặt của ta hẹn ta buổi tối đi xem phim đây đây đây!” (nguyên văn “lạp lap lap á”)

“Ồ, vui mừng như vậy, xem ra cuối cùng cô cũng xem mắt thành công rồi, không dễ dàng nha. Chúc mừng, chúc mừng.”

Tiền Hựu để đồng nghiệp rời đi, vui vẻ xoay thật nhiều vòng trong buồng vệ sinh, lúc này mới nhảy dựng lên trở về văn phòng.”

Vì mừng rỡ, hiệu suất công việc buổi chiều của cô tăng nhanh chóng, hai ba cái liền làm xong tất cả công việc Hạ Khiêm Nghiêu giao. Sau đó giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than mà chờ thời gian tan ca đến.

Gào khóc, chờ đợi thời gian thật là dài đằng đẳng!

Cách giờ tan sở còn hai phút, điện thoại Tiền Hựu bỗng nhiên vang lên. Là Đông Lang gọi báo cho cô “Tôi đang ở dưới lầu công ty, cô không cần gấp, hết bận rộn liền xuống là được.”

Tiền Hựu trả lời cực kỳ nhanh “Tôi hết bận rộn rồi..., lập tức xuống ngay, anh chờ một chút nhé.”

Đông Lang “Được, không vội.”

Tiền Hựu cùng đồng nghiệp thu dọn xong cái túi, đang muốn đi ra ngoài, bỗng sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, “Cô đi làm gì?”

Cô không tình nguyện quay đầu lại, nói rất nhanh với Hạ Khiêm Nghiêu “Không, không làm gì. Tan việc rồi, về nhà nha.”

“Vậy sao?” Hạ Khiêm Nghiêu cài lại ống tay áo sơ mi màu nâu sẫm, thanh thoi nói, “Đúng lúc tôi cũng tan tầm, cùng đi thôi.”

Tiền Hựu trợn to mắt “À? Không, không... Không được đâu, tôi... Tôi có hẹn rồi.”

Đôi mắt Hạ Khiêm Nghiêu vụt sáng ngời, “Hẹn ai? Cô đừng nói là người đàn ông hôm qua xem mắt.”

Tiền Hựu rụt rụt đầu, “Tôi.. Tôi hẹn ai liên quan gì đến anh! Anh quan tâm nhiều vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu vì lời nói của cô mà đen mặt, lỗ mũi khinh thường hừ một tiếng, “Cô nói đúng, không liên quan tới tôi, mặc kệ cô tự sinh tự diệt.”

Nói xong những lời này, anh đi qua bên người Tiền Hựu, bước nhanh vào thang máy.

Tuy nhiên, Tiền Hựu cũng sợ đắc tội anh, nhưng bây giờ trái tim cô đều bị Đông Lang chiếm hết, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền nhanh nhanh chóng chóng đi vào một cái thang máy khác.

Lúc đi xuống đại sảnh tầng một, Tiền Hựu phát hiện mấy người đồng nghiệp tụ tập giữa cửa ra vào nhao nhao thảo luận âm ỉ, liền tới gần hỏi “Mọi người đang nói gì vậy?”

Đồng nghiệp Giáp chỉ chỉ chiếc xe con màu đen đỗ ở cửa ra vào, “Thấy không thấy không, tôi vừa mới tìm thử, xe này tối thiểu phải hơn năm trăm vạn đấy.”

Đồng nghiệp Ất nói, “Đúng vậy, không biết ai ở trong xe? Chẳng lẽ là công ty cao tầng?”

Hai đồng nghiệp thảo luận khí thế sôi sục trời, đúng lúc này, người ngồi trong chiếc xe đột nhiên đi ra. Hai người đồng nghiệp lập tức mê trai mà hét lên “Wow! Rất đẹp trai, thật cao, nhìn thật tốt!”

Tiền Hựu còn kinh ngạc hơn các nàng, bởi vì người này, người này, người này không phải Đông Lang ư!

Nàng há to mồm nhìn Đông Lang bước chân vững vàng bước về phía mình, vội vàng dùng tay khép cằm lại, “À, anh...”

“Đi thôi, chúng ta đi xem phim.” Giọng nói Đông Lang đầy dịu dàng.

Trong đầu Tiền Hựu bách chuyển thiên hồi, cuối cùng chỉ nhẹ gật đầu “Vâng...”

Đông Lang dắt cô đến bên cạnh xe, lịch sự mở cửa xe cho cô, sau đó vòng sang bên kia ngồi vào ghế lái. Trong cái chớp mắt khi đang ngồi vào xe, anh theo bản năng cảm giác được cách đó không xa có một ánh mắt lạnh như băng đang chăm chú nhìn mình.

Đông Lang dừng động tác, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông vóc dáng cao to, mặc áo sơ mi màu nâu sẫm, nét mặt hờ hững nhìn anh qua cửa thủy tinh ở đại sảnh.

Đông Lang khẽ nhủ mày, không nói gì, cúi đầu ngồi vào trong xe, lái nhanh đi ra ngoài.

6. Chương 6: Cùng Nhau Xem Phim

Nếu như những chuyện nghĩ trong lòng có thể trở thành sự thật, thì bây giờ khẳng định ý nghĩ sở mớ toàn bộ chiếc xe trong đầu Tiền Hựu đã thành hiện thực!

Trời ạ trời ạ trời ạ, xe của Đông Lang đắt tiền như vậy sao? Lúc mẹ gọi điện thoại tới cũng chưa nói qua nha! Mặc dù gia cảnh Tiền Hựu cũng tốt, nhưng khẳng định không thể hơn anh! Giữa hai người bọn họ có chênh lệch lớn, tiếp tục như vậy khẳng định không có kết quả? không phải bây giờ xem mắt đều luôn chú trọng môn đăng hộ đối hay sao? Hu hu hu tình yêu của cô xong đời!

Không, không đúng! Lúc Đông Lang gọi điện thoại tới chỉ nói muốn biểu đạt xin lỗi, cho nên mới mời cô xem phim mà thôi, cũng không có nói muốn tiếp tục phát triển với Tiền Hựu! Cô ở chỗ này tự mình đa tình cái gì, hu hu hu xem ra tình yêu của cô đã sớm xong đời!

Khóe mắt Đông Lang hiện lên ánh sáng, nhìn thấy Tiền Hựu ngồi kế bên mang vẻ mặt nước mắt lưng tròng, không khỏi khẽ cười một tiếng, hỏi: “Cô đói chưa? Hoặc là chúng ta ăn bữa tối trước rồi đi xem phim?”

Tiền Hựu lấy lại tinh thần, trong đôi mắt tuyệt vọng hiện lên mấy phần hi vọng, “Có thể không? Sẽ không làm trễ việc gì của anh chứ?”

Đông Lang vừa đánh tay lái vừa cười nói: “Không sao, thời gian tối nay của tôi là thuộc về cô.”

Tiền Hựu ngẩn người, khuôn mặt trái xoan nhanh chóng hồng thành quả táo, gào khóc tại sao anh lại nói lời mập mờ như vậy! Ghét trái tim của cô cứ nhảy thật nhanh! Nhưng cô cũng không có để ý việc ái muội mà vẫn gào khóc oa oa!

“Cô muốn ăn cái gì? Tôi vừa trở về không lâu, còn chưa có quen chỗ có thức ăn ngon ở cái thành phố này, có thể giới thiệu cho tôi chút không?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên!” Tiền Hựu mở điện thoại di động, tìm những quán ăn mà cô và Khuê Mật thường xuyên đi, nói từng mục cho anh nghe, “Anh muốn ăn cái nào đây?”

Đông Lang liếc nhìn hướng dẫn đường, nói: “Nếu không thì tới quán Sao Thái đi? Cách nơi này rất gần.”

“Được đó được đó, đúng lúc nơi đó có rạp chiếu phim, chúng ta không cần đi xa.” Tiền Hựu vui vẻ đồng ý, đang muốn nhét di động vào túi, Khuê Mật chợt gửi tin nhắn cho cô, “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?”

Tiền Hựu nhanh chóng trở lại: “Mình có hẹn với người khác rồi, cậu đoán xem là ai?”

Một lát sau Khuê Mật trả lời: “Sẽ không phải là Đông Lang khiến cậu đau lòng hôm qua chứ?”

Tiền Hựu: “Cậu thật thông minh! Cậu hiểu rõ mình nhất!”

Khuê Mật: “. Hiểu rõ cái đầu á! Tại sao cậu lại gặp mặt anh ta rồi, không phải thái độ tối qua anh ta rất kém với cậu sao? Cậu chủ động tìm anh ta hả? Không nên bởi vì anh ta đẹp trai nên cậu bị mới mê hoặc có được hay không, còn phải suy tính vấn đề nhân phẩm chứ!”

Tiền Hựu vội vàng nói ra chân tướng sự tình với Khuê Mật, nhưng Khuê Mật vẫn không hài lòng lắm, “. Minh vẫn cảm thấy không tốt lắm, nhưng mà nếu cậu thích anh ta, thì tùy cậu rồi. Phải chú ý bảo vệ bản thân an toàn.”

Tiền Hựu cảm thấy có chút buồn cười, theo cô Đông Lang thân sĩ như vậy, chẳng lẽ còn có thể chột biến thành dã thú ăn mình hay sao? Chỉ là Khuê Mật quan tâm cô như vậy, cô vẫn rất cảm động.

Cô lại hàn huyên với Khuê Mật mấy câu, mới cất điện thoại di động, khẽ nghiêng đầu len lén đánh giá bộ dạng Đông Lang. Oa! Từ bên nhìn sang sống mũi của anh thật là cao, lông mi dày, nhìn qua là thấy mùi vị đàn ông rất tốt! Tiền Hựu không nhịn được đè trái tim đang nhảy loạn, lại lộ vẻ háo sắc rồi, chột nghe Đông Lang hỏi: “Là trên mặt tôi có gì sao, hay là. Hay cô thật sự say mê bộ dạng của tôi?”

Về mặt Tiền Hựu từ trắng xanh rồi đỏ, “Gào khóc, thật xin lỗi, anh thật sự là quá đẹp trai rồi! Chỉ cần nhìn mặt của anh là tôi có thể ăn thêm nhiều chén cơm!”

Đông Lang không thể nhịn được bật cười, lái xe tới bãi đỗ xe tầng hầm của khu giải trí Thương Thành, “Có người đã nói với cô chưa, cô vô cùng đáng yêu?”

Tiền Hựu nghiêm túc suy nghĩ một chút, đau buồn nói: “Hình như không có, ba mẹ cảm thấy đầu óc tôi quá ngốc, sợ tôi bị bắt nạt, đồng nghiệp lại luôn mắng tôi ngu ngốc.”

Đông Lang hỏi: “Là người ngày hôm qua cô đề cập tới, vị đồng nghiệp nam kỳ hoa đó sao?”

Nhớ tới Hạ Khiêm Nghiêu, Tiền Hựu không khỏi thở dài một hơi, “Đúng vậy! Làm cộng sự với anh ta hơn nửa năm, tóc của tôi cũng bị vò rụng hết, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi bị anh ta dẫn vật đến chết.”

Đông Lang khẽ nheo mắt lại, nhớ tới vừa ở cửa công ty nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi. Anh trấn an Tiền Hựu mấy câu, sau đó dẫn cô đi lên lầu.

Thời gian này khách trong quán cơm quá nửa, hai người chọn một cái bàn ở giữa ngồi xuống, hầu như Đông Lang vừa tiến vào, tất cả vị khách nữ trẻ tuổi chung quanh rồi rít ngẩng đầu lên nhìn anh.

Tiền Hựu nghe họ khẽ bàn luận, “Woa cô xem người đàn ông kia rất đẹp trai!”

Thậm chí còn có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh anh.

Bỗng nhiên trong lòng Tiền Hựu sinh ra cảm giác tự hào, nhưng vừa nghĩ tới qua tối hôm nay cô và Đông Lang mỗi người đi một ngã, trong lòng lại không nhịn được mất mát.

Được rồi được rồi, vẫn không nên suy nghĩ nhiều như vậy, lấy điều kiện Đông Lang như vậy khẳng định không nhìn tới mình..., cô cố gắng quý trọng thời gian lúc này để lưu lại về sau nhớ tới!

Đông Lang đưa thực đơn cho cô, “Cô chọn đi.”

Tiền Hựu nhớ anh thích ăn thịt, liền chỉ vào vài món thịt, còn hỏi: “Những thứ này có đủ anh ăn hay không?”

Đông Lang day day huyết thái dương, rất xin lỗi nói: “Sợ rằng không đủ. Nói thật, thật ra thì lẩu tối qua tôi cũng chưa có ăn no. Chỉ là không sao, DDLQĐ_MèoHoang cô ăn xong là được.”

Thì ra là lượng cơm anh ăn lớn như vậy! Tiền Hựu vội vàng tăng thêm vài món ăn, nghi ngờ hỏi anh: “Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, anh đều tự mình nấu cơm sao? Làm nhiều như vậy có thể mệt chết hay không?”

Đông Lang cười, “Trong nhà mời mấy bảo mẫu, rất tốt.”

Mấy bảo mẫu. trong lòng Tiền Hựu khóc thút thít, hu hu hu quả nhiên bọn họ không phải người một thế giới!

Thức ăn được bưng lên, Tiền Hựu nhanh chóng thấy được Đông Lang ăn cơm thần tốc, có lẽ là đáng vẽ anh ăn quá ngon, Tiền Hựu cũng không nhịn được ăn hơn một chén cơm.

Hai người đi ra phòng ăn thì Tiền Hựu xoa xoa cái bụng tròn trịa, có chút không được thoải mái.

Lúc vào thang máy cô thiếu chút nữa thì bị trật chân ngã, Đông Lang từ bên nắm được tay cô, “Cẩn thận.”

“Cám ơn.” Mặc dù anh nhanh chóng buông cô ra, nhưng trên cánh tay Tiền Hựu vẫn còn lưu lại nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, tay của anh thật ấm!

Cô không nhịn được nhìn chăm chăm khớp xương bàn tay rõ ràng có lực, bắt đầu ảo tưởng, nếu như cô có thể cùng dắt tay anh đi dạo phố, đó là chuyện tuyệt vời cỡ nào!

“Muốn xem cái gì?” Đông Lang đứng ở trước khu mua vé xem phim, hỏi cô.

Tiền Hựu là một người nhiệt tình yêu thương điện ảnh, cho nên hiểu rõ một chút những phim sắp chiếu, vội vàng chọn một bộ phim danh tiếng gần đây, nói: “Phim hài này được không? Nghe nói đặc biệt thú vị!”

“Được, nghe lời cô.” Lúc Đông Lang đi mua vé, Tiền Hựu len lén chạy đi mua đồ ăn vặt và thức uống, mẹ nói qua, cô không thể chiếm tiện nghi của người khác, nếu Đông Lang mời cô xem phim, cô phải đáp lại mới đúng.

Hai người mua vé xong, vui vẻ vào rạp, quả nhiên bộ phim này không để cho Tiền Hựu thất vọng, cô bị chọc cười rất nhiều lần, chỉ là ngại vì ngồi ở bên cạnh Đông Lang, cô đều không dám cười quá khoa trương. Phải biết nếu như đi cùng Khuê Mật, Tiền Hựu đã sớm không có hình tượng chút nào mà cười ngả ngửa vào người Khuê Mật.

Chỉ là. Tại sao Đông Lang không có đáng vẽ rất vui vẻ?

Từ khi đi ra khỏi rạp, Tiền Hựu như có điều suy nghĩ mà dõi theo gò má anh, Đông Lang chú ý tới, nghiêng đầu hỏi cô, “Sao vậy?”

Tiền Hựu thấp thỏm nắm ngón tay, “Cái đó. Có phải tôi chọn bộ phim anh không thích không? Tôi thấy vừa rồi anh cũng không cười.”

Đông Lang ngẩn người, sau đó nói: “Không phải, phim rất thú vị. Chỉ là. Tôi không có thích cười như vậy.”

Tiền Hựu bừng tỉnh hiểu ra “Thì ra là người kiêu cười trong truyền thuyết”?

Đông Lang suy nghĩ một chút, dẫn cô đi vào thang máy, có thể vậy.”

Tiền Hựu quan tâm nói: “Không sao, nếu như không thích cười, cũng không cần bắt buộc mình..., tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút. Chỉ là, tôi cảm thấy có lúc quá nghiêm túc cũng sẽ mệt mỏi, anh. Anh có thể cố gắng tìm một chút chuyện để dàng buông lỏng.”

Chẳng biết tại sao, rõ ràng chỉ hơn 20 tuổi trên người Đông Lang lại để lộ ra loại cảm giác dày dặn kinh nghiệm, còn có chút bi thương, khiến Tiền Hựu cảm thấy đau lòng.

Đông Lang như có điều suy nghĩ nhìn về phía cô, “Chuyện buông lỏng, nói ví dụ xem?”

Tiền Hựu cố gắng suy tư, “Ví như. Nguyên vọng lớn lên của anh là cái gì? Có thể cố gắng hướng tới phương hướng đó!”

Ánh mắt Đông Lang trở nên rất xa xa, một lát sau mở miệng nói: “Nguyên vọng lớn nhất của tôi, chính là trở thành một người tốt.”

. Điều này cho mình một ý nghĩa tốt! Tiền Hựu có chút phát điên, nhưng vẫn là kiên nhẫn phân tích, “Nguyên vọng này nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó. Nếu như muốn cố gắng, mỗi ngày có thể làm chút chuyện tốt, tôi tin tưởng sẽ có thu hoạch.”

“Chuyện tốt? Cám ơn, tôi biết rồi.”

Tiền Hựu có chút sa sút, hu hu hu anh không cần nói cám ơn, đây là cố ý kéo cự ly giữa chúng ta?

Cũng đúng, phim cũng đều xem xong, khẳng định Đông Lang không muốn qua lại gì với cô, cho nên mới như vậy.

Cô rầu rĩ không vui mà cúi thấp đầu, lúc này trùng hợp thang máy đến nơi, Tiền Hựu buồn bực đi về phía trước, lại chợt phát hiện trước mặt đất ngồi một đoàn bóng đen!

“Oa –” cô sợ hết hồn, theo phản xạ bắt lấy cánh tay Đông Lang, “Cái này cái này – đây là. Mèo sao?”

Chỉ thấy trên nền xi măng ở cửa thang máy trong bãi đậu xe, hôm nay tụ đầy các loài mèo, tối thiểu có ba bốn mươi con! Tất cả cõn chúng đều ngồi đứng một tư thế xung quanh trước cửa thang máy, đôi mắt to sâu thẳm cũng không chớp mà nhìn chăm chăm. Đông Lang?

Tiền Hựu ngạc nhiên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Hình như bọn nó đều đang nhìn anh. Xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong phút chốc trong mắt Đông Lang thoáng nhanh qua một chút vẻ lo lắng, sau khi trầm mặc nhìn bọn chúng một lát, nghiêng đầu nói với Tiền Hựu: “Có thể là bộ dạng tôi vô cùng đẹp trai thôi.”

Tiền Hựu sửng sốt hai giây, bật cười một tiếng, “Ha ha ha, anh thật đáng yêu nha.”

Đông Lang cũng cười nhẹ một cái, sau đó lên trước một bước, phất tay đối với đám mèo một cái, “Trở về đi, trở về chủ nhân của chúng mày đi.”

Hình như bọn mèo có chút e ngại anh, thấy anh đến gần rồi rít lui về phía sau một chút, nhưng cũng không đi, Đông Lang lặp lại một lần, “Tao nói, trở về.”

Đột nhiên con mèo màu đen cầm đầu lộ ra răng nhọn, cong lưng lên, tràn ngập địch ý ghê rợn với anh một tiếng, Đông Lang liếc ánh mắt lạnh lùng qua, đuôi con mèo đen run lên, sau đó quay đầu nhìn bọn mèo khác, xoay người dẫn đầu rời đi.

Các loại mèo cũng theo sát phía sau, một đoàn tấp nập rời bãi đậu xe.

Mới đầu Tiền Hựu còn có chút sợ, nhưng nhìn mèo rút lui còn run rẩy cái mông, hơi uốn ẹo cái đuôi như nhung, nhất thời không còn ý sợ, che mặt nói: “Anh rất lợi hại, thì ra thể chất của anh thu hút mèo? Nhất định sinh hoạt chung một chỗ với anh thật hạnh phúc!”

Đông Lang quay đầu lại hỏi: “Em. Rất thích mèo sao?”

Tiền Hựu gật đầu, “Thích nha, tôi rất thích động vật nhỏ dễ thương. Chẳng qua tôi đi làm rất bận, vẫn không có cơ hội nuôi.”

Đông Lang suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra thì. loài động vật mèo này, tương đối giáo hoạt. Hơn nữa, cũng không hiểu được báo ân.”

Tiền Hựu nói: “Ha ha ha cho nên rất nhiều người nói loài người giống như xềng xúc phân mà thôi, chẳng qua là tôi cảm thấy bọn chúng tương đối kiêu ngạo, trong lòng còn yêu chủ nhân.”

“. Ừm.” Ánh mắt Đông Lang có hơi ảm đạm chút, “Tôi đưa cô trở về thôi.”

“A, được.” Tiền Hựu đi theo anh lên xe, tâm tình dần dần hạ xuống, bởi vì cô, chẳng mấy chốc sẽ người đàn ông lần đầu tiên cô thích trong đời, không còn liên quan rồi.

Thật hy vọng đoạn đường về nhà có thể dài ra một chút.

Hơn 20 phút sau, xe dừng ở bên cạnh chung cư nhà Tiền Hựu.

“Đến rồi.” Đông Lang nói xong, đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho cô, “Cô mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Tiền Hựu xuống xe, phất tay với anh một cái, “Ngủ ngon, Đông tiên sinh. Cảm ơn anh mời tôi xem phim, ừm. Chúc anh tất cả về sau thuận lợi, sớm ngày tìm được. Người trong lòng.”

“Cảm ơn, cô cũng giống vậy, ngủ ngon.”

Tiền Hựu quay đầu rời đi, không dám nhìn anh lâu, sợ mình nhìn nhiều sẽ không bỏ được.

Mắt bị gió thổi có chút cay xè, không được không được, cô tuyệt đối không thể khóc lên!

Tiền Hựu định bước nhanh hơn về phía trước, chợt nghe được tiếng Đông Lang truyền từ phía sau, “Tiền tiểu thư, chờ một chút.”

Cô ngưng lại bước chân, cả trái tim nhảy dựng thành thịch, quay đầu lại nhìn anh, “Sao, thế nào?”

Đông Lang cởi áo khoác trên người ra khoác lên trên người cô, “Khuya rồi, coi chừng bị lạnh. Còn có. . . . Nếu như cô đồng ý, tôi muốn tiếp tục thử gặp mặt với cô, cô cảm thấy được không?”

7. Chương 7: Dạy Dỗ Mèo Con

Lúc đêm khuya, đại đã sổ cửa hàng trên đường cũng đã đóng cửa. Duy chỉ có một cửa hàng đồ uống vẫn sáng đèn.

Một đôi tình nhân vừa ra khỏi rạp chiếu phim thì đi về phía trước, vậy mà đi không bao xa liền không nhận được dừng lại.

Bởi vì cách đó không xa ở trước cửa hàng đồ uống kia, tụ tập không dưới ba mươi con mèo!

Màu sắc chúng nó không giống nhau, chỉ là tất cả đều có màu lông bóng mượt cùng thân hình béo tròn, vừa nhìn đã biết là được nuôi nấng tốt, giờ phút này, những con mèo ngồi xõm cùng nhau, ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi đứng trước mặt nó, cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy.

Nhưng nhìn qua người đàn ông cũng không có gì vui mừng, chỉ vào bầy mèo mắng: “Một đám vô dụng! Ngày thường chỉ giống như Tiền Hựu, chỉ có biết ăn thôi! Chứ để cho bọn này làm việc thì tất cả đều không làm xong! Phái nhiều đứa ra ngoài như vậy, trong đó còn đều là cao thủ, lại còn không nghĩ ra tên kia là cái gì, chẳng lẽ muốn tao tự mình ra tay sao!”

Con mèo đen ngồi ở phía trước dùng tiếng kêu uất ức lấy lòng người đàn ông kia: “Meo meo meo meo. . . . Meo meo ngao. . . . Meo meo hu hu hu meo meo!”

Người đàn ông cau mày nghe, hừ lạnh một tiếng, “Năng lượng trên người hần ta quá mạnh, mày không dám đến gần? Hừ, lấy cớ! Tao cũng không tin hần ta còn lợi hại hơn tao! Huống chi mùi trên người hần ta nồng như vậy, chúng mày còn không phân tích ra được?”

Con mèo đen tiếp tục kêu, “Meo meo ngao meo meo oa. . . . Gào khóc oa, meo meo!”

Người đàn ông nổi giận nói: “Tao cũng biết rõ khẳng định không phải chó! Cần mày nói sao! Ai! Chúng mày có ích lợi gì! Tất cả trở về đi, nhìn liền ghét!”

Bầy mèo bị người đàn ông giáo huấn không góc đầu lên được, rồi rít lách lách cái mông tròn xoay người rời đi tám hướng, chỉ có con mèo đen cầm đầu kia không chịu đi, lấy lòng meo meo hai tiếng với người đàn ông kia, sau đó mong ngóng nhìn túi thức ăn trong tay anh ta.

Người đàn ông trừng mắt nhìn nó, “Chuyện cũng không làm xong còn muốn phần thưởng? Không có!”

Con mèo đen thất vọng xoay người bước đi, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm dày đặc.

Người đàn ông hừ một tiếng, cất túi thức ăn đi, đang muốn trở về cửa hàng đồ uống, chợt phát hiện dưới gốc cây cách đó không xa có một đôi tình nhân nhỏ sợ ngáy người.

Anh ta “Chậc” một tiếng, có chút ảo não. Đều do vừa rồi mình quá sinh khí, không có chú ý bên cạnh còn có người! Không đúng, làm sao có thể trách mình, nói đi nói lại, cũng đều là lỗi của Tiền Hựu đáng giận kia! Nếu không phải là cô nhất định xem mắt, tự mình tạo ra nhiều phiền toái như vậy!

Người đàn ông đang muốn đi qua giải thích với đôi tình nhân một chút, ai ngờ hai người kia nhìn anh chuyển động, chợt đồng kêu to một tiếng, xoay người nhanh chân bỏ chạy, “Gào khóc nơi này có một bệnh thần kinh!”

Người đàn ông nhìn bóng lưng bọn họ, hừ một tiếng, “Mấy người mới bị bệnh thần kinh đấy.”

Chỉ là, bị người ta coi là bệnh thần kinh, dù sao cũng hơn nhận ra thân phận chân thật một chút.

Anh ta trở lại cửa hàng đồ uống, tắt đèn kéo cửa cuốn xuống, sau đó móc chìa khóa xe từ trong túi quần, ấn một cái, chiếc xe thể thao đỗ ở trong góc vang lên một tiếng, người đàn ông cho xe chạy, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Bên kia, Đông Lang đưa Tiền Hựu về nhà anh toàn cũng lái ô-tô trở về biệt thự của mình.

Vậy mà anh còn chưa vào cửa, liền phát hiện đèn trong nhà sáng.

Đông Lang nhíu mày, đi tới mở cửa, nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ công sở đang ngồi trên ghế sa lon sửa sang tài liệu.

Nhìn thấy Đông Lang trở lại, người phụ nữ lập tức đứng lên, khẽ cúi người chào với anh, sau đó dùng tay vét ít tóc bạc rủ xuống bên tai, đôi mắt quyến rũ màu tím đậm nhìn anh, “Đông tiên sinh, ngài đã trở lại.”DĐLQĐ_MèoHoang

Đông Lang gật đầu một cái, đi vào trong nhà, hỏi: “Shani, đã trễ thế này, sao cô ở nhà tôi?”

“Xin lỗi, trong công ty có chút tài liệu, ban ngày tôi chưa kịp đưa cho ngài, sợ sáng mai ngài phải dùng, liền mạo muội quấy rầy.” Người phụ nữ tên là Shani tràn ngập áy náy nói.

Đông Lang lắc đầu một cái, “Thì ra là như vậy, không sao. Thời gian không còn sớm, cô mau trở về đi.”

“Vâng” Shani hết sức cung kính nói, lúc đi tới trước mặt anh lại đột nhiên dừng bước, “Đúng rồi, Đông tiên sinh. Tôi còn muốn nói xin lỗi với ngài, tối ngày hôm qua người của tôi nhìn thấy bên cạnh ngài có một cô gái xa lạ, cho là kẻ biến thân đến, những người đó tới tìm ngài gây phiền toái, liền muốn bảo vệ ngài, ai ngờ. Nó nói, hình như nó quấy rầy hẹn hò của ngài?”

Nhắc tới Tiền Hựu, Đông Lang nhếch miệng lên một nụ cười dịu dàng, “Ừm, đó là đối tượng hẹn hò cha mẹ giới thiệu cho tôi. Tôi hôm qua mới gặp lần đầu tiên, mấy người cũng chưa từng thấy qua cô, cái này cũng không trách cô.”

Shani kinh ngạc khẽ mở to mắt, “Cô gái loài người kia chính là đối tượng hẹn hò của ngài?”

Đông Lang gật đầu, “Thế nào?”

Shani cân nhắc nói: “Không có, không có gì, tôi chỉ cảm thấy cô gái kia chỉ là loài người. Ngài cảm thấy cô ấy xứng với ngài sao?”

Đông Lang nói: “Không có gì không xứng. Tôi tìm đối tượng cũng không nhất định giới hạn ở trong tộc chúng ta, hơn nữa thật ra thì cô ấy rất đáng yêu.”

Đáy mắt Shani nhanh chóng thoáng qua vẻ mất mát, nhưng bị cô che giấu tốt, cô gật đầu một cái, “Tôi biết rồi, là tôi không nên nói như vậy. Vậy tôi đi trước.”

“Đợi chút.” Đông Lang gọi cô lại, “Chỗ của cô có bình xịt có thể che giấu mùi trên người chúng ta không?”

Shani kinh ngạc, “Không phải ngài vẫn không cần sao? Huống chi mọi người trong công ty đều biết, sẽ không xảy ra vấn đề.”

“Không phải.” Đông Lang nhớ tới tối nay nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi đỏ, khẽ nheo mắt lại, nói, “Chỉ là muốn tránh khỏi một chút phiền toái không cần thiết.”

Shani gật đầu một cái, lấy từ trong túi ra một bình phun nhỏ, “Đúng lúc chỗ tôi có một bình mới, ngài cầm dùng đi. Sáng mai tôi sẽ chuẩn bị một chai nữa mang tới phòng làm việc của ngài.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách khí, tôi là trợ lý của ngài, cần những thứ này vì ngài.”

Sau khi Shani nói lời từ biệt với Đông Lang liền xoay người rời khỏi biệt thự, vậy mà sau khi ra cửa nụ cười trên mặt cũng tiêu tán.

Cô không khỏi khẽ siết chặt nắm tay, nghĩ thầm, tại sao Đông tiên sinh đột nhiên để ý tới mùi bản thân? Chẳng lẽ. . . . Là bởi vì sợ cô gái loài người kia phát hiện sao?

Cô cần mỗi một cái, tiến về phía rừng cây bị bóng đêm che giấu, nhanh chóng rời đi.

Đều nói người tâm tình kém thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua chậm hơn; tâm tình tốt thì lại hoàn toàn khác biệt, trước kia Tiền Hựu không có bao nhiêu cảm xúc đối với lần này, nhưng kể từ khi cô và Đông Lang xem mắt tới nay, thời gian giống như ngồi lên hỏa tiễn, vèo vèo vèo chạy trốn từ trước mắt cô.

Mỗi ngày đi làm cũng không còn là một loại đau khổ với cô, mà là một loại chờ đợi. Bởi vì gần như mỗi ngày tan làm, Đông Lang cũng sẽ chờ cô ở cửa công ty, sau đó hai người cùng đi ăn cơm hoặc là xem phim. Mỗi ngày trên mặt Tiền Hựu trên trần đầy hơi thở hạnh phúc, vậy mà chẳng biết tại sao, sắc mặt cấp trên Hạ Khiêm Nghiêu lại càng ngày càng thúi.

Nói ví dụ như bây giờ đi, Tiền Hựu mới vừa gửi tài liệu làm xong tới cho anh, nhận được lời nói lạnh nhạt của Hạ Khiêm Nghiêu—

Hạ Khiêm Nghiêu: “Ngu ngốc hết mức! Bảo cô phải cách giữa các hàng, cô không làm sao!”

Gần đây tâm tình Tiền Hựu vô cùng tốt, bất kể anh chửi mình cái gì cũng không quan tâm, trả lời: “A a a, ngại quá! Chút nữa sẽ gửi lại cho anh, khẳng định lúc đấy không thành vấn đề!”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Hừ! Có phải nghĩ tới cái người đàn ông xấu đó hay không, nên mới không làm tốt công việc!”

Tiền Hựu: “. Cái gì mà người đàn ông xấu, anh không cần nói anh ấy như vậy. Chúng tôi là thành thật nghiêm túc xem mắt.”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu.”

Anh lặp lại cái từ này mấy chục lần, Tiền Hựu cũng không khỏi bất đắc dĩ nói: “Anh còn như vậy, tôi sẽ chặn truyền tin từ anh.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Cô dám! Có tin tôi cho cô biết tay hay không!”

Tiền Hựu: “. Vậy anh không cần nói không liên quan, khi chúng ta làm việc cũng vậy.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Cô cũng biết bây giờ cô đang đi làm! Vậy cô còn nghĩ tới người đàn ông kia! Không tập trung, mới vừa rồi đánh đổ cả cốc nước!”

Tiền Hựu gãi đầu, nghĩ thầm chuyện nhỏ như vậy mà anh ta cũng có thể chú ý tới, cô trả lời: “Vậy tôi cố gắng không nghĩ tới. Tôi rất bận..., không nói chuyện với anh.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Tôi còn chưa nói xong! Không được đi! Cô không thể cố gắng không nghĩ, mà phải hoàn toàn không nhớ tới anh ta! Cô nên chết tâm đi, tôi thấy người đàn ông này chỉ đùa bỡn cô chơi, không có người đàn ông nào có thể coi trọng cô đâu!”

Tiền Hựu bị anh nói có chút không vui, định tắt hệ thống truyền tin nội bộ công ty, không để ý tới anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu ở bên cửa sổ góc máy vi tính phát hiện Tiền Hựu đã tắt máy, thiếu chút nữa thì trong lỗ mũi muốn phun lửa, người phụ nữ đáng chết, quả thật càng ngày càng không để anh ta ở trong mắt!

Anh bỗng chốc đứng dậy, đi tới vỗ vỗ lên bàn Tiền Hựu, lạnh lùng nói: “Cô ra đây cho tôi!”

Tiền Hựu bất đắc dĩ theo anh ra khu nước uống, mỗi lần Hạ Khiêm Nghiêu muốn giáo huấn cô đều tới nơi này, rốt cuộc chính mình có chỗ nào khiến anh không hài lòng chứ?

Có thể nhìn ra nét mặt Tiền Hựu không vui vẻ mặt, một tay Hạ Khiêm Nghiêu chống nạnh, một tay chỉ về phía cô mắng: “Cô lại cho tôi sắc mặt này? Ai cho cô logout, đây là giờ làm việc, cô thoát như vậy thì tôi truyền tài liệu cho cô thể nào?”

Nếu là bình thường bị anh giáo huấn như vậy, có thể Tiền Hựu sẽ nhịn, nhưng không biết tại sao, hôm nay ngực cô như có lửa đốt, không nhịn được nữa nói lại: “Là anh một mực phát cho tôi tin tức nhảm chán! Giờ làm việc phải nên đi làm? Tại sao anh vẫn nói Đông Lang là người đàn ông xấu, đáng ghét!”

Nói xong những này, cô tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó liền xoay người trở lại chỗ ngồi.

Hạ Khiêm Nghiêu không hề phòng bị, sớm đã bị cô chống đối làm cho bối rối, anh sờ mặt, lộ đầu ra ngoài thấy Tiền Hựu mang theo hỏa khí đập mạnh lên bàn, không khỏi rụt đầu trở lại.

“Người phụ nữ chết tiệt này lại tới kỳ sao. Hỏa khí lớn như vậy.” Anh vừa lẩm bẩm, lỗ mũi dùng sức ngửi, nhưng cũng không ngửi thấy mùi vị khác thường gì.

Kỳ quái, không phải mấy ngày nay cô luôn gặp mặt người đàn ông xem mắt đó sao? Tại sao trên người không có mùi khó ngửi đó nữa? Chẳng lẽ là mình lầm sao?

Hạ Khiêm Nghiêu như có điều suy nghĩ đi về, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Tiền Hựu còn bị cô dùng ánh mắt âm trầm quét mắt một lần, anh không khỏi rung mình một cái. Hừ! Mình sẽ không nổi giận chấp nhặt với phụ nữ! Liền ngồi trở lại chỗ ngồi.

Cho đến hết giờ làm ngày hôm nay, Hạ Khiêm Nghiêu cũng không có tìm Tiền Hựu gây phiền toái.

Tiền Hựu cũng mừng rỡ thanh nhàn, sau khi tan việc cô chỉnh trang cho mình thật xinh đẹp, đi xuống lầu dưới công ty, quả nhiên nhìn thấy Đông Lang đứng đợi cô ở bên cạnh xe.

Cô vui vẻ chạy về phía anh, quơ múa cánh tay nhỏ bé, “Đông Lang Đông Lang!”

“Chậm một chút, cẩn thận ngã.” Đông Lang vốn tựa vào bên cạnh xe, thấy cô chạy ra gấp gấp như vậy liền tiến lên đón, vịn bả vai cô, một tay kia mở cửa xe cho cô, đồng thời hỏi cô, “Hôm nay sẽ đi ăn quán ăn gì ngon?”

Đông Lang thích ăn thịt lượng lớn, nhưng vừa trở về nhưng lại không quen với nơi này, cho nên mỗi lần gặp mặt, khi cô đề cử cho anh quán ngon thì Tiền Hựu có cảm giác thành tựu. Cô lấy điện thoại di động ra đưa cho anh, nói: “Đã sớm tìm hiểu..., anh cảm thấy nhà hàng thịt nướng này có được hay không?”

Đông Lang gật đầu một cái, “Được, những thứ em giới thiệu tôi đều thích.”

Trong lòng Tiền Hựu vừa ấm lại ngọt, lại sinh ra một loại cảm giác như vợ chồng già với anh. Gào khóc, quả nhiên gặp phải người đàn ông mình thích thì không có cách nào khác chế suy nghĩ lung tung!

Hai người đi tới quán thịt nướng kia, mới vừa vào cửa, Tiền Hựu liền mùi thịt nước bên trong thơm ngát hấp dẫn, nhìn qua nét mặt Đông Lang cũng rất thỏa mãn, anh giống như thường ngày đều gọi rất nhiều thịt, cũng gọi cho Tiền Hựu những gì cô thích ăn, mắt thấy đĩa thịt nướng dần dần chín, nhưng Tiền Hựu chợt cảm thấy bụng có chút đau.

Đông Lang đang lật thịt nướng thì tam ngừng động tác xuống, ngẩng đầu nhìn cô, “Sắc mặt em không tốt lắm, không thoải mái ở đâu sao?”

Tiền Hựu ôm bụng, loại này cảm giác hơi đau đớn này cô không khỏi quen thuộc, là điềm báo đi cả tối, thậm chí! Những ngày qua chung đụng với Đông Lang quá ngọt ngào, cô đều quên vụ này rồi, bây giờ không mang băng vệ sinh!

“Em. Em không sao, em vào phòng vệ sinh một lát, anh ăn trước không cần phải để ý đến em.” Nói xong cô liền đứng dậy, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

“. Ừm.” Đông Lang cau mày nhìn cô rời đi, tắt lửa đi, đĩa thịt nước đang chín vàng dội, nhưng anh lại thờ ơ ơ hờ, chỉ lẳng lặng mà ngồi trên ghế chờ đợi.

Nhưng sắp mười lăm phút trôi qua, Tiền Hựu vẫn không ra.

Đông Lang không ngồi yên, đứng dậy đi tới ngoài phòng vệ sinh, vừa định gọi nữ phục vụ giúp anh vào hỏi một chút, đã nhìn thấy Tiền Hựu ôm bụng, sắc mặt tái nhợt từ trong đi ra.

Cũng chính là trong một phút kialỗ mũi anh nhạy bén chợt ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

8. Chương 8: Dì Cả Viếng Thăm

Ánh mắt Đông Lang trợn to, con ngươi đột nhiên co lại, thoáng qua một vệt màu vàng sậm, anh bắt lấy cổ tay Tiền Hựu, vội vàng hỏi cô: “Em chảy máu sao? Là bị thương ở đâu?”

Tiền Hựu bị anh dọa sợ hết hồn, đúng là cô đang chảy máu, nhưng làm sao anh lại liếc mắt nhìn ra được? Cô vốn muốn tìm lấy một cơ lừa dối cho qua, dù sao thật sự là có chút lúng túng, nhưng còn chưa lên tiếng, bụng truyền đến một hồi đau đớn, cô nhất thời đau đến khom lưng xuống.

Sắc mặt Đông Lang căng thẳng, không nói hai lời liền ôm ngang eo Tiền Hựu, vác trên vai giống như vác bột mì, “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Tiền Hựu bị anh khiêng xuyên qua đại sảnh tiệm thịt nướng, lúng túng thét lên, “A aaa không cần! Em không cần tới bệnh viện, thật đấy!”

Nhưng căn bản là Đông Lang không nghe lọt, khiêng cô đi tới cửa, nhớ tới mình còn chưa trả tiền, liền lấy ví từ trong túi ra, rút một xấp tiền mặt đặt ở trên quầy, liền ôm Tiền Hựu ra khỏi cửa tiệm.

Tiền Hựu hốt hoảng kêu to, “Anh trả quá nhiều tiền. Không đúng, anh thả em xuống, em thật sự không cần phải tới bệnh viện!”

“Còn nói không cần!” Giọng Đông Lang mơ hồ có chút nóng nảy tức giận, “Máu cũng chảy tới bắp đùi rồi, sắc mặt tái nhợt như vậy, rốt cuộc em bị thương ở đâu, như thế nào?”

Tiền Hựu cũng không kiêng kỵ chung quanh còn có người, đổ mặt hô to, “Dì cả của em tới đã được chưa! Đau bụng kinh mà thôi!”

Đông Lang nhìn mọi người xung quanh rồi dừng bước.

“. Đau bụng kinh?” Anhlầm bầm lặp lại một câu, chậm rãi thả Tiền Hựu xuống, Tiền Hựu lập tức lúng túng dùng váy che kín vết máu chảy xuống tới đùi, hu hu hu tại sao lại trở nên lúng túng như vậy! Cũng không dám nhìn những người bên cạnh nữa...., mau đi nhanh giải thoát một chút! Hu hu hu bụng thật là đau.

Đông Lang không nói chuyện nữa, mà lấy điện thoại di động ra tra tìm cái gì đó, một lát sau anh sững sờ nhìn về phía Tiền Hựu, “À. Đại khái anh đã hiểu. Vì nguyên do đó, không cần đi bệnh viện sao?”

Tiền Hựu cũng không muốn nhìn anh, chỉ thất bại gật đầu.

“Vậy anh. đưa em về nhà nghỉ ngơi?” Đông Lang nhớ lại vừa tra biện pháp xử lý khi con gái bị đau bụng kinh, nhẹ giọng hỏi.

Quả thật Tiền Hựu muốn đào một lỗ chui vào, “. Được rồi.”

Cô đứng lên muốn đi, Đông Lang lại ôm cô lên lần nữa, chỉ là lúc này đổi thành kiểu ôm công chúa. Còn đắp áo khoác lên trên bụng cô, “Em đừng lộn xộn.”

Tiền Hựu vui mặt ở trong áo khoác của anh, gật đầu một cái.

Đông Lang ôm Tiền Hựu vào trong xe, lái xe đi trước, cô nghe đám quần chúng vây xem thì thầm bàn tán nói: “Cô gái kia thật là hạnh phúc, đi cả tối mà bạn trai cứ khăng khăng lo cho cô ấy như vậy.”

Tiền Hựu khổ sở muốn ngăn cản, hạnh phúc cái quỷ á! Cô không có muốn bị Đông Lang bắt gập trong trường hợp lúng túng như vậy chút nào!

Bụng lại không ngừng đau âm ỷ, cô không biết mình về đến nhà thế nào.

Đông Lang tìm được chìa khóa từ trong túi xách của cô, mở cửa phòng, đặt Tiền Hựu lên giường bên trong phòng ngủ, sau đó nói: “Anh chuẩn bị cho em ít nước nóng?”

Tiền Hựu gật đầu một cái, chờ anh đi đun nước, cô tìm sạp cầm túi giữ ấm, sau đó núp ở trong chăn run lấy bầy. Mỗi tháng đi cả đến cô sẽ rất đau, đau khoảng một hai ngày, xem ra ngày mai cô không có biện pháp đi làm.

Phải thừa dịp còn còn hơi sức mà gọi cho Hạ Khiêm Nghiêu xin nghỉ mới được, nếu không anh ta lại muốn nổi giận.

Tiền Hựu nghĩ như vậy, Đông Lang đã cầm nước nóng tiến vào, anh ngồi ở bên giường, đưa chén sứ trắng cho cô, “Lần đầu tiên tôi tới nhà của em, không tìm được cái cốc ở đâu, tiện thể dùng chén. DDLQĐ-Mèo Hoang

Tiền Hựu yếu ớt gật đầu một cái, “Không quan trọng.” Uống một hớp nước nóng, cảm thấy thành chén truyền tới nhiệt độ, cuối cùng cô cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Về xấu hổ trên mặt Đông Lang khó có thể dấu đi được, “Thật xin lỗi. Tôi. Trước kia rất ít i. . . . qua lại với phụ nữ, cho nên nhất thời không có suy nghĩ đến em lại gặp tình huống như vậy, để cho em khó chịu.”

Mặc dù vẫn còn có chút lúng túng, nhưng nghe anh nói chân thành, trong lòng Tiền Hựu không khỏi ấm áp, “Không sao, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Đông Lang lắc đầu, “Đừng nói cảm ơn, đây là điều tôi phải làm. Em còn cần cái gì, tôi đi mua giúp em.”

Tiền Hựu nói: “Không cần..., em ngủ một giấc là tốt lên nhiều thôi..., hôm nay đã àm phiền anh.”

“Không sao.” Đông Lang đứng lên, “Vậy tôi. Đi trước đây, em có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Tiền Hựu đưa mắt nhìn anh rời khỏi phòng ngủ, thậm chí trong lòng có chút lưu luyến không rời.

Hình như trời cao cảm nhận được suy nghĩ trong lòng cô, một lát sau Đông Lang quay trở lại, anh có chút thấp thỏm mà nhìn cô, “Tôi hiểu rõ tôi nói lên cái yêu cầu này, có thể em cảm thấy quá. quá đáng. Nhưng với bộ dáng bây giờ của em, tôi thật sự là không yên lòng, tôi có thể ở lại dưới lầu nhà em chờ không? Nếu như em có chuyện gì tôi có thể nhanh chóng giúp em.”

Tiền Hựu có chút không hiểu, “Dưới lầu nhà em?”

Đông Lang rất nghiêm túc nói: “Tôi đứng ở cạnh bồn hoa là được.”

“. Phốc.” Tiền Hựu tưởng tượng dáng vẻ anh mặc tây trang đứng ở bên cạnh bồn hoa, không khỏi cười ra tiếng, nói, “Ghế sa lon trong phòng khách là giường gấp, anh. anh ở đó nghỉ ngơi là tốt rồi.”

“. Cũng được.” Đông Lang gật đầu, đi tới xếp lại góc chăn thay cô, trước khi đóng cửa phòng ngủ còn nói, “Nếu em không yên lòng, có thể khóa cửa tầng trên.”

Tiền Hựu không có đáp lại, đáy lòng đầy ắp ngọt ngào, hồi tưởng những ngày qua, cô qua lại với Đông Lang, còn có bây giờ anh quan tâm săn sóc tới mình, cô không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ anh cũng có tình cảm với mình?

Cô vừa thấy ngọt ngào vừa khổ sở, trong lúc dằn vặt, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Lúc đêm khuya, trong phòng khách nhà Tiền Hựu, Đông Lang không có nghe cô nghỉ ngơi trên ghế sofa, mà ngồi xổm ở trên sofa, không nhúc nhích, hai tay buông thõng để ở bên người, tóc cắt ngang trán có vẻ xốc xếch, che kín hai mắt nhắm chặt của anh, nhìn qua giống như là ngủ thiếp đi.

Bên cạnh phòng ngủ truyền đến một hồi tiếng động, lỗ tai của anh giật giật, mở mắt ra cẩn thận lắng nghe, xác nhận là tiếng Tiền Hựu trở mình, liền yên lòng nhắm mắt lại lần nữa.

Ngay lúc này, phía xa bên ngoài cửa sổ chợt truyền đến tiếng sói tru, trong nháy mắt Đông Lang trợn to mắt, bước một bước dài đến bên cửa sổ, cau mày mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy ở hoa viên của chung cư, đột nhiên xuất hiện một con vật hình thể to lớn thẳng đứng giống như chó sói!

Phải biết loài sói trên thế giới, thân dài nhất cũng chẳng qua chừng hai mét, nhưng con sói ở dưới lầu này toàn thân đen nhánh xen lẫn màu bạc, hình dáng cơ thể lại dài gần bốn mét! Nhìn qua nó cực kỳ to lớn, bắp thịt hai cái chân trước đứng trên mặt đất phồng lên, bắp vai và eo cực kỳ giống như loài người, nó nhấc một cái móng vuốt vồ lên trên mặt đất, liền tạo lên một tầng bụi bặm.

Mà làm cho người khác cảm thấy kinh sợ nhất là mặt của nó! Đó là gương mặt đặc biệt giống khuôn mặt con người! Chỉ là rìa mắt bao trùm một lớp da lông, còn trên đỉnh đầu có hai cái tai lớn lông lá xồm xoàm, vì vậy mới có một chút giống sói. Một bên lỗ tai nó treo một cái dây bạc, lóe sáng ở dưới bóng đêm.

Giờ phút này, loài vật nửa người nửa sói này đang đứng ở cạnh vườn hoa, dùng một đôi mắt màu tím đậm chất sói nhìn chăm chú vào Đông Lang, đáy mắt có vẻ không hề an phận, cực kỳ lưu động toát lên vẻ háo chiến, lông trên người khẽ phát run, giống như chỉ cần Đông Lang lao xuống, nó sẽ cùng Đông Lang đánh cho long trời lở đất.

So với người sói hăng hái, Đông Lang lại có vẻ rất tĩnh táo. Anh dùng ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn người sói một cái, ý bảo đối phương mau chóng rời đi.

Nhưng con sói kia lại càng hưng phấn hơn, ngược cổ lên gào một tiếng, âm thanh này ở thành thị phồn hoa có vẻ cũng có khác lạ, mặc dù đêm đã khuya, nhưng chung quanh vẫn có vài hộ gia đình sáng đèn.

Cuối cùng Đông Lang có chút khản trương, mắng một câu đáng chết trong lòng, mở miệng nói với con sói kia: “Biến trở về! Mày muốn bị người khác phát hiện sao?”

Người sói kia nghe xong, đứng thẳng lên giống như con người, dùng móng vuốt dài sắc bén sáng như tuyết gãi gãi bắp thịt căng phồng ở trước ngực, không chút để ý nói: “Phát hiện thì phát hiện thôi, cùng lắm thì ta ăn hết những con người này.”

Khí thể quanh thân Đông Lang bỗng biến đổi, mắt cũng chuyển biến thành màu vàng sậm, giọng nói âm trầm đầy kinh hãi, “Cút. Ta sẽ không nói lại lần thứ hai.”

Người sói trên mặt đất nhận thấy khí thể của Đông Lang kinh hãi, không khỏi lui về sau một bước, trên mặt nó thoáng qua mấy phần không cam lòng và ảo não, hướng về phía Đông Lang, mở miệng nhếch mép tru, dùng móng vuốt vồ một cái trên mặt đất, biến thân thành hình dáng con người, nhanh chóng chạy về phương xa.

Đông Lang thở phào nhẹ nhõm, đang muốn trở về nhà, lại nghe được người sói kia hô: “Coi chừng bạn gái kia của mày, tao không có làm gì được mày, nhưng tâm tình khó chịu, nói không chừng liền muốn bắt cô ta làm bữa ăn ngon.”

Tay Đông Lang nắm chặt bệ cửa sổ, lại đi tìm kiếm tung tích người kia, cũng đã không tìm thấy.

Cái tên đáng chết này, tại sao lại luôn không an phận như vậy!

Đông Lang bất đắc dĩ xoa bóp ấn đường, trở lại trong phòng khách, ngã trên ghế sofa giữa mặt thờ dài.

Thời gian cả đêm trôi qua rất nhanh, buổi sáng ôn hòa, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng. Đông Lang rửa mặt, đi tới gõ cửa phòng ngủ Tiền Hựu, nhưng lại không được cô đáp lại.

Mặc dù ngăn cách cánh cửa, anh vẫn có thể nghe được hô hấp nhẹ nhàng của cô. Nhưng có chút không yên tâm, anh liền đẩy cửa vào xem, nhỏ giọng nói: “Tiền Hựu, sáng rồi, cô có muốn rời giường không?”

Tiền Hựu lâu lâu nói một câu, “Không muốn không muốn, bụng của con đau, mẹ, người để cho con ngủ thêm một chút.”

Đông Lang liền không làm phiền cô nữa, vừa muốn đi ra ngoài, đã nhìn thấy điện thoại di động của cô đặt ở đầu giường rung lên, không ngừng có tin nhắn gửi tới.

Tiền Hựu rụt đầu ở trong chăn, “Mẹ. . . . Em xin phép nghỉ giúp con, con không đi làm.”

Đông Lang nhìn sắc mặt cô vẫn còn có chút nhợt nhạt, suy nghĩ chốc lát mới cầm điện thoại di động của cô lên, mở màn hình ra nhìn, tất cả những tin nhắn này đều từ một người tên là Hạ ác ma gửi tới ——

Hạ ác ma: “Còn có năm phút đồng hồ đi làm, cô ở đâu đấy?”

Hạ ác ma: “Ở chung một chỗ với người đàn ông xấu đó sao, sự nghiệp cũng không cần! Ngu xuẩn!”

Hạ ác ma: “Đã tám giờ năm mươi, cô lại dám đến trễ! Hạn cho cô trong vòng ba phút xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không tôi sẽ náo loạn cô!”

Hạ ác ma: “. Cô là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Có lẽ người này là cấp trên của Tiền Hựu chăng? Đông Lang suy nghĩ hai giây, trả lời ở phía dưới: “Tôi đau bụng kinh, xin nghỉ một ngày.”

Hạ ác ma dừng lại một lát rồi gửi đến một câu, “. Làm sao cô lại phiền toái như vậy!”

Đây chính là đồng ý cho Tiền Hựu nghỉ phép sao? Đông Lang cảm thấy cực kỳ hài lòng đối với lời phản hồi, thả điện thoại di động lại đầu giường, ngày hôm qua ở trên mạng xem biện pháp chăm sóc con gái bị đau bụng kinh có ghi, tốt nhất có thể nấu chút canh nóng cho con gái uống..., vì vậy anh đi vào phòng bếp dự định làm chút gì đó.

Nhưng tìm tới tìm lui, cũng không tìm được cái gì ở trong phòng bếp có thể làm canh, chỉ có chút lẩu cay dự phòng ở trong ngăn kéo. Đông Lang suy nghĩ một chút, ít ngày trước anh và Tiền Hựu ăn qua món lẩu, nghĩ thầm cái này cũng có thể dùng? Vì vậy liền đun nước, đổ toàn bộ lẩu dự phòng vào.

Bên trong nồi lẩu nổi cả ớt lên mặt nước, mắt thấy nồi canh sắp nấu xong thì bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, có một người đàn ông ở bên ngoài gọi: “Tiền Hựu! Mở cửa cho tôi, nhanh lên một chút!”

Đông Lang sợ đánh thức Tiền Hựu, vội vàng tắt bếp chạy ra mở cửa, vậy mà đứng ở trước mặt anh, chính là người đàn ông kì lạ nhìn anh chằm chằm hôm ở trước cửa công ty Tiền Hựu.

9. Chương 9: Cô Gái Thổ Lộ Trước

Hai người đàn ông này nhìn thấy đối phương, nét mặt đều ngẩn ra.

Hạ Khiêm Nghiêu lấy lại tinh thần trước, anh ta nhíu mày, không chút che giấu địch ý trong mắt đối với Đông Lang, lạnh lùng hỏi “Tại sao anh lại ở trong nhà Tiền Hựu?”

Đông Lang trầm ổn trả lời, “Ngày hôm qua cô ấy đau bụng không thoải mái, cho nên tôi đưa cô ấy trở lại. Có thể hỏi anh một câu hay không, anh là gì của Tiền Hựu?”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến lỗ mũi bốc lửa, tên đáng chết này lại dám lấy loại giọng đó hỏi anh cái vấn đề này! Minh và Tiền Hựu đều biết đã lâu như vậy, người này chỉ mới biết Tiền Hựu mấy ngày, tại sao hỏi anh ta như thế, tại sao có thể dạn dĩ ở nhà cô!

Anh ta không nói hai lời, đẩy Đông Lang ra chạy thẳng về phía phòng ngủ, nhưng tay vừa vận dụng phải nắm cửa, liền bị Đông Lang đuổi theo nắm lấy cổ tay.

Ánh mắt Hạ Khiêm Nghiêu khế híp một cái, cúi đầu nhìn tay Đông Lang trên cổ tay mình, “Anh muốn làm cái gì?”

Đông Lang nhìn chằm chằm anh ta, “Tôi chỉ muốn làm rõ ràng rốt cuộc anh là gì của Tiền Hựu.”

Hạ Khiêm Nghiêu gỡ tay của anh ra, cao giọng nói: “Đâu đến phiên anh hỏi tới tôi? Tôi còn chưa có hỏi anh, anh tính làm gì, đợi một đêm ở trong nhà một cô gái, anh muốn làm gì!”

Đông Lang trầm ổn nói: “Kể hèn Đông Lang, trước mắt đang xem mắt với Tiền Hựu, tôi ở lại là vì chăm sóc cho cô ấy. Tôi dùng nhân cách bảo đảm, tôi không có bất kỳ ý đồ bất lương. Được rồi, hiện tại tôi trả

lời xong rồi, đến anh trả lời tôi rồi, rốt cuộc anh là ai, tại sao không nói tiếng nào đã xông vào phòng ngủ của một cô gái.”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến dựng lông, thật muốn ở đây cho khuôn mặt ngăn trở đó mấy quả đấm, nhưng anh ta còn chưa có động thủ, cửa phòng ngủ bị mở ra.

Tiền Hựu mắt buồn ngủ cùng mái tóc lộn xộn nhìn ra ngoài, “Ai vậy, ầm ĩ cái gì – oa! Hạ Khiêm Nghiêu, anh anh anh. Làm sao anh tới nhà tôi?”

“Không phải chính cô gửi tin nhắn nó cô bị đau bụng kinh sao!” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận quát.

Tiền Hựu mờ mịt, “Tôi. Tôi gửi tin nhắn?”

Đông Lang bên cạnh giải thích: “Là tôi gửi, em nói phải xin phép giúp em, nên tôi liền gửi, thì ra là gửi cho anh ta.”

“.” Tiền Hựu thật là muốn đập đầu xuống đất, làm sao Đông Lang lại trực tiếp nói chuyện đau bụng kinh cho Hạ Khiêm Nghiêu chứ! Tại sao cuộc đời của cô lại bị kịch như vậy!

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, nói: “Một tôi còn từ công ty chạy xa tới xem cô, thì ra là cô đã có người giúp đỡ! Tôi đi đây, tránh quấy rầy cô và cái người đàn ông này quần lầy nhau!”

Tiền Hựu nào còn có ý định hơi sức mạnh miệng với anh, hiện tại cô chỉ nghĩ tránh về trong chăn lẩn nữa, liền vô lực nói một câu, “A, hẹn gặp lại.”

Hạ Khiêm Nghiêu nhất thời dựng lông, nghiêng đầu trừng cô, “Cô –! Cô thật đúng là đuổi tôi đi! Được, vậy tôi cứ không đi thôi!” Nói xong cũng đặt mông ngồi trên ghế sa lon, giận đến quai hàm cũng phồng lên rồi.

Tiền Hựu bất lực thở dài, ôm bụng nằm lại trên giường lẩn nữa, “Tùy anh, tôi buồn ngủ quá, còn muốn ngủ một chút.”

Đông Lang hỏi: “Muốn uống chút canh không? Tôi mới vừa nấu xong.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, “Được, cảm ơn anh.”

Vì vậy Đông Lang đi tới phòng bếp bưng một chén bay canh lẩu cay.

Mặt Tiền Hựu không thay đổi liếc mắt nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn Đông Lang chờ vẻ mặt khách lệ chân thành, vô lực bưng kín mặt, “Em. Em đột nhiên lại không muốn uống rồi, anh để ở đó đi, em muốn an tĩnh một mình một chút.”

“Được, vậy em nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ ở bên ngoài, có chuyện cứ gọi tôi.” Đông Lang đắp kín mền thay cô, đi ra đóng cửa phòng.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi trên ghế sa lon hít hít mũi, cau mày nhìn về phía anh, “Anh nấu thứ gì? Sao cay như vậy.”

Đông Lang giải thích, “Đau bụng kinh phải uống canh nóng, tôi dùng gói lẩu nấu lên.”

“. Anh có bệnh sao! Cay như vậy cô ấy uống thế nào!” Hạ Khiêm Nghiêu lập tức nhảy từ ghế salon xuống, vọt vào trong phòng bếp đi đổ toàn bộ nồi canh, nhìn phòng bếp hỗn loạn, không nhận được mắng một câu, “Người phụ nữ chết bầm này thật không biết sạch sẽ!”

Anh ta cuộn lên tay áo, nhanh chóng dọn dẹp phòng bếp chỉnh tề, tiếp đó lại đi ra thu thập phòng khách, sắp xếp lại tất cả đồ đạc ném lung tung về chỗ cũ, động tác của anh ta vô cùng thuần thục, giống như đã đến đây rất nhiều lần.

Đông Lang đứng ở một bên không có lên tiếng, nhưng khi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu ánh mắt lại càng ngày càng âm trầm.

Đợi thu xếp không được kém gì, Hạ Khiêm Nghiêu liền đi ra ngồi xuống sofa, ngẩng mắt nhìn Đông Lang bên cạnh, ánh mắt anh ta vừa chuyển, trong lòng tính toán, thay giọng điệu lịch sự, nói: “Xin lỗi, vừa rồi có chút sốt ruột, thái độ nói với anh không tốt lắm. Còn chưa có tự giới thiệu, tôi tên là Hạ Khiêm Nghiêu, là đồng nghiệp của Tiền Hựu.”

“Tôi đoán ra rồi, chào anh.” Đông Lang gật đầu một cái.

Hạ Khiêm Nghiêu nhếch môi cười, hỏi: “Anh và Tiền Hựu xem mắt đã gần một tháng, đây là lần đầu tiên đến nhà cô ấy sao? Thế nào, có phải bị dáng vẻ bề bộn của nhà cô ấy hù sợ?”

Đông Lang khẽ cau mày, “Không có.”

Hạ Khiêm Nghiêu khoát khoát tay, “Hai, anh cũng không cần che giấu, tôi thấy anh chỉ muốn qua loa với Tiền Hựu. Chỉ là cũng không còn cách nào, ai bảo bình thường cô ấy lòi thôi, mười mấy người xem mắt cũng không nhìn coi trọng cô ấy, nếu anh cũng không coi trọng, thì sớm chạy lấy người đi, không cần giả dối cho cô ấy hi vọng.”

Hai tay Đông Lang ôm lấy cánh tay, khẽ dựa vào tử giảu, đáy mắt có một vết một chút khiêu khích, “Có lẽ Hạ tiên sinh hiểu lắm, tôi không có nói tôi không coi trọng cô ấy. Ngược lại, tôi cảm thấy rất hứng thú với cô ấy.”

Biểu cảm trên mặt Hạ Khiêm Nghiêu cứng đờ, khẽ đứng dậy, nhìn anh chăm chú, “Anh nói đùa với tôi sao?”

Đông Lang nhếch môi cười, “Tôi không thích nói đùa.”

Nụ cười của Hạ Khiêm Nghiêu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ý lạnh, coi như Đông Lang cho rằng một giây kể tiếp anh ta sẽ bộc phát, Tiền Hựu chột vọt ra từ phòng ngủ, “Gào khóc mau tránh ra tôi muốn đi phòng vệ sinh!”

Không khí hai người giương cung bạt kiếm bị quấy rối như vậy, nhất thời giải tán. Hạ Khiêm Nghiêu tức giận đi tới vỗ vỗ cửa phòng vệ sinh, “Cô làm sao vậy, bụng còn đau sao? Lần nào cũng vậy thì cô nên đi bệnh viện!”

Bên trong truyền đến tiếng của Tiền Hựu, “Anh tránh ra! Thật là xấu hổ! Tránh ra tránh ra không cần anh quan tâm!”

Hạ Khiêm Nghiêu hướng về phía cửa mắng một câu, “Lòng tốt mà bị coi là lòng lừa! Tôi đi đây!”

Anh nói xong liền đi ra ngoài, Tiền Hựu lại mở miệng, “Hạ Khiêm Nghiêu, chờ một chút.”

Hạ Khiêm Nghiêu không nhận được hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Cái đó. Cảm ơn anh đến thăm tôi.” Tiền Hựu nói.

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, vẻ mặt tốt hơn nhiều, “Ồ, cô còn biết nói cảm ơn? Thôi, tôi đại nhân đại lượng, không so đo với cô.”

“Tôi. Tôi còn chưa nói xong.” Tiền Hựu dừng lại một chút, lấy lòng nói, “Lúc đi có thể ném vài thứ trong phòng bếp đi không? Ngày hôm qua tôi quên bỏ đi, trời nóng quá đoán chừng cũng nổi mốc rồi.”

Quả thực Hạ Khiêm Nghiêu muốn nhào qua phá cửa, “Cô mơ đi!” Dứt lời liền thở phì phò sập cửa đi ra.

Tiền Hựu trong phòng vệ sinh lè lưỡi, cô hiểu rất rõ tính tình Hạ Khiêm Nghiêu, không nói chút gì khiến anh ta giận, chỉ sợ anh thật sự ở yên chỗ này không có chịu đi, quả thực khi nói như vậy xấu hổ chết.

Vì vậy cô lại hỏi: “Đông Lang, anh vẫn còn chứ?”

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng Đông Lang, “Tôi đây, ta tôi sẽ đi ném rác giúp em.”

“ Không không không phải!” Tiền Hựu vội vàng nói, “Em là cố ý chọc giận anh ta..., cái kia, anh. Anh cũng phải đi làm chứ? Cảm ơn anh tối hôm đã ở cùng với tôi, anh mau đi đi, không cần bởi vì tôi mà làm trễ quá lâu.”

Đông Lang trả lời: “Không sao, công ty tôi mở, tôi không muốn đi thì không đi. Tôi ở lại chỗ này cùng em đến trưa, được không?”

Trong lòng Tiền Hựu cực kỳ ấm áp, “. Ừm, được rồi.”

“Đúng rồi, còn một chuyện.”

Tiền Hựu lên tiếng: “Cái gì?”

“Bây giờ em không thể uống canh cay sao?”

Tiền Hựu không biết làm sao vừa buồn cười, xem ra Đông Lang nói anh không có yêu qua thật đúng là không phải gạt người, cô trả lời: “Đúng vậy, cái đó quá kích thích, không thể uống.”

Đông Lang trả lời: “Tôi biết rồi, thật xin lỗi. Không có chăm sóc tốt cho cô.”

Tiền Hựu cười khúc khích, “Không có việc gì..., anh. . . . Anh thật đáng yêu.”

Ngoài cửa Đông Lang nghe được cô nói như vậy, khẽ giật mình. Đáng yêu? Cho tới bây giờ không ai cảm thấy anh. . . . Đáng yêu, từ ngữ khi dùng trên bộ tộc bọn anh, bình thường đều là máu tanh tàn bạo.

Anh nâng lên nụ cười ấm áp, “Gần trưa rồi, trong nhà của em không có gì ăn, tôi xuống lầu mua chút về giúp em nhé?”

“Ừm, vậy thì phiền anh rồi.”

Đông Lang cầm lên chìa khóa cửa nhà Tiền Hựu, lại nghĩ tới cái gì, lộn trở về phòng bếp, xách túi rác, mở cửa đi ra ngoài.

Tiền Hựu rửa mặt xong, lúc này mới nhớ vừa cô và Đông Lang trao đổi ở trong phòng vệ sinh, bỗng cảm thấy có chút lúng túng, nhưng cũng có chút thú vị.

Cô mới đi ra khỏi phòng vệ sinh không lâu, Đông Lang liền xách theo bữa ăn sáng trở lại. Thấy Tiền Hựu đang quan sát chung quanh, liền hỏi: “Em tìm cái gì?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu, “Tại sao em cảm giác. . . . Hình như hồng khách giống rất gọn gàng?”

Đông Lang đặt bữa ăn sáng lên bàn, nói: “Vừa rồi đồng nghiệp của em Hạ Khiêm Nghiêu, thú xếp một hucts cho em.”

Tiền Hựu ngẩn người, nhìn về phía Đông Lang, trong nội tâm hồi hộp giật mình, vội vàng giải thích, “A a a không phải như anh nghĩ! Trước đồng nghiệp bọn em liên hoan, anh ta đã tới nhà em một lần, sau đó anh ta lại rất phiền toái thích sạch sẽ, nên em và anh ta chẳng có cái gì cả! Em cực kỳ ghét anh ta!”

Đông Lang khẽ cười, “Anh hiểu rõ, anh ta chính là nam đồng nghiệp tuyệt thế mà em nói?”

“Đúng vậy, chính là anh ta! Ác ma nhiên ép em!” Tiền Hựu tức giận nói, cẩn thận nhìn anh từng li từng tí, “Anh. . . . Anh không nên hiểu lầm, em. . . . Em chỉ. . . .”

“Chỉ cái gì?” Đông Lang không hiểu nhìn cô.

Rốt cuộc người này là thật không biết hay là giả không hiểu! Thật xấu!

Tiền Hựu hạ quyết tâm, cúi đầu nói: “Em chỉ thích anh. . . . Vừa Đã lớn như vậy, anh. . . . Anh là người trong lòng đầu tiên của em.”

Đông Lang hơi ngẩn ra, trong mắt lóe ra ánh sáng vàng sậm, một lát sau anh cười khẽ một tiếng, nói: “Ừm.”

Ừm là mấy ý! Thật ra anh nói một câu “Tôi cũng thích em” thì tốt!

Tiền Hựu cũng muốn lẩn lộn đầy đất rồi.

“Ăn một chút gì thôi.” Đông Lang đặt cháo nóng ở trước mặt cô.

“Ừm. . . .” Tiền Hựu không còn hơi sức cầm muống lên, ăn cháo trong miệng nhưng mùi vị gì cũng không nếm ra được.

Lúc Đông Lang ăn vẫn không có lên tiếng, chỉ là khóe mắt thoáng ánh lên chút ý cười nhợt nhạt, ăn xong bữa trưa, anh thu đồ bỏ đi, nói: “Vậy thì Anh đi trước, tốt nhất em nên nghỉ ngơi.”

Tiền Hựu đưa anh tới cửa, còn ử rử cúi đầu, “Ừm, hẹn gặp lại.”

Đông Lang nhìn bộ dạng cô phờ phạc rã rượi mắt mác, bỗng nhiên thò tay bắt lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng ôm Tiền Hựu vào trong ngực.

Anh cho cô một cái ôm vừa dịu dàng vừa ấm áp.

“Hẹn gặp lại, Tiểu Hựu.” Nói xong, anh sờ trán của cô, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiền Hựu vì động tác đơn giản như vậy, cả người cũng phấn chấn. Cô đóng cửa lại, tựa vào cửa trên cửa, che mặt ngọt ngào.

Anh ôm mình cũng, ôm mình ư! Mặc dù không có nói “Tôi thích em”, thế nhưng đã ltiến bộ rất lớn có đúng hay không! Hơn nữa còn gọi mình là Tiểu Hựu!

Oa khẳng định tình yêu của cô đã đến lần nữa!

10. Chương 10: Hạ Meo Meo Ghen.

Editor: Sắc Sắc

Tâm trạng của Tiền Hựu đang rất tươi sáng vì được ở nhà nghỉ ngơi một chút, cô cảm thấy cơ thể đã hết khó chịu, vào buổi chiều cô tính sẽ đi làm. Mặc dù Đông Lang đã giúp cô xin Hạ Khiêm Nghiêu cho cô nghỉ, nhưng nghĩ đến tính tình nóng nảy của tên kia, ai, thôi, cô nên đi làm.

Nhớ buổi sáng Hạ Khiêm Nghiêu bị cô chọc đến tức giận, Tiền Hựu đang đi trên đường đã mua đồ ăn vặt mà anh ta thích, rồi mới đến công ty.

Nhân duyên của Tiền Hựu trong công ty rất tốt, khi thấy cô các đồng nghiệp đều ân cần hỏi cô đã khỏe lại chút nào chưa. Tiền Hựu lễ phép trả lời từng câu hỏi của mọi người, rồi đi đến nơi làm việc của Hạ Khiêm Nghiêu, nhìn phải nhìn trái, kì lạ, tại sao lại không có người ở đây?

Cô nghiêng đầu hỏi đồng nghiệp bên cạnh, “Hạ ác ma đâu rồi?”

Đồng nghiệp nhỏ giọng nói cho cô biết, “Mới vừa rồi đã bị đồng sự(*) của công ty gọi xuống, có thể sẽ đi kiểm tra tình hình làm việc của mọi người, quản lý kêu anh ta đi cùng rồi.”

(*) Đồng sự là thành viên hội đồng quản trị vì khá dài nên mình giữ nguyên chữ đồng sự cho hay.

Miệng của Tiền Hựu há to, “Lại kêu anh ta đi? Cái rằng độc rằng nhon đó, các đồng sự không quan tâm bị anh ta mắng một chút nào sao?”

Đồng nghiệp nhún vai, “Ai mà biết được, người ta nói lúc đối mặt với cấp trên khá là biết nghe lời.”

Tiền Hựu gãi đầu, cô không thể tưởng tượng nổi bộ dạng của Hạ Khiêm Nghiêu. Cô đặt hộp ăn vặt xuống bàn làm việc của anh ta, tính chờ khi anh ta trở về sẽ làm cho anh ta vui lòng, không ngờ khi cô quay người, lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Hạ Khiêm Nghiêu.

“Oa, anh...anh đã về.” Tiền Hựu sợ hết hồn, cô vội vàng thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, “Em mua đồ ăn vặt cho anh này, vẫn còn nóng lắm, anh ăn không?”

Hạ Khiêm Nghiêu đẩy hộp ăn vặt trước mặt ra, lạnh lẽo nói: “Ăn không vô, tôi là loại người chỉ xứng ăn đồ ăn thừa, cái này là em để lại cho Đông Lang ăn đi.”

Ai! Thật sự người này vẫn còn giận, Tiền Hựu kéo tay áo của anh, “Ái chà, anh đừng nói vậy, buổi sáng tôi chỉ đùa với anh thôi, cái này là tôi đặc biệt mua cho anh mà.”

Hạ Khiêm Nghiêu đập tay thật mạnh vào bàn, trừng mắt nhìn cô, “Tôi đã nói là không ăn! Em thật phiền phức! Nếu đã đến đây được thì chăm chỉ làm việc đi, đừng có ở chỗ này lãng phí thời gian để nói nhảm!”

Tiền Hựu đành phải le lưỡi, cầm lấy hộp ăn vặt đi về chỗ ngồi.

Mặc dù Hạ Khiêm Nghiêu còn tức giận, nhưng anh ta vẫn giao công việc cho Tiền Hựu, nhưng mà lúc đó giọng nói của anh ta rất lạnh nhạt, làm cho cô không quen.

Tiền Hựu cũng không để ý, cô chăm chỉ nghiêm túc làm việc, tranh thủ làm nhanh để bắt kịp tiến độ, có thể do cô làm việc quá sức công với được đại di mục ghé thăm, nên chưa tới lúc tan việc cô đã cảm thấy đói bụng. Cô sờ bụng mình, rồi nhìn hộp ăn vặt một cái, nghĩ thầm nếu Hạ Khiêm Nghiêu không ăn, thì mình đành ăn vậy, nếu không sẽ rất lãng phí.

Lúc này công việc của mọi người căn bản đã làm xong, các đồng nghiệp cũng bắt đầu khẽ tán gẫu, Tiền Hựu vừa ăn đồ ăn vặt vừa tán gẫu cũng đồng nghiệp, lúc cô được đồng nghiệp kể bên chia đồ cho, “Nhìn nè, con mèo này thật đáng yêu.”

Tiền Hựu nhìn đôi mắt màu xanh lục của con mèo ú chinchilla (*), rồi nhất thời, hét lên: “Con mèo này thật đáng yêu! Tôi muốn lấy bức tranh này đặt làm hình nền điện thoại của mình!”

Các đồng nghiệp khi nhìn cũng cảm thấy đẹp, bắt đầu trên ghẹo điện thoại di động của mình. Tiền Hựu mới trải mặt bàn xong, bỗng nhiên di động của cô bị lấy đi.

“Ai –” Cô ngẩng đầu, mới phát hiện người cầm điện thoại di động của mình là Hạ Khiêm Nghiêu, nói, “Trả lại đây cho tôi.”

Mắt của Hạ Khiêm Nghiêu híp lại, nhìn con mèo xinh đẹp chinchilla trên điện thoại di động, sắc mặt u ám đáng sợ, nhìn chăm chăm vào Tiền Hựu rồi mắng to, “Loài mèo này mà đẹp cái gì! Đúng là một người con gái ngu ngốc, lại dễ dàng bị vẻ bề ngoài của nó mê hoặc! Ngoài bộ dạng huênh hoang biết làm nũng ra thì chẳng có gì tốt hết, đổi lại cho tôi!”

Tiền Hựu không bằng lòng, “Nhưng mà nó rất đáng yêu mà.....Vớ lại đó là điện thoại di động của tôi.....”

“Không được, tôi thấy rất nhàm chán! Em đổi hay không, nếu không đổi thì đổi giùm em.” Hạ Khiêm Nghiêu vừa nói xong, ngón tay thon dài nhấn vào màn hình, sau khi đổi lại hình nền, anh ném điện thoại về trong ngực cô, “Đổi thành tấm này cũng giống lắm.”

Tiền Hựu nhìn chăm chăm vào con mèo màu vàng có lông đốm màu bạc thật khí phách, lẩm nhẩm: “Con này cũng được, bộ dạng có điểm giống con báo nhỏ, còn giống con cọp một chút, chỉ là có loài mèo này sao? Tôi chưa thấy bao giờ.”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, hình như có chút hài lòng, lấy đi hộp ăn vặt trong tay Tiền Hựu, “Thật ngu ngốc! Không cần biết nó là con gì, dù sao về sau nó cũng là hình nền điện thoại của cô, không cho đổi!”

Tiền Hựu đành phải kêu một tiếng “A”, tay Hạ Khiêm Nghiêu tìm kiếm trong hộp hồi lâu, nhưng không tìm ra được cái gì, nhất thời tức giận, “Tiền Hựu! Đồ ăn vặt cô mua cho tôi đâu?”

Tiền Hựu rụt đầu, “Tại vì anh nói anh không ăn.....Người ta đói nên ăn hết rồi.....”

“Tôi không ăn là cô có thể ăn! Cô là cấp dưới như vậy sao? “Hạ Khiêm Nghiêu tức giận chống nạnh mắng như tát nước, “Cô đúng là tham ăn.”

Tiền Hựu cúi đầu thấp xuống cầu xin tha thứ: “Tôi biết mình sai rồi..., cùng lắm thì khi tan việc tôi mua một hộp khác cho anh.”

Hạ Khiêm Nghiêu vênh vao nói: “Ba hộp!”

“.....Biết rồi.” Tiền Hựu uất ức mếu máo nói.

Bây giờ Hạ Khiêm Nghiêu mới hài lòng, xoay người đi về chỗ ngồi, những đồng nghiệp khác tức giận thay Tiền Hựu, “Người này thật quá đáng mà, Tiền Hựu, cô nên báo cáo cho quản lý việc cô bị anh ta bắt nạt!”

Một người khác nói: “Thôi đi, lúc này không nhìn thấy anh ta đi cùng với các đồng sự sao? Anh ta sẽ nhân cơ hội đó mà nịnh bợ, Tiền Hựu đi báo cáo anh ta, không phải giống như trứng chọi đá hay sao? Tôi nói này, Tiền Hựu cô nên làm những việc khiến anh ta vui lòng, nói không chừng một ngày nào đó khi anh ta thăng chức tăng lương, có thể mang cô đi theo.”

Tiền Hựu nằm sấp trên bàn, “Tôi thật không cần anh ta mang tôi đi theo ô ô ô...Anh ta nhanh được thăng chức điều đi nơi khác thì hay biết mấy.”

Cô được các đồng nghiệp an ủi một chút, thì cũng đến lúc tan việc.

Khi Tiền Hựu sắp xếp đồ đạc xong, nhìn qua cửa sổ bên cạnh thì nhìn thấy Hạ Khiêm Nghiêu đang trừng mắt liếc, cô đành phải hậm hực đi ra khỏi cửa mua đồ ăn vặt.

Đông Lang biết buổi chiều cô đi làm, đợi cô ở cửa công ty như bình thường, Tiền Hựu đi đến nói với anh, “Anh có thể chờ em một chút được không, em muốn qua cửa hàng bên cạnh mua đồ cho Hạ Khiêm Nghiêu.”

Lông mày của Đông Lang như có như không nhíu lên, hỏi: “Em mua cho anh ta để làm gì?”

Tiền Hựu ra dấu chỉ cho anh, “Chỉ là qua cửa hàng bên cạnh mua đồ ăn vặt thôi, em sẽ mau chóng trở lại đây.”

Đông Lang ngăn cô lại, cũng không hỏi nhiều, nói: “Anh đi cho, cơ thể của em chưa khỏe lắm, em nên chờ trong xe là được rồi.”

Tiền Hựu còn muốn nói điều gì, Đông Lang đã đẩy cô vào trong xe, sờ đầu của cô, sau đó mỉm cười đi về phía cửa hàng.

Tiền Hựu bị anh làm cho tâm hồn hoảng hốt, đến khi Đông Lang đã đi được vài bước mới hồi hồn, hô lớn: “Em thiếu chút nữa đã quên, anh ta muốn ba hộp! Không cay!”

Bước chân của Đông Lang cũng không ngừng, trả lời: “Biết rồi.”

Tiền Hựu nhìn bóng lưng vai rộng hông hẹp của anh lúc đi bộ, Đông Lang mặc quần áo được may tinh xảo cầu kỳ làm nổi bật lên các bắp thịt và đường cong hoàn mỹ, nghĩ đến lúc anh cởi bỏ quần áo, vóc người sẽ làm cho người ta chảy nước miếng. Trong đầu Tiền Hựu hiện ra bốn chữ: “Mặt người dạ thú.”

“Ô hay, kì lạ!” Tại sao cô lại dùng thành ngữ này để hình dung anh ta, không hợp lý chút nào. Vừa nhìn Đông Lang đã biết anh ta thuộc nhóm ngư ời lịch sự nho nhã, không hề giống với cầm thú!

Một lát sau Đông Lang quay về sau khi mua đồ ăn vặt xong, anh đi thẳng đến chỗ của Hạ Khiêm Nghiêu, đưa ba hộp ăn vặt vào trong tay anh, “Tiền Hựu bảo tôi mua cho anh.”

Mặt Hạ Khiêm Nghiêu lạnh nhạt nhận lấy cái hộp, lỗ mũi anh ta hừ một tiếng coi như là trả lời, đang tính xoay người rời đi, thì nghe tiếng nói Đông Lang: “Còn nữa, mặc dù tôi không biết tại sao cô ấy phải mua cho anh những thứ này, xin anh về sau đừng cố ý làm khó cô ấy. Hai người là đồng nghiệp, nếu như không hợp tác được, thì cũng có thể chỉ làm quen sơ, không cần phải làm cho một cô gái bối vì anh mà cả ngày buồn bực. Thân là một người đàn ông, anh không biết để cho một cô gái khó chịu là người không có văn hóa sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến nổi mặt văn vẹo, “Anh muốn nói cái gì? Anh nói tôi làm cô ấy khó chịu?”

“Nếu không thì anhcho là thái độ cô ấy lúc đi ra công ty lại vui vẻ sao?” Đông Lang nói: “Bây giờ tôi và cô ấy đi xem mắt, tôi không muốn thấy tâm tình và dáng vẻ khó chịu của cô ấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu vung tay lên, “Không cần phải nói chuyện các người đi xem mắt cho tôi biết, thế nào, anh cho rằng đi xem mắt là hay sao! Anh cũng không phải bạn trai cô ấy, tại sao lại quản nhiều chuyện như vậy! Còn nữa, tôi chính là muốn nhìn xem vẻ mặt khó chịu của cô ấy thì tôi mới vui vẻ, thế nào, anh muốn đánh tôi sao?”

Đông Lang ưu nhã vén tay áo lên, trên cánh tay to khỏe đã nổi lên gân xanh, giống như đang suy nghĩ điều gì nói: “Đang suy nghĩ.”

Hạ Khiêm Nghiêu cười lạnh một tiếng, tháo hai cúc áo ở ngực ra, lộ ra da thịt trắng nõn không cân xứng với lòng ngực cường tráng, nói: “Vậy thì tới đây, tôi muốn đánh anh cho đến khi mặt anh đều nở hoa!”

Khi Tiền Hựu chờ ở trong xem thì nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm(**), cô cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng chạy tới kéo Đông Lang ra, “Các người muốn làm cái gì!”

** : Sắp đánh nhau (chắc vậy)

Đông Lang cúi đầu nhìn đôi mắt to hoảng hốt của Tiền Hựu, anh hít một hơi thật sâu, hạ ống tay áo xuống, “.....Không có gì, chỉ có một chút tranh chấp. Chúng ta đi thôi, anh dẫn em đi ăn.”

Tiền Hựu vội vàng gạt đầu vì sợ bọn họ sẽ đánh nhau, “Ừ, đi thôi.”

Tiền Hựu lên xe trước rồi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, cô phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình chăm chăm, hình như trong ánh mắt ngạo mạn có một tia uất ức giống như bị bỏ rơi, nhưng nhìn kĩ lại, tia uất ức chắc là do cô bị ảo giác mà thôi.

Đông Lang cho xe chạy, tầm mắt Tiền Hựu nhìn Hạ Khiêm Nghiêu ngày càng xa. Hạ Khiêm Nghiêu nhắm mắt lại, hai ngón tay cài lại nút áo, sau đó lấy đồ ăn vặt trong hộp ra bỏ vào miệng, lập tức ho khan.

Khụ khụ khụ, cái tên Đông Lang đáng chết, rốt cuộc anh ta đã kêu ông chủ bỏ bao nhiêu tiêu vào bên trong hộp vậy! Đáng ghét, lần sau tôi không tha cho anh đâu.”

Anh tức giận đi về phía đường phố đối diện, bảy lần quạt tám lần rẽ đi vào hẻm nhỏ đen tối, nhìn về phía chỗ tối ho khan hai tiếng, nói: “Tất cả đi ra, làm việc nào.”

Trong chốc lát, bốn phương tám hướng ở trong hẻm nhỏ xuất hiện một đoàn mèo đầy màu sắc, hoặc đứng trên tường, hoặc co rút bên tường, đôi mắt to ngập nước mang theo sự tôn kính và trung thành khi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, chờ anh ra lệnh, con mèo đen cầm đầu lấy lòng anh, “Meo meo?”

Hạ Khiêm Nghiêu đứng ở giữa bầy mèo, chống nạnh nói: “Tiếp tục theo dõi tên kia cho tôi! Anh ta ẩn mùi trên người, chắc chắn là có vấn đề! Tôi nhất định phải điều tra ra thân phận thật của anh ta, với lại mục đích của anh ta khi tiếp cận Tiền Hựu là gì?”

Hắc Miêu nhận được mệnh lệnh, “Meo meo” một tiếng, muốn mang theo một con mèo khác rồi rời đi, Hạ Khiêm Nghiêu lại hỏi: “Chờ một chút, Tiểu Hắc, trong đám đàn đàn em của mày có loài chinchilla không?”

“Meo meo.” Con mèo đen đáp một tiếng, quay đầu nhìn một chút, lập tức có một con mèo chinchilla từ trong bầy mèo đi ra, dáng đi uyển chuyển, màu lông tuyết trắng xinh đẹp, hai con mắt màu xanh lá cây nhu hòa, đúng là một con mèo cực phẩm, nó dịu dàng nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, cái đuôi đong đưa, “Meo meo?”

Hạ Khiêm Nghiêu trở về với vẻ mặt chê bai, “Bộ dạng xấu quá, đuổi đi! Ngày mai đi đến chỗ chị hai tào, không được xuất hiện trước mắt tao! Nếu không tao sẽ cạo sạch lông của mày!”

Vừa dứt lời, anh ta đã xoay người rời khỏi hẻm nhỏ.

Bỏ lại con mèo chinchilla xinh đẹp nước mắt lưng tròng nhìn theo bóng lưng anh ta, meo meo hô hoán lên, nó còn không biết mình đã làm sai việc gì?

(*) chinchilla: Mèo Ba Tư thuần chủng được cho lai với 1 giống mèo bản địa của Nam Phi để tạo ra giống Chinchilla. Mèo Ba Tư thuần chủng được cho lai với 1 giống mèo bản địa của Nam Phi để tạo ra giống Chinchilla. Một trong những điểm khác biệt khiến giống mèo này rất được yêu thích là chúng có đôi mắt màu xanh lá cây, rất tròn, to trông rất ngây thơ và đáng yêu.

11. Chương 11: Món Quà Nhỏ Của Anh

Editor: Táo đỏ phố núi

Trên đường đi tới quán cơm, tâm trạng của Tiền Hựu vô cùng thấp thỏm, cô rất lo lắng hành động mua đồ ăn vặt cho Hạ Khiêm Nghiêu vừa rồi của mình sẽ khiến cho Đông Lang hiểu lầm! Hơn nữa từ lúc lên xe Đông Lang không nói chuyện nhiều. Anh ... Không phải là anh đã tức giận rồi chứ?

Tiền Hựu căng thẳng muốn chết, đắn đo một lúc lâu rồi mới cẩn thận mở miệng: “Cái đó ... Em ...”

“... Hả?” Đông Lang nhìn tình huống trên đường ở phía trước, dừng lại hai giây mới trả lời cô một từ như vậy.

Oa oa..., anh ấy nhất định là đã tức giận rồi!

Nhất thời Tiền Hựu cảm thấy luống cuống, mỗi lần cô hoảng hốt sẽ trở nên đặc biệt nói nhảm, không chút nghĩ ngợi liền nói ra một đoạn dài: “Em cũng không muốn mua đồ ăn vặt cho Hạ Khiêm Nghiêu đâu, nhưng người này rất dễ nổi giận hơn nữa anh ta là cấp trên của em cho nên bắt buộc em mới phải mua để lấy lòng cho anh ta, em và anh ta không có quan hệ đặc biệt gì đâu! Cho dù có thì cũng là quan hệ cấp trên độc mồm độc miệng và cấp dưới bị ức hiếp đến tội nghiệp mà thôi, cho nên ... Xin anh đừng có giận em nữa có được không”

Nói xong lời cuối cùng, cô không khỏi buồn bực cúi đầu xuống.

Đèn đỏ. Đông Lang dừng xe, nghiêng đầu nhìn gương mặt ủ rũ của Tiền Hựu, một lát sau khẽ cười một tiếng: “Đúng là anh rất tức giận.”

“Hả?” Tiền Hựu ngẩng đầu lên, vẻ mặt tuyệt vọng giống như trời sắp sập đến nơi.

Đông Lang sững sờ, vội vàng nói cho xong câu tiếp theo: “Nhưng mà không phải là anh giận em, anh chỉ tức giận người đồng nghiệp kia của em. Anh ta sai bảo em làm hết cái này đến cái kia, khiến cho anh bực mình.”

Tiền Hựu thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nhìn anh, vẻ mặt giống như loài vật nhỏ bị kinh sợ: “Thật, thật sự không tức giận chứ?”

Đông Lang cảm thấy mềm lòng, không nhịn được vén sợi tóc rơi trên trán cô ra sau tai: “Dĩ nhiên. Em đáng yêu như thế này, sao anh lại có thể tức giận với em được chứ.”

Anh đụng vào da của cô khiến chỗ đó giống như bị bỏng vậy, làm cho cả khuôn mặt của Tiền Hựu đều đỏ bừng lên.

Anh nói mình đáng yêu ư! Không phải là đàn độn mà là đáng yêu đó! Mới vừa rồi còn lo lắng không yên, bây giờ toàn thân của Tiền Hựu đều là bong bóng tình yêu màu hồng, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Đông Lang, sự yêu mến đối với anh cũng sắp tràn hết ra ngoài rồi.

Thâm tình như vậy làm sao Đông Lang lại có thể không nhìn ra được? Anh thoáng ngẩn người ra, cảm thấy trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, mặc dù rất nhỏ, nhưng lại làm cho anh có cảm giác mới lạ, từ khi sinh ra tới giờ chưa từng có.

Dòng nước ấm này lan nhanh qua mạch máu của anh, chảy khắp ra toàn thân, sau đó khiến cho cả người anh nóng lên, trong nháy mắt có một loại kích động muốn biến thân.

Anh bị làm sao vậy?

Đông Lang còn chưa kịp hiểu rõ cảm giác khác thường của mình, vội vàng e hèm một cái, đè nén cảm giác kích động kia xuống, nói: “Nếu như công việc hiện tại của em không được thoải mái, có suy nghĩ tới chuyện từ chức không?”

Tiền Hựu thở dài, “Mẹ cũng nói với em như vậy. Nhưng bây giờ công việc tốt cũng không dễ gì tìm được, hơn nữa em rất thích công việc ở công ty này, dĩ nhiên nếu như không có Hạ Khiêm Nghiêu ở đây, vậy thì em sẽ càng thích hơn.”

Đông Lang trầm tư suy nghĩ một lát, trong lòng chợt có chủ ý, không chút nghĩ ngợi liền nói ra: “Em cũng có thể tới công ty anh làm? Đúng lúc gần đây chỗ bọn anh cũng đang tuyển thư ký.”

Nói xong anh liền ngẩng người ra, cảm thấy mình bị điên rồi sao? Sao lại có thể có suy nghĩ như vậy? Để cho cô ấy tới công ty mình, vậy thì bí mật người sói của anh rất nhanh sẽ bị phát hiện mất!

Cũng may hình như Tiền Hựu cũng không để tâm đề nghị này của anh, mà chỉ tò mò hỏi: “Đúng rồi, em đã nghe anh nói nhiều lần rồi, nhưng mà cũng chưa từng tới công ty của anh, anh có thể dẫn em đi tham quan một chút không?”

Trong khoảng thời gian hai người qua lại với nhau, Tiền Hựu biết Đông Lang có mở một công ty chuyên sản xuất các sản phẩm dùng cho vật nuôi để xuất khẩu, cô lại đặc biệt thích động vật nhỏ, vì vậy sớm đã muốn đi xem một chút rồi, nhưng mà trước đây vẫn không có cơ hội để nói chuyện này với anh.

Mà Đông Lang sau khi nghe lời đề nghị này của cô thì lại sững sốt một chút: “Em muốn thi tham quan công ty anh sao?”

Tiền Hựu gật đầu, “Nếu như anh rảnh thì.”

Về mặt của Đông Lang chợt có chút nặng nề. Trong lòng của Tiền Hựu cũng trầm xuống, thăm rồi, mặc dù gần đây hầu như mỗi ngày bọn họ đều gặp nhau, nhưng bọn họ quen biết nhau chưa tới một tháng! Anh ấy sẽ không cảm thấy mình đang nhắm tới túi tiền của anh ấy đấy chứ!

Cô vội vàng khoát tay nói: “Em...Em em chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, nếu như anh bận thì không đi cũng được. Cũng không nhất thiết phải đi.”

Nói là nói như vậy, nhưng đáy lòng vẫn có chút mất mát và chua xót, cô không nhận được suy nghĩ trong lòng: Đông Lang giữ kín như bưng như vậy, là do đề phòng mình sao?

“Không.” Đông Lang lắc đầu một cái, dịu dàng cười cười với Tiền Hựu nói: “ Dĩ nhiên có thể đưa em đi tham quan. Nhưng mà. Anh chỉ muốn chuẩn bị trước một chút, trưa thứ năm tuần này, vào lúc em nghỉ trưa, anh dẫn em đi có được không?”

Tiền Hựu ngẩn người, gật đầu một cái, “Được, tốt quá rồi.”

Phải chuẩn bị trước? Cô không hiểu chỉ đi tham quan ở công ty của anh thì có gì mà phải chuẩn bị trước? Nhưng mà nếu anh đã nói như vậy, thì cứ làm như lời anh nói thôi.

Tiền Hựu không ngốc, cô đã phát hiện mình mới ở trong giai đoạn chưa chính thức yêu đương đã bắt đầu hèn mọn như vậy, nhưng mà còn có cách nào nữa? Là do cô động lòng trước mà, không phải người ta vẫn nói, ai yêu trước thì người đó sẽ thua hay sao?

Chỉ cần ở trước mặt người đàn ông này, cô có thua cũng đáng giá.

Tiền Hựu không khỏi âm thầm nắm tay lại thành quyền, hạ quyết tâm trong lòng.

Đông Lang dừng xe ở trước cổng nhà hàng mà Tiền Hựu đã giới thiệu, hai người ăn cơm tối xong, giống như thường ngày Đông Lang đề nghị đi xem phim, lại bị Tiền Hựu từ chối.

Cô chỉ chỉ vào công viên nhỏ ở đối diện bên đường, nói: “Chúng ta qua đó đi dạo là được rồi. Thật ra thì không nhất định lần nào cũng phải đi xem phim, như vậy rất tốn tiền. Ở cùng với anh, cho dù làm cái gì em cũng đều rất vui vẻ.”

Đáy mắt của Đông Lang thoáng qua tia dịu dàng, khẽ đáp lại lời cô, hai người băng qua đường, đi vào công viên nhỏ vô cùng yên tĩnh và mát mẻ ở đối diện.

Trong công viên cây xanh um tùm, mặt trời chiều vừa ngã về phía tây, khó tránh khỏi có chút lạnh lẽo hơn so với bên ngoài, Đông Lang nhớ tới tình trạng thân thể của Tiền Hựu, liền cởi áo vest ra khoác lên trên vai cô nói: “Coi chừng bị lạnh.”

Tiền Hựu đem áo khoác của anh kéo lại cho kín khắp người, lặng lẽ hít hít hơi ấm còn lưu lại trên áo của anh, “Cảm ơn.”

Hai người dọc theo con đường nhỏ trong công viên từ từ đi về phía trước, Tiền Hựu đập lên chiếc lá rơi ở dưới chân kêu loạt xoạt, cô nhớ tới chuyện lý thú lúc còn nhỏ, vui vẻ nói với Đông Lang: “Đông Lang, Đông Lang, anh có biết không? Khi còn nhỏ ba mẹ thường dẫn em đi tới chỗ này chơi, khi đó em vô cùng nghịch ngợm luôn, hay trèo lên cây nè ..., Em trèo lên cây thường nhìn thấy mấy con sóc nhỏ, mấy con chim nhỏ rất xinh xắn, lúu rúu chơi đùa cùng bọn chúng, nhưng mà em không cẩn thận bị ngã xuống, ha ha. Bây giờ đã lớn rồi, thật ra thì em biết bọn chúng vẫn chờ em ở chỗ này, nhưng mà em lại không dám leo lên, một mặt bởi vì em vừa cảm thấy ngại, mặt khác em cũng sợ lại bị ngã. Ôi Lớn lên, những chuyện như vậy đã không còn nữa.”

Đông Lang dịu dàng nhìn cô, “Nghe như vậy có thể thấy em rất thích những con vật nhỏ trong tự nhiên.”

Tiền Hựu gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, đúng vậy! Cực kỳ thích!”

Trong mắt của Đông Lang chợt loé lên một tia sáng, đột nhiên hỏi: “Như vậy, em có thích sói không?”

Tiền Hựu gãi đầu một cái, “Sói? Ủ. Nếu như bọn chúng không ăn thịt em..., thì đương nhiên em cũng thích. Sói đều rất đẹp trai rất phóng khoáng, ở nơi yên tĩnh sâu trong rừng rậm, đứng ở chỗ cao hướng về phía ánh trăng, sói tru lên một tiếng, ôi, quả thật giống như một vị đại hiệp thần bí ở trong tiểu thuyết!”

Đông Lang không nhịn được bật cười, lắc đầu một cái, “Chưa bao giờ nghĩ tới sói ở trong mắt của con người lại có bộ dạng như vậy.”

Tiền Hựu tò mò hỏi, “Vậy anh cảm thấy sói ở trong mắt mọi người thì có bộ dạng như thế nào?”

Đông Lang bình tĩnh có chút bất đắc dĩ nói: “Là loài thú dữ chỉ biết giết hại và thích máu tanh.”

Tiền Hựu nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Ủ, không sai bọn chúng là loài thích ăn động vật nhỏ, nhưng mà cũng chỉ vì sinh tồn thôi mà. Em khẳng định là bọn chúng cũng có tình cảm.”

Đông Lang nhìn thật sâu vào mắt Tiền Hựu một lát, dưới bóng đêm mờ nhạt, ánh mắt của cô sáng chói như những vì sao trên trời.

Anh cong khoe môi lên, xoay người đi tới phía trước nói: “Có lẽ vậy.”

Tiền Hựu lập tức đuổi theo bước chân của anh, Đông Lang ở phía trước cô, vì vậy nên cô không nhìn thất ánh mắt của anh, khí thế giống như một vị vương giả quét mắt một lượt nhìn xung quanh rừng cây um tùm.

Chỉ một lát sau, bị ánh mắt của anh quét qua nên trong khu rừng vang lên những loạt xoạt loạt xoạt, lỗ tai của Tiền Hựu rất thính nên nghe thấy, không khỏi căng thẳng nắm lấy cánh tay của Đông Lang: “Anh nghe thấy không? Tiếng động gì vậy?”

Đông Lang cười nói: “Có lẽ là các bạn nhỏ của em tới thăm em.”

“Cái gì. Bạn nhỏ? Trời đã tối rồi, anh không cần dọa em sợ như vậy chứ —— oa oa!”

Trên cái cây đại thụ ở gần Tiền Hựu chợt nhảy ra một con vật lông xù có cái đuôi to, con vật nhỏ có đôi mắt sáng tròn xoe!

“Sóc!” Sự hoảng sợ của Tiền Hựu rất nhanh liền biến thành vui mừng, “Đông Lang! Đây chính là con sóc khi nhỏ em vẫn hay nhìn thấy nè! Oa oa nó vẫn đáng yêu như vậy! Nó đang vẫy đuôi với em sao!”

Đông Lang chỉ chỉ những hàng cây phía trước: “Bên kia cũng có kia.”

Tiền Hựu theo hướng chỉ của anh nhìn về phía trước, phát hiện ra trên mỗi một cây đều bò ra một con sóc đáng yêu, trên chạc cây cũng có một con chim nhỏ xinh đẹp mập ú! Bọn chúng lú lú, khiến cho màn đêm ở công viên có chút tinh thần phấn chấn mà chỉ buổi sáng tinh mơ mới có.

Những người đi đường cách đó không xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi lấy điện thoại di động ra chụp một bức ảnh tràn đầy sức sống như vậy.

Tiền Hựu căn bản không để ý tới chuyện chụp hình, mà giống như một đứa trẻ chạy từ gốc cây này tới gốc cây khác, chào hỏi với những con vật nhỏ bé đáng yêu kia. Điều khiến cô kinh ngạc hơn chính là, những con vật nhỏ bé này thấy cô tới gần cũng không hề trốn tránh!

Một con chim nhỏ xíu có màu sắc sặc sỡ còn thân thiện lại mổ mổ lên ngón tay của Tiền Hựu, sau đó ngẩng đầu lên hót một khúc lú lo rất dễ nghe với cô.

Tiền Hựu vui vẻ đến mức muốn điên lên, kích động chạy về bên cạnh của Đông Lang, chạy vòng quanh anh một vòng, “Em thật sự rất rất vui đó! Rất lâu rồi không nhìn thấy bọn chúng! Đông Lang, chắc chắn anh là vận may của em, trước kia em tới bao nhiêu lần cũng không nhìn thấy bọn chúng, nhưng hôm nay đi cùng với anh lại nhìn thấy bọn chúng nhiều như vậy!”

Đông Lang giữ cô lại cười cười, “Được rồi, người của em vẫn chưa khoẻ hẳn, đừng chạy nữa.”

“À...” Tiền Hựu cười đồng ý, vui vẻ đi tới phía trước, hai người từ từ đi hết công viên đang vô cùng sinh động này.

Đông Lang đi khỏi công viên, trước khi đi quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, nhưng con vật nhỏ đứng ở trên cây như: sóc, chim nhỏ, thậm chí dưới tán cây còn có con chim điều hâu, tất cả đều cúi đầu xuống, cung kính hành lễ với anh.

“Cám ơn.” Đông Lang cười cười, bước chân đi nhanh hơn, đuổi theo Tiền Hựu đang đi ở phía trước.

12. Chương 12: Chuẩn Bị Trước Khi Đi Thăm.

Buổi sáng mười một giờ rưỡi, ngày thứ sáu.

Đông Lang đang ngồi cùng với các nhân viên trong phòng ăn của công ty mình, lấy một tay che hai mắt lại, vẻ mặt nặng nề khác thường, bây giờ nếu như người qua đường không biết được tình huống thật, chắc chắn sẽ cho là công ty của anh sắp bị phá sản.

Nhưng sự thật không phải như vậy, thứ đã làm cho anh khốn khổ chính là, các món ăn nóng hổi trước mắt.

Những món ăn hôm nay được các đầu bếp do công ty mời để dày công nấu ra, mặn chay đầy đủ cả, màu sắc hương vị đều hoàn hảo, nhưng mười nhân viên ngồi trước mặt Đông Lang tất cả đều có vẻ mặt khổ đại cừu thâm, nhìn những món ăn đó giống như nhìn thấy .

Đông Lang thở dài, nói, “Thử lại một lần nữa.”

Một nhân viên nam ngồi đối diện với anh hồi hộp nuốt nước bọt, cầm đũa lên, tay run run khi gắp một miếng rau trên bàn, đưa vào miệng, khi nhai được vài cái sau đó cố gắng tạo ra nét mặt “A ngon quá”, rồi dùng lực nuốt miếng rau xuống.

Tất cả các nhân viên khác đều nhìn anh ta một cách tràn đầy chờ mong, “Nuốt rồi sao?”

“Trời ạ, ăn có ngon không? Có thấy chỗ nào khó chịu không? Có cần tôi giúp cậu gọi xe cứu thương không?”

Nhân viên nam lắc đầu, cố gắng giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Cũng không khó ăn lắm, mọi người không nên ghét rau như vậy, thật ra thì ăn cũng rất ngon – ngon!”

Anh ta còn chưa nói xong, đã vội úp mặt xuống một bên nôn.

Công nhân làm vệ sinh bên cạnh không nói gì chỉ quét dọn những thứ bỏ đi, mặt không biến sắc chỉ đứng tại chỗ chờ cơ hội quét dọn tiếp theo.

“... ..” Cuối cùng Đông Lang không nhịn được nữa, bộc phát, anh đập bàn, “Chỉ có mấy miếng rau cải, cũng không ăn được, lát nữa cô ấy đến rồi, chẳng lẽ mọi các người muốn cô ấy thấy bộ dạng tất cả vùi đầu vào chậu rửa mặt để cản thối tươi sao?”SS_DDLQĐ

Nhân viên nam mới vừa nôn xong uất ức giải thích, “Ông chủ, không phải là tôi không muốn, mà là rau cải thật sự rất khó ăn! Lúc trước ở rừng rậm, chúng tôi đều đói bụng sắp chết mới cố gắng ăn một chút để đỡ đói, bây giờ ông chủ cho chúng tôi ăn, thật sự là nuốt không trôi.”

Đông Lang thở dài một hơi nặng nề, “Thôi, lát nữa tôi sẽ không cho cô ấy đến phòng ăn là được rồi.”

Những nhân viên khác nhất thời có chút không an tâm, anh chính là ông chủ kiêm thủ lĩnh độc thân nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới thích được một cô gái, chỉ có chút chuyện mà bọn họ cũng không làm được cho ông chủ, đúng thật là không chừa sĩ diện cho Đông Lang.

Công nhân nam nhay bén, nói: “Chỉ cần không muốn thì không mang món ăn đó lên, chúng ta chỉ ăn thịt, chỉ cần cô ấy không chú ý kĩ động tác của chúng ta thì cô ấy sẽ không phát hiện ra.”

Người còn lại bổ sung: “Còn nữa, không bao giờ được ăn quá nhanh và quá nhiều! Vì hôn nhân của ông chủ là một chuyện trọng đại, hôm nay bọn tôi đói bụng cũng không sao hết!”

Về mặt của Đông Lang hơi dịu đi, thở dài, nói: “Cám ơn mọi người.”

Các nhân viên nhìn thấy anh ăng thẳng như vậy, đành phải nói: “Ông chủ, nên nói thân phận thật sự của ông chủ cho cô ấy biết, nếu như hai người sống chung, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết.”

“Tôi biết.” Đông Lang gật đầu sắc sắc ĐDLQĐ, “Nhưng bây giờ chưa thích hợp, thời gian quen nhau của chúng tôi quá ngắn, tôi sợ là sẽ làm cho cô ấy sợ hãi.”

“Vậy là...” Nhân viên hùa theo nói.

Đông Lang giơ tay nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Cũng sắp đến giờ rồi, bây giờ tôi sẽ đi đón cô ấy, nửa tiếng sau sẽ quay trở lại, mấy người phải chuẩn bị cho tốt đó, và đừng bao giờ lộ ra sơ hở.”

Một quản lý nhỏ ở giữa vỗ ngực đảm bảo, “Ông chủ yên tâm ở trên người chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ khiến ông chủ ôm được người đẹp về!”

Sau khi Đông Lang rời đi, bỏ các nhân viên đang họp lại một chỗ thảo luận âm ỉ, một người đứng trên bàn hỏi: “Không biết ông chủ nghĩ như thế nào mà tìm một cô gái loài người? Mặc dù con người có chút đáng yêu, nhưng mà lại quá yếu đuối, nếu như sau khi biến thân không cẩn thận mà tát một cái chết thì phải làm sao?”

Một người khác vừa giơ chân lên ra phía sau gãi đầu, vừa nói: “Đúng vậy, tôi cảm thấy trợ lý Shani của ông chủ rất tốt, vừa xinh đẹp lại vừa tài giỏi, bởi vậy mới xứng đôi bộ tộc người sói chúng ta.”

Người thứ ba đã ăn xong một nồi thịt kho tàu, đang thè lưỡi ra liếm nước sốt còn sót lại trong nồi, “Chắc là không được hồi âm thôi, Shani ở bên cạnh ông chủ đã được mấy năm, sớm phải có cảm giác rồi chứ.....Ừm, mùi vị của nước sốt này thật ngon, di ơi cho tôi thêm một nồi nữa!”

Quản lý bên cạnh giận muốn lộ ra nanh sói, giận giữ hét: “Cậu! Từ trên bàn đi xuống! Cậu! Để chân xuống mang giày vào! Còn cậu nữa! Bỏ cái nồi của xuống! Bộ dạng bây giờ của mấy người mà được cô gái kia nhìn thấy, thì lo mà chờ bị ông chủ đánh đi!”

Mọi người vội vàng thu hồi việc đang làm lại, cố gắng duy trì hành động việc làm giống con người, mong chờ ông chủ đưa đối tượng hẹn hò đến.

Nửa tiếng sau, Đông Lang dẫn Tiền Hựu đến cửa chính của công ty.

Cô nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc của công ty với cái sân rộng lớn, cô ngạc nhiên rồi cảm thán, “Thật là đẹp còn rộng nữa.....Đông Lang, đây căn bản không phải là công ty nhỏ mà anh miêu tả!”

Đông Lang cười nói: “Chỉ là anh thuê mặt bằng hơi lớn thôi, công ty cũng vừa phát triển, còn chưa thuê đầy đủ các nhân viên cho công ty Sắc

Tiền Hựu thu lại đáy lòng thán phục, tò mò hỏi anh, “Anh chưa thuê nhân viên sao? Có phải lúc anh tuyển nhân viên rất cao không?”

Ánh mắt của Đông Lang lóe sáng, nói: “Phương diện nào đó đối với bọn họ.....thì đúng là khá cao.”

Nói ví dụ như, “Trong công ty trên 60% đều là người sói” chuyện này thì năng lượng tiếp nhận có đủ cao hay không. Những năm gần đây, thật ra là bộ tộc của bọn họ cũng ở toàn thế giới nên quen rất nhiều những người bạn loài người tốt, bọn họ biết được thân phận thật của bộ tộc người sói, mà còn sẵn lòng giữ bí mật giùm họ, thậm chí còn giúp bọn họ trong những lúc khó khăn, trong công ty của Đông Lang ngoài người sói và các người nhân viên đó, là thuộc về tình huống này.

Nhưng đối với công ty của anh mà nói, số lượng nhân viên bây giờ vẫn không đủ, nhưng mà anh lại không thể thuê con người về làm việc, nếu như bị phát hiện hay dù dọa bọn họ, đây không phải là điều anh mong muốn.

Tiền Hựu hiểu nữa không có gật đầu, cô nghĩ là Đông Lang yêu cầu với nhân viên khá cao, nên không tiếp tục hỏi nhiều, “Vậy...Anh có gắng lên đi, thật ra thì tôi cũng có rất nhiều đồng nghiệp, còn có bạn bè bạn học muốn xin việc làm, nếu như anh muốn tôi giúp thì nói nha.”

“Được.” Đông Lang cười, dẫn cô đi về phía trước, “Đầu tiên anh sẽ đưa em đi nhìn phòng làm việc.”

“Được được.” Tiền Hựu đi theo anh chỗ đất trống trước cửa chính của công ty, thì phát hiện hai bên cửa chính mới trồng cây đại thụ xanh biếc, nhìn từ xa giống như một phần rừng rậm nhỏ, nói: “Oa, anh biến công ty thành một nơi thật đẹp nha.”

Đông Lang giải thích, “Nhân viên của anh nói như vậy sẽ gần gũi với thiên nhiên hơn.”

Tiền Hựu đi tới quan sát cây đại thụ, thì phát hiện có các dấu vết sắc nhọn trên thân cây, làm vỏ cứng trên thân cây cũng bị cào nát, cô nghiêng đầu tò mò nói: “Anh có cảm thấy các dấu cào này giống như do dã thú Sắc_Sắc_DDLQĐ tạo ra....”

Đông Lang: “.....”

Bảo vệ bên cạnh thấy vậy vội vàng chạy đến, lấp ba lấp bấp(**) giải thích, “Cái này...cái này...cái này là do chim gõ kiến mổ đó.”

**Lấp ba lấp bấp = cà lăm.

Mắt của Tiền Hựu tròn to, “Dấu mổ của chim gõ kiến đâu phải như vậy đâu? thật là kỳ lạ.”

“Khụ, chúng ta vào phòng làm việc của anh đi, anh chắc chắn em sẽ thích bố cục của nơi đó.”

Đông Lang cố gắng thuyết phục Tiền Hựu rời khỏi cây đại thụ.

Tiền Hựu không nghi ngờ gì, cô đi theo anh vào cửa chính, bây giờ bảo vệ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hẩn nhìn về phía cây đại thụ mà rơi lệ, xong rồi, nhất định lần này ông chủ sẽ cắt lương của mình! Ai! Cũng tại anh ta thôi, tối ngày hôm qua anh ta lại dùng cái cây để đi mài móng vuốt!

Tiền Hựu và Đông Lang đi vào công ty, một cô gái xinh đẹp cao gầy mặc âu phục đi về phía hai người, cô ấy khẽ cúi đầu với bọn họ nói: “Chào hai người, ngài Đông, và cô Tiền.”

Đông Lang nói: “Đây là trợ lý Shani của anh.”

“Ôi—” Cô gái trước mặt có khuôn mặt thật xinh đẹp, dáng người thon da trắng, quan trọng nhất là có phong cách quyến rũ, thật sự là hoàn mỹ! Tiền Hựu nhìn chăm chăm Shani một lát, rồi ngạc nhiên nói, “Ah, cô có đôi mắt màu tím đậm...”

Shani mỉm cười giải thích, “Cô Tiền, tôi là con lai.”

“Là vậy sao, mắt cô thật đẹp.” Tiền Hựu cười gật đầu, “Chào cô thật hân hạnh khi được làm quen với cô.”

Shani cười yếu ớt, nét mặt thể hiện sự lạnh nhạt, “Tôi đi làm việc trước, ngài Đông, có việc cứ phân phó cho tôi.”

“Được.” Đông Lang gật đầu, dẫn Tiền Hựu đi về phía thang máy, mang cô trực tiếp đến phòng làm việc của mình, Tiền Hựu nhìn phòng làm việc rộng rãi sáng rực trước mặt, cảm thán một lần nữa, Đông Lang không chỉ có tính tình tốt, mà ngay cả phòng làm việc cũng trang trí phong cách tao nhã.

“Em ngồi đi.” Anh kéo ghế mình ra, cho Tiền Hựu ngồi xuống, “Nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa anh dẫn em đi tham quan nơi khác.”

“Ừ!” Tiền Hựu gật đầu một cái, nhìn tấm hình được đặt ở trên bàn anh, tò mò lại gần xem, thì phát hiện có ảnh ba người chụp chung, trong hình, một đôi vợ chồng vẻ mặt hiền lành ôm con trai của mình mỉm cười nhìn vào màn hình, phía sau lưng họ là một nông trường có nhà kho được sơn màu đỏ với đồng ruộng mênh mông bát ngát.

“Đây là ba mẹ của anh sao?” Tiền Hựu hỏi.

Đông Lang gật đầu, đi đến dựa vào bàn, “Đúng vậy, bọn họ đang ở nước ngoài, quản lý buôn bán của nông trường.”

Tiền Hựu tò mò nhìn chăm chăm Đông Lang trong hình, “Tấm hình này chụp lúc anh nhiều tuổi vậy, nhìn rất trẻ.”

Đông Lang cười nói: “Không nhớ rõ lắm, cứ cho là mười lăm mười sáu tuổi đi, thế nào, lúc đó anh không đẹp trai bằng bây giờ sao?”

Tiền Hựu lắc đầu, “Không phải, lúc đó nhìn anh cũng rất đẹp trai! Chỉ là em cảm thấy, anh trông hình, mặc dù cười, nhưng lại giống như không vui...”

Lông mày Đông Lang khẽ nhíu lên, “Tại sao lại nói anh không vui?”

Tiền Hựu cầm khung hình lên, nghiêm túc nhìn Đông Lang trẻ trung trong hình, quan sát một hồi mới nói: “Em cũng không biết, em chỉ cảm thấy thôi, anh giống như rất cô đơn, giống như không ai có thể hiểu và chấp nhận bộ dạng của anh, nhưng anh muốn ba mẹ không lo lắng, nên cố gắng che giấu. Bởi vì hồi nhỏ em cũng như vậy, em và bạn cãi nhau, hoặc là không cần thận mà ngã, cũng không muốn nói cho ba mẹ biết, sợ hai người lo lắng....”

Nói xong cô ngẩng đầu nhìn Đông Lang, thì thấy anh ánh mắt thâm trầm như biển đang nhìn mình, sững sốt, “Em...em chỉ đang phân tích lung tung, thật xin lỗi! Em không nên tùy tiện đánh giá người khác, anh đừng tức giận.”

Mắt Đông Lang nhắm lại, khẽ gật đầu, “Anh không có tức giận. Tiểu Hựu, anh có thể ôm em một chút không?”

Tiền Hựu dừng một chút, trong lòng chợt xuất hiện một ý niệm, cô cảm thấy mình đã đoán đúng.”

Cô gật đầu, Đông Lang lập tức cúi đầu xuống, ôm cô vào trong ngực thật chặt.

Cái ôm của anh thật chặt, Tiền Hựu cảm thấy bờ vai của anh khẽ run. Cô vươn tay lên trên lưng anh, sau đó vỗ nhẹ nhàng an ủi, bởi vì cô cũng không biết nói gì, chỉ hi vọng như vậy Đông Lang có thể dễ chịu hơn một chút.

“Nếu như anh có thể gặp em sớm, thì tốt hơn.” Một hồi lâu qua đi, Đông Lang trầm thấp cảm thán.

Tiền Hựu rất muốn hỏi anh nói như vậy có ý gì, chẳng lẽ từ nhỏ đến giờ anh chưa gặp phải chuyện tốt sao? Nhưng trong lòng cô cảm thấy, lúc này mà hỏi anh thì không thích hợp cho lắm, vì vậy cuối cùng, cô chỉ nhẹ nhàng nói: “Bây giờ anh đã gặp em rồi, dù sao cũng hơn....Dù sao cũng hơn tốt hơn là không bao giờ gặp nhau.”

Nói xong câu này thì cô đỏ mặt, trời ạ, nói như vậy giống như cô cực kỳ tự kỷ!

Cũng may Đông Lang không chê cười cô, mà là cúi đầu xuống,蹭trán anh với cô, khuôn mặt anh tuần dịu dàng mỉm cười, trả lời, “Ừm, em nói đúng.”

Đột nhiên trong lòng Tiền Hựu nhảy lên kịch liệt, bởi vì khoảng cách của cô với gương mặt của Đông Lang ngày càng gần.

Anh...anh muốn hôn mình sao?

Vậy mà Đông Lang chưa chạm vào đôi môi của Tiền Hựu, thì bên ngoài cửa phòng làm việc đã truyền tới một giọng nói của người đàn ông, “Oe- tôi không chịu nổi nữa! Miếng rau cải này thật sự rất khó ăn! Oa oa, mấy người muốn làm gì, không nên đánh tôi!”

Tiền Hựu, “.....”

Đông Lang, “.....”

13. Chương 13: Tiền Hựu Lo Lắng

Đông Lang bất đắc dĩ day day huyết thái dương, buông lỏng người đang ôm trong ngực ra, nói với Tiền Hựu: “Em chờ anh một chút.”

Sau đó nhanh chóng bước ra cửa mở cửa phòng ra, ở bên ngoài cửa, có năm sáu nhân viên, nam có nữ có, nắm lấy hai chân của người đàn ông vừa mới lên tiếng kia, quăng quật xuống sàn nhà, tạo thành tiếng bịch bịch.

“Tại anh lên tiếng! Tại anh lên tiếng! Hại chúng tôi không thể hôn môi!”

“Đánh hẳn! Đánh hẳn ta đến khi thành bán thân bất toại!”

Nhân viên nam đáng thương kia lần qua lần lại trên sàn nhà, rơi ra hai giọt nước mắt nóng hổi nhìn Đông Lang, “Ông chủ tôi biết mình sai rồi! Cứu mạng, tôi không dám nữa đâu, lần sau ngài hôn môi tôi tuyệt đối sẽ không lên tiếng nữa!”

“” Về mặt Đông Lang không chút thay đổi nhìn hẳn ta trong chốc lát, sau đó “Rầm” một tiếng đóng cửa chính lại.

Bên ngoài cửa tiếng “Bịch, bịch, bịch” càng lúc càng lớn.

Tiền Hựu nghe thấy kinh hồn bạt vía, không nhịn được muốn đi ra cửa nhìn một chút, “Người đó có bị nặng lắm không, bị té trên sàn nhà nhiều như vậy có bị làm sao không?”

Đông Lang ngăn cô lại, trầm tĩnh nói: “Không cần lo lắng, thân thể của hẳn ta rất khỏe, té như vậy cũng không có vấn đề gì đâu.”

“” Khoé mắt của Tiền Hựu rút gân, sao cô lại có cảm giác phản ứng của Đông Lang có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói ra được cụ thể là chỗ nào.

Một lát sau, tiếng động ngoài cửa rốt cục cũng dừng lại, trong lòng Tiền Hựu nặng trĩu, vội vàng xông ra mở cửa, cho là mình sẽ nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng thảm thiết, ai ngờ lại nhìn thấy nhân viên nam vừa bị cả đám đánh hội đồng đang đứng ở đó không chút tổn hại nào, đang dùng tay sửa sang lại dây lưng, vừa chỉnh sửa vừa mắng những đồng nghiệp ở bên cạnh, “Dây lưng này tôi mới mua đó! Đều bị các người làm cho nứt ra rồi.”

. Đại ca à, chuyện anh cần quan tâm bây giờ không phải là thương tích trên người mình sao? Tại sao lại quan tâm tới cái dây lưng kia chứ!

Tiền Hựu muốn điên lên, gãi gãi đầu mình, không nhịn được hỏi: “Chuyện đó, anh ... Anh không sao chứ? Có bị thương không?”

Nhân viên nam kia quay đầu lại nhìn thấy cô, đôi mắt lóe lên tia sáng, cười rất tươi, “Không có việc gì, không có việc gì, tôi rất rắn chắc, bà chủ tương lai không cần lo lắng cho tôi.”

Tiền Hựu đỏ mặt lên, “Tôi. Tôi không phải.”

“Hắc hắc, đừng giải thích nữa..., chúng tôi đều nhìn ra ông chủ rất thích cô.” Người đàn ông chỉnh sửa dây lưng xong, cảm thấy mái tóc có chút rối loạn, không nhịn được muốn đưa chân lên vuốt vuốt, tất cả mọi người bao gồm cả Đông Lang ở bên trong nhìn thấy động tác theo thói quen này, đồng loạt lên tiếng: “Để cái chân xuống!”

Nhân viên nam kia đưa cái chân lên nhưng không đạt tới độ cao trên đầu, sừng sốt một chút, vội vàng từ từ đặt xuống, sau đó giải thích với Tiền Hựu: “Tôi Lúc nhỏ có tập võ, cho nên thân thể có chút dẻo dai.”

“À? Ừ ừ ừ.” Tiền Hựu mờ mịt gật đầu một cái, Đông Lang đứng ở sau lưng cô sử dụng ánh mắt nhìn tới ý bảo bọn họ lập tức đưa nhân viên nam chuyên gây họa này đi chỗ khác.

“Ông chủ, chúng tôi đi ăn cơm!”

“Không quấy rầy ngài và bà chủ tương lai hẹn hò!”

Tiền Hựu hơi đỏ mặt, nhìn bọn họ nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang, quay đầu lại hỏi Đông Lang, “Bọn họ đi ăn cơm ở đâu vậy? Công ty của bọn anh cũng có nhà ăn cho nhân viên sao?”

Trong lòng Đông Lang lộp bộp giật mình một cái, nghĩ thầm cửa ải khó khăn nhất cũng vẫn phải tới, anh hít một hơi, gật đầu một cái, “Có, anh dẫn em đi tham quan?”

Tiền Hựu vui sướng gật đầu một cái, “Tốt quá, tốt quá.”

Đông Lang nhìn vẻ mặt tươi rói của cô, trong lòng không khỏi ảm áp, tâm tình khản trương đã hóa giải đi không ít, dẫn cô đi tới phòng ăn.

Nhà ăn dành cho nhân viên rất rộng rãi và sạch sẽ, bây giờ đang là giờ ăn trưa, ở trong nhà ăn có không ít nhân viên đang ngồi ăn, nhìn thấy Đông Lang dẫn Tiền Hựu đi vào thì trở nên rối rít và căng thẳng, cũng không ăn cơm nữa, mà ngồi yên tại chỗ nhìn chằm chằm từng cử chỉ của bà chủ tương lai.

Đông Lang bắt đầu đi lắc đầu một cái, ngược lại bọn họ càng có vẻ không được tự nhiên! Anh chỉ cố gắng tận lực dời sự chú ý của Tiền Hựu đi chỗ khác, giới thiệu: “Chỗ này là chỗ bán cơm, cà phê trả tiền.”

“Ừ, cũng giống như công ty của em, oa, thức ăn ở đây nhìn ngon và phong phú quá!” Cách một lớp thủy tinh, Tiền Hựu nhìn về những món ăn ở bên trong không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Đông Lang nhếch môi cười, “Đói bụng không, anh dẫn em đi ra ngoài ăn cơm.”

Tiền Hựu rất tự nhiên nói: “Không cần đâu, chỗ này có sẵn đồ ăn mà, chúng ta ăn ở đây là được rồi, vẫn tiện hơn so với đi ăn bên ngoài mà.”

Đông Lang: “.”

Những nhân viên khác: “.”

Sao lại không giống như những lời vừa rồi ông chủ mới nói! Không phải là nói chỉ mang theo bà chủ tương lai đi tham quan một vòng rồi sẽ rời đi ngay sao? Nếu như cô ấy ở lại chỗ này dùng cơm không phải sẽ bị lộ hết sao!

Những người sỏi không nhịn được găm thét từ đáy lòng, dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Đông Lang.

Nhưng mà, ánh mắt của Tiền Hựu nhìn anh càng có hiệu quả hơn. Cô phát hiện Đông Lang sau khi nghe xong lời đề nghị của mình sắc mặt trở nên nặng nề hơn, cô không khỏi có suy nghĩ, không phải anh cảm thấy cô ở lại đây ăn cơm, là cố ý muốn cho người khác biết quan hệ của cô và anh là không tầm thường đó chứ?

Đúng rồi đúng rồi, mới vừa rồi, nhân viên nam kia còn gọi cô là “Bà chủ tương lai” gì đó, có phải là Đông Lang không thích cách xưng hô này? Có nghĩ là mình vội vàng muốn gả cho anh vì tiền của anh không?

Chẳng lẽ trong mắt anh, mình là cái loại người tham tiền hám giàu sao? Chẳng lẽ trong mắt anh, thật ra thì rất xem thường mình sao?

Nhất thời Tiền Hựu cảm thấy trong tim mình có cảm giác vừa chua vừa đắng, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ nói: “Em Em chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, nếu không tiện thì thôi. Quanh đây cũng có nhiều quán ăn ngon, chúng ta đi ra đó cũng được.”

Nhìn thấy ánh mắt đau lòng và mất mát của cô gái trước mặt, làm sao Đông Lang còn có thể suy nghĩ nhiều được? Theo bản năng nói: “Sao lại không tiện được, vậy thì ăn ở đây đi. Anh chỉ sợ em cảm thấy đồ ăn ở đây không ngon.”

“Em...Em sẽ không.” Tiền Hựu giải thích, giọng nói vẫn rất ỉu xìu.

Đông Lang đã nhận ra, cho là mới vừa rồi mình muốn từ chối cô nên cô mới không vui như vậy, vội vàng dẫn cô lại ngồi xuống chỗ ghế còn trống, “Em ngồi đây chờ, anh đi mua cơm cho em.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, nhân cơ hội này cố gắng không chế mình đừng suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc của cô đã rối loạn lên rồi.

Một lát sau Đông Lang bưng hai phần cơm trưa trở lại, đặt ở trước mặt cô, phía trên đều là những món mà bình thường Tiền Hựu thích ăn, trong lòng cô hơi ấm áp một chút, cảm thấy có thể là mình đã nghĩ quá nhiều, nên cười cười với Đông Lang, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Cô cười! Nhất thời Đông Lang buông lỏng không ít, cầm đũa lên, lúc này mới phát hiện những nhân viên ở bên cạnh vẫn còn ngồi yên, vội vàng sử dụng ánh mắt nhìn bọn họ, ý bảo, “Ăn cơm nhanh một chút!”

Mọi người lúc này mới cầm đũa lên, nhưng mà động tác ăn cơm tương đối không được tự nhiên, bởi vì lượng cơm ăn rất lớn, nên ngay thường lúc ăn cơm bọn họ thường không dùng tới đũa, mọi người đều trực tiếp cầm đầu vào trong thố to như chậu rửa mặt mà gặm thịt, hôm nay bắt bọn họ cầm đôi đũa gấp miếng thịt nhỏ xíu, quả thực là một loại hành hạ, là hành hạ đó.

Chiếc bàn ăn trong nhà ăn có hình chữ nhật, có thể ngồi được hơn mười người, Tiền Hựu buồn bực cúi người xuống ăn một lát, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, phát hiện nhân viên nữ bên cạnh đang ngân ngân nước mắt gấp một miếng thịt đưa lên miệng.

Cô ngẩng người, cúi đầu nếm nếm miếng thịt trong khay của mình, mùi vị cũng không tệ mà, không khỏi cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Này, cô không thích ăn thịt kho sao?”

Nhân viên nữ muốn khóc, trong lòng xoay chuyển liên tục, bị ông chủ trừng mắt lên, vội nói: “À, cũng không thích lắm.”

Tiền Hựu như bình tĩnh hiểu ra, có ý tốt đem đĩa đồ ăn của mình đẩy qua một chút, “Vậy cô nếm thử một chút món ăn của tôi đi, cái này là cây xà lách ăn rất ngon đó.”

“” Nữ nhân viên nhìn cây xà lách xanh non kia một chút, lại nhìn vẻ mặt của ông chủ như đang muốn nói “Nhờ cô đó, sau khi chuyện thành công tôi sẽ thăng chức tăng lương cho cô.”, hít sâu một hơi, vẻ mặt thấy chết không sờn, gấp miếng rau kia nhét vào trong miệng.

Về mặt Tiền Hựu mong đợi nhìn cô ta, “Như thế nào, cái này ngon chứ? Cô không cần khóc đâu..., không thích thì lần sau đừng ăn thịt kho nữa.”

Nữ nhân viên gật đầu một cái, nuốt thức ăn xuống, sau đó chợt để đĩa xuống, đưa tay lên ôm mặt khóc chạy ra ngoài, “Hu hu, hu hu bà chủ tương lại dịu dàng quá, khiến tôi cảm động! Tôi khóc lem hết rồi nên tôi muốn đi trang điểm lại!”

Tiền Hựu: “.”

Đông Lang ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Nhân viên của anh rất dễ bị cảm động, không nên bị bọn họ ảnh hưởng tới, tiếp tục ăn đi.”

“À.” Tiền Hựu trong đầu rối rắm thành một nùi, cảm giác là lạ ở đâu đó, nhưng tâm trạng đang buồn bực nên cô cũng không còn hơi sức đâu mà suy nghĩ cho rõ ràng.

Cô rất là trầm mặc ăn xong bữa cơm này, thời gian nghỉ trưa cũng đã hết.

Đông Lang đưa cô trở lại dưới lầu của công ty, trước khi chia tay khẩn trương hỏi, “Em. Em cảm thấy công ty của anh như thế nào?”

Tiền Hựu lại hiểu lầm. Anh hỏi như thế là có ý gì, chẳng lẽ là đang thử dò xét xem mình có dã tâm hay không sao? Trong lòng không khỏi chua xót, ừ ừ nói: “Rất tốt, hoàn cảnh rất tốt, thư ký cũng rất xinh đẹp.”

Đông Lang nghe vậy cảm thấy không đúng lắm, đang muốn hỏi rõ ràng, Tiền Hựu cũng đã mở cửa xuống xe, “Em phải đi làm, hẹn gặp lại.”

“ Ừ.” Đông Lang đành phải đáp một tiếng, hạ cửa xe xuống nói với về phía bóng lưng của cô, “Vây buổi tối anh tới đón em đi ăn nha?”

Bước chân của Tiền Hựu dừng một chút, gật đầu một cái, lúc này mới chạy chậm vào văn phòng của công ty.

Còn lại một mình Đông Lang ngồi ở trong xe chờ đợi, chẳng lẽ mới vừa rồi bị lộ cái gì sao? Chắc là không đâu, nếu như có thì cô ấy sẽ không thể trấn tĩnh như vậy được. Nhưng mà nếu không sao cô ấy lại không vui chứ?

Trở lại công ty Tiền Hựu buồn buồn không vui.

Cô úp mặt lên mặt bàn, nhàm chán vừa nhìn chăm chăm vào màn hình bảo vệ của máy vi tính vừa ngáy người ra.

Cũng không lâu lắm, bỗng nhiên có người gõ một cái lên cái bàn của cô.

Tiền Hựu ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại úp mặt trở lại.

Từ sau lần Hạ Khiêm Nghiêu và Đông Lang cãi nhau một trận ở trước cửa công ty xong, mấy ngày nay thái độ của anh ta đối với Tiền Hựu không lạnh cũng không nóng, bữa trưa đi ăn cơm cũng không ép Tiền Hựu đi cùng nữa. Tiền Hựu không biết người này lại nổi điên cái gì, nhưng mà bây giờ cũng không buồn để ý tới.

Nhưng Hạ Khiêm Nghiêu sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô được? Anh ta cười một tiếng, trong lòng đã có dự đoán hời: “Cãi nhau với đối tượng hẹn hò của cô à?”

Thân thể của Tiền Hựu cứng đờ, nghĩ thầm cái này được tính là cãi nhau sao? Cũng không được tính đi, cô chỉ không biết phải đối mặt với Đông Lang như thế nào thôi.

Hạ Khiêm Nghiêu quan sát phản ứng của cô, thái độ quả thật có thể dùng từ hả hê như gió xuân để hình dung, “Ha ha ha! Sớm nói với cô rồi, cô và anh ta là không thể nào, tôi thấy không tới hai ngày nữa anh ta sẽ đá cô đi, hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt vào!”

Nói xong những lời này, anh ta liền vui vẻ thoải mái đi về chỗ ngồi của mình, sau lưng chợt vang lên giọng nói yếu ớt của Tiền Hựu, “Hạ Khiêm Nghiêu.....”

“Làm sao?” Anh ta nghiêng đầu nhìn cô.

Tiền Hựu chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu, “Hai người ở chung một chỗ, môn đăng hộ đối có phải rất quan trọng không?”

Anh ta nhìn thấy đôi mắt của cô hơi đỏ nên nhíu mày lại, nói: “Dĩ nhiên là quan trọng, cô cho rằng điều kiện của Đông Lang tốt như vậy, lại thật sự coi trọng cô sao? Vui đùa một chút với cô thôi!”

Vừa dứt lời, Tiền Hựu không nhịn được gục đầu xuống bàn khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói: “Hình như anh ấy thấy tôi giống như loại người tham tiền hám giàu, nhưng mà tôi thật sự không có, cho dù anh ấy không có tiền đi nữa, tôi cũng vẫn sẽ thích anh ấy, hu hu hu, thật mà!”

Hạ Khiêm Nghiêu vòng trở lại, dạy dỗ: “Cho dù cô có hám giàu hay không, chỉ cần anh ta không tin thì cũng vô ích thôi! Cô có hiểu không? Loại con nhà giàu như vậy tâm cơ vốn đã sâu rồi, cô cho rằng giả cho anh ta thì hạnh phúc sao? Người ta khổ cực mới kiếm được đồng tiền cho cô ăn no mặc ấm, chẳng lẽ không nên đề phòng cô sao?”

Tiền Hựu nghẹn ngào nói: “Tôi... Tôi hiểu. Nhưng nếu như vậy thì tôi sẽ không có cách nào ở chung với anh ấy rồi sao? Có phải tôi nên tìm một người có điều kiện giống mình, như vậy đối phương mới không hoài nghi tôi.”

Hạ Khiêm Nghiêu sững sờ, nhất thời vì suy nghĩ cho mình một chút nên muốn bẻ cong đi, vội vàng nói: “Khụ, cũng không phải là không thể tìm người đàn ông có điều kiện tốt! Con nhà giàu dĩ nhiên cũng có người tốt, đồng ý gửi gắm cho cô! Loại người cặn bã như Đông Lang cũng không nhiều, cô phải cảnh giác cao độ, nhìn cho rõ, nói không chừng ... Nói không chừng đối tượng thích hợp lại ở ngay bên cạnh cô, cô cần gì phải đi ra bên ngoài xem mắt.”

Tiền Hựu không nhịn được giải thích, “Đông Lang không phải người cặn bã! Anh ấy rất dịu dàng rất săn sóc, tôi. Tôi chỉ lo lắng lỡ như anh ấy nghĩ là tôi hám giàu. Hơn nữa, bên cạnh tôi làm gì có đối tượng nào tốt đâu, nếu có tôi cũng không sốt ruột như vậy.”

Rốt cuộc Hạ Khiêm Nghiêu bị cô ép, “Làm sao lại không có đối tượng nào tốt, chẳng lẽ tôi vẫn chưa đủ tốt sao?”

Nói xong câu đó, tim của anh ta đập mạnh như đánh trống, không nhúc nhích chờ phản ứng của Tiền Hựu.

Tiền Hựu sững sờ nhìn chằm chằm anh ta mấy giây xong, quay đầu lại hỏi, “Anh thấy trêu chọc tôi vui lắm sao?”

“ ”

Hạ khiêm Nghiêu bị chọc giận tức gần chết, hung ác trừng mắt nhìn cô một cái rồi quay đầu bước đi, “Loại phụ nữ ngu xuẩn như cô, cứ độc thân suốt đời đi!”

14. Chương 14: Ngoài Ý Muốn Thổ Lộ

Trở lại công ty, Đông Lang vừa tới đại sảnh, đã bị một nhóm nhân viên xông lên vây quanh.

Mọi người một mặt hưng phấn hỏi anh, “Ông chủ, như thế nào, bà chủ không phát hiện sơ hở chứ?”

“Khẳng định không có, khẳng định cô ấy cảm thấy đặc biệt vừa lòng, bây giờ muốn gả cho ngài đúng không?”

“Ông chủ ông chủ, sau đó hai người có hôn mê không?”

Đông Lang đáp lại bọn họ là một biểu cảm âm trầm.

Tươi cười trên mặt mọi người nhanh chóng đông lại, “Không... Không thể nào, cô ấy phát hiện sao?”

Đông Lang từ từ nhắm hai mắt lắc đầu, vượt qua mọi người đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, vừa quay đầu lại nhìn tên bảo an chôn sau bình hoa bị vỡ, quát “Cậu! Quy định nhân viên công ty nói như thế nào, cấm sau khi biến thân phá hư hoa cỏ cây cối công ty, cậu đều quên tất cả đều sao?”

Bảo an rơi lệ đầy mặt, “Ông chủ tôi biết sai lầm rồi, tôi sẽ không bao giờ dùng cây mai móng vuốt, ngầu trừ tiền lương của tôi đi...”

Đông lang thở dài một hơi, nói “cậu hãy thành khẩn nói 30 lần xin lỗi với cái cây, chuyện này liền thôi.”

Bảo an gật gật đầu, cúi đầu đi ra ngoài nói xin lỗi với cây.

Đông Lang có phần lộ rõ âm u trở lại văn phòng, trong máy tính còn có không ít tài liệu hợp đồng cần anh xử lý, nhưng anh lại không có tinh thần xử lý, mà lấy từ trong ngăn kéo một quyển nhật ký dày, mở bút máy ra cúi đầu bắt đầu ghi lại lên sổ.

”Buổi trưa ngày X tháng X , thời tiết nóng bức như trước, gặp mặt với Tiền Hựu lần thứ 37, hôm nay cô trang điểm rất xinh đẹp. Nhưng hình như tôi thấy cô ấy không vui, trước mắt còn chưa tìm được nguyên nhân.

Dưới liệt kê ra vài nguyên nhân mà tôi đoán mò.

1, Cô ấy phát hiện thân phận sói của tôi, bị dọa, quyết định không tiếp tục lui tới với tôi. Khả năng khoảng 30%.

2, Cô ấy chê đồ ăn trong phòng ăn nhân viên không thể ăn, bởi vậy tức giận. Khả năng khoảng 50%.

3, Dì cả cô đến, nghe nói con gái trong lúc này tâm tình sẽ thay đổi rất lớn, bởi vậy cô ấy vô duyên vô cớ tức giận. Khả năng khoảng 80%.”

Viết xong những điều này Đông Lang trầm tư một lát, cuối cùng lại ngồi loại bỏ một hàng chữ, vì thế khi trợ lý Shani đẩy cửa vào chợt nghe thấy anh thì thào tự nói “Không phải, hẳn không phải là dì cả. Trong tháng này cô ấy mới đến một lần, theo lý hẳn là tháng sau mới đến dì cả. Ừm, chẳng lẽ là kinh nguyệt không đều? Mình có nên đưa cô ấy tới bệnh viện xem không?”

Shani “... ..”

“Đồng tiền sinh.” Cuối cùng Shani không nhìn được, biểu cảm kỳ lạ hỏi, “Ngài đang ghi lại quá trình hẹn hò với cô ấy?”

Đông Lang gật đầu, biểu cảm nghiêm túc, “Tôi đang phân tích vì sao hôm nay Tiền Hựu tức giận, nhưng mà không tìm ra nguyên nhân. Shani, cô cảm thấy có khả năng gì?”

Shani tiếc nuốt nước bọt, “Thật có lỗi, giữa trưa tôi luôn xử lý chuyện của công ty, không chú ý tới quá trình trao đổi của ngài.”

Nói xong lại bổ sung một câu, “À, nhưng cá nhân tôi cho rằng không có liên quan gì tới tới kinh nguyệt không đều.”

“Như vậy...” Đông Lang nghĩ, “Như vậy buổi tối tôi chỉ có thể thấy hỏi cô ấy một chút rồi.”

Shani nhìn bộ dạng cấp trên nghiêm túc như vậy, trong lòng có chút chua xót, lại có chút mềm lòng và đồng tình, nói “Tâm tư phụ nữ đầu rất nhạy cảm, ngài... Nếu ngài thật sự muốn hỏi cô ấy, vẫn nên khéo léo một chút, bằng không chỉ sợ biến khéo thành vụng.”

Đông Lang cảm kích gật gật đầu, “Cảm ơn cô, Shani.”

Shani lắc đầu, “Không có gì, tôi nên làm. tôi để tài liệu xuống, ngài có việc gì cứ kêu tôi.” Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài.

Đông Lang mở trang web ra, bắt đầu tìm kiếm “Chọc con gái tức giận, này lúc này nên mua cái gì hữu dụng?”

Một lát sau đã tìm thấy một người có vấn đề tương tự, phía dưới có rất nhiều đáp án “Lúc này cứ cút cho xa là được.”

Đông Lang “... ..”

Hôm nay lúc tan tầm đối với Tiền Hựu mà nói, quả thực là một loại tra tấn.

Cô phờ phạc ỉu xiu gục xuống bàn, nhìn các đồng nghiệp kéo bạn đám đông cười nói rời đi, bản thân lại thấy chua xót.

Có người quan tâm vỗ vỗ cô, “Cô không sao chứ Tiền Hựu? Cái người nam hay xem mắt với cô đâu? Không có tới đón cô sao?”

Tiền Hựu khàn khàn nói “... Không có việc gì. Anh ấy sẽ đến nhanh thôi.”

Các đồng nghiệp ào ào rời đi, văn phòng chỉ còn lại có hai người cô cùng Hạ Khiêm Nghiêu. Tiền Hựu hít sâu một hơi, thân thể ngồi thẳng bắt đầu thu dọn đồ vào túi, Hạ Khiêm Nghiêu bỗng nhiên di chuyển tới bên cạnh cô, không chút để ý nói “Đã cãi nhau cũng đừng đi gặp mặt, dù sao thấy cũng xấu hổ. Vừa vặn tối nay tôi không có việc gì, liền hạ mình mời cô ăn bữa cơm.”

Tiền Hựu lắc đầu, “Không cần, cảm ơn. Tôi đi đây.”

Hạ Khiêm Nghiêu vội vàng ngăn cô lại, “Này! Tôi mời cô ăn cơm, cô cũng dám không nể mặt? Người khác muốn mời tôi còn không cơ hội này đâu! Theo tôi đi! Bất kể cô muốn ăn cái gì, cá muối hải sâm hay là tổ yến vây cá, tôi đều mời nổi, tuyệt đối mời cô ăn tốt hơn so với Đông Lang kia!”

Tiền Hựu vẫn lắc đầu, “Tôi không có khẩu vị... Cảm ơn ý tốt của anh.”

Dứt lời bước vào thang máy, Hạ Khiêm Nghiêu tức giận đến bốc lửa, nhưng vẫn đuổi theo, luôn luôn quần quít lấy Tiền Hựu ra khỏi ngoài đại sảnh, nhưng cô vẫn cúi đầu không hé răng.

Hạ Khiêm Nghiêu còn ở bên cạnh không ngừng nhắc tới, “Cái tên Đông Lang trừ bỏ bộ dạng đẹp trai, còn có cái gì tốt? Cô xem, hai người cãi nhau, cả một buổi chiều anh ta cũng không gửi cho cô một tin nhắn hay gọi một cú điện thoại, nói rõ là không cần cô, cô sớm nên quên anh ta đi - ”

Nói đến một nửa đột nhiên ngừng lại, đây cũng không giống phong cách của Hạ Khiêm Nghiêu, Tiền Hựu không khỏi ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, phát hiện anh ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm ra ngoài cửa thủy tinh, liền nhìn theo tầm mắt anh ta...

Sau đó cô cũng trợn mắt há hốc mồm rồi.

Bởi vì Đông Lang đang đứng ở bên cạnh xe anh, một tay cầm bó hoa hồng đỏ to tướng, một tay kia cầm lấy chùm bóng trái tim, trên lưng vác theo một con búp bê to tướng, ở trên khuỷu tay còn treo một túi đầy kẹo, sắc mặt nghiêm chỉnh trầm ổn chờ Tiền Hựu đi ra.

Một đi dất theo đứa nhỏ đi qua, hỏi Đông Lang, “Bán bóng sao, bóng của cậu bao nhiêu tiền một quả?”

Đông Lang lịch sự trả lời, “Thật có lỗi, không bán, đây là tôi muốn tặng người. Nếu cô muốn, rẽ sang cửa hàng bên kia có bán.”

Tiền Hựu ngạc nhiên đi ra khỏi cửa công ty, đi đến trước mặt Đông Lang, “Anh... Anh làm cái gì vậy?”

“Tiểu Hựu!” Đông Lang thấy cô, lập tức mỉm cười chào đón, những thứ trên người làm cho lung lay, “Anh, anh biết giữa trưa anh biểu hiện không tốt lắm, khiến em tức giận. Cho nên mua cho em món quà, hi vọng em có thể tha thứ cho anh. Nhưng anh không biết món quà gì có thể khiến em vui vẻ, cho nên đều mua. Đương nhiên, trên mạng còn có người còn nói anh cút thật xa thì em sẽ vui vẻ, nếu em đồng ý cái này thì anh cũng có thể đi.”

“...” Tiền Hựu ngơ ngác nhìn anh, một lát sau bỗng nhiên cười ra, “Phốc... Làm sao anh lại vậy... Ngốc quá.”

“Em cười, có phải là không tức giận nữa không?” Đông Lang vui sướng mà không yên nhìn cô.

Tâm tình Tiền Hựu nhất thời không còn dè nén, cô nói “Em... Thực ra em không là có tức giận. Được rồi, trước không giải thích nữa, anh mau bỏ mấy thứ này xuống, thật nặng đó?”

Đông Lang dưới sự trợ giúp của Tiền Hựu mà bỏ những đồ trên người nhét vào trong xe, chỉ có một chùm bóng không biết làm sao bây giờ.

Tiền Hựu nắm lấy chùm bóng, như đang chăm chiêu nhìn vài lần, phát hiện vẻ mặt Hạ Khiêm Nghiêu vẫn còn âm trầm đứng ở cửa công ty, nhất thời linh động, nhét bóng vào trong tay anh ta, “Cho anh, xế chiều hôm nay cảm ơn anh an ủi tôi, tôi đi trước!”

Mặt Hạ Khiêm Nghiêu nhất thời càng đen thêm, “Ai muốn lấy bóng của cô, cầm lấy đi!”

Tiền Hựu đã ngồi vào trong xe, vẫy vẫy tay với anh ta, “Nếu anh không muốn có thể để lại công ty được rồi, không chừng đồng nghiệp khác muốn, hẹn gặp lại - - ”

Hạ Khiêm Nghiêu “...”

Trên đường, Đông Lang hỏi Tiền Hựu, “Không thích bóng sao? Vì sao lại đưa cho Hạ Khiêm Nghiêu?”

Tiền Hựu vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe như cũ, nhìn bóng Hạ Khiêm Nghiêu dần dần càng xa, “Em đang nhìn xem bóng này có thể mang anh ta bay đi không... Nếu bay đi thì về sau anh ta sẽ không phiền em nữa! A... Thật đáng tiếc, anh ta không có bay lên.”

Đông Lang ngăn người, không khỏi cười ra tiếng, “... vậy lần sau anh sẽ mua nhiều chút thử xem.”

Tiền Hựu cũng vì hành vi ngốc nghếch của bản thân mà làm cho tức cười, hai người ở trong xe cười khẽ, không khí tốt hơn rất nhiều so với lúc trưa, sau khi đến nhà hàng, khi dùng cơm cũng không có gì khác thường.

Vì thế Đông Lang vô cùng tự nhiên cho rằng, Tiền Hựu đã không tức giận nữa. Chẳng qua anh vẫn muốn hỏi cô rõ ràng một chút vì sao không vui, vừa mới buông đĩa xuống muốn mở miệng, Tiền Hựu cũng mở miệng trước anh, cô nói “Cái kia, hôm nay em sẽ trả tiền.”

Nói xong liền lấy bóp tiền, vẫy tay gọi tới phục vụ tới.

Đông Lang một mặt không hiểu, ngăn trở động tác của cô, “Vì sao? Làm sao vậy? Hôm nay đồ ăn không hợp em sao?”

Bên cạnh đều là khách hàng, Tiền Hựu không muốn trước mặt mọi người tranh chấp với anh liền đứng lên, hạ giọng nói “Để cho em, một lát chúng ta ra ngoài, em sẽ nói cho anh nguyên nhân.”

Đông Lang suy xét vài giây, cuối cùng gật đầu.

Sau khi tính tiền, hai người đi ra khỏi nhà ăn, giống như thường ngày tản bộ dọc theo con phố, Tiền Hựu đi ra vài bước, bỗng nhiên nói “Đông Lang, bằng không về sau chúng ta đều chia AA đi?”

Đông Lang kinh hãi, ngăn Tiền Hựu lại, “Vì sao? Tiểu Hựu, anh thật có lỗi... Anh ở phương diện này không là hiểu lắm, em có thể nói với anh, vì sao em lại giận anh không?”

Tiền Hựu lắc đầu, “Em không là giận. Em... Em chỉ là cảm thấy, tuy rằng điều kiện của anh rất tốt, nhưng anh kiếm tiền cũng không dễ dàng, mỗi lần ra ngoài ăn, em không thể cứ bắt anh trả tiền. Cho nên về sau em sẽ chia sẻ cùng anh.”

Nhưng là lời nói này nghe vào trong tai Đông Lang, lại phảng phất như Tiền Hựu đang giữ khoảng cách với bản thân. Cô không thích bản thân sao? Cho nên mới muốn phân rõ ràng với mình như vậy? Anh nỗ lực đè nén đáy lòng bất an, dịu dàng nói “Này không có gì, anh có thể gánh nổi cái này, cũng nguyên ý gánh nặng này, em không cần thiết lo lắng cho anh. Anh chỉ hy vọng mỗi lần em đi với anh đều thấy thoải mái.”

Thiền Hựu nhìn anh một lát, coi như rốt cuối cùng hạ quyết tâm, nổi lên dũng khí nói với anh “Nhưng mà... Nhưng mà em cảm thấy anh có vẻ đề phòng em.”

“Anh đề phòng em? Đề phòng em cái gì?” Lúc này Đông Lang triệt để choáng váng.

Biểu cảm Tiền Hựu có chút mê hoặc, “Em cũng không rõ, nhưng em cảm giác là anh có vẻ có chuyện gì không muốn cho em biết, giữa trưa mang em tới công ty anh, anh có vẻ cũng không nguyên ý, mà là bị em buộc mới đồng ý. Đông Lang, anh cứ nói thật với em, có phải anh cảm thấy... Bộ dạng điều kiện của em, thực ra không xứng với anh?”

Đông Lang ngây ngẩn cả người.

Anh còn chưa nghĩ ra trả lời như thế nào, Tiền Hựu lại nói tiếp “Em biết chúng ta chênh lệch rất lớn, nhưng mà em muốn anh tin tưởng em, em thích là chính anh, không phải vì trong nhà anh điều kiện gì tốt... Em biết nói như vậy thật không có tích tin tưởng, nhưng trừ bỏ việc chia AA, em cũng không thể nghĩ ra được biện pháp khác giải quyết. Anh... Tuy rằng anh giống như đối em rất dịu dàng

Nhưng có thể là em rất miễn cưỡng, cảm thấy còn cách chút gì đó với anh, anh có vẻ không muốn cho em phát hiện gì đó... Có phải anh cảm thấy em có chỗ không tốt, khiến anh cảm thấy em là loại người hám của?”

Hôm nay đều không phải là đêm trăng tròn, nhưng giờ phút này Đông Lang lại cảm nhận được khí huyết cuộn cuộn. Nhìn cô gái trước mặt yếu ớt bị thương, cuối cùng anh không thể che dấu bí mật trong lòng, “Thực ra anh là - - ”

Nhưng mà đúng lúc này, một chiếc xe từ ven đường chạy qua, ầm còi “Píp píp píp”, đã ngắt lời nửa câu sau của Đông Lang.

Anh hơi bình tĩnh một chút, day day mi tâm, mới nhìn về phía Tiền Hựu một lần nữa, thật nghiêm túc nói “Tiểu Hựu, anh thích em.”

“... Cái gì?” Tiền Hựu cảm thấy bản thân giống như có chút ù tai.

“Anh thích em.” Đông Lang lập lại một lần, nhẹ nhàng bắt lấy tay cô, dán lên lồng ngực đang đập thịch thịch của anh, “Anh thừa nhận, anh quả thật có một mật gạt em, nhưng mà tuyệt đối không phải nghĩ em là người hám của. Anh cam đoan với em, bí mật này sẽ không xúc phạm tới em, về sau nhất định anh sẽ tìm cơ hội nói cho em. Cho nên, em không cần lại miên man suy nghĩ được không?”

Trong nháy mắt đó trong đầu Tiền Hựu nở đầy hoa tươi, Hương thơm quần quanh người cô, khiến cô đem sự giằng co cả một ngày bay không còn. Chờ cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện bản thân đã dùng sức ôm chặt người đàn ông trước mặt.

15. Chương 15: Tộc Trưởng Mới Của Miêu Tộc

Hơn tám giờ tối, Hạ Khiêm Tuy giúp chuyện ở công ty xong, lái xe trở về biệt thự của nhà họ Hạ.

Trên tường rào bên ngoài biệt thự có một con mèo hoa béo ú đang ngồi xổm ở đó, sau khi nhìn thấy Hạ Khiêm Tuy, hướng vào trong sân kêu ‘meo meo’ một tiếng, ngay lập tức cổng sắt có khắc hoa văn cổ điển phức tạp từ từ mở ra, Hạ Khiêm Tuy đỗ xe trong bãi xe, sau đó đi tới cửa biệt thự, cánh cửa gỗ vừa dày vừa nặng trước mặt cô từ từ mở ra, mười con mèo có lông màu vàng óng chia làm hai hàng, đứng chỉnh tề ở cửa chính, cái đuôi quần quanh người, hướng về phía cô ngọt ngào kêu lên: “Meo meo!”

Hạ Khiêm Tuy nhếch môi cười, trong ánh mắt đều là vẻ quyến rũ, cô cúi đầu sờ sờ đầu của một con mèo trong số đó, nói: “Vắt vả rồi.”

Cô đi vào cởi giày cao gót ra, con mèo Đại Hoa Miêu vừa mới ngồi ở cổng nhẹ nhàng đi vào trong nhà, hướng về phía cô meo meo mấy tiếng, Hạ Khiêm Tuy sờ sờ, quay đầu lại nhìn về phía nó, “Thật sao?”

Về mặt của Đại Hoa Miêu bắt đầu lật đầu một cái.

Hạ Khiêm Tuy thở dài một hơi, lắc đầu một cái rồi đi lên lầu hai, phòng ngủ ở trong cùng kia chỉ khép hờ, lọt ra một tia sáng, Hạ Khiêm Tuy đi tới gõ cửa, lên tiếng nói: “Em trai?”

Bên trong vang lên một tiếng “Àm” rất lớn.

Hạ Khiêm Tuy sợ hết hồn, vội vàng đẩy cửa ra, chỉ thấy phòng ngủ vốn đang gọn gàng ngăn nắp hôm nay đã lộn xộn không còn hình dáng nữa, ga giường vỡ chần cũng bị xé nát, mấy món đồ ở trên bàn cũng rơi đầy đất, giấy dán tường mới thay cũng đầy vết cào, mà em trai của cô Hạ Khiêm Nghiêu đang ngồi trên chiếc thảm dưới sàn nhà đưa lưng về phía cô, một tay đang nắm một chùm bong bóng màu hồng hình trái tim, một tay khác thì lộ ra móng vuốt sắc bén, đâm thủng từng chiếc bong bóng màu hồng kia.

Anh ta vừa đâm thủng bong bóng vừa mắng:

“Đồ phụ nữ ngu ngốc, tôi đã biểu hiện ra rõ ràng như vậy, cô vẫn còn chưa hiểu! Hừ, còn đây phụ nữ theo đuổi bốn thiếu gia đây, cô cho là không có cô thì không thể được sao? Ngày mai sẽ mang một cô gái thật xinh đẹp tới trước mặt cô cho cô tức chết! Còn cái tên chết tiệt họ Đông kia nữa, lần sau mà gặp nhất định phải cào vào mặt hắn!”

Hạ Khiêm Tuy bắt đầu lắc đầu một cái, đi vào nhặt những món đồ lăn lóc ở dưới đất lên để lại trên bàn, nói: “Tuần này đã thay mới giấy dán tường ba lần rồi, em đó, không thể thô lỗ trực tiếp với cô gái đó sao? Nhất định cứ phải ở đây mà hờn dỗi.”

Hạ khiêm Nghiêu vừa nghe xong, nhất thời thở phì phò đem tất cả những bong bóng còn lại đâm thủng hết, “Đoàng đoàng đoàng đoàng! Sao em có thể không gọn gàng dứt khoát được chứ, chị hai, em đối xử với cô ấy tốt như vậy, sao cô ấy lại có thể không nhận ra được chứ?”

Chị hai của Hạ khiêm Nghiêu dùng ánh mắt “Chị không tin lời nói của em chút nào” để nhìn anh ta, “Chỉ bằng tính khí thiếu gia của em, mà có thể đối xử tốt với cô ấy? Tiểu Hắc đã nói với chị, em đã làm cho người ta tức đến phát khóc không biết bao nhiêu lần rồi.”

Hạ khiêm Nghiêu khí thế hào hùng thật sự nói, “Đó là do cô ấy quá yếu đuối! Phải khiến người phụ nữ trong lòng em trở nên cường đại, mới có thể tiếp nhận được tính khí của em!”

Hạ Khiêm Tuy cười khúc khích, “Nghe giọng điệu của em, giống như là người ta đồng ý muốn đi cùng với em vậy? Mặc dù chị chưa từng nhìn thấy cô ấy, nhưng chị nghe Tiểu Hắc nói thì có thể phân tích ra được, khẳng định là Tiền Hựu thích người đàn ông có tính tình dịu dàng, người như em cô ấy tránh còn không kịp.”

“Không thể nào! Em có tác phong nhanh nhẹn, đáng vẻ đảng hoàng, tại sao cô ấy lại có thể không thích em được!” Hạ khiêm Nghiêu gân cổ lên.

Hạ Khiêm Tuy nói: “Nhưng đối tượng hẹn hò bây giờ của người ta lại là người rất dịu dàng ga lăng, hơn nữa lại đang phát triển rất tốt, em còn tiếp tục như vậy nữa, chờ tới khi bọn họ ở chung một chỗ, thì thật sự em sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

Hạ Khiêm Nghiêu há miệng ra, dường như còn muốn cãi lại, nhưng lại không nghĩ ra lời nào để phản bác lại, cuối cùng chỉ có thể buồn bực dựa vào giường, một cái đuôi to lông xù màu vàng óng có lông tím màu bạc vươn ra từ sau lưng anh ta, bị Hạ Khiêm Nghiêu chộp lấy quật qua quật lại trong tay.

Hạ Khiêm Tuy ngồi xuống bên cạnh anh ta, vỗ vỗ vào vai của em trai, “Được rồi, đừng có trút giận lên cái đuôi của mình. Thật ra thì chị cũng hiểu được, nội tâm của A Nghiêu cũng rất dịu dàng, nhưng mà bình thường không thể hiện ra mà thôi.

Nhưng mà nếu bây giờ em đã có người ở trong lòng rồi, thì phải cố gắng đối xử với cô gái đó thật tốt, phải dịu dàng đối với cô ấy, cố gắng không chế tính tình của mình, như vậy mới có cơ hội ở cùng một chỗ với cô ấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu im lặng một lúc lâu, gật đầu một cái, nhìn qua có chút thất bại.

Hạ Khiêm Tuy vuốt vuốt mái tóc của em trai, hỏi: “Đúng rồi, có điều tra ra đối tượng hẹn hò của cô ấy là cái gì chưa?”

Hạ khiêm Nghiêu nói: “Hôm nay trên người cô ấy có mùi tương tự, chắc là mùi trên người đàn ông kia, mùi của hắn giống như mùi của yêu tộc, mùi còn sót lại rất ít. Em nghĩ thấy giống như là sói, nhưng lại giống như không phải là sói. Rất là nghi hoặc. Ôi, những năm gần đây chủ yếu sống trong thành phố, rất ít khi thấy yêu tộc khác, nên cái mũi cũng không còn nhạy nữa.”

Hạ Khiêm Tuy khích lệ nói: “Mặc kệ hắn là cái gì, chị cũng tin tưởng em! A Nghiêu của chúng ta sẽ đánh bại được bất kỳ kẻ nào, sau này mới có thể làm người thống lĩnh của Miêu tộc được, làm sao lại có thể bị một yêu tộc không rõ đánh bại được!”

Hạ khiêm Nghiêu hít một hơi, “Cảm ơn chị hai.”

“Được rồi, bây giờ đi xuống ăn cơm đi, tất cả mọi người đang chờ em đây.”

Hạ Khiêm Tuy kéo em trai từ dưới thảm trải sàn đứng lên, hai người cùng đi xuống dưới lầu.

Ba mẹ Hạ tổng cộng có bốn đứa con, ba mẹ Hạ Khiêm Nghiêu và anh cả chị cả đều đang ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, vì vậy trong nhà bây giờ chỉ có Hạ Khiêm Nghiêu và Hạ Khiêm Tuy, cùng với một đám mèo.

Hai người tới phòng ăn, quản gia Đại Hoa Miêu đã bày đồ ăn lên bàn xong, bàn ăn rất lớn, đủ để cho mười mấy người ngồi, số mèo có thể ngồi dĩ nhiên lại càng nhiều hơn.

Những con mèo có màu sắc khác nhau ngồi chồm hổm chính tề bên cạnh bàn ăn, trước mặt để những chiếc đĩa bằng gốm sứ rất tinh xảo, bên trong là bữa ăn tối được chuẩn bị một cách tỉ mỉ. Nhìn thấy hai chị em nhà họ Hạ xuất hiện, bọn họ cung kính cùng đồng thanh nói: “Meo meo!”

Hạ Khiêm Tuy kéo ghế ra ngồi ở đầu bàn, mỉm cười với những con mèo kia nói: “Hãy ăn đi, hôm nay mọi người đã vất vả rồi.”

Con mèo ở gần cô liếm liếm mặt cô, sau đó mới cúi đầu xuống bắt đầu ăn cơm.

Con mèo ngồi ở bên cạnh Hạ Khiêm Nghiêu cũng rất muốn đến gần anh ta, nhưng bởi vì sợ tính khí của anh ta nên chùn bước, chỉ có thể đem cái đĩa đẩy về phía Hạ Khiêm Nghiêu để lấy lòng, vẻ mặt mong đợi nhìn anh ta, hy vọng tộc trưởng tương lai của Miêu tộc sẽ ăn một miếng thức ăn của nó.

Đối với Miêu Tộc mà nói, chia sẻ thức ăn của bọn họ chính là cách tốt nhất biểu đạt tình yêu hoặc thể hiện sự tôn kính với đối phương. Con mèo này vừa mới tới làm việc ở nhà họ Hạ không lâu, vô cùng sùng bái Hạ Khiêm Nghiêu, muốn dùng thức ăn để thể hiện sự trung thành với Hạ Khiêm Nghiêu.

Hạ khiêm Nghiêu nhìn nó một cái, sau đó anh ta gấp một chút thức ăn trong đĩa của nó bỏ vào trong miệng, gật đầu một cái, trong giọng nói có khí thế vương giả trời sinh, “Về sau cố gắng làm việc và tu luyện thật tốt.”

“Meo meo ngao!” Con mèo kia kêu meo meo rồi ngất xỉu vì hạnh phúc.

Quản gia Đại Hoa Miêu nhìn thấy nhưng không thể trách đành chạy tới, dùng móng vuốt xoa bóp trên con mèo kia một lát, một lúc sau nó tỉnh lại.

Vì vậy mọi người tiếp tục ăn cơm, trong phòng ăn chỉ còn lại tiếng liếm khay rất nhỏ của mèo vang lên.

•

Ban đêm, không khí rất trong lành, Tiên Hựu và Đông Lang nắm chặt tay nhau chậm rãi đi trên đường, không ai lên tiếng, nhưng không khí yên lặng này không khiến bọn họ có cảm giác mất tự nhiên một chút nào.

Bàn tay của Đông Lang ấm áp như trong tưởng tượng của cô vậy, lòng bàn tay giống như có một vết chai nhỏ, sờ vào hơi thô ráp, không hiểu sao khiến cho cô càng có cảm giác an toàn. Cô lặng lẽ dùng ngón tay ma sát một chút, không nhận được mở miệng cười, “Trên tay của anh sao lại có nhiều vết chai như vậy, nếu như không biết, em cứ tưởng hàng ngày anh đều tập võ.”

Đông Lang cười cười, “Cứ xem là như thế đi, khi còn bé anh tương đối hoang dã, thường chạy nhảy khắp nơi trên núi, cùng với những con sói... Những người khác đánh nhau, dần dần, trên tay có nhiều vết chai như vậy.”

Tiền Hựu kinh ngạc nói: “Không nhìn ra, anh là người thích đánh nhau như vậy sao?”

Đông Lang nắm chặt tay của cô, “Đó là chuyện lúc trước, ừ, khi đó tương đối kích động, bây giờ không còn như vậy nữa, em không cần lo lắng.”

Tiền Hựu cười, “Em không có lo lắng..., chỉ tò mò một chút về cuộc sống trước kia của anh như thế nào thôi, anh kể cho em nghe đi.”

Trong nháy mắt từng đoạn trí nhớ tăm tối xẹt qua trong đầu của Đông Lang, anh dịu dàng xoa đầu cô, “Hôm nay muộn rồi, về sau nếu có cơ hội sẽ kể cho em nghe. Đến nhà em rồi, anh đưa em lên lầu.”

“Ừ, được.”

Đông Lang xoay người lấy ra những món quà mua tặng Tiền Hựu ở trong xe, tất cả đều ôm trên người, cùng cô đi vào thang máy.

Đúng lúc có đôi vợ chồng cũng đi vào thang máy, thấy Đông Lang vừa mua hoa hồng vừa mua kẹo, cô gái kia liền đánh lên người của anh chồng, “Anh nhìn người ta kìa! Tặng nhiều quà như vậy, anh thì sao chứ? Lần trước sinh nhật em anh chỉ mua cho em một bó hoa, hơn nữa là em gái em năn nỉ anh rất lâu anh mới bằng lòng mua!”

Người đàn ông kia cũng cảm thấy ầm ức, “Đó là do em thích túi xách, nên anh mới không đủ tiền mua.”

“Vậy tại sao anh không lo chuẩn bị trước! Dù sao cũng là do anh sai!”

Tiền Hựu nhìn bọn họ gây gỗ, vội vàng lấy một hộp kẹo hoa quả từ trong túi ra đưa cho cô gái kia, “Không nên cãi nhau..., hộp kẹo này cho cô nè. Gặp được người trong lòng cũng không dễ dàng, phải cố gắng hạnh phúc nha.”

Đối phương nhận hộp kẹo, có chút ngượng ngùng, “Cám ơn Tôi và chồng tôi sống ở lầu bảy, có chuyện gì cô có thể tìm chúng tôi giúp một tay.”

“Tốt quá, hẹn gặp lại.” Tiền Hựu vẫy tay tạm biệt đôi vợ chồng kia, vừa quay đầu lại, phát hiện Đông Lang đang chăm chú nhìn mình.

Cô bị nhìn đến đỏ mặt, “Anh. Đang nhìn cái gì vậy?”

Đông Lang nghiêm túc nói: “Em nói đúng, gặp gỡ người trong lòng cũng đã không dễ dàng, anh sẽ cố gắng khiến em được hạnh phúc, tiểu Hựu.”

Mặt của Tiền Hựu càng đỏ hơn, gật đầu thật mạnh một cái, “Ừ, em cũng vậy sẽ cố gắng khiến anh được hạnh phúc.”

Thang máy đến.

Đông Lang đem quà tặng để vào trong phòng của Tiền Hựu, sau đó nói: “Vậy anh đi trước, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Đến nhà nhắn tin cho em biết.” Tiền Hựu nhìn anh, cô rất muốn rất rất muốn hôn anh một cái, nhưng lại không dám. Dù sao bọn họ cũng vừa mới xác định quan hệ, nếu mình làm như vậy nhất định sẽ khiến anh thấy mình quá nóng vội rồi.

“Ừ.” Đông Lang cho cô một cái ôm ấm áp, sau đó đóng cửa lại giúp cô.

Tiền Hựu tựa người vào cửa cảm thấy ngọt ngào suy nghĩ, mặc dù không có nụ hôn tạm biệt, nhưng có một cái ôm cũng rất tốt. Cô ôm lấy những món quà Đông Lang mua cho mình, vui vẻ đi vòng quanh mấy vòng ở phòng khách, sau đó không nhận được gọi điện thoại báo tin mừng cho Khuê Mật.

“Chuyện gì đó?” Giọng nói lười biếng của Khuê Mật vang lên trong điện thoại.

Tiền Hựu vui vẻ hét to lên, “Rất cuộc mình cũng nói chuyện yêu đương rồi á..., ha ha ha ha!”

“Với ai? Đông Lang sao? Cậu chắc chắn anh ta là người đàn ông tốt sao?”

Tiền Hựu vui vẻ nhảy tới nhảy lui trong phòng, “Xác định, xác định, vô cùng xác định! Ha ha ha ha mình đang rất vui, rất muốn hát lên thật to!”

Khuê Mật cũng cười, “Đừng đừng, quá muộn rồi cẩn thận làm ồn tới nhà người khác. Nhưng mà, đừng trách mình nói lời không may nha, cậu và anh ta chưa quen nhau tới một tháng đâu, nhanh như vậy đã nói chuyện yêu đương có phải đã quá qua loa rồi không?”

“Sẽ không đâu!” Tiền Hựu vừa nói, vừa chạy đến bên cửa sổ, ở đó treo một bộ lịch ngày, cô lật qua tháng trước liếc nhìn một chút, rồi lại nhìn lịch ngày hôm nay, vui vẻ nói, “Còn có mấy ngày, mình và anh ấy đã quen được một tháng rồi! Oa, cậu xem, trăng cũng sắp tròn rồi! Đúng rồi, mình và anh ấy quen nhau, hôm sau là ngày mười lăm âm lịch, thật là một ngày tốt, sau này vừa nhìn thấy trăng tròn, mình sẽ nghĩ tới anh ấy, ha ha ha thật tốt nha.”

Khuê Mật cười nói: “Cậu đó! Được rồi, vậy mình không nói nhiều nữa..., chúc cậu mau chóng gả cho anh ta, ha ha ha!”

Tiền Hựu che mặt, “Gào khóc cậu đừng nhắc tới nha..., cậu nhắc tới khiến mình không nhịn được mà tưởng tượng ra hôn lễ của bọn mình sẽ như thế nào.”

Khuê Mật cười ha ha, hai người nói chuyện trong điện thoại với khí thế ngất trời.

Mà ở dưới lầu, Đông Lang mới vừa đi tới bên cạnh xe của mình, lồng ngực liền dâng lên một luồng hơi nóng, khiến cho anh không nhịn được lấy tay ôm ngực.

Anh cúi đầu nhìn tay của mình, phát hiện chỗ cổ tay đã mọc ra không ít da lông màu xám tro. Đông Lang thấy chung quanh không người nào, liền nhắm mắt lại, đem chút da lông thu về, sau đó ngẩng đầu lên hít hít nhìn ánh trăng trên bầu trời, ánh mắt không còn thân thiện nữa.

Đáng chết nó lại sắp tròn rồi.

16. Chương 16: Khế Ước Miêu Tộc.

Sáng sớm ngày hôm sau, tại nhà họ Hạ.

Lúc tám giờ, đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên, Hạ Khiêm Nghiêu đang ngủ trên giường đột nhiên mở mắt, rồi nhảy dựng lên như thường ngày, làm rơi cái đồng hồ báo thức, sau đó anh ta mang dép lê rồi xuống giường.

Anh ta mở cửa phòng ngủ, các con mèo chờ ở ngoài cửa trước tiên cung kính đối với anh ta “Meo meo ô”, sau đó xếp thành hàng ngay ngắn đi đến, hai con mèo nhảy lên giường của anh ta để dọn dẹp, hai con khác kéo màn cửa sổ ra, rồi chuẩn bị quần áo mà anh ta muốn mặc.

Lúc mà Hạ Khiêm Nghiêu vệ sinh cá nhân xong, thì bốn con mèo đã hoàn thành xong công việc của mình, ngoan ngoãn ngồi xổm trên thảm, dùng đôi mắt to như thủy tinh trong suốt trông đợi nhìn tộc trưởng tương lai của bọn nó.

Hạ Khiêm Nghiêu cắn răng, anh ta cúi người vươn tay ra, rồi sờ soạng trên đầu từng con, ngay lập tức bốn con mèo cảm nhận được một nguồn năng lượng mạnh mẽ đang chạy vào trong cơ thể, bọn nó cảm kích meo meo, bọn nó ngồi xổm xuống bắt đầu tu luyện.

Trong phòng của Hạ Khiêm Nghiêu chỉ có mấy con mèo, tất cả các con mèo làm việc ở nhà họ Hạ đều chỉ có bốn con mèo kia, vì chỉ làm những công việc đơn giản ở nhà họ Hạ, ví dụ như trải giường chiếu, hoặc truy tìm mục tiêu. Nhà họ Hạ không những nuôi bọn nó, mà còn có thể truyền năng lượng của mình cho bọn nó tu luyện, coi như hai bên đều có lợi.

Truyền thống của Miêu Tộc đã kéo dài rất nhiều năm rồi, những con mèo này đã tự nguyện lập khế ước với nhà họ Hạ, không, bây giờ phải gọi là hợp đồng nghề nghiệp, thông qua nhà họ Hạ bọn chúng có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, tới khi hết thời hạn trong hợp đồng thì có thể rời đi. Đương nhiên, có con đi cũng có con không đi, đó chính là quần gia Đại Hoa Miêu của nhà họ Hạ.

Lúc này, quần gia Đại Hoa Miêu đang ngồi xồm trên bàn ăn dài ở phòng ăn, nhìn thấy Hạ Khiêm Nghiêu đang đi đến, nhanh chóng kêu “Meo meo”, sau đó nó đẩy một túi ni lông đến trước mặt anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi xuống, vừa ăn bánh mì vừa hỏi: “Có cái gì trong túi vậy?”

Quần gia Đại Hoa Miêu chưa kịp trả lời, thì chị hai của anh đi vào, nói: “À, tối hôm qua chị đặc biệt làm đồ ăn vặt, em mang đến cho Tiền Hựu ăn đi.”

Mày của Hạ Khiêm Nghiêu nhăn lại, “Tại sao chị lại muốn em mang đến cho cô ta ăn, cô ta nên mang đến cho em ăn mới đúng chứ!”

Hạ Khiêm Tụy bắt đầu lắc đầu, “Em á, tối ngày hôm qua chị đã khuyên em như thế nào, mới ngủ một giấc em đã quên rồi sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu ngẩn người, sau đó hơi cúi đầu xuống, nói: “Không có, em không quên, chị nói em nên đối xử với cô ta dịu dàng hơn một chút....”

“Đúng.....” Hạ Khiêm Tụy nói, “Mang ít đồ cho cô ta ăn để lấy lòng cô ta, chắc chắn chiêu này sẽ hiệu nghiệm! Oa, thấy thế nào, vẻ mặt của em tỏ ra không muốn phải không? Nếu đã không chịu thì khỏi.....” Sắc Sắc

Vừa nói xong, cô vừa lấy lại cái túi.

Tay mắt của Hạ Khiêm Nghiêu linh hoạt nhanh chóng lấy lại cái túi, “Không phải là em không muốn! Khụ, không, không phải chỉ là mang cho một người ăn thôi sao, có gì đặc biệt đâu, chị xem đi, em chắc chắn khoảng một tháng em sẽ theo đuổi được cô ta! Cái tên Đông Lang chết tiệt kia đi chết đi.”

Hạ Khiêm Tụy ném cười đến đau bụng, “Được, chị hai sẽ chờ tin tốt từ em.”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, lấy tay sờ túi ni lông, sau đó không nói gì, rồi ăn hết bữa sáng của mình, nói một câu: “Chị hai em đi trước.” Sau đó anh ta cầm lấy cái túi đi nhanh ra khỏi cửa.

Bỏ lại Hạ Khiêm Tụy đang bắt đầu lắc đầu, người em trai này của cô, cái gì cũng tốt, nhưng mà có cái tính kiêu ngạo, rõ ràng là thích Tiền Hựu rất nhiều, nhưng lần nào cũng đối xử không tốt với cô ấy, đến khi cô gái đó nhìn thấy nó là phải sợ. Nó vừa sờ vào đồ ăn vặt thấy còn nóng, thì đã nhanh chóng đưa đến cho người ta.

Trước kia coi như xong, lúc này gặp được một đối thủ mạnh, cô là chị nó đương nhiên phải giúp nó rồi.

.

Hạ Khiêm Nghiêu dừng xe thể thao cách bãi đậu xe của công ty mấy trăm mét, sau đó anh ta cầm túi đồ ăn vặt rồi đi bộ về phía công ty.

Trên đường đi, anh ta luôn nghĩ, làm thế nào để đưa túi này cho Tiền Hựu đây?

Vứt cái túi trên bàn của cô, nâng cằm thái độ kiêu ngạo nói một câu, “Bố thí cho cô, không cần cảm ơn.” sau đó xoay người tiêu sái rời đi.?

Ếc...Không đủ dịu dàng.

Vậy thì đặt trên bàn của cô, vỗ bả vai cô, rồi ra lệnh cho cô, “Cái này là do chị hai của tôi cực khổ làm ra cho cô, tôi cho cô một giờ phải ăn hết, ăn không hết thì tự nhận lấy hậu quả.”?

...Dịu dàng, phải dịu dàng!

Có rồi! Nói lời cảm ơn cô vì cô đã cho mình nhiều đồ ăn vặt, cho nên lần này mình mua lại cho cô, sau đó lúc cô ăn thì khen cô: “Thật ra thì đáng về đang ăn của em cũng không xấu lắm.”

Lau! Dịu dàng là cái gì! Ông đây không chơi.

Hạ Khiêm Nghiêu giãy giụa tự giận mình, buồn bực đi vào công ty, tính toán muốn sức màu mỡ trán. Nhìn thấy Tiền Hựu cùng các đồng nghiệp đang nói chuyện, đang tính đưa đồ ăn vặt cho cô, thì lại nghe các đồng nghiệp nói: “Ha ha ha, tiểu Hựu chúc mừng nha, cuối cùng cũng kết thúc cuộc sống độc thân,...bạn trai cậu chính là người mỗi ngày đều lái xe đưa đón cậu phải không?”

Hạ Khiêm Nghiêu đứng hình tại chỗ! Những người này vừa mới nói cái gì, cái gì mà bạn trai ở đây?!

Chỉ thấy Tiền Hựu ngượng ngùng gãi đầu, trên mặt tràn đầy ngọt ngào không thể che giấu, nói: “Đúng vậy...chính là anh ấy.”

“Ha ha ha, vậy lần sau phải để cho anh ta mời chúng tôi ăn cơm.”

Tiền Hựu đỏ mặt, “Anh ấy....công việc của anh ấy rất nhiều, để tôi hỏi anh ấy một chút. Nếu không được thì tôi sẽ mời mọi người đi ăn.”

“Được được.” Mọi người cười lẩn cười bò, ánh mắt Tiền Hựu nhìn người đang đứng bên cạnh, rồi quay đầu lại nhìn, cười nói: “Hạ Khiêm Nghiêu! Buổi sáng vui vẻ! Anh...anh có sao không? Về mặt của anh thật khó coi.”

Trên mặt Hạ Khiêm Nghiêu mây đen cuộn cuộn, “Cô và cái tên Đông Lang ở chung với nhau sao?”

Tiền Hựu giật mình, tiếp tục cười, “Đúng vậy.”

Hạ Khiêm Nghiêu luôn tự nói với lòng mình, phải tỉnh táo phải dè dặt, vậy mà khi mở miệng ra lại nhin không được mà gằm thét, “Không phải ngày hôm qua cô và anh ta cãi nhau sao? Vậy mà trong chớp mắt thì đã tha thứ cho anh ta? Lại ở cạnh nhau rồi hả? Đúng là người phụ nữ ngu ngốc giống như là không có lập trường vậy hả? Bị những lời ngon ngọt của anh ta thì cũng không tìm được miền Bắc sao? Cuối cùng cô cũng nhìn đến mặt của anh ta mà còn là tiền nữa, sao người phụ nữ này lại có con mắt kém như vậy!”

Nói xong, anh ta không cho Tiền Hựu có cơ hội trả lời, thì đã xoay người chạy thật nhanh ra ngoài.

Tiền Hựu không biết gì đứng ở phòng làm việc, thấy thế những đồng nghiệp khác an ủi cô, “Cậu đừng để ý đến anh ta..., anh ta là người như vậy, hờ ra là cứ dọa cậu, thật là quá đáng mà.”

Tiền Hựu lắc đầu, cười với mọi người, “Không có chuyện gì đâu..., tôi cũng quen rồi..., mọi người đừng lo.”

Nói xong cô đi về chỗ ngồi của mình. Nói thật, cô cũng không có tính Hạ Khiêm Nghiêu sẽ nói những lời chúc phúc, dù sao thì bình thường anh ta sẽ không nói vài câu hay. Nhưng mà anh ta lại phản ứng mạnh như vậy, đúng là hơi ngoài dự kiến của Tiền Hựu....

Những truyện cười lúc cô không có bạn trai không ai thèm lấy đều bắt nguồn từ Hạ Khiêm Nghiêu sao? Bây giờ cô đã tìm được, tại sao anh ta lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, không lẽ thẹn quá hóa giận?”

Tiền Hựu không suy nghĩ nhiều, ngày hôm qua còn dư lại một ít công việc, cô rất nhanh vùi đầu vào công việc, chớp mắt, đã hai giờ trôi qua rồi, Tiền Hựu đã xử lý xong công việc của ngày hôm qua, duỗi lưng, muốn hỏi Hạ Khiêm Nghiêu tiếp theo nên làm gì, vừa ngẩng đầu thì phát hiện vị trí bên cửa sổ trống không.

Ôi, không lẽ buổi sáng anh ta chạy đi không quay trở lại?

Tiền Hựu sững sờ, đi đến hỏi đồng nghiệp bên cạnh, “Hạ Khiêm Nghiêu đi đâu vậy? Cậu có nhìn thấy anh ta không?”

Đối phương lắc đầu, “Anh không có ở đây, bây giờ anh ta càng ngày càng quá mức, nhưng mà làm ở công ty cao tầng, mà còn dám trốn việc một cách lộ liễu!”

Tiền Hựu gãi đầu, Hạ Khiêm Nghiêu không phân công việc cho cô, cô cũng không có việc để làm. Cô nghiêm túc suy nghĩ anh ta có thể đi đâu, chợt có một ý tưởng lóe lên, đang muốn đi ra cửa tìm người, thì quản lý đã đi vào.

“Đến, mọi người nghỉ một chút.” Quản lý cười nói, “Tôi tuyên bố cho mọi người một tin tốt, tuần sau công ty sẽ tổ chức một chuyến đi chơi.”

Lời nói vừa phát ra, thì bên trong phòng xuất hiện âm thanh hoan hô nhảy nhót.

Quản lý cười dè tay, đợi mọi người bình tĩnh lại, mới nói tiếp: “Tôi chưa có nói xong. Đi chơi không phải là đi du sơn ngoạn thủy, mà là công ty muốn công nhân tham gia đại hội thể dục thể thao –”

“Cái gì! Không nên đâu.....”

“Muốn chạy bước sao? Trời ạ, bây giờ tôi chạy bộ còn không đạt tiêu chuẩn.”

“Có thể tham gia hay không tham gia không?”

Nửa câu của quản lý vừa phát ra, không khí trong phòng bắt đầu trầm xuống, mặc dù phía sau có nói người thắng thì sẽ có được phần thưởng rất phong phú, mọi người cũng không cảm thấy rất hứng thú.

Trong lòng Tiền Hựu càng thêm bất đắc dĩ, cô là một đại trạch nữ(*), bình thường không thích nhất là vận động, bây giờ đến đại hội thể thao, thế không phải là hành hạ cô sao? Trong đầu cô bây giờ là nghĩ cách để xin nghỉ không đi, thì lại nghe quản lý nói: “Tôi hiểu tình huống của mọi người, công ty làm cái này để không cho mọi người suốt ngày ở phòng làm việc, đi ra ngoài rèn luyện cơ thể một chút. Đương nhiên, muốn không tham gia cũng được, công ty sẽ không miễn cưỡng. Chỉ là mọi người có thể dẫn người thân đến để cùng chơi đùa, coi như là dự thi, ngồi bên nhau ăn cơm dã ngoại cũng được.”

*cô gái luôn ở nhà

Trong lòng của Tiền Hựu ngay lập tức lại sáng lên, nói cách khác là cô có thể dẫn Đông Lang đi cùng? Lúc trước hai người gặp mặt không phải ăn cơm chính là xem chiếu bóng, cũng có chút chán, cô đang lo không biết cùng anh đi ra ngoài làm cái gì cho tốt, cái này đại hội thể dục thể thao nhưng cũng là một cơ hội rất tốt.

Chẳng qua là, công việc của anh quá nhiều, không biết tuần sau có rảnh không....

Cô khác với các đồng nghiệp vì họ đã đi tìm quản lý đăng kí, còn Tiền Hựu tính toán hỏi Đông Lang sau đó mới đăng kí. Lúc này một đồng nghiệp nam không ưa Hạ Khiêm Nghiêu không nhin được, nói với quản lý, “Quản lý, buổi sáng hôm nay Hạ Khiêm Nghiêu không ở phòng làm việc, anh ta lại không xin nghỉ, ngài nói tình huống này nên giải quyết như thế nào?”

Quản lý cau mày nhìn ghế trống bên cửa sổ một chút, rồi để lại một câu, “Chuyện này tôi biết rồi!” Rồi đi ra ngoài.

Những người khác bắt đầu than phiền nói: “Không thể nào, thật là quá đáng, như vậy là quản lý cũng không quản được lời nói độc miệng của anh ta sao?”

“Hạ Khiêm Nghiêu chắc chắn là có bối cảnh gì ở trong công ty này, thật là quá kiêu ngạo. Nói nhỏ cho mọi người biết, lần trước tôi thấy quản lý đi phía sau anh ta cúi người gạt đầu.”

Tiền Hựu không có tâm tư cùng mọi người thảo luận về đề tài này, cô chạy thẳng đến lầu một, sau đó cô thở hồng hộc chạy đến phía sau nơi nghỉ mát của công ty Đại Hạ.

Đúng như cô đoán, Hạ Khiêm Nghiêu đang ở nơi này, anh ta nằm trên ghế dài ở khu nghỉ mát, một tay che mặt, cong chân lên, không biết có phải là ngủ thiếp đi hay không.

Cô đi khẽ đến, ánh sáng lốm đốm của mặt trời chiếu vào người Hạ Khiêm Nghiêu, nếu không bị tay che kín nửa khuôn mặt đường cong hoàn mỹ, anh tuần giống như điêu khắc.

Ai, nếu mà anh ta không hung dữ thì tốt biết mấy.

Tiền Hựu thở dài, vừa định đánh thức anh ta, thì Hạ Khiêm Nghiêu đã mở mắt ra, đôi mắt màu hổ phách sắc bén nhìn cô, “Ai cho cô tới đây tìm tôi? Tránh ra!”

17. Chương 17: Không Còn Hung Dữ

Tiền Hựu dừng lại, dùng giọng nói ngọt ngào nói: “Này Anh không có mặt ở phòng làm việc, những đồng nghiệp khác sẽ nói ra nói vào về anh, hay là chúng ta quay trở về làm việc đi?”

“Tôi không làm việc có liên quan gì tới cô sao? Tôi cũng không phải là bạn trai của cô, đừng có rảnh rỗi mà can thiệp nhiều chuyện như vậy!” Hạ Khiêm Nghiêu hung ác trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó liền xoay người tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

. Đại ca à đây là giọng điệu gì vậy! Anh là cấp trên của tôi, tôi phải làm việc theo sự phân công của anh mà! Trong lòng Tiền Hựu như phát điên, nhưng vẫn dần lòng lại nói: “Này. Chúng ta trở về đi có được không, không làm việc như vậy, ngộ nhờ quản lý nói anh thì làm sao đây?”

Hạ Khiêm Nghiêu không thèm để ý cô.

Tiền Hựu cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể đi tới một bước, lấy tay khẽ đẩy đẩy bả vai của anh ta, cố gắng dùng giọng dịu dàng nhất nói: “Năn nỉ anh mà, trở về làm việc đi, anh. Anh không ở trong phòng làm việc, tôi cũng không có việc gì làm đâu.”

Dường như cô nghe thấy Hạ Khiêm Nghiêu hừ mũi một cái.

Vì vậy Tiền Hựu lại không ngừng cố gắng, áp dụng cách mà trước đây cô vẫn dùng để năn nỉ ba mẹ mua kẹo cho mình ăn nói: “Năn nỉ năn nỉ năn nỉ đó, Anh Hạ đẹp trai, anh Hạ tốt bụng, van xin anh hãy trở về làm việc đi! Không có anh căn bản tôi không biết làm cái gì hết!”

Cuối cùng dưới đáy lòng thêm một câu nữa: bây giờ tôi không muốn bị anh liên lụy bị đuổi việc đâu!

Hạ khiêm Nghiêu rốt cuộc cũng quay đầu nhìn về phía cô, thậm chí trên nét mặt có chút uất ức và bi phẫn, “Cô cảm thấy tôi đẹp trai? Cảm thấy tôi tốt bụng?”

. Có mới lạ đó!

Tiền Hựu nhắm mắt nói láo, “Phải Đúng như vậy.”

Hạ khiêm Nghiêu nhảy lên, “Vậy tại sao cô lại ở cùng một chỗ với tên Đông Lang kia, mắt của cô bị mù sao?”

Tiền Hựu không giải thích được, “Tôi và anh ấy ở cùng nhau thì có liên quan gì tới anh sao?”

“.” Hạ Khiêm Nghiêu cảm giác trong miệng mình hơi có vị ngọt, xem chừng là muốn học máu ngay lập tức rồi. Anh ta xoay lưng lại, “Cô trở về đi, tôi không muốn để ý tới cô nữa.”

“Năn nỉ đó, anh trở về làm việc đi.”

“Tôi nói cô trở về đi, cô không nghe thấy à!” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận hét to một tiếng.

Tiền Hựu bị hét cho giật mình một cái, cũng không dám khuyên nữa, chỉ có thể uất ức mím môi lại, xoay người quay trở về.

Hạ Khiêm Nghiêu quay đầu nhìn bóng lưng của cô đi, dáng vẻ cúi đầu ủ rũ nhìn rất đáng thương, hình như bả vai còn khẽ run lên. Hình như mỗi lần cô ấy bị mình mắng đều có phản ứng này, khả năng chịu đựng cũng quá kém rồi!

Nhưng rất nhanh anh ta nhớ tới những lời nói của chị hai tối hôm qua. Chẳng lẽ vì trước kia mình luôn đối xử với cô ấy hung dữ như vậy, cho nên cô ấy mới không nhận thấy tình ý của mình đối với cô ấy sao? Cho nên bây giờ anh nói trắng ra như vậy, cô ấy vẫn không hiểu?

Anh ta hít một hơi thật sâu, khàn khàn mở miệng, “Đợi một chút, quay trở lại đây!”

Người phía trước dừng bước, hoảng hốt quay đầu nhìn anh ta, hốc mắt vẫn còn hồng hồng giống như con thỏ nhỏ.

“.” Hạ khiêm Nghiêu thở dài trong lòng, ngoắc ngoắc tay với Tiền Hựu, “Tới đây đi.”

Tiền Hựu từ từ quay trở lại bên cạnh anh ta, trầm giọng nói: “. Chuyện gì?”

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn cô nói, “Tôi hỏi cô, cô thích cái gì ở tên Đông Lang kia?”

Tiền Hựu sững sờ, hít mũi một cái rồi mới nói: “Tôi cảm thấy anh ấy rất tốt, rất dịu dàng chăm sóc cho tôi Đương, đương nhiên, dáng vẻ của anh ấy lúc ăn cơm rất đẹp trai.” Dĩ nhiên damn leie quýdon.

“” Hạ Khiêm Nghiêu gào thét trong lòng chẳng lẽ dáng vẻ ăn cơm của tôi thì không đẹp trai sao? Họ mèo nhà tôi mỗi lần nhìn thấy tôi đều có thể ăn hết một chén lớn thức ăn của mèo! Anh ta cố gắng dùng giọng nói mềm mỏng nói, “Nhưng các người mới quen biết một thời gian rất ngắn, cô không thấy sao? Còn nữa, cô đừng nhìn thấy dáng vẻ ga lăng của anh ta bây giờ, tôi đảm bảo với cô tuyệt đối người này có vấn đề, trên người hắn ta có một mặt tính cách rất dã man, tôi có thể cảm nhận được. Tôi. Tôi sợ hắn ta sẽ gây tổn thương cho cô.”

Tiền Hựu hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Chỉ một lát sau, giống như là cô đã hiểu ra cái gì đó, đôi mắt hiện ra chút cảm động, “Cho nên. Thật ra thì anh đang quan tâm tới tôi sao? Lo lắng anh ấy đối xử không tốt với tôi sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, “Nếu không thì còn sao nữa?”

Hốc mắt của Tiền Hựu lại đỏ lên, “Tôi. Tôi vẫn cảm thấy anh vô cùng chán ghét tôi. Chưa bao giờ nghĩ là anh sẽ lo lắng cho tôi.”

. Quả nhiên là trước kia mình quá hung dữ rồi!

Hạ Khiêm Nghiêu cực kỳ hối hận, “Nếu tôi chán ghét cô, đã sớm nói với quản lý để không ở cùng tổ với cô rồi, làm sao có thể chịu đựng được một người có tay chân vụng về lâu như vậy được! Tôi. Tính khí của tôi có chút khó chịu, nhưng tôi không có ác ý. Nếu cô chê tôi quá hung dữ, thì sau này nhắc nhở tôi một chút, tôi sẽ chú ý.”

Trong lòng Tiền Hựu vô cùng cảm động, cô cảm thấy ông trời đã cho cô rất nhiều niềm vui, đầu tiên là ban cho cô một người bạn trai rất đẹp trai và hoàn mỹ, bây giờ lại cho cô có mối quan hệ tốt với đồng nghiệp, quả thật cô đang đi cùng hạnh phúc!

“Ừ!” Cô gật đầu một cái, “Tôi hiểu là tôi không được thông minh và nhanh nhẹn, sau này tôi sẽ cố gắng hơn nữa, cố hết sức để không chọc giận anh.”

Hạ Khiêm Nghiêu sâu sắc nhìn cô một lát, thở dài một cái, sau đó đứng lên khỏi ghế, “Được rồi, trở về thôi.”

“Ừm!” Tiền Hựu vui vẻ đi dẫn đường ở phía trước, lại bị Hạ Khiêm Nghiêu nắm được bả vai, cô vừa mới quay đầu lại, thì bị anh thổi một hơi lạnh vào mặt.

“ Anh làm cái gì vậy?” Tiền Hựu nhìn anh ta thắc mắc không hiểu, sờ sờ tóc mái bị thổi rối lên.

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn cô một cái, “Không làm gì, đi mau lên, cô tự tiện rời khỏi chỗ làm việc lâu như vậy, cẩn thận không quản lý lại mắng cô.”

Tiền Hựu sốt ruột, “Gào khóc, không phải là do tôi đi tìm anh sao! Là anh đã tự tiện rời khỏi chỗ làm trước mà!”

Hạ Khiêm Nghiêu cong môi lên hả hê nói: “Nhưng mà bọn họ tuyệt đối sẽ không dám phạt tôi, cô nhóc ngu ngốc.”

Tiền Hựu buồn bực đi theo bên cạnh anh ta, trong lòng suy nghĩ, các đồng nghiệp đoán không sai, người này nhất định là có bối cảnh lớn, chẳng lẽ là thân thích của tầng trên?

Hạ Khiêm Nghiêu đi về phía trước mấy bước, quay đầu lại nhìn thấy Tiền Hựu chậm chạp đi ở phía sau, liền bĩu môi, dừng chân lại chờ cô đuổi theo, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt anh ta, khiến cho anh ta dấy lên lòng tin một lần nữa.

Đúng vậy, bây giờ cô chỉ bị người đàn ông giỏi nguy trang kia mê hoặc một chút thôi, nhưng anh ta sẽ nghĩ biện pháp để cho hắn ta hiện ra nguyên hình, anh ta tuyệt đối sẽ không cho Tiền Hựu và sinh vật nguy hiểm không rõ kia ở chung một chỗ!

•

Buổi chiều thứ sáu luôn luôn là thời gian đau khổ nhất, bởi vì hai ngày nữa là tối chủ nhật, mọi người ở đây không khỏi mong đợi xem kế hoạch chủ nhật này chơi ở chỗ nào thì tốt nhất.

Mất thấy thời gian tan tầm đang đến gần từng phút một, Tiền Hựu cũng không ngồi yên, lấy điện thoại di động ta nhắn cho Đông Lang một tin nhắn: “Ngày mai anh có thời gian rảnh không, chúng ta đi tới công viên rừng rậm ở gần đây có được không? Em nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp, non xanh nước biếc, lại còn có nhiều động vật nhỏ.”

Đông Lang rất nhanh đã nhắn tin lại: “Xin lỗi, sáng ngày mốt anh bận đi công tác, tối nay phải đi rồi. Buổi tối không thể cùng ăn cơm với em được.”

Vừa mới nếm được mùi vị yêu đương, tâm trạng của Tiền Hựu nhất thời trở nên buồn bã.

Một lát sau Đông Lang lại nhắn thêm một tin nhắn: “Xin đừng giận anh, chờ lúc nào anh trở về sẽ mua quà cho em có được không?”

Trong lòng Tiền Hựu mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn trả lời lại: “Không sao đâu..., không cần mua quà tặng, em hiểu công việc của anh bận rộn. Em và Khuê Mật đi được rồi, anh đi công tác đừng để quá mệt nha.”

Đông Lang: “Được, em cũng vậy, đi chơi cũng đừng để quá mệt mỏi.”

Sau đó không thấy anh nhắn tin lại nữa, xem ra là thực sự rất bận.

Tiền Hựu mất mác ngồi trên ghế, nghe những đồng nghiệp khác bàn luận Chủ nhật đi chơi với bạn trai ở đâu, thì trong lòng cảm thấy chua xót.

Bọn họ. Bọn họ vừa mới chính thức qua lại ngày hôm qua thôi, nhưng hôm nay anh đã phải đi công tác, có phải là không xem mối quan hệ này ra gì không?

Đáy lòng cô cũng có chút khó chịu, đúng lúc Khuê Mật hẹn cô đi ăn cơm, Tiền Hựu liền mang theo mối nghi ngờ trong lòng đi ăn cơm với Khuê Mật.

Trong phòng ăn, Khuê Mật nghe cô nói cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, “Đi công tác cũng không có gì lạ, nhưng hai người vừa mới lui tới thôi, trước khi đi công tác anh ta cũng nên tới thăm cậu một lần đã chứ?”

Tiền Hựu cúi đầu, “Có thể. Có thể anh ấy vô cùng gấp, đến thăm mình sẽ rất vất vả.”

“Có thể vất vả như vậy sao, lúc trước mỗi ngày anh ta hẹn cậu đi ăn cơm cũng không thấy anh ta vất vả gì.” Khuê Mật cảm thấy kỳ quái, chợt trợn to đôi mắt, hạ thấp giọng hỏi Tiền Hựu, “Này! Mình hỏi cậu, chẳng lẽ ngay hôm qua hai người có cái kia rồi, anh ta ăn xong rồi, cho nên không quan tâm tới cậu?”

Tiền Hựu liền vội vàng lắc đầu, “Không có, không có! Anh ấy đưa mình về đến nhà là hết rồi. Chúng mình tới bây giờ cũng chỉ nắm tay nhau thôi.”

“À? Vậy thì mình cũng không hiểu.” Khuê Mật suy nghĩ trăm mối vẫn không có cách nào hiểu được, “Haiz, có lẽ bạn trai cậu thật sự rất bận rồi, không còn cách nào, ai bảo anh ta là ông chủ lớn chứ.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, ăn một miếng cơm, cảm giác không có mùi vị gì .

Khue Mật an ủi: “Được rồi, anh ta không đi với cậu thì mình đi. Vừa hay cái công viên rừng rậm kia mình cũng muốn đi xem lâu rồi, nghe nói nếu như may mắn, có thể nhìn thấy rất nhiều động vật nhỏ đấy.”

Tiền Hựu cảm kích gật đầu một cái, hẹn với Khuê Mật sáng sớm gặp nhau ở bến tàu điện ngầm.

Sáng sớm ngày chủ nhật, Tiền Hựu đã chuẩn bị xong quần áo và đồ dùng hàng ngày, đúng giờ đi tới bến tàu điện ngầm gặp Khuê Mật.

Hai người đi vào tàu điện ngầm, lúc này người ở trên đó cũng không đông lắm, Tiền Hựu và Khuê Mật tìm chỗ ngồi xong, hai người dựa vào nhau nói chuyện phiếm rồi nghịch điện thoại di động giết thời gian.

Một lát sau, tới trạm nào đó tàu điện ngừng dừng lại, Khuê Mật ngẩng đầu lên vô tình liếc mắt nhìn ra, nhất thời giật mình mở to mắt, vỗ vỗ bả vai của Tiền Hựu, nhỏ giọng nói: “Mau nhìn kìa, phía trước ở bên trái cậu có một Đại Suất Ca!”

Tiền Hựu quay đầu lại theo lời nói của cô ấy, thì nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng cao lớn đang đi vào cửa, toàn thân anh ta mặc chiếc áo khoác vét tông theo phong cách Rock and roll và một chiếc quần đen bình thường bó sát bắp đùi, một bên tai còn đeo một sợi dây bạc, đặc biệt nhất là tóc của anh ta, không dài không ngắn rũ xuống giữa cổ và gáy, bên tai còn cột lại một ít sợi tóc màu trắng.

Tiền Hựu nhìn túm tóc màu trắng kia, trong đầu chợt thoáng qua một chút gì đó, nhưng lại tan biến rất nhanh, cô không thể nắm bắt được.

“Này này, đừng nhìn chằm chằm vào anh ta..., nếu không sẽ bị anh ta phát hiện đó!” Khuê Mật thấy Tiền Hựu nhìn đến mất hồn, vội vàng nhắc nhở cô.

Lúc này Tiền Hựu mới vội vàng thu hồi ánh mắt của mình lại, Khuê Mật nhỏ giọng cười cô, “Này! Bây giờ cậu đã có bạn trai rồi đó nha..., cho dù người ta đẹp trai đi nữa, cậu cũng không cần nhìn tới mức mê mẩn như vậy chứ?”

Tiền Hựu đỏ mặt, “Cái gì, cái gì chứ! Chẳng qua là mình cảm thấy. Nhìn anh ta có chút quen mắt.”

“Ha ha, nhìn quen mắt? Chẳng lẽ các người đã từng gặp nhau?”

Tiền Hựu lắc đầu, “Không có đâu, mình chỉ có cảm giác khí phách đó, giống như là đã gặp anh ta ở chỗ nào rồi, nhưng mà lại giống như ảo giác của mình. Mới vừa rồi anh ta có nhìn thấy mình nhìn anh ta như vậy không?”

Khuê Mật thấy người kia đang đứng đưa lưng về phía bọn họ, một tay nắm tay vịn, một tay bỏ trong túi quần, cũng không có động tác gì khác, nói: “Sẽ không nhìn thấy đâu, yên tâm đi.”

Lúc này Tiền Hựu mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tán gẫu với Khuê Mật về bộ phim truyền hình mới xem ngày hôm qua.

Vì vậy họ không biết, người đàn ông đang đưa lưng về phía các cô kia, giờ phút này đang nhìn xuyên qua cửa sổ bằng kính, chăm chú nhìn từng cử động của Tiền Hựu. Anh ta nhìn, khoé môi chợt cong lên thành nụ cười nhạt.

18. Chương 18: Trai Đẹp Thần Bí

Gần tới thứ sáu, Đông Lang ngồi ở phòng chờ vip của phi trường, cúi đầu nhìn điện thoại di động, một lát sau thư ký Shani đi tới nói khẽ: “Đông tiên sinh, còn nửa giờ là có thể lên máy bay rồi. Trong ba ngày nay ngài không có ở trong thành phố, có chuyện gì cần tôi giúp ngài làm không?”

Đông Lang tạm ngừng nói chuyện phiếm với Tiền Hựu, ngẩng đầu nói với cô: “Không cần, không cần gì cả, vất vả cho cô rồi.”

Trên mặt Shani hơi có hơi vẻ xấu hổ, nói: “Thật xin lỗi. Tôi không thể chuẩn bị lịch trình tốt hơn cho ngài, lần này khiến ngài vội vàng xuất phát, còn đúng lúc ở trước ngày trăng tròn.”

Đông Lang mỉm cười, “Cô không cần phải nói xin lỗi, cái này có liên quan tới cô. Đây là mấy kẻ trong gia tộc không an phận.”

Nhắc tới mấy cuộc sống ở nước ngoài, đám người sói hàng năm gây chuyện thị phi, Shani liền cau mày, “Ai, hiện tại tộc nhân ưu tú càng ngày càng ít, về sau nên làm cái gì đây.”

Đông Lang cũng hơi cau mày, “Đúng vậy, rõ ràng bản thân đã có năng lực cường đại như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác không làm ra chuyện tốt, mà cả ngày chơi bời lêu lổng, gây họa khắp nơi. Lần này trở về, tôi sẽ trừng trị bọn họ thích đáng.”

Ánh mắt Shani sùng kính nhìn về phía thủ lĩnh mới của tộc sói, “Đồng tiên sinh, tôi sẽ ở bên cạnh để giúp ngài.”

Đồng Lang gật đầu một cái, “Cám ơn cô.”

Shani thấy thỉnh thoảng điện thoại với đối tượng xem mặt kia sao?”

Nhắc tới Tiền Hựu, trên mặt Đồng Lang hiện lên âm áp, “Ừm. À đúng rồi, không phải đối tượng hẹn hò, là bạn gái. Tối hôm qua tôi đã thổ lộ.”

Shani bỗng chốc tròn to hai mắt, trông mắt màu tím sẫm lại, mới mở miệng, “Vây, vậy chúc mừng ngài. . . . Cuối cùng kết thúc cuộc sống độc thân rồi.” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của cô không khỏi trầm xuống.

Đồng Lang cũng không phát hiện, cười nói: “Cám ơn.”

Ánh mắt Shani nhìn chằm chằm vào thảm trong phòng chờ, một lát sau đột nhiên nghĩ ra cái gì, “Như vậy. Ngài nói cho cô ấy biết ngài là người sói rồi sao?”

Đồng Lang lắc đầu, “Còn không có. Nhìn qua cô ấy trông rất yếu đuối, tôi sợ hù dọa cô ấy. Nhưng tôi sẽ mau chóng tìm lúc thích hợp nói cho cô ấy biết.”

Shani gật đầu một cái, “Vây sau này mỗi tháng trăng tròn, nhất định ngài phải chú ý cách xa cô ấy, dù sao đêm hôm đó biến thân chúng ta không thể khống chế.”

“Tôi hiểu, cám ơn cô nhắc nhở.” Đồng Lang nói, tiếp không nhịn được thở dài một hơi, anh mới xác nhận quan hệ với Tiền Hựu, lại nghênh đón ngày trăng tròn, đúng lúc này trong tộc lại có chuyện, vì vậy anh liền tính toán mượn chuyện này để tránh né Tiền Hựu. Nhưng chẳng lẽ sau này mỗi tháng đều như vậy sao? Nhất định Tiền Hựu sẽ không vui? Anh vẫn nên nhanh chóng nói cho cô biết sự thật là tốt.

Shani lặng lẽ quan sát nét mặt Đồng Lang, thấy anh có chút phát sầu, trong lòng không khỏi có chút cảm giác đau đớn mờ ảo, ngày trước tuyệt đối thủ lĩnh của cô sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế. Mới quen cô gái đó một tháng, lại có bao lúc ảnh hưởng đối với anh?

Cô nhìn nhìn, chợt phát hiện trên cổ Đồng Lang dài ra một lớp bụi lông, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, “Đồng tiên sinh! Cổ Ngài!”

Đồng Lang lập tức nhận ra, nhắm mắt áp lông trở về, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Rất nhanh sẽ tới trăng tròn, không biết thế nào, hình như tháng này có chút không khống chế được thân thể.”

Thường ngày người sói có thể giữ hình người, cũng có thể tùy ý biến thân, nhưng chỉ có đêm trăng tròn là sẽ không khống chế được chính mình, sau khi biến thân sẽ càng mất trí. Hơn nữa trước đêm trăng tròn ít ngày, có lúc thân thể cũng sẽ xuất hiện một chút phản ứng biến sói, nhưng bằng vào năng lực của Đồng Lang, hẳn là sẽ không hẳn không áp chế không nổi mới đúng.

Shani cắn cắn môi, “Trước kia trưởng lão trong tộc nói qua, nếu như cảm xúc phập lên xuống tương đối lớn, là biết không khống chế được tốt lắm, có thể là bởi vì ngài yêu mới có thể như vậy.”

Đồng Lang ngớ ngẩn, chợt cười khe khẽ, “Có lẽ là vậy.”

Shani thấy hình như anh cũng không bởi vì chuyện này cảm thấy khổ não, trong lòng không khỏi lại đau xót.

“Đúng rồi, Shani, tôi muốn mua cho tiểu Hựu một chút quà tặng mang về, nhưng mà cô cũng biết, tôi không am hiểu qua lại với con gái, cô biết đưa thứ gì cho con gái thì tốt không?”

Shani chịu đựng chưa xót nói: “Túi? Đồ trang sức? Chỉ cần là vật xinh đẹp đáng yêu, tôi nghĩ nhất định cô ấy sẽ thích. Hơn nữa.”

“Thêm gì nữa?” Đồng Lang tò mò hỏi.

Hơn nữa có người đàn ông ưu tú hoàn mỹ như ngài hầu ở bên cạnh, làm sao cô ấy có thể còn cần quà tặng gì chứ?

Shani lắc đầu một cái, chôn những lời này ở đáy lòng, “Không có gì, quà tặng tôi xem giúp ngài, sau đó sẽ gửi qua điện thoại cho ngài.”

“Cám ơn.” Đông Lang nói xong, liền rút sổ ghi chép trong túi xách ra, mở một trang ra viết: “Hôm nay vừa học kiến thức mới, con gái thích vật xinh đẹp đáng yêu.”

Shani nhìn sổ ghi chép đã rất nhiều trang, không nhịn được hỏi: “Phía Chuyện viết bên trong, đều có liên quan tới Tiền tiểu thư?”

Đông Lang gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Đúng, tôi hi vọng có thể nhớ kỹ những chuyện giữa hai chúng tôi, cô ấy thích gì, không thích cái gì, vì sao không vui, những thứ này tôi đều muốn nhớ tất cả, mới có thể chăm sóc cô ấy tốt hơn. Dĩ nhiên, về sau già rồi cũng có thể lấy ra nhớ lại.”

Shani không nhịn được hâm mộ nói: “Tiền tiểu thư có ngài yêu cô ấy như vậy, thật hạnh phúc.”

Ánh mắt của Đông Lang lại tối sầm lại, hạnh phúc sao? Cô là loài người, mà anh là người sói, bây giờ anh cũng không xác định mình có thể cho cô hạnh phúc được không nữa.

Lúc này nhân viên máy bay đi tới nói với bọn họ: “Hành khách, mấy người có thể lên máy bay.”

Đông Lang cẩn thận khépghi chép lại bỏ vào trong túi xách, lúc này mới cùng Shani tới cửa máy bay.

“Oa! Không khí nơi này thật trong lành! Mình có thể ngửi thấy được mùi bùn đất!”

Mới vừa tiến vào công viên Sâm Lâm, Tiền Hựu liền không nhịn được dừng ở ven đường, dùng sức hít sâu một hơi.

Khuê Mật ở bên cạnh hỏi: “Có muốn mình chụp giúp cậu một tấm hình không?”

“Được đó được đó!” Tiền Hựu đưa di động đưa cho cô, “Chụp đẹp để mình gửi cho Đông Lang, để cho anh ấy xem. A, để mình chọn một phong cảnh tốt.”

Cô tìm tới tìm lui ở bốn phía, cuối cùng đi tới bên một dòng suối nhỏ, đứng ở nơi phát tay với Khuê Mật, “Ở chỗ này đi!”

Khuê Mật gật đầu một cái, giơ di động lên, nhưng chờ thật lâu cũng không nghe được cô nói chụp xong, Tiền Hựu đang muốn hỏi cô, đã nhìn thấy vẻ mặt Khuê Mật kinh ngạc chạy tới gần cô, “Này này này! Cậu nhìn xem bên kia! Trên đỉnh ngọn núi này, có phải có người hay không?”

Khuê Mật đưa điện thoại di động ra dùng chức năng phóng đại, nhắm ngay ngọn núi phía sau dòng suối kia, đồng thời hai người nhìn vào màn ảnh, mặc dù ống kính mờ mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bên trên đỉnh núi có một người đàn ông mặc áo trắng. Hai tay anh ta chống trên cổ, quỳ một chân trên đất, ngẩng đầu nhìn địa phương xa xôi, mà được hoàn cảnh chung quanh tôn lên, thậm chí có loại cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo cô tịch.

Khuê Mật nói: “Woa, cao như vậy, bên kia không có đường, anh ta leo lên thế nào, có phải người ở nơi này hay không? Anh ta không nhúc nhích vì đang nhìn cái gì?”

Tiền Hựu cau mày nhìn chằm chằm người trong màn hình, người nọ khẽ động, chợt có một tia sáng thoáng qua, cô trợn to hai mắt, “A a a! Đây không phải là trai đẹp chúng ta mới vừa nhìn thấy ở trên tàu điện ngầm sao! Cậu xem trên lỗ tai anh ta, có một thứ phát sáng, chính là soái ca mang xích bạc!”

Khuê Mật cũng nhận ra, “Hình như là anh ta! Oa, không ngờ lại gặp phải, một mình anh ta làm gì ở chỗ địa phương cao thế?”

Hai cô gái nhìn về phía màn hình điện thoại nghiên cứu, chợt, trên màn hình, giống như người đàn ông áo trắng phát hiện ra họ, chợt quay đầu nhìn về phía ống kính Tiền Hựu, sau đó âm nở nụ cười.

“Oa!” Tiền Hựu và Khuê Mật kêu loạn, thiếu chút nữa ném điện thoại di động ra, “Không phải anh ta phát hiện chúng ta đang nhìn trộm chứ?”

Giọng Khuê Mật có chút phát run, “Không. Không thể nào, cái này ít nhất cách vài trăm mét rồi, anh ta có Thiên lý nhãn à?”

Tiền Hựu cắt điện thoại di động, lôi kéo Khuê Mật hướng đi ra nhiều nơi, “Đi mau đi mau, mình cảm thấy anh ta thần thần bí bí, chúng ta đừng nhìn nữa.”

Khuê Mật cũng đồng ý cách nhìn của Tiền Hựu, hai người chạy vào trong đám người, cùng mọi người cùng nhau thưởng thức phong cảnh, chụp hình xinh đẹp, rất nhanh đã quên mất người đàn ông áo trắng trên núi.

Buổi trưa, mọi người tìm chỗ đặt chận ở trong công viên ăn cơm nghỉ ngơi, Tiền Hựu vừa ăn thức ăn ngon mang theo, vừa cầm điện thoại, gửi tất cả hình đẹp trên đường cho Đông Lang.

Rất nhanh Đông Lang liền trả lời: “Thật đáng yêu.”

Tiền Hựu đang ngọt ngào, Anh lại gửi một câu: “Em chụp con thỏ kia.”

Tiền Hựu: “.”

Tiền Hựu: “Ghét! Không nên nhìn con thỏ kia, nhìn em này..., chẳng lẽ em không đáng yêu sao?”

Đông Lang không có trả lời lại.

Tiền Hựu kinh ngạc nhìn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, nghĩ thầm đây coi là xảy ra chuyện gì, bọn họ mới vừa ở chung một chỗ, không phải là tình yêu cuồng nhiệt sao? Thế nào giống như Đông Lang rạn nhạt với cô? Chẳng lẽ anh đã chán ngán? Hay là sau khi anh thổ lộ liền hối hận?

Tiền Hựu càng nghĩ càng hốt hoảng, lại không nhìn được an ủi mình, đúng rồi, hiện tại anh ở nước ngoài, bên kia là đêm khuya, cô không thể quấy rầy đến anh nghỉ ngơi?

Vì vậy cô nén lòng chưa xốt lại chủ động gửi tin nhắn cho anh: “Bên kia đã khuya lắm rồi, có phải anh rất mệt mỏi hay không, vậy thì sớm đi ngủ đi, em không quấy rầy anh.”

Đợi đã lâu, Đông Lang lại không có trả lời.

Tiền Hựu ủ rũ cúi đầu để điện thoại di động xuống, Khuê Mật lại gần hỏi: “Thì sao, ăn được một nửa lại không ăn nữa?”

Tiền Hựu lắc đầu một cái, “Không có. Không có việc gì.”

Vừa mới dứt lời, màn hình điện thoại di động sáng lên, nhất thời tinh thần Tiền Hựu tỉnh táo, vừa mở ra nhìn, người gửi tin nhắn cho cô là. Hạ Khiêm Nghiêu.

Hạ khiêm Nghiêu: “Cô đi công viên Sâm Lâm chơi tại sao không gọi tôi? Người phụ nữ vong ân phụ nghĩa, bình thường tôi dẫn dắt cô công việc khổ cực như vậy, cũng không biết báo đáp tôi!”

Tiền Hựu: “Làm sao anh biết tôi ở công viên?”

Hạ khiêm Nghiêu: “Tôi thần cơ diệu toán, không được sao?”

Tiền Hựu ngẩn người, nhớ tới gần tới ngày hôm qua cô và đồng nghiệp tán gẫu hôm nay muốn đi công viên Sâm Lâm, có lẽ anh ta ở bên cạnh nghe được thôi.

Vì vậy cô trả lời, “Đi đi đi, anh nói cái gì đều được.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Không cần trốn tránh đề tài, tôi hỏi cô, cô đi chơi không gọi tôi, nên bồi thường tôi thế nào?”

Tiền Hựu quả thật muốn dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét đến trước mặt Hạ Khiêm Nghiêu, đánh cho anh ta một trận, tại sao cô phải bồi thường anh ta!

Tiền Hựu: “. Anh muốn như thế nào.”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Tôi nghe nói ở đó có đặc sản lá gà trúc ăn rất ngon, cô mang một con cho tôi.”

Tiền Hựu: “Nhưng chúng tôi tính ở chỗ này ở đây ở một đêm, ngày mai mới trở về, ngày kia mới đi làm, Gà cũng hỏng mất.”

Cô không thể để trước khi về tôi một con à? Mang về thì để tử lạnh! Dù sao nhất định tôi phải ăn được gà trúc, nếu không cô xem đó mà làm!”

Tiền Hựu thút thít khóc trong lòng, Hạ khiêm Nghiêu còn nói cái gì về sau sẽ không tùy lúc phát giận, căn bản là tùy tiện nói một chút!

Tiền Hựu: “. Được rồi.”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Ta không phải ăn không cô, cô mời tôi ăn gà trúc, sau này cả tháng cơm trưa ở công ty, tôi đều mời, cô muốn ăn cái gì đều được, tôi đối với cô được chứ.”

. Anh được đấy! Ai muốn anh mời ăn cơm!

Tiền Hựu không tâm tư trả lời anh ta, cắt điện thoại di động, cùng Khuê Mật theo những người khác tiếp tục du sơn ngoạn thủy, tạm thời cố gắng quên mất việc Đông Lang lạnh nhạt đối với cô.

Cùng thời lúc đó, trong biệt thự ở nước ngoài xa xôi, Đông Lang chợt ném cái bàn trước mặt đi, sau đó ngã đầu khỗ sở gầm thét một tiếng. Lông sói trên cổ anh và trên cánh tay không bị khổng chế mọc lên, ngay cả hai chiếc răng sói cũng lộ ra.

Shani ở bên cạnh, muốn giúp một tay lại bị năng lượng cường đại ở trên người anh làm sợ, chỉ có thể nói: “Đông tiên sinh, mong cố gắng tỉnh táo!”

Rõ ràng ngày mai mới là đêm trăng tròn, nhưng bây giờ Đông tiên sinh lại xuất hiện phản ứng kịch liệt như vậy! Chẳng lẽ chính là bởi vì Tiền Hựu xuất hiện, ảnh hưởng đến năng lực khổng chế của anh sao?

Đông Lang thở hồng hộc, một lát sau mắt hơi rõ ràng một chút, anh quỳ trên nệm, cúi đầu dùng móng vuốt cào loạn lung tung trên đất.

“Ngài muốn tìm cái gì?” Shani hỏi.

Đông Lang thở hổn hển, giọng nói khàn khàn, “Điện thoại di động. Tôi còn chưa có. gửi tin nhắn lại cho Tiền Hựu.”

Tim Shani đau xót, không nhìn được đá điện thoại dưới chân sang góc tường, nói: “Lúc này cũng đừng nghĩ tới thứ này, ngài nên khổng chế mình trước, tôi tin tưởng ngài có năng lực này!”

Lòng ngực Đông Lang dùng sức phập phồng, một lát sau, cũng không biết anh nghĩ tới cái gì, lông sói trên người lại từ từ rút đi, ánh mắt anh có chút trống rỗng, chợt cảm đầu ngã quỵ trên thảm trải sàn, bất lực ngất đi.

19. Chương 19: Gặp Nhau Giữa Rừng Trúc

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đi chơi ở công viên rừng rậm cả ngày xong, Tiền Hựu và Khuê Mật cảm thấy thoải mái và mệt mỏi, hai người ở lại khách sạn trong công viên, tính sáng sớm ngày mai sẽ về nhà, dù sao ngày mai còn phải đi làm, họ cũng không thể chơi tới mức quá mệt mỏi được.

Sau khi ăn xong bữa tối, Tiền Hựu tuy buồn ngủ nhưng vẫn nằm lý trên giường nhìn điện thoại di động đến gần người, Khuê Mật ở bên cạnh bất đắc dĩ nói: “Anh ta vẫn chưa liên lạc với cậu à?”

Tiền Hựu thở dài một hơi, “. Đúng vậy, buổi trưa ở đây thì bên chỗ anh ấy là đêm khuya, bây giờ cũng đã sáng rồi, tại sao anh ấy vẫn không liên lạc với mình. Thật sự bận như vậy sao? Mình. Mình nghĩ có khi nào anh ấy thổ lộ với mình xong rồi bây giờ lại thấy hối hận không.”

“Làm sao có thể như vậy được, cậu đừng đoán mò nữa.” Khuê Mật vội vàng an ủi cô.

Tiền Hựu lắc đầu một cái, “Không phải mình suy nghĩ lung tung, đêm thứ năm hôm đó, hôm đó mình muốn share tiền với anh ấy, anh ấy không đồng ý, mình còn nói anh ấy có việc gì giấu giếm mình, đột nhiên anh ấy mới tỏ tình với mình, mình cảm thấy. . . . Có lẽ trong lúc vô tình mình đã ép anh ấy. Dù sao mới quen biết một tháng thôi, anh ấy sao có thể yêu thích mình nhiều như vậy.”

“Có chuyện giấu giếm cậu sao. . . .” Khuê Mật lặp lại mấy chữ này, chợt nghĩ tới điều gì đó, trợn to hai mắt lên, “Không ổn! Mình bỏ quên một khả năng, có khi nào anh ta đã có bạn gái rồi! Chủ nhật không ở cùng với cậu, là bởi vì đã ở bên cạnh người bạn gái khác, anh ta một chân đạp hai thuyền? Những bộ phim truyền hình không phải hay diễn như vậy sao!”

Vẻ mặt của Tiền Hựu hết trắng lại chuyển sang xanh, bởi vì cô cảm thấy lời nói của Khuê Mật rất có lý. Như vậy chẳng phải cô sẽ trở thành người thứ ba sao?

Cô nhìn chằm chằm lên màn hình điện thoại, nhìn tin nhắn cuối cùng mình nhắn cho Đông Lang, tưởng tượng ra giờ này anh đang ở nước ngoài, cũng ăn cơm với một người phụ nữ khác, cùng đi xem phim, nhất thời lỗ mũi cảm thấy chua xót, không nhìn được mà nằm vùi mặt lên gối.

Khuê Mật nhìn thấy cô khổ sở như vậy, nhất thời liền cảm thấy hối hận, “Mình cũng chỉ là đoán mò như vậy thôi, không nhất định sẽ xảy ra thật! Ôi chao trước tiên cậu đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, không được, trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta hỏi bây giờ anh ta đang làm gì, cứ ngồi đoán mò như vậy cũng không nên đâu!”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên, hít mũi một cái, mang giày xong rồi đi xuống giường.

“Cậu muốn làm gì sao?” Khuê Mật không hiểu.

Tiền Hựu dụi mắt, “Tên Hạ Khiêm Nghiêu kia muốn mình mua gà tre cho anh ta, bây giờ mình đi mua. Sáng sớm mai không cần phải đi mua nữa.”

Khuê Mật nhìn đôi mắt đỏ ngầu của cô, có chút lo lắng, “Vậy mình đi cùng với cậu nha?”

Tiền Hựu lắc đầu, “Quán ăn kia ở cũng ở gần khách sạn, qua chiếc cầu một chút là tới à ..., cậu không cần lo lắng ..., mình không sao đâu.”

“. Được rồi.”

Tiền Hựu lấy tiền rồi ra khỏi khách sạn, trên đường vẫn cúi đầu suy nghĩ, nếu như Đông Lang thật sự có bạn gái, cô nhất định phải mắng anh ấy một trận sau đó chia tay với anh ấy! Nhưng khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, lại có kết quả như vậy, Tiền Hựu cảm thấy chua xót trong lòng.

. Không, bây giờ còn chưa biết mọi chuyện như thế nào, cô không nên bi quan như vậy, không nên vội vàng đưa ra kết luận.

Tiền Hựu mang theo tâm trạng ngổn ngang như vậy, vô cùng khó chịu.

Đi tới chiếc cầu tre bên suối, cô chợt nghe thấy có một tiếng kêu mềm mại vang lên ở bên cạnh: “Meo meo.”

Tiền Hựu lập tức dừng bước chân lại, cúi đầu nhìn, chỉ thấy ở bên cạnh chiếc cầu có một con mèo lông trắng như tuyết đang ngồi chồm hổm một bên, con mèo có đôi mắt màu xanh lục rất đẹp, nhất thời cô quên mất tâm trạng bi thương của mình, “Oa” lên một tiếng, “Thật đáng yêu! Đây không phải là mèo Chinchilla sao?”

Lần trước cô muốn đem hình của con mèo này ra làm hình nền máy tính còn bị Hạ Khiêm Nghiêu bại hoại đó ngăn cản.

“Meo meo!” Con mèo xinh đẹp thấy cô đến gần, cũng không tránh né, ngược lại nhích lại gần Tiền Hựu một chút, đôi mắt to dịu dàng như nước ngẩng lên nhìn cô.

Tiền Hựu thấy như vậy, ngồi chồm hổm xuống nhìn nó, phát hiện trên cổ nó có đeo một cái móc khoá hàng hiệu, chắc là du khách đã mang mèo tới sao? Cô hỏi: “Mày thật đáng yêu nha! Chủ nhân của mày ở đây sao?”

“Meo meo.” Con mèo Chinchilla lắc lắc đầu, giống như muốn nói..., chủ nhân không có ở đây.

Tiền Hựu sững sờ, “Mày. Mày có thể hiểu được lời nói của tao sao?”

Mèo nhìn cô một chút, dịu dàng gật đầu một cái.

Tiền Hựu kinh hãi! Cô ngạc nhiên nhìn con mèo mỹ lệ này, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là mèo đã thành tinh hay sao! Nhưng mà trí thông minh của mèo cũng rất cao, nếu huấn luyện cũng có thể hiểu được những lời nói đơn giản của chủ nhân cũng không có gì. Kỳ lạ chứ? .

Cô vươn tay sờ sờ đầu của nó, “Tao muốn đi mua một ít đồ, rất khuya rồi..., mày mau trở về tìm chủ nhân của mày đi, không nên chạy lung tung.”

“Meo meo.” Nhưng mà như thế nào con mèo cũng không chịu đi, mà cứ đi theo phía sau cô, Tiền Hựu suy nghĩ một chút, cười, “Được rồi, vậy theo tao đi mua đồ một lát, xong rồi sẽ đưa mày trở lại. Ừ, hi vọng chủ nhân của người không cần giận tao.”

Một người một mèo đi qua cầu tre, đi vào quán cơm nhỏ ở đối diện, may mắn là gà tre vẫn chưa bán hết, Tiền Hựu mua ba con, một con cho Hạ Khiêm Nghiêu một con cho Khuê Mật, còn dư lại con kia cho Đông Lang. Cô cũng biết anh ăn rất nhiều cơm, một con gà này cũng không khiến anh no bụng, nhưng quán cơm nhỏ này cũng không bán nhiều gà như vậy, thôi thì cho anh ăn ném thôi.

Hơn nữa, bây giờ cô còn không biết cuối cùng thì Đông Lang có phải đang giấu giếm mình hay không. Nếu như anh ấy dám gạt mình, thì mình sẽ đem con gà này tự mình ăn hết! Hừ! Tiền Hựu tức giận suy nghĩ, cùng con mèo đi ra khỏi quán cơm, qua cầu tre, bây giờ ánh trăng trên bầu trời sáng vàng vạc, cô không khỏi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, “Trăng sáng và tròn quá. À đúng rồi, sắp đến mười lăm âm lịch rồi mà.”

Con mèo bên cạnh mèo lại lộ ra hàm răng với ánh trăng, u ám kêu lên một tiếng. Ddienn damn leie quyýdon.

Tiền Hựu cúi đầu nhìn nó, “Ừ, mày không thích trăng tròn sao? Tròn trịa nhìn rất thích mà.”

Con mèo không trả lời cô, mà chỉ khấn trương xù lông lên, nhìn chăm chăm vào rừng trúc cách đó không xa. Tiền Hựu không hiểu, cũng nhìn theo ánh mắt của nó, loáng thoáng cô nhìn thấy một bóng dáng trong rừng trúc, rồi lại không nhìn thấy rõ, sắc trời rất tối, cô có chút sợ, cũng không kịp nhìn lâu, vội vàng ôm lấy con mèo đang ở dưới chạy về hướng khách sạn, nhưng mà vừa quay người lại, lại đụng phải một lồng ngực rắn chắc và cường tráng.

“A!” Tiền Hựu lui về phía sau hai bước, vô cùng kinh hoảng, kỳ quái, mới vừa rồi ở bên cạnh rõ ràng không có ai mà! Tại sao người này lại đột nhiên xuất hiện được? Hơn nữa người ở trước mắt này.

Cái này, cái này... cái này, đây không phải là người đàn ông đẹp trai áo trắng sáng nay cô nhìn thấy ở trong tàu điện ngầm sao?

Giờ phút này cô hoàn toàn không để ý tới chuyện thưởng thức ngoại hình tuấn tú đẹp trai của anh ta, muốn đi vòng qua anh ta, lại bị anh ta đưa một tay ra cản lại, lông tơ của Tiền Hựu dựng đứng hết lên, nghe thấy anh ta mở miệng nói: “Thế nào, mới vừa rồi tại sao không lấy điện thoại ra chụp hình tôi?”

Anh ta phát hiện rồi! Buổi sáng ở một khoảng cách xa như vậy mình và Khuê Mật dùng di động chụp lên anh ta, không ngờ vẫn bị anh ta phát hiện! Bóng đêm càng lúc càng đen lại, mặt trăng trên bầu trời càng lúc càng tròn, Tiền Hựu không nhận được bắt đầu nghi ngờ người ở trước mắt này không phải là quỷ chứ?

Tiền Hựu lắc đầu một cái, cổ nén run rẩy nói: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi muốn đi về, mời tránh đường.”

“Nhưng tôi không tránh ra đó, Tiền Hựu.” Người đàn ông nói, dùng đầu lưỡi liếm khoé miệng, “Ừ, tên của cô nghe cũng có vẻ hay.”

Tiền Hựu sợ hết hồn, lại lui về phía sau một bước, “Làm sao anh biết tên của tôi?”

Người đàn ông áo trắng khịt mũi cười lạnh, “Có một người tôi vẫn luôn muốn khiêu chiến, nhưng không chịu nhận lời đánh một trận với tôi, không còn cách nào, vì để cho cậu ta không lẫn tránh tôi ..., tôi nghĩ tôi cần làm cái gì đó để hấp dẫn sự chú ý của cậu ta.”

Tiền Hựu nghe xong không hiểu gì hết, cố gắng để bản thân giữ tỉnh táo, “Cần bản tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì, mau tránh ra!”

Người đàn ông áo trắng hoàn toàn không xem lời nói của cô ra gì, liếc nhìn trăng tròn trên đỉnh đầu, chợt nói: “Mới vừa rồi cô vẫn nhìn chăm chăm vào trăng tròn kia, thế nào, rất thích ánh trăng sao?”

Tiền Hựu quyết định cái gì cũng không trả lời.

Nhưng đối phương lại hỏi tiếp: “Như vậy, cô thích sói sao? Có nghe nói là vào đêm trăng tròn người sói sẽ biến thân không?” Ddienn damn leie quýdon.

Tiền Hựu sững sờ, bởi vì đột nhiên cô cảm thấy câu nói của người trước mặt này hình như có chút quen tai, là cô đã nghe được ở đâu đó rồi

Cô vẫn còn đang suy tư, con mèo Chinchilla ở trong ngực chợt vô cùng hung dữ gầm gào lên một tiếng, sau đó nhảy từ trong ngực cô xuống, ngăn cản ở trước mặt Tiền Hựu.

“Mèo con, mau trở lại!” Tiền Hựu muốn đem con mèo ôm trở lại, lại thấy người đàn ông hừ mũi một cái, cười nói: “Chớ vội cứu nó, nó có thể lợi hại hơn so với cô. Chắc, thật là có ý tứ, mới vừa rồi không để ý trên người của cô lại mang theo một con mèo. Nhưng mà. Mèo con, mày chắc chắn mày có thể đánh thắng được tao sao? Bảo vệ được cô ấy? Chủ nhân của mày cũng không phải quá coi thường tao đi.”

Đáp lại lời của anh ta là tiếng gào khàn khàn không chút nào e ngại nào của con mèo Chinchilla.

Người đàn ông áo trắng lạnh lùng nhìn nó một lát, nói: “Muốn chết? Vậy thì tới đi, đúng lúc sắp tới trăng tròn rồi, mỗi tháng tao đều mong đợi ngày này nhất.”

Nói xong, anh ta liền cởi bỏ chiếc áo vest trắng ở bên ngoài ra, lộ ra đường cong cơ bắp ở bên trong, bẻ bẻ cổ, sau đó một lớp da lông đen mượt chợt nhô ra trên bề vai của anh ta, vẻ mặt anh ta tràn đầy hưng phấn, ngửa đầu lên nhìn ánh trăng gầm rú lên một tiếng mà loài người tuyệt đối không thể gầm ra được: “”NGAO...OOO ——” Ddienn damn leie quýdon.

Tiếng gầm này khiến Tiền Hựu thất kinh, chuyện này. Đây không phải là tiếng gầm của sói sao?

Mới vừa rồi anh ta nói cái gì mà trăng tròn cái gì mà truyền thuyết người sói, chẳng lẽ cô đã gặp phải người sói rồi sao? Nhưng đó không phải là loài vật chỉ có trong truyền thuyết thôi sao?

Thật sự không phải là cô đang nằm mơ đó chứ?

Tiền Hựu vô cùng hoảng sợ, mắt nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt mọc da lông trên người ngày càng nhiều, khoe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén, ngay cả cơ thể cũng biến hình càng lúc càng lớn, cô cố gắng khống chế sự run rẩy của mình, muốn ôm con mèo nhỏ xoay người chạy trốn, nhưng người đàn ông kia lại nhanh hơn cô một bước, “NGAO...OOO” một tiếng rồi bỏ nhà về phía cô.

Tiền Hựu không tránh kịp, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng chờ đợi một lúc lâu, cũng không cảm thấy đau đớn, cô không khỏi mở mắt ra nhìn, phát hiện thân hình khổng lồ của người sói kia đã bị con mèo nhỏ chặn lại!

Giờ phút này, trước người của con mèo nhỏ yếu kia phát ra vô số tia ẩn ẩn hiện hiện màu hổ phách, có những hoa văn phức tạp phát sáng lên, giống như một đoạn găm đem người sói trói lại, để cho anh ta không có cách nào tới đây được! Tất cả lông của nó đều dựng đứng hết lên, đôi mắt màu xanh lục không chút e ngại nào nhìn chăm chăm vào người sói.

Người sói bị trói hai cánh tay lại, một lát sau nở ra nụ cười quỷ quái: “Trò xiếc mà thôi.”

Trong mắt của anh ta thoáng qua một tia sáng màu tím, năm ngón tay mọc ra móng vuốt sắc bén, “Xoẹt xoẹt” một tiếng phá vỡ những tia sáng màu hổ phách kia!

Con mèo lui về phía sau nửa bước, lần nữa lại phát ra tia sáng, màu hổ phách của nó đậm hơn so với hồi nãy, nhìn qua có vẻ mạnh mẽ hơn trước đó, nhưng Tiền Hựu cũng phát hiện ra hơi thở của nó, xem ra là không chống đỡ được lâu nữa.

Cô cắn răng đến gần mấy bước, vào lúc người sói lần thứ hai tránh thoát khỏi sự trói buộc kia thì chợt xông lên ôm lấy con mèo, bảo vệ trong ngực mình!

Sau lưng nhất thời cảm thấy một loại cảm giác đau đớn giống như bị lửa đốt!

Tiền Hựu đau đến mức đứng không vững, chỉ đành phải nửa quỳ xuống trên mặt đất, con mèo trong ngực không chút tổn hại nào, kinh hoàng kêu to lên với cô, muốn giãy giụa thoát ra khỏi ngực của cô để tiếp tục bảo vệ cô.

Tiền Hựu nhịn đau nói: “Mày. Chạy mau, không nên quay lại!”

Người sói ở sau lưng đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó cười nhạt nói: “Vào thời điểm này còn cố cứu nó? Thật là ngu hết chỗ nói. Ừ, máu của cô ném rất ngon, vậy thì ngay cả xương của cô tôi cũng sẽ ăn hết.”

Anh ta nói xong liền đưa móng vuốt ra, muốn chụp xuống cổ của Tiền Hựu, nhưng mà vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh chợt hiện ra tia sáng màu hổ phách chói mắt, chùm tia sáng kia xuyên thấu cánh tay của anh ta, người sói không khỏi kêu đau một tiếng, lui về phía sau một bước.

“Người nào ——”

Anh ta tức giận quay đầu lại, nhìn thấy mờ mờ trong rừng trúc có một người đàn ông mặc áo sơ mi, cầm trong tay một trường kiếm màu hổ phách, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta.

Người sói vặn cổ gào thét “NGAO...OOO” một tiếng, sang sảng cười to: “Ha ha ha, cuối cùng cũng đụng phải một người có chút khả năng!”

Người đàn ông nắm trường kiếm híp mắt nhìn anh ta, khí thế quanh người tăng lên, “Mày chắc chứ?”

Sau đó một cánh tay của anh ta vung lên, rừng trúc ở sau lưng xuất hiện vô số con mèo lớn nhỏ, thậm chí có mắt con báo nhỏ cũng xuất hiện trong rừng rậm. Bọn họ nhìn chằm chằm vây người sói lại, chỉ cần anh ta có chút động tác gì là nhào lên xé rách da thịt anh ta.

Người sói không khỏi kêu thầm một tiếng phiền phức rồi ở dưới đáy lòng, bộ tộc của anh ta vốn không muốn đối phó với miêu tộc, nhiều con xông lên như vậy, chỉ sợ anh ta sẽ không được lợi gì, huống chi người trước mặt này có năng lượng hình như nhiều hơn anh ta một chút. Anh ta hừ lạnh, “Lấy nhiều bắt nạt ít?”

Người đàn ông đưa hai ngón tay gạt lên trường kiếm, màu hổ phách trên kiếm nhất thời tăng mạnh lên, “Ông đây chính là muốn quần đấu với mày, giờ sao?”

Người sói hừ một tiếng, liếc nhìn Tiền Hựu đang bất tỉnh với tư thế nửa quỳ trên mặt đất, không ngờ người phụ nữ này lại có thể tìm được cứu binh lợi hại như vậy! Anh ta sờ sờ cánh tay đang chảy máu, cười nhạt một tiếng, xoay người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Người đàn ông thu hồi trường kiếm lại, đi nhanh tới đỡ Tiền Hựu đang ở dưới đất, “Tiền Hựu! Cô bị làm sao vậy hả?”

Tiền Hựu vẫn bảo vệ con mèo kia rất chặt, yếu ớt mở nửa con mắt, ý thức mê man, “Hạ khiên Nghiêu? Là anh sao? Anh tới là muốn hỏi tôi gà tre sao.”

Nói xong câu này, cô liền té xỉu ở trong lòng anh ta.

“.” Hạ khiên Nghiêu gọi lớn, “Tiền Hựu! Tiền Hựu!”

20. Chương 20: Chương 20 (1)

ảo tưởng cùng thực tế

Tiền Hựu mới vừa bất tỉnh, con mèo nhỏ trong ngực cô cũng suy yếu ngã xuống, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Hạ Khiêm Nghiêu đặt một bàn tay lên bả vai Tiền Hựu, một cái tay khác bao trùm ở trên người con mèo nhỏ, chậm rãi rót năng lượng vào thân thể của bọn họ, tạm thời khiến vết thương của Tiền Hựu ngừng chảy máu, anh thở phào nhẹ nhõm, hỏi con mèo nhỏ, “Không phải ta kêu Tiểu Hắc tới sao? Thế nào biến thành mây đến đến rồi? Chỉ bằng chút bản lãnh của mây, cho là mình có thể đánh được tên kia sao?”

Mèo Chinchilla suy yếu lên tiếng: “Meo meo meo meo. Meo meo” (phiên dịch: Tộc trưởng đại nhân, mặc dù trước đó tôi không biết mình đã làm sai chỗ nào, nhưng mà lúc này tôi phải bảo vệ người là người trong lòng tôi, xin người có thể hay đừng đuổi tôi đi được không?)

“” Hạ khiêm Nghiêu dụi mắt, nặng nề thở dài, ôm Tiền Hựu và Tiểu Miêu vào trong ngực, “Ai nói muốn đuổi mây đi, ta chỉ là kêu mây đi tới chỗ chị hai làm việc thôi!”

Mèo Chinchilla: “Meo meo ô ô ô ô ô.” (phiên dịch: tôi rất sùng bái Tộc trưởng đại nhân, muốn làm việc ở bên người ngài, làm ơn.)

“Được rồi được rồi, biết! Mây đừng kêu lên, nghỉ ngơi thật tốt.” Hạ Khiêm Nghiêu nói, “Có người tới đây, yên tĩnh.”

Con mèo lập tức yên tĩnh lại, Hạ Khiêm Nghiêu vừa quay đầu nhìn về phía những con mèo khác và Tiểu Báo trong rừng trúc nói, “Đều đi đi, hôm nay làm phiền chúng mây.”

Bầy mèo khẽ gật đầu với anh ta, yên lặng rời khỏi đây.

Bọn chúng vừa mới rời đi, có rất nhiều người trong quán trọ tới đây, rất nhiều người cầm điện thoại chiếu đèn. Đi đằng trước là Khuê Mật, cô vừa nhìn thấy Tiền Hựu trong ngực Hạ Khiêm Nghiêu, nhất thời hét lên một tiếng nhanh chóng chạy tới: “A! Tiểu Hựu, cậu làm sao vậy?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Bị thương chút, tạm thời đã dừng chảy máu. Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Khuê Mật ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới nhận ra, “Anh. Anh không phải là đồng nghiệp của Tiền Hựu sao? Tại sao anh lại ở chỗ này? A! Cô ấy nói đi mua gà lá trúc cho anh, tại sao lại biến thành như vậy? Đều tại tôi, mới vừa rồi tôi nên đi cùng với cô ấy.”

“” Đáy mắt Hạ Khiêm Nghiêu thoáng qua vẻ xấu hổ, chung quanh có không ít người, anh ta nói, “Trong rừng có một con dã thú chạy đến, định tấn công cô ấy, tôi đã đuổi nó đi.”

Những người khác nghe anh ta nói như vậy, nhất thời nghị luận âm ỉ: “Dã thú? Không phải sói chứ? Tôi nghe thấy tiếng sói hú rồi !”

“Tôi cũng nghe được! Thế nhưng khu này hẳn không có sói mới đúng chứ.”

“Trước hết mặc kệ những thứ này, cô ấy có bị nặng lắm không, tôi có xe, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện cho?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Không cần, tôi cũng có xe, tôi đưa cô ấy là được rồi, cảm ơn mọi người quan tâm.” Sau đó anh ta quay đầu lại hỏi Khuê Mật, “Có thể làm phiền cô đi lấy một vài đồ của cô ấy hay không”

“Được, không thành vấn đề!” Khuê Mật gật đầu, “Tôi sẽ trở về cùng anh!”

Một lát sau Khuê Mật mang hành lý tới, theo Hạ Khiêm Nghiêu đi ra phía ngoài.

Hai tay Hạ Khiêm Nghiêu đều bận, liền nói với Khuê Mật: “Giúp tôi cầm chìa khóa xe, mở cửa xe hộ với.”

Khuê Mật nhìn khắp bốn phía, trên mặt đất trống trải chỉ có một chiếc xe sang trọng, cô ngạc nhiên nói: “Là chiếc xe đó sao?” Ông trời, xe này ít nhất phải mấy trăm vạn đi!

“Phải, chìa khóa ở trong túi.”

Cứu người quan trọng hơn, Khuê Mật cũng không kịp kinh ngạc, lấy chìa khóa ra mở cửa xe, cẩn thận cùng Hạ Khiêm Nghiêu đặt Tiền Hựu vào trong xe.

Khuê Mật để Tiền Hựu tựa vào trong lòng ngực mình, phát hiện trên tay cô còn treo ba con gà lá trúc, trong ngực còn ôm một con mèo, không khỏi kỳ quái, “Mèo này là ở đâu ra vậy?”

Hạ Khiêm Nghiêu cho xe chạy, nói: “Nhà tôi.”

Xe thể thao chạy trong màn đêm, rất nhanh đã chạy tới bệnh viện gần nhất.

Cũng may vết thương Tiền Hựu không hề có gì đáng ngại, xử lý xong không bao lâu cô liền tỉnh lại. Chỉ là trong đầu còn có chút hỗn loạn, cô mở mắt ra, phát hiện Khuê Mật cùng Hạ Khiêm Nghiêu đều ngồi ở bên cạnh, mà cảnh tượng chung quanh cũng rất xa lạ, cô nhìn chăm chăm trần nhà chóc lát, suy nghĩ hỗn loạn mờ ảo dần dần trở lại trong đầu cô, nhất thời Tiền Hựu hô to một tiếng: “Mèo! Rừng trúc. . . . Con mèo kia ! Hai người nhìn thấy một con mèo trắng rồi chứ?”

Hạ Khiêm Nghiêu đề cô đang muốn ngồi dậy lại, nói: “Nằm xuống. Mèo không có việc gì, đừng lo lắng.”

Tiền Hựu thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới hành động con mèo dừng cảm kia cố gắng xông lên bảo vệ mình, ánh mắt của cô ảm, “Không có việc gì là tốt. . . .”

Khuê Mật không nhịn được nói cô, “Cậu nha, cũng quan tâm mình một chút. Tại sao lại gặp phải dã thú? mà quán ăn nhỏ bên cạnh cũng không phải rất vắng vẻ?”

Tiền Hựu mờ mịt chớp mắt với cô mấy cái, trong đầu xẹt qua một dòng điện, khiến cho cô tức khắc kích động, “Không phải dã thú! Mình mình mình...Mình gặp phải người sói rồi! Chính là loại người sói đêm trắng tròn sẽ biến thân đó! Lúc hắn ta biến thân trước mặt mình! Hàm răng thật là sắc bén! Móng vuốt thật dài! Còn có da lông màu đen, thật là khủng khiếp! Con mèo nhỏ kia cũng vì cứu mình, còn tạo ra một tầng lá chắn. . . .”

Khuê Mật nghe được như rơi vào trong sương mù, “Gì?”

Hạ Khiêm Nghiêu ở bên lạnh nhạt nói: “Cô là bị giật mình quá độ sao, nói lung tung lộn xộn gì vậy, nào có người sói, là tôi cứu cô từ trong dã thú đó.”

Khuê Mật cũng gật đầu một cái, “Đúng vậy, mình nhìn thấy cậu được đồng nghiệp ôm ra ngoài, tiểu Hựu, bình thường cậu không nên xem nhiều phim khoa học viễn tưởng kinh khủng như vậy..., cậu xem mình cũng bắt đầu ảo tưởng rồi.”

Tiền Hựu sốt ruột, “Không phải, là thật sự có một người sói! Hắn ta còn biết tên của mình! Đúng rồi đúng rồi, hắn ta chính là trai đẹp sáng nay chúng ta nhìn thấy ở trên tàu điện ngầm đó!”

Khuê Mật nhất thời càng thêm tin chắc Tiền Hựu đang nói hư nói vượn rồi, “Cái gì vậy, đồng nghiệp cậu nói đúng, cậu quả nhiên là bị giật mình quá độ thôi.”

“Không phải, thật sự có người sói. . . .”

Tiền Hựu còn đang cãi lại, Hạ Khiêm Nghiêu chợt tỉnh táo cắt đứt cô, “Cô nói có người sói? Được, như vậy thì giả thiết những lời cô nói là thật gặp phải người sói, theo như sự miêu tả của cô loại sinh vật này rất mạnh, khẳng định người bình thường không đánh lại hắn ta chứ? Như vậy xin hỏi làm sao tôi cứu cô ra ngoài được, còn không tổn hao chút lông tóc nào?”

Nhất thời Tiền Hựu không nói ra lời. Cô nhớ trước khi bản thân bất tỉnh đã nhìn thấy hắn ta, đúng, đúng, nếu quả thật là có người sói, nhất định hắn ta cũng sẽ ăn cả Hạ Khiêm Nghiêu cũng chứ?

Vậy tại sao anh ta lại không có việc gì? Chẳng lẽ thật sự là mình nhìn thấy dã thú, bị sợ đến nỗi suy nghĩ lung tung?

Nhưng tiếng người kia nói chuyện vẫn còn vang vọng rành rành trong đầu cô, khiến Tiền Hựu không biết làm sao.

“Trên thực tế, lúc tôi gặp được cô, cô đang ôm con mèo tránh né một con dã thú định công kích cô, vì trời quá tối nên tôi không có thấy rõ là dã thú gì, nhưng trước đó tôi có nghe được tiếng sói tru, cũng có khả năng là sói. Vì vậy cô chỉ đang sinh ra ảo tưởng.” Hạ Khiêm Nghiêu bình tĩnh nói, cuối cùng khinh bỉ nhìn Tiền Hựu một cái, “Tiền tiểu thư, cô có thể đem những ảo tưởng này đặt ở trên công việc không, cũng sẽ không tạo ra nhiều lỗi vậy, để cho tôi ngày ngày mắng cô!”

Tiền Hựu bị anh giáo huấn không góc đầu lên được, “Không phải tôi cố ý. . . . Đúng rồi, tôi mua gà lá trác cho anh! Gà tôi đâu? Mất rồi sao?”

Khuê Mật cười khúc khích, “Ở trong xe đồng nghiệp cậu đấy.”

Tiền Hựu sờ sờ ngực, “Không có ném đi là tốt rồi, gà lá trúc thật đắt đấy.”

“” Hạ Khiêm Nghiêu nhìn chăm chăm cô chốc lát, trong mắt hiện lên áy náy, nói, “Tĩnh thì đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

“Ừm.” Tiền Hựu bị thương, bây giờ cũng đã rất muộn, cô cũng không có từ chối. Chỉ là kỳ lạ, “Không phải anh bảo tôi mang gà lá trúc về cho anh sao? Làm sao anh lại tự mình chạy tới công viên, là không nhận được việc nghĩ tới ăn Gà à.”

Ngực Hạ khiêm Nghiêu phập phồng mấy cái, quay về phía cô hét lớn: “Đúng! Tôi chính là muốn ăn con gà kia, không được sao!”

Tiền Hựu rút đầu một cái, “Có nói không được đâu. Anh không cần dữ như vậy chứ.”

Hạ khiêm Nghiêu nhắm mắt lại, đè nén tức giận trong lòng xuống, không nói một lời đi ra khỏi bệnh viện.

Khuê Mật đỡ Tiền Hựu, nhỏ giọng nói: “Cậu nói không sai, cái người đồng nghiệp này thật sự có chút kỳ lạ.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, “Nhưng mà anh ta cũng đã cứu mình..., được rồi được rồi, anh ta vẫn như vậy, mình đã sớm quen.”

Khuê Mật nói: “Cũng phải. Được rồi, sau khi về nhà nghỉ ngơi thật tốt, chớ suy nghĩ lung tung nữa.”

Tiền Hựu thở dài, nghĩ thầm có lẽ chuyện ngày hôm nay thật sự là tự mình nghĩ hơn nhiều. Sau khi đi ra khỏi bệnh viện, cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, phát hiện nó đã trở nên rất tròn, cũng đã đến 15 âm lịch.

Hạ khiêm Nghiêu tựa vào bên cạnh xe sang trọng của mình, bộ dạng nghiêm mặt đáng vẻ không vui, sau lưng anh ta là con mèo Chinchilla trắng đang ngồi, Tiền Hựu thấy nó nhất thời hét lên một tiếng chạy tới, ôm mèo vào trong ngực, “mày không có việc gì thật tốt quá! Cảm ơn mày đã cứu tao.”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, “Đã nói cô chỉ suy nghĩ lung tung rồi!”

Tiền Hựu dùng cằm cạ đầu con mèo, “Mặc kệ nói thế nào, tôi cũng phải cảm ơn nó. Nó thật đáng yêu, thì ra là anh có nuôi mèo nha! Không phải là anh vẫn không thích động vật nhỏ sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hừ hừ, “Trừ mèo tôi đều không thích động vật khác. Đừng nói nhảm nhiều như vậy, nhanh lên xe đi!”

Lúc này Tiền Hựu mới chú ý tới xe của anh ta, mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng cũng nhìn ra được khẳng định chiếc xe trước mắt rất đắt tiền, khó trách quản lý đối tốt với anh ta như vậy, khó trách phiếu ăn cơm của anh ta luôn nhiều tiền, nhất định người này có người thân thích cao trong công ty!

Cô và Khuê Mật ngồi vào trong xe, trên đường, con mèo vẫn ngoan ngoãn nằm ở trong lòng cô, mở to mắt dịu dàng nhìn cô, mặc cho Tiền Hựu xoa nắn nó thế nào cũng đều không phản kháng.

Khuê Mật ở một bên thở dài nói: “Con mèo này thật ngoan! Bộ dạng còn xinh đẹp như vậy!”

Mèo con nghe được có người khen nó, lập tức lấy lòng với Khuê Mật lấy “Meo meo” một tiếng, cái đuôi còn gãi gãi lòng bàn tay cô.

“Oa –” Khuê Mật cũng thật khôn, “Nó thật lanh lợi! Có thể nghe hiểu tiếng người sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu đang lái xe dương dương hă hê nói: “Dĩ nhiên mèo tôi nuôi luôn thông minh.”

Tiền Hựu không nhận được cảm thán, “Tôi muốn có thể nuôi một con như vậy là được rồi, đáng tiếc không có thời gian, tiền lương cũng không đủ, hu hu.”

Mèo con đưa móng vuốt mềm nhũn ra, sờ sờ mặt Tiền Hựu, giống như đang an ủi cô.

Tiền Hựu cũng dùng sức ôm chặt nó, cố gắng quý trọng đoạn thời gian ở cùng nó.

Lại không nghĩ rằng, chờ Hạ Khiêm Nghiêu đưa cô về nhà, con mèo con này lại không chịu đi!

Nó giống như gấu koala treo ngược ở trên cánh tay Tiền Hựu, mặc cho Tiền Hựu nói gì cũng không chịu xuống, vẫn còn quay về phía cô kêu “Meo meo”, mắt to cầu xin mà nhìn cô.

Tiền Hựu ngượng ngùng nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, “Nó cứ dính tôi, anh mau bảo nó xuống đi, nếu không không có cách nào về nhà.”

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn chằm chằm con mèo kia chốc lát, chợt nói: “Nếu nó muốn đi theo cô, vậy hãy để cho nó đi theo đi.”

“À? Như vậy sao được!”

Hạ Khiêm Nghiêu giống như thờ ơ nhún vai, “Nó không đi tôi có cách gì, cô có thể kéo nó xuống, tôi liền mang nó đi, không được thì thôi. Dù sao nhà tôi còn có rất nhiều mèo, không thiếu một con này.”

“Làm sao anh có thể như vậy, nó là sủng vật của anh.” Tiền Hựu cố gắng muốn kéo mèo từ cánh tay xuống, nhưng thế nào nó cũng đều không buông tay, meo meo, meo meo làm cho rất đáng thương, mắt to long lanh, chỉ lát nữa là khóc lên.

Khuê Mật không nhịn được nói: “Nó giống như rất ưa thích cậu a tiểu Hựu.”

Tiền Hựu cũng có chút mềm lòng, Hạ Khiêm Nghiêu xoay người đi ra ngoài, “Người Cô cứ nuôi nó trước đi, đợi nó không quấn cô thì cô trả lại cho tôi.”

Tiền Hựu bắt đầu nhìn con mèo đáng yêu nước mắt lưng tròng, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, “Vậy, vậy cũng tốt. Nó ăn cái gì nhãn hiệu thức ăn cho mèo nào?”

“Chính nó có tay có chân, sẽ ra bên ngoài tìm ăn.” Hạ Khiêm Nghiêu nói như vậy, phát hiện Tiền Hựu trừng mình, không thể làm gì khác hơn là đổi lời nói, “. Ngày mai nói cho cô biết. Không có việc gì tôi đi đây.”

“Ồ, vậy làm phiền anh.” Tiền Hựu nói.

Khuê Mật thấy Tiền Hựu không sao, dặn dò cô một phen để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, liền cũng tính toán rời đi.

Tiền Hựu đứng ở cửa đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau khi Hạ Khiêm Nghiêu đi được mấy bước lại quay trở lại, sờ đầu của con mèo một chút, rất nghiêm túc nói: “Đây là quyết định của mày? Vậy mày phải bảo vệ cho cô ấy thật tốt, biết không?”

“Meo meo!” Mèo xinh đẹp lập tức ưỡn ngực, tràn đầy lòng tin đáp lại anh ta.

Lúc này Hạ Khiêm Nghiêu mới rời đi.

Tiền Hựu không giải thích được nhìn anh ta, lại cúi đầu nhìn con mèo trong ngực, không khỏi có chút hỗn loạn, cái đoạn mèo con bảo vệ trong đầu cô cũng quá giả tưởng rồi, đến cùng có phải là thật hay không?

trắng tròn biến thân

Lúc đêm đã khuya, biệt thự nhà họ Hạ ở giữa sườn núi vẫn sáng đèn rực rỡ.

Chỉ hai Hạ Khiêm Nghiêu là Hạ Khiêm Tụy ôm quần gia Đại Hoa Miêu ngồi trên sofa, về mặt nhìn qua không hề đơn giản.

Cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng xe hơi, cô mới giương lông lên, để mèo xuống, đứng lên đi tới ra mở cửa nhà.

Chỉ thấy mình về mặt em trai âm trầm đi vào trong nhà.

Trong lòng Hạ Khiêm Tụy hồi hộp hỏi: “Tiền Hựu đã xảy ra chuyện sao? Có nặng lắm không?”

Cô biết em trai mình vì bảo vệ cô gái mình thích, đã khiến trên người cô kèm theo một tầng hơi thở đặc biệt của Miêu Tộc, chỉ cần cự ly không phải rất xa, loại hơi thở này có thể làm Hạ Khiêm Nghiêu cảm thấy không khí quanh người Tiền Hựu biến hóa, nếu như cô xảy ra nguy hiểm là anh ta có thể kịp thời chạy tới cứu cô. Đúng vài tiếng trước, vốn là đang ở nhà đọc sách, Hạ Khiêm Nghiêu chợt nhận thấy được khí tức chung quanh Tiền Hựu không đúng, vì vậy lái ô-tô tới hướng công viên Sâm Lâm.

Hạ Khiêm Tụy vốn tưởng rằng, em trai nhà mình lợi hại như vậy, hơn nữa trước đó còn phải thêm một con mèo âm thầm bảo vệ Tiền Hựu, cô gái kia cũng sẽ không thể gặp chuyện không may, nhưng bây giờ nhìn về mặt em trai, chỉ sợ chuyện không ổn a.

Thấy em trai không trả lời vấn đề của mình, Hạ Khiêm Tụy có chút sốt ruột, lại hỏi: “Rốt cuộc gặp phải người khó dây dưa gì? Bây giờ Tiền Hựu như thế nào? Nói chuyện với em đó!”

Hạ Khiêm Nghiêu dừng bước chân lại, bởi vì hô hấp dồn dập, bờ vai của anh ta khẽ run. Anh ta nắm chặt quả đấm của mình, nhắm mắt lại, chợt nện một đấm vào khay trà bằng thủy tinh, chỉ nghe “Phanh” một tiếng thật lớn, khay trà liền vỡ nát, tất cả đám mèo lớn nhỏ trong phòng đều dừng động tác, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tộc trưởng tương lai của chúng.

“Cô ấy bị thương! Bả vai cùng sau lưng đeo đều là máu! Cái người đàn ông tên là Đông Lang đó là người sói! người sói! Rõ ràng em cũng đoán được mùi của anh ta rất giống sói, nhưng cố không có kịp phản ứng! Nếu như mà em sớm đoán ra được thân phận của anh ta, nếu như mà em không để cho cô ấy đi mua Gà trúc gì, có lẽ Tiền Hựu cũng sẽ không bị thương! Tại sao em lại vô dụng như vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu gằm thét ở trong phòng khách.

Hạ Khiêm Tụy ngạc nhiên nói: “Em nói là, người bạn trai kia của Tiền Hựu khiến cô ấy bị thương?”

“Không phải anh ta, là đồng loại của anh ta! Trên người bọn họ có mùi giống nhau! Tên kia nhìn qua cũng không yếu, chỉ sợ Đông Lang sẽ khó đối phó hơn, cái người phụ nữ Tiền Hựu ngu xuẩn này, cũng không biết tại sao lại chọc phải bọn người khó dây dưa này! Bảo cô không nên đi xem mắt, cứ không nghe! Chờ Đông Lang đó trở lại, nhất định em sẽ xé nát da của anh ta!”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến đi tới đi lui trong phòng, đuôi mèo cũng mọc ra, dọc sau lưng cũng đã nổi lông.

Hạ Khiêm Tụy tỉnh táo so với anh ta một chút, cô phân tích nói: “Người sói. Ahhh, hơn nhiều năm chưa từng thấy qua bọn họ, trước kia ba nói qua, bọn họ ở nước ngoài tương đối nhiều, nhất thời em không có đoán được cũng là bình thường. Trước em đừng có gấp, đem tình huống lúc ấy Tiền Hựu bị công kích nói cho chị một chút?”

Hạ Khiêm Nghiêu hít sâu bình phục cảm xúc, lúc này mới nói cho cô biết về tình huống và con mèo Chinchilla kia

“Theo hiểu biết, chị đoán, con sói kia tìm đến Tiền Hựu, hẳn là muốn khiêu khích Đông Lang? Hẳn là hẳn ta có một chút ân oán cá nhân gì đó. Chẳng qua mặc kệ nói thế nào, người sói cũng là loại sinh vật quá nguy hiểm, hơn nữa tối hôm qua còn là trăng tròn, cũng may em đi nhanh hơn, nếu không sợ rằng Tiền Hựu thật nguy hiểm.”

Nghe được hai chữ “Nguy hiểm”, sắc mặt Hạ Khiêm Nghiêu trầm xuống, Hạ Khiêm Tụy cho là anh ta lại muốn đập khay trà rồi, ai ngờ người này lại cắn cái đuôi của mình, tức giận vọt tới phòng thể hình cầm một bao cát ra ngoài, đi đấm quyền cước đá với nó.

Hạ Khiêm Tụy hiểu, đây là em trai đang tự trách. Trước kia lúc anh ta còn nhỏ, nếu như thành tích cuộc thi không tốt, hoặc là tu luyện không có đạt tới yêu cầu tiêu chuẩn của cha, sẽ cầm bao cát và đuôi hả giận.

Cô bắt đầu dĩ nói: “Được rồi, bỏ qua cái đuôi của em đi, lông cũng bị em cắn rụng hết. Chị hiểu rõ trong lòng em khó chịu, nhưng em suy nghĩ một chút, nếu như em không có xuất hiện, có lẽ bây giờ Tiền Hựu bị thương nặng hơn. Em đã làm rất tốt, chị nghĩ cô ấy cũng rất cảm kích em.”

Lúc này Hạ Khiêm Nghiêu mới bình tĩnh một chút, anh ta ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay ôm đầu, cái đuôi phờ phạc mà rũ xuống trên đất.

21. Chương 21: Chương 20 (2)

Hạ Khiêm Tụy an ủi vỗ vỗ bờ vai của anh ta, nói: “Hiện tại tốt nhất chúng ta suy nghĩ một chút về sau nên làm cái gì. Người sói là loại sinh vật sống thành đàn, có một có hai, vậy nhất định còn có ba bốn năm. Cho nên chỉ sợ bên cạnh Đông Lang đó cũng không có thiếu người sói, cũng lấy thân phận loài người sống ở nơi này. Ai, chị không hiểu rõ, tại sao anh ta lại phải đến gần Tiền Hựu? Cô ấy chỉ là người bình thường mà thôi, đến gần cô ấy có ích lợi gì sao?”

Nói xong câu này, cô nhìn em gái của mình, rồi lại chợt có đáp án. Đối với em trai mà nói, không phải Tiền Hựu cũng là người bình thường sao? Nhưng nó vẫn thích cô ấy. Cho nên nói, rất có thể Đông Lang đó cũng thật sự thích Tiền Hựu thôi.

Hình như Hạ khiêm Nghiêu cũng nghĩ đến chuyện tương tự, anh ta buông cái đuôi ra, cắn răng nghiêng lợi nói: “Loại người sinh vật hung ác như hắc ta, không có tư cách thích Tiền Hựu! Nhất định em phải nghĩ biện pháp, đuổi hắc ta khỏi bên cạnh Tiền Hựu!”

“Vậy em phải đuổi đi thế nào? Chẳng lẽ muốn nói trực tiếp cho cô ấy biết Đông Lang là người sói? Trước hết Tiền Hựu có tin hay không, đến lúc đó em phải giải thích thân phận của mình với Tiền Hựu thế nào đây? Nhất định cô ấy sẽ hoài nghi em.” Hạ Khiêm Tụy nói, “Nhất định phải cẩn thận làm việc, nếu không dọa cô ấy chạy mất thì làm sao đây? Trước kia không phải là chúng ta cũng không gặp qua loài người bị dọa sợ chạy, chị nghĩ em cũng không muốn mất đi cô ấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu trầm mặc chốc lát, gật đầu một cái, đồng ý cách chị nói, “Cho nên em muốn dưới tình huống không bại lộ thân phận hai bên, khiến Tiền Hựu cách xa cái tên kia.”

Hạ Khiêm Tụy cảm thấy chuyện như vậy tương đối khó giải quyết, nhưng bây giờ cũng không còn biện pháp nào tốt rồi, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Hai chị em trầm mặc chốc lát, Hạ Khiêm Tụy hỏi: “Đúng rồi, tiểu miêu đâu rồi, tại sao không trở lại với em? Nó không có sao chứ?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Không có việc gì. Người phụ nữ Tiền Hựu ngu ngốc kia, mình yếu như vậy lại cứ phải bảo vệ nó, lúc này mới bị thương, mà mèo nhà chúng ta đều rất cường đại, cần cô ấy bảo vệ sao? Con Chinchilla nói muốn ở lại nhà chăm sóc cô ấy, em đồng ý rồi.”

Hạ Khiêm Tụy nghe, nhất thời lộ ra mỉm cười ấm áp, Quả nhiên em trai tôi không có thích lắm người, Tiền Hựu thật là một cô gái lương thiện.”

Hạ khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hừ một tiếng, “Lương thiện cái gì! Cô ấy gọi là ngốc!”

Hạ Khiêm Tụy cười một tiếng, “Phải ha, em ghét bỏ cô ấy như vậy, thì gà trúc em sách trong tay có thể cho chị ăn không?”

“Đây là cô ấy mua cho em đấy!” Hạ Khiêm Nghiêu nhất thời lộ ra vẻ mặt khấn trương, Hạ khiêm tụy bị chọc cho cười không ngừng, “Ha ha ha, trêu chọc em mà thôi..., xem em khấn trương kìa, được rồi, không còn sớm, nhanh nghỉ ngơi thôi.”

Hạ khiêm Nghiêu có chút ngượng ngùng, “Tỷ, người chờ ta khăng định đói bụng không, ta đi phòng bếp chuẩn bị cho người chút đồ ăn.”

Dứt lời anh ta liền xoay người đi vào phòng bếp, Hạ Khiêm Tụy cười cười, cũng không còn ngăn cản. Cô lo lắng cả đêm, bây giờ thực sự hơi đói.

Hạ Khiêm Nghiêu cho chị gái một phần ăn khuya, sau đó liền ôm con Gà trúc nguội lạnh kia trở lại phòng ngủ. Trên gà trúc còn lưu lại hơi thở của Tiền Hựu, Hạ khiêm Nghiêu nhìn chăm chăm nó chốc lát, nhẹ nhàng nói một câu: “Người phụ nữ ngu ngốc.” Nhưng hốc mắt lại khẽ ửng đỏ.

Anh ta lấy từ trong giá sách một cái hộp Lưu Ly, cẩn thận bỏ gà trúc vào, trong hộp Lưu Ly phát ra một ánh sáng ấm áp. Hạ Khiêm Nghiêu nằm ở trên giường, ôm cái đuôi của mình đi ngủ.

Rối ren hơn nửa buổi tối, giờ phút này trời sắp sáng rồi, Tiền Hựu nằm lỳ ở trên giường, nhìn chăm chăm điện thoại di động của cô ngẩn người.

Con mèo Chinchilla dễ thương khẽ nằm ở bên người cô, đưa móng vuốt ra chà xát cánh tay cô, “Meo meo.”

Lòng Tiền Hựu cũng tan chảy, xoa xoa đầu của nó, “Không cần phải chăm sóc tao, nên là tao chăm sóc mày mới đúng.”

Con mèo dịu dàng nháy nháy mắt với cô, tiến tới cọ xát mặt cô.

Tiền Hựu vừa vuốt ve nó, vừa lẩm bẩm nói: “Đông Lang vẫn không có trả lời tao, mày nói xem, tao có nên nhắn tin cho anh ấy không?”

Thế như con mèo Chinchilla lập tức lắc đầu một cái, hình như vẻ mặt có chút xem thường.

Tiền Hựu cực kỳ kinh ngạc, tại sao con mèo đáng yêu như vậy lại lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhất định là cô nhìn lầm rồi? Cô ngẩn người, chợt nói: “Ai nha! Mày đói bụng không! Đợi chút, tao đi làm cho mày một chút đồ ăn.”

Sau đó cô liền nhảy xuống giường, động tác này làm liên lụy đến vết thương trên bắp vai, Tiền Hựu không nhận được “A” một tiếng, nhịn đau đi vào phòng bếp, dùng di động tìm tòi sách dạy nấu ăn cho mèo, làm cho nó thức ăn đơn giản an toàn, bưng đến trước mặt mèo, “Thật xin lỗi, trong nhà không có thức ăn cho mèo, trước uất ức mày, chờ cửa hàng mở cửa tao liền mua ngay cho mày.”

“Meo meo.” Con mèo thân cận liếm liếm tay cô, hình như là đang nói nó không ngại, sau đó liền cúi đầu ăn thức ăn, động tác vô cùng xinh xắn.

Tiền Hựu nhìn chăm chăm con mèo có linh tính trong chốc lát, lực chú ý trở lại trên điện thoại di động một lần nữa. Cô thở dài, nghĩ thầm cô còn vẫn thử một lần, dù sao. Cô thật sự rất thích Đông Lang.

Vì vậy cô gửi tin nhắn, “Anh vẫn còn làm việc sao? Có phải làm việc rất mệt hay không? Thật ra thì em không muốn quấy rầy anh lúc làm việc, nhưng là hôm nay em đi ra ngoài chơi, bị dã thú làm bị thương. Vết thương rất đau, em có chút nhớ anh. Chờ lúc anh hết bận, có thể gọi điện thoại cho em không?”

Sau khi tin nhắn gửi đi, điện thoại di động vẫn im lặng. Tiền Hựu nằm lỳ ở trên giường, càng chờ càng thất vọng, cảm giác đau đớn ở trên vết thương, cả người càng thêm mệt mỏi không thể chịu nổi, cô dụi dụi con mắt, không biết làm sao lại nằm ở trên gối đầu mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Giờ phút này, bên kia bờ Đại Dương, mới vừa lúc tiến vào thời khắc trăng tròn.

Mấy người sói ăn thuốc ức chế biến thân do Shani mang theo, nhanh chóng chạy trên ruộng lúa mênh mông bát ngát, cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng sói chu, ánh mắt của cô nhú lại, lập tức nói: “Hướng ba giờ!”

Mọi người đồng loạt chạy sang bên kia, quả nhiên ở trong ruộng lúa mạch nhìn thấy một bóng dáng cao lớn.

Đó là một người sói cao hơn 3 mét, toàn thân là lớp lông màu sẫm, người sói có màu đôi đồng tử màu vàng, cường tráng. Giờ phút này, anh đứng ở dưới trăng tròn, có chút điên cuồng giữa đầu gằm húi, bắp thịt cánh tay và trên bắp vai bắp đều căng cứng, có thể nhìn ra được giờ phút này anh vì ức chế bản tính chém giết khổ sở cỡ nào.

Một người sói sau lưng Shani kinh hoàng nói: “Sao thủ lĩnh lại biến thành như vậy! Ngài ấy vẫn là người không hề tốt nhất trong chúng ta mà!”

Một người khác hỏi: “Trong nông trường gần đây có không ít gia cầm, nếu như thủ lĩnh không khống chế hoàn toàn, sợ rằng những thứ gia cầm đều phải gặp nạn. Shani, làm thế nào, có nên cho ngài ấy thuốc ức chế biến thân không?”

Shani chăm chú nhìn Đông Lang sau khi biến thân, trong con ngươi màu tím lưu bắt đầu hiện lên tia sáng, cô suy tư chốc lát, nói: “Tôi thử một lần nữa, nếu như không được, đành dùng thôi.”

Nói xong cô liền chạy đến trước mặt Đông Lang, quơ múa cánh tay trước mặt anh, la lớn: “Đông tiên sinh! Đông tiên sinh! Xin ngài cố gắng giữ tỉnh táo! Không phải trước đó ngài vẫn nói, muốn bằng vào năng lực

của mình để không chế được bản tính, sau đó cho mang đến hy vọng cho tộc sói chúng ta sao? Xin ngài kiên trì một chút nữa, tôi tin tưởng ngài mà –”

Nhưng lời cô còn chưa nói hết, Đông Lang liền phẫn nộ gào thét một tiếng, đuổi móng sắc nhọn về phía Shani!

Shani vội vàng giật mình lùi về phía sau, né tránh công kích của anh, nhưng lúc lùi xuống lại không cẩn thận bị ngã.

Đông Lang thấy cô ngã xuống, chột nhào qua chỗ cô, mắt thấy sẽ phải xé Shani thành hai nửa, nhưng ngay khi móng vuốt sắp rơi xuống, chột dừng lại.

Mấy người sói bên cạnh muốn xông lên thấy thế, không khỏi sửng sốt một chút, nghĩ thầm chẳng lẽ thủ lĩnh không chế được mình?

Shani thở hổn hển, nhìn theo ánh mắt Đông Lang hướng bên cạnh mình, lúc này mới phát hiện ra bởi vì động tác vừa rồi, quyền nhật ký thuộc về Đông Lang rút từ túi ra.

Đông Lang nhìn chằm chằm quyền nhật ký đó, con người nhanh chóng phóng thu nhỏ lại, một lát sau, anh hạ móng vuốt đang định vồ lên, nhật laptop lên.

Anh dùng móng tay sắc bén nhẹ nhàng mở nhật ký ra, chỉ thấy trên tờ thứ nhất viết một hàng chữ: “Gửi Tiên Hựu đáng yêu của tôi.”

Thân thể người sói chột run rẩy một chút, anh lui về phía sau mấy bước, sau ngồi ngay đó, dùng duy giọng nói khàn khàn gọi: “. Tiểu Hựu.”

Sau đó hai mắt anh nhắm nghiền, chờ mở ra lần nữa thì trông mắt màu vàng sẫm đã khôi phục ánh sáng. Anh nhắm nhìn anh trắng trên đỉnh đầu, khe khẽ thở dài, nói trước mặt ba người: “. Xin lỗi, để cho mọi người lo lắng.”

Shani chột trợn to hai mắt, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi.

gây gỗ và làm hòa

Có lẽ là bởi vì bị thương, hơn nữa bị kinh hãi quá độ, Tiên Hựu ngủ một giấc trực tiếp đến giữa trưa hôm sau, nếu không có người nhấn chuông cửa, chỉ sợ cô còn có thể tiếp tục ngủ.

Tiên Hựu bò từ trên giường dậy, vốn vẫn còn rất mơ màng, nhưng cánh tay hơi động, liền liên lụy đến vết thương, nhất thời khiến cô đau đến quát to một tiếng, bây giờ hết toàn bộ buồn ngủ rồi.

Người ở ngoài cửa vẫn còn không ngừng nhấn chuông cửa, Tiên Hựu vội vàng mang dép đi xuống, hô: “Tối rồi tối rồi!”

Cô đi ra phòng ngủ, nhìn thấy con mèo Chinchilla kia đang đứng ở cửa, bộ dạng hình như đang chờ Tiên Hựu tới mở cửa.

Cô tiến tới nhìn vào mắt mèo, phát hiện người ở bên ngoài là Hạ Khiêm Nghiêu, liền vội vàng mở cửa.

Hạ Khiêm Nghiêu mới bước vào phòng, con mèo xinh đẹp lập tức chạy về phía anh ta cung kính “Meo meo” một tiếng, Hạ Khiêm Nghiêu gật đầu một cái, đưa một túi ny lon to cho Tiên Hựu, có chút không kiên nhẫn nói: “Tại sao lâu như thế mới mở cửa?”

Tiên Hựu gãi gãi đầu, “Thật xin lỗi..., thật sự là ngày hôm qua quá mệt mỏi. Ah, làm sao anh lại cho tôi nhiều thức ăn cho mèo như vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, “Cô ngủ hồ đồ à? không phải tối hôm qua tôi đồng ý hôm nay đem thức ăn mèo tới cho cô sao?”

Tiên Hựu nói: “Tôi...tôi có ý là anh nói cho tôi biết nhãn hiệu, tôi tự đi mua là được. Anh mua nhiều như vậy, rất đắt ! Tốn bao nhiêu tiền, tôi trả tiền cho anh!”

Hạ Khiêm Nghiêu bĩu môi, đi vào phòng khách ngồi lên trên ghế sofa, giống như đang trở lại nhà mình, “Đó vốn chính là mèo của tôi, tại sao bắt cô phải bỏ tiền nuôi? Cô cầm thức ăn cho nó ăn là được, ăn hết rồi lại nói với tôi. Vả lại thức ăn mèo có thể tốn bao nhiêu tiền.”

. Đó là bởi vì anh rất có tiền đi!

Tiền Hựu chợt nhớ tới cái gì, “A đúng rồi, ngày hôm qua có phải anh đã nói qua nhà anh rất nhiều mèo hay không, trong nhà của anh nuôi rất nhiều mèo sao?”

“Đúng vậy, thế nào?” Hạ Khiêm Nghiêu vừa nói, vừa lấy từ dưới bàn trà ra một túi đồ ăn vặt, ăn sột soạt.

Tiền Hựu nói: “Vậy tôi có thể tới xem một chút hay không? Nếu như anh cảm thấy quá phiền thì coi như thôi.”

Hạ khiêm Nghiêu suy nghĩ một chút, nhú mồm nhìn cô, “cô thật muốn đi nhìn?”

Tiền Hựu gật đầu, “Tôi rất thích động vật nhỏ!”

Khóe môi Hạ Khiêm Nghiêu nâng lên nụ cười nhạt, “Được rồi. Chỉ là phải chờ tôi chuẩn bị trước một chút, sột soạt.”

Ah, lời này quen tai như thế? Lần trước Tiền Hựu muốn tới công ty Đông Lang, hình như anh cũng nói như vậy, thật sự là kỳ quái, rốt cuộc bọn họ muốn chuẩn bị cái gì?

Tiền Hựu còn nói: “Vây. Vây tôi có thể đi cùng Đông Lang không? Dù sao anh ấy là bạn trai tôi, hình như một mình tôi tới nhà đồng nghiệp nam không được tốt lắm.”

Sắc mặt Hạ Khiêm Nghiêu lập tức tối lại, “Không có cửa đâu! Muốn tới chỉ một mình cô, còn lâu tôi mới hoan nghênh con sói đó. Cái người lòng lang dạ sói đó!”

“Anh không cần nói anh ấy như vậy!” Tiền Hựu có chút sốt ruột, “Còn có..., anh không được ăn nữa, đó là đồ ăn vặt tôi thích nhất, chỉ còn một túi thôi, ăn sắp ăn hết rồi!”

Hạ Khiêm Nghiêu ném túi đồ ăn vặt đi, “Tôi đối tốt với cô như vậy, cô còn so đo một túi đồ ăn vặt với tôi sao? Cái người phụ nữ không có lương tâm!”

Tiền Hựu ủy khuất nói: “Nhưng tôi cực kỳ thích vị đó, anh có thể ăn vị khác mà.”

“.” Hạ Khiêm Nghiêu giận đến xông tới bên cô, Tiền Hựu sợ hết hồn, cho là mình sẽ bị đánh, theo phản xạ nhắm mắt lại, nhưng cuối cùng cũng không cảm thấy cái gì.

Cô hơi hí mắt ra một chút, phát hiện Hạ Khiêm Nghiêu đang nhìn mình chăm chú, đáy mắt có gì đó không thể nói nên lời. Tiền Hựu bị anh nhìn mờ mịt không dứt.

Chốc lát yên tĩnh đi qua, anh ta thở dài, thu hồi tầm mắt, “Được rồi, tôi đi đây.”

Nói xong cũng xoay người đi ra ngoài.

Tiền Hựu vội vàng đuổi theo, “Hạ Khiêm Nghiêu, cảm ơn anh nha.”

“Không có gì.” Anh ta đang ở ngoài cửa bỗng dừng bước lại, “Bị thương phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi xin nghỉ giúp cô.”

“Không cần!” Tiền Hựu vội vàng nói, “Tôi có thể đi làm bình thường!”

“Đi làm cái gì! Trên bả vai còn bị thương, làm sao cô đi làm được? Trước khi vết thương không có khép lại hoàn toàn, cô đều phải ngủ gật ở nhà cho tôi!” Hạ Khiêm Nghiêu lại tức giận.

Tiền Hựu đau lòng nói: “Vây sẽ bị trừ rất nhiều tiền lương. Hơn nữa không chừng quản lý sẽ lại mắng tôi.”

Hạ khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ khoát tay chặn lại, “Những thứ kia cô đều không nên lo lắng, tôi sẽ không để cho cô bị trừ lương, cũng không có người dám mắng cô, nghỉ ngơi thật tốt thôi.”

Cuối cùng Tiền Hựu không thể nhịn được tò mò trong lòng, tiến tới nhìn anh ta, “Hạ Khiêm Nghiêu, chẳng lẽ thật sự là anh có người thân cấp cao ở trong công ty?”

Hạ Khiêm Nghiêu trừng mắt nhìn cô, “Tôi chính là ông chủ! Thật là ngu chết!”

Nói xong, anh ta liền xoay người đi vào thang máy, để lại cho Tiền Hựu một vẻ mặt khinh bỉ.

Tiền Hựu sững sờ ở cửa nhà, tốn mấy phút đồng hồ mới tiêu hóa hết câu nói sau cùng của Hạ Khiêm Nghiêu

Oa! Hạ Khiêm Nghiêu nói anh ta là ông chủ? Không phải đâu! Anh ta đang nói đùa sao? Không phải anh ta cũng giống như mình lờn cồng trong công ty ư, làm sao lại biến thành ông chủ? Khẳng định anh ta nói giỡn với mình, ừm, nhất định là như vậy!

Tiền Hựu kinh ngạc đóng cửa lại, ôm mèo trở lại phòng khách, cầm một cái khay, đem đồ thức ăn cho mèo ra để nó ăn. Mèo con rất ngoan ngoãn, Tiền Hựu vuốt lông của nó, chợt nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, cô còn chưa có hỏi tên con mèo này là gì!

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Hạ Khiêm Nghiêu, “Mèo nhà anh tên gọi là gì?”

Nhưng Hạ Khiêm Nghiêu lại không trả lời, Tiền Hựu đoán anh ta bị mình làm phát giận, cho nên tạm thời không muốn để ý tới mình, liền để điện thoại di động sang một bên, mà đúng lúc này, chuông cửa chợt bị người nhấc vang lần nữa.

Tiền Hựu cho là Hạ Khiêm Nghiêu trở lại, vội vàng chạy tới mở cửa, “Nó tên là gì anh gửi tin nhắn cho tôi biết là được –”

Nói tới chỗ này lại chợt ngưng lại, bởi vì người đứng ở cửa, là Đông Lang.

Mái tóc ngắn đen nhánh của anh có vẻ rối, trên cằm còn lưu lại một chút râu, cả người long đong mệt mỏi, hơi thở gấp gáp.

Tiền Hựu nghe được anh nói: “Anh thấy tin nhắn của anh, liền mua vé máy bay trở lại. Vết thương của em ở chỗ nào? Mau để cho anh –”

Còn chưa có nói xong, cô gái trước mặt liền nhào vào trong ngực anh.

Gần như hai ngày rồi Đông Lang chưa có liên lạc với mình, Tiền Hựu vốn đã sớm chuẩn bị xong một đồng lời chất vấn anh, nhưng khi anh, phần nộ trong lòng không hóa thành uất ức và nhớ nhung, khiến cô không thể nhịn được rơi xuống nước mắt .

“Hu Hu Hu. Coi như bận rộn công việc, cũng không thể không để ý tới em chứ, hu hu hu. Chẳng lẽ em đáng ghét như vậy sao? Hu hu hu. Anh nói thật với em đi! Có phải anh đang gạt em không, có phải anh ở bên nước ngoài có một cô em xinh đẹp đang còn hơn cả em đang bồi anh không, cho nên anh mới lâu để ý tới em như vậy.”

Thấy cô khóc trong lòng mình, Đông Lang quá sợ hãi, nhất thời luống cuống tay chân, “Anh...anh không có, em đang nói những gì vậy, anh nghe không hiểu. Thật xin lỗi tiểu Hựu, là anh không tốt, đừng khóc nữa được không?”

Tiền Hựu dùng cánh tay không có bị thương đập lồng ngực anh, đầu vẫn còn cọ tới cọ lui ở trong ngực anh , “Em cứ muốn khóc thì khóc! Hu hu hu, anh chính là đang gạt em, trả lười qua loa như vậy, nanh chính là không thích em!”

“Không có, anh vô cùng thích em!” Đông Lang muốn ôm lấy cô, lại sợ đụng phải vết thương trên người cô, hai cái tay có chút tức cười dửng giữa không trung, “Anh thật sự không có tìm cô gái khác, anh không lừa em!”

Tiền Hựu thút thít ngẩng đầu lên, “Vậy tại sao đều không trả lười tin nhắn của em, hu hu, công việc có quan trọng như vậy không?”

“Không phải vậy! Là lúc đó, anh thật sự gặp được vấn đề tương đối khó giải quyết, cho nên mới như vậy.” Đông Lang vừa nói, vừa cẩn thận vươn tay lau nước mắt cho cô, “Anh bảo đảm sau này sẽ không như vậy, coi như gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, nhất định trước tiên trả lời cho em được không? Đừng khóc.”

Tiền Hựu dụi dụi con mắt, vươn tay với anh, “Quà tặng đâu?”

Đông Lang sững sờ, “Cái gì. Quà tặng?”

Tiền Hựu nhất thời lại tràn nước mắt, “Hu hu hu, không phải trước khi đi nói sẽ mang quà cho em sao? Anh đều quên tất cả sao? Anh chính là không để em ở trong lòng, chính là không thích em! Cái người bại hoại này!”

“Anh. Anh thật sự gặp phải chuyện rất phiền phức, với lại thấy em nói bị thương, cho nên không có kịp đi mua. Bây giờ anh đi mua tối cho em có được hay không? Người Em em không cần khóc.”

“Em mặc kệ, em muốn khóc, hu hu hu.” Thật ra thì không phải Tiền Hựu thật sự muốn quà, chỉ là muốn từ chối Đông Lang tìm được một chút quan tâm.

Tay chân Đông Lang luống cuống, nhìn Tiền Hựu khóc đến đỏ tròng mắt, trong lòng cực kỳ nóng nảy, cuối cùng trong đầu không biết làm sao lại xẹt qua một ý niệm, vì vậy anh nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tiếng khóc Tiền Hựu ngưng bặt, mấy giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô thút thít, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt lại.

Nhất thời trong đầu thoáng hiện lên rất nhiều ý niệm lung tung: trên cằm anh có râu ria, hôn thật không thoải mái! Đây chính là nụ hôn đầu của mình sao? Không có chút nào lãng mạn, mình cả mặt đều là nước mắt nước mũi! Hu hu, anh cho là chỉ hôn một chút mình sẽ không so đo với anh sao? Nằm mơ! Vọng tưởng!

Nhưng. Nhưng tại sao cả người cũng chóng mặt, thật là muốn ôm chặt anh.

Đợi cô phản ứng lại, thật sự đã nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Đông Lang lo lắng vết thương của Tiền Hựu, phát hiện cô ngừng khóc liền buông bỏ ra, xoa xoa đầu của cô, nhẹ nhàng nói: “Mặc kệ em có tức giận cỡ nào, trước hết để cho anh nhìn vết thương của em một chút? Anh rất lo lắng cho em. Chờ em không sao, em muốn mắng anh đánh anh thế nào cũng được.”

Tiền Hựu hít mũi một cái, cũng không nói chuyện, chỉ là xoay người đi tới bên ghế sa lon ngồi xuống, chỉ chỉ bằng gạc trên cổ mình.

Đông Lang đang muốn đi tới, bên chân chợt nhảy ra một bóng dáng màu trắng, hung ác đối “Meo meo ” một tiếng với anh, móng vuốt liền nhắm vào anh mà cào.

Đông Lang không biến sắc lui về phía sau một bước, cũng không có bị cào được, anh khẽ cau mày, nhìn chăm chăm con mèo nhỏ xù lông trên sàn nhà kia, nhỏ giọng nói: “Con mèo này là ở đâu tới?”

Cơn giận Tiền Hựu còn chưa tan, bĩu môi nói: “Chuyện này nói có chút phức tạp, rốt cuộc anh có muốn xem vết thương không?”

“Có có!” Đông Lang vội vàng vòng qua con mèo có địch ý kia, đi tới ngồi sau lưng cô, thật ra thì căn bản không mở băng gạc, anh cũng có thể ngửi thấy được hơi thở của tên chết tiệt kia trên vết thương. Anh cẩn thận vạch băng gạc ra, chỉ thấy một đường cào thật dài từ cổ Tiền Hựu lan đến phía sau lưng cô, mặc dù bây giờ đã kết vảy, nhưng khi nhìn lên vẫn thấy rất là đáng sợ.

Tiền Hựu thấy anh không nói lời nào, lại không khỏi lo lắng, “Có phải. Rất xấu hay không? Có phải về sau sẽ lưu sẹo. Anh sẽ ghét bỏ em sao. Hu hu hu.”

Đông Lang khổ sở nhắm mắt lại, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, “Làm sao có thể. Anh. Anh chỉ rất tự trách, không thể bảo vệ em thật tốt, thật sự xin lỗi.”

Tiền Hựu nghe giọng nói anh thật sự giống như hết sức hối hận, nhất thời mềm lòng, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, “Cái này. Cái này không thể trách anh nha, là trong rừng có dã thú mới có thể như vậy. Anh không cần nói như vậy.”

Đông Lang càng ôm cô càng chặt, nhưng trong lòng hiểu dĩ nhiên tất cả là phải trách anh. Rõ ràng vết thương trên người cô đến từ người sói, hơn nữa còn là cái tên luôn tìm mình gây phiền toái! Nếu như anh sớm nghĩ tới tên kia có thể thừa dịp mình thời cơ mà mình biến thân đến gây phiền cho Tiền Hựu, có lẽ cô sẽ không chịu tổn thương nặng vậy rồi.

Anh tựa cằm lên trên vai cô, giọng nói rất nhẹ cũng rất có lực, “Anh cam đoan với em, tuyệt không về sau sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra trên người em nữa.”

Tiền Hựu cùng dựa vào đầu anh, nói: “Không có gì..., bị thương cũng không phải rất nghiêm trọng, hơn nữa em còn cứu mèo! Em. Thật ra thì em lo lắng hơn là sẽ lưu lại sẹo, ô ô hu hu hu.”

“Sẽ không lưu lại sẹo.” Đông Lang nắm chặt tay cô, không biến sắc mà tự thân chậm rãi vận năng lượng vào thân thể cô, điều này có thể nhanh chóng khép lại vết thương bởi vì móng vuốt của sói tạo thành.

Tiền Hựu hừ hừ nói: “Anh nói không có thì không có sao, Hừ! Hai ngày nay đều không để ý tới em, còn không mang cho quà tặng cho em, em còn đang tức giận!”

Đông Lang khấn trương, “Vậy anh nên làm cái gì? Em nói đi, anh lập tức đi làm.”

Tiền Hựu chỉ chỉ mặt của mình, có chút đỏ mặt nói: “Hôn em một cái liền tha thứ cho anh.”

“Cái gì?” Giọng của cô hơi nhỏ chút, Đông Lang không có nghe rõ.

Tiền Hựu giận đến xoay người đánh anh, “Em muốn anh hôn lại em một cái!”

Đông Lang sững sờ, đáy mắt trào lên một hồi dịu dàng, nhẹ nhàng nâng mặt đang muốn hôn cô, bên cạnh liền thoáng qua một bóng trắng “Meo meo”, “Xẹt” một tiếng khiến trên mặt anh bị vật thương lớn.

Đông Lang: “.”

22. Chương 22: Chương 21

“Oa oa oa oa! Mèo con, mày đang làm cái gì vậy!” Tiền Hựu bị sợ nhảy dựng ở trên ghế salon, vội vàng đưa mắt nhìn chăm chăm Đông Lang, rồi ôm con mèo Chinchilla lên, thả nó ra chỗ xa xa.

Mới vừa rồi cào cho Đông Lang một vết, con mèo liếc mắt nhìn thấy Tiền Hựu đang mắng nó, trong đôi mắt lập tức ngân ngấn nước, tỏ ra yếu đuối kêu meo meo với cô, giống như là con mèo vừa mới hung dữ quào vết kia không phải là nó vậy.

Tiền Hựu vừa nhìn thấy vẻ mặt này của nó, đâu còn bộ dạng muốn dạy dỗ nó nữa? Chỉ có thể thở dài, sờ sờ đầu của con mèo, nói: “Mày hãy ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, không thể đi quào người lung tung như vậy được nữa, anh ấy là bạn trai của tao, là khách trong nhà.”

“Meo meo.” Con mèo ầm ỨC ai oán kêu lên một tiếng, nhân tiện lúc Tiền Hựu đang xoay người nhìn đi chỗ khác, nó tranh thủ dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía Đông Lang lộ ra hai cái răng bén nhọn.

Đông Lang: “.”

“Rất xin lỗi.” Tiền Hựu trở lại bên cạnh Đông Lang, đau lòng nhìn vết máu ở bên sườn mặt của anh, “Con mèo này trước kia rất ngoan! Chắc là do gặp mặt anh lần đầu tiên nên nó mới như vậy, anh đừng tức giận, để em đi lấy thuốc khử trùng cho anh.”

Đông Lang kéo tay của cô, “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không sao đâu. Vết thương của em mới nghiêm trọng, đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi đi, đói không? Anh đi mua chút đồ ăn cho em rồi trở lại ngay?”

“Nhưng vết thương của anh vẫn còn đang chảy máu —— ồ?” Tiền Hựu lại gần để nhìn vào mặt của Đông Lang, “Nhanh như vậy đã không còn chảy máu nữa, em còn tưởng rằng vết cào rất sâu cơ?”

Đông Lang mỉm cười nói: “Không có gì, em không cần lo lắng, cơ địa của anh vốn vô cùng tốt, vết thương có khả năng khép lại rất nhanh. Nhưng mà em đó, nhanh đi trên giường nghỉ ngơi đi.”

Tiền Hựu dưới sự thúc giục của anh, không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng nghỉ ngơi, cô chợt nhớ ra cái gì đó, “A đúng rồi! Ngày hôm qua em có mua một con gà tre, để ở trong tủ lạnh, trong nhà vẫn còn đồ ăn vặt, anh không cần phải đi ra ngoài mua đâu..., chúng ta đem gà hâm lại là có thể ăn rồi.”

“Được, vậy để anh đi hâm nóng lại.” Đông Lang nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, con mèo trắng đứng ở cửa nhìn thấy anh đi ra ngoài, cả người nó xù lông lên, lại muốn đuổi móng vuốt đi tới để quào anh, nhưng mà Đông Lang chỉ quay đầu lại lạnh lùng nhìn nó một cái, con mèo lập tức cảm thấy có một hơi thở cường hãn khiến nó khiếp sợ, thân thể khẽ run lên.

Đông Lang lấy con gà từ trong tủ lạnh ra, mang vào phòng bếp hâm nóng lại. Vừa hâm nóng vừa suy tư, cuối cùng anh cũng biết thằng cha Hạ Khiêm Nghiêu đó là cái giống gì rồi, trước đó anh chỉ cảm thấy Hạ Khiêm Nghiêu cũng không phải là loài người bình thường, nhưng mà anh ta cũng che giấu mùi của bản thân rất tốt, cho nên anh không phân biệt được rốt cuộc anh ta thuộc giống gì.

A, thì ra là mèo.

Thật ra thì động vật họ mèo và động vật họ chó trời sinh đã là kẻ thù của nhau, nhưng mà tính cách cũng không đối đầu nhau. Dưới nhiều tình huống thì giữa hai tộc cũng không muốn gặp gỡ lẫn nhau, chuyện đánh nhau cũng thường hay xảy ra. Nhưng Đông Lang cũng không phải là loài chó đơn giản, anh là người sói, vì vậy đối với loài mèo anh cũng không ghét lắm. Nhưng khi anh còn trẻ, lúc sống ở nước ngoài cũng đã từng bị những con mèo hoang ở gần đó vây lại tấn công rất nhiều lần, vì rất nhiều lần như vậy, nên anh cũng không có cách nào có thể có cảm tình với loài vật ngạo mạn này.

Không ngờ tên Hạ Khiêm Nghiêu đó lại thuộc Miêu Tộc, anh có nghe mẹ mình kể là, những người thuộc Miêu tộc cũng giống như người sói bọn họ, có thể biến thân. Nhưng bọn họ không hề chịu sự khống chế của trăng tròn, hơn nữa khi biến thân cũng rất tinh tế, vì vậy họ có thể hoà nhập vào xã hội loài người rất tốt. Khi còn bé Đông Lang thường được mẹ kể lại như vậy, cũng đã từng rất hâm mộ người của Miêu Tộc, nhưng sau này anh cũng hiểu ra, hâm mộ cũng không có ích gì, nếu muốn hoà nhập vào xã hội loài người, chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân mình thôi.

Cũng khó trách trước kia tên Hạ Khiêm Nghiêu kia lại có địch ý với mình, bởi vì anh ta ngửi ra mùi của mình.

Nếu như đổi lại là chuyện khác, ví dụ như công việc gặp trở ngại bởi yêu tộc khác, vì để tránh cho hai tộc đối đầu nhau gây ảnh hưởng tới cuộc sống của loài người, chỉ sợ là Đông Lang cũng sẽ lùi một bước trời cao biển rộng rồi. Nhưng mà bây giờ anh đã gặp được người phụ nữ mình thích, cho dù gặp bao nhiêu khó khăn đi nữa, tuyệt đối anh cũng sẽ không lùi bước.

Đáy lòng lại vang lên một giọng nói: “Nhưng anh vừa mới ở cùng một chỗ với cô ấy, đã khiến cô ấy bị thương rồi.”

. Cái người chết tiệt kia!

Nhớ tới bên trong bộ tộc vẫn có một người chuyên gây phiền phức, Đông Lang liền không nhận được cảm thấy tức giận trong lòng, trên tay dùng lực một chút đem đôi đũa bẻ gãy.

Kèm theo tiếng đũa gãy vang lên, con mèo cũng khàn khàn kêu lên một tiếng ở cửa. .

Đông Lang buông chiếc đũa ra, quay đầu lại nhìn về phía con mèo trắng kia, hạ giọng nói: “Về nói lại với chủ nhân của mày, Tiền Hựu là của tao, tao sẽ không trao cô ấy cho bất kỳ kẻ nào.”

Con mèo mặc dù run rẩy toàn thân, nhưng vẫn khàn khàn gào lên với anh, mặc dù sợ hãi nhưng cũng không lùi bước, vẫn giữ lòng trung thành với chủ nhân.

Đông Lang không thèm để ý tới nó nữa, lấy con gà đã được hâm nóng rồi bỏ vào chiếc đĩa, rồi cầm mấy túi đồ ăn vặt ở dưới bàn trà, sau đó đi vào phòng ngủ của Tiền Hựu.

Tiền Hựu đang nằm lì ở trên giường nghịch điện thoại di động, Đông Lang nhìn thấy, đi tới cầm lấy điện thoại di động của cô đặt ở trên chiếc bàn ở đầu giường, “Đừng nghịch như vậy, không tốt đối với cổ.”

Tiền Hựu hít hít mũi, “Thơm quá đi! Em muốn ăn, em rất muốn ăn!”

Đông Lang mỉm cười ngồi ở bên giường, đem gà tre xé nhỏ ra giúp cô, Tiền Hựu nhanh chóng ăn hết phần nửa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Tại sao anh lại không ăn vậy?”

Đông Lang lắc đầu một cái, “Anh không đói bụng.”

Tiền Hựu cầm một cái đùi gà lên nhét vào miệng của anh, “Anh ăn đi..., thật ra cái này là em đặc biệt mua cho anh, hừ hừ, nhưng mà anh khiến cho em tức giận, cho nên bây giờ nó thuộc về em.”

Đông Lang cười khẽ, “Được, đều thuộc về em.”

Tiền Hựu hừ hừ ăn hết một con gà, rồi lại đi ăn đồ ăn vặt, tiếng lạo xạo giòn tan vang lên, lại hỏi anh: “Rốt cuộc anh đi công tác đã làm cái gì vậy chứ, ngay cả tin nhắn em gửi anh cũng không trả lời, bận rộn tới mức đó sao?”

Đông Lang ngẩn người, rồi nói: “Thật xin lỗi, thật sự là chuyện rất quan trọng, sau này anh nhất định sẽ giải thích rõ ràng với em tất cả, được không? Nhưng mà anh có thể nói cho em biết một điều, em đã giúp anh một việc rất lớn.”

Tiền Hựu sùng sờ, “Em? Em đã giúp anh như thế nào chứ?”

Đông Lang sửa sang lại mái tóc rối xoa xuống vai của cô, “Lúc đó anh vốn mất hết lý trí rồi, nhưng nghĩ tới em anh liền tỉnh táo lại. Tiểu Hựu, quả thật em giống như là thiên sứ của anh vậy.”

“Cái gì chứ..., bây giờ anh đừng nói những lời buồn nôn này để dỗ ngọt em.” Tiền Hựu xấu hổ, vùi mặt trong gối không chịu ngẩng lên.

Đông Lang khẽ mỉm cười, chồm người qua lại sát bên tai của cô. Tiền Hựu cũng cảm thấy hơi thở của anh phả lên mặt của mình khiến cô có cảm giác nhột nhột, cả khuôn mặt cũng đỏ hết lên, “Anh anh anh anh đang làm gì vậy?”

Giọng nói của Đông Lang giống như có ma lực vậy, “Mới vừa rồi không phải em để cho anh hôn em sao?”

Tim của Tiền Hựu nhảy lên liên hồi, khấn trương nhắm mắt lại chờ anh hôn lên lần nữa, nhưng mà còn chưa chờ được nụ hôn dịu dàng của anh, thì ngoài cửa đã truyền tới một giọng nói tức giận của một người phụ nữ trung niên: “Tiểu tử thú vị, cậu muốn làm gì?”

Vừa nhìn thấy người đứng ở cửa, nhất thời Tiền Hựu “Oa” lên một tiếng nhảy dựng lên ở trên giường, còn đung phẩy đầu của Đông Lang, cô lắp ba lắp bắp nói: “Mẹ mẹ. Sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ Tiền chống nạnh đứng ở cửa, nheo mắt nhìn kỹ Đông Lang ở bên cạnh, trả lời: “Con gái của tôi bị thương, chẳng lẽ tôi không tới nhìn một chút được sao? Cậu. Chính là Đông Lang sao?”

Đông Lang lập tức đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn về phía mẹ Tiền, “Dạ đúng ạ, xin chào dì.”

Mẹ Tiền vung tay lên, “Đi ra ngoài, tôi cần nói chuyện riêng với con gái tôi một chút.”

“Dạ được.” Đông Lang không dám ở lại lâu thêm phút nào, cầm cái đĩa không và rác đi ra ngoài, trước khi đi còn tốt bụng đóng cửa lại.

Tiền Hựu núp ở trong chăn, hoảng sợ nhìn mẹ mình, cười lấy lòng với bà, “Mẹ.”

Mẹ Tiền trừng mắt nhìn cô, “Bị thương ở đâu? Mau để cho mẹ nhìn xem, làm sao lại không cẩn thận như vậy được chứ!”

Tiền Hựu vừa để cho mẹ kiểm tra vết thương, vừa nói: “Cũng không phải quá nghiêm trọng, mẹ đừng lo lắng quá. Đúng rồi, sao mẹ biết con bị thương vậy?”

Thật ra chuyện này cô không tính nói lại với ba mẹ, dù sao bọn họ cũng bận công việc, mình cũng lớn rồi, không muốn bọn họ phải lo lắng nhiều.

Mẹ tiền xem xét vết thương xong, nói: “Bạn thân của con sợ con lại nói dối mẹ, nên mới nói cho mẹ biết. Con nhìn con đó, đã lớn như vậy rồi, lúc nào cũng khiến cho mẹ phải lo lắng.”

Tiền Hựu vội vàng cầm lấy tay của mẹ mình, “Mẹ con xin lỗi mà, sau này con sẽ không như vậy nữa. Thật ra thì cũng không thể trách con được, con cũng không ngờ đột nhiên trong rừng trúc lại lao ra một con sói.”

“Còn nói nữa! Ôi, từ nay về sau con hãy ngoan ngoãn ở nhà, đừng có chạy lung tung ra ngoài nữa!” Mẹ Tiền dạy bảo mấy câu, lúc này mới bình tĩnh lại, hỏi: “Người ở bên ngoài kia, chính là Đông Lang sao?”

Tiền Hựu gật đầu một cái, trên mặt có chút ngọt ngào, “Đúng vậy, đúng vậy, không phải là người mẹ đã gửi hình cho con sao, có phải vô cùng đẹp trai không, ha ha ha ha!”

Mẹ Tiền dí ngón tay vào cái trán của cô, “Con chỉ biết đẹp trai thôi! Vừa nhìn thấy trai đẹp thì không còn đầu óc gì nữa! Các con mới quen biết nhau bao lâu, làm sao lại cho cậu ta vào phòng ngủ của con như vậy được..., nếu như không phải là mẹ tới vừa kịp lúc, các con lại muốn làm cái gì nữa, hả?”

“Không phải đâu, mẹ hiểu lầm rồi, chúng con vừa mới ăn xong ngồi nói chuyện phiếm thôi, không làm gì cả.” Tiền Hựu nói: “Đông Lang rất lịch sự, rất tôn trọng con, tự con sẽ có chừng mực, mẹ không cần lo lắng. Hơn nữa lúc trước khi mẹ giới thiệu cho con, không phải mẹ vẫn nói anh ấy đặc biệt ưu tú sao, tại sao bây giờ bọn con ở cùng một chỗ, thì mẹ lại bắt đầu lo lắng như vậy?”

Nghe con gái nói như vậy, mẹ Tiền không nén được tiếng thở dài: “Quả thật là rất ưu tú, người giới thiệu cũng có quan hệ rất tốt với mẹ, sẽ không gạt mẹ. Nhưng mà. Nhưng mà gần đây mẹ lại nghe nói.”

“Nghe nói cái gì?”

Mẹ Tiền nói: “Người dì giới thiệu bữa trước có nói với mẹ, nói là dì ấy có nghe nói đứa nhỏ Đông Lang này trước kia có thời gian sống rất khép kín, không chơi chung với bạn học đại học, luôn trốn học. Còn nói dân cư địa phương rất sợ người nhà bọn họ, hàng xóm đi ngang qua nhà bọn họ đều đi đường vòng. Ôi, nghe thấy như vậy mẹ rất lo lắng, ngộ nhỡ nhà bọn họ thật sự có vấn đề gì, không phải là mẹ đã hại con rồi sao?”

Tiền Hựu ngẩn người, nói: “Không, sẽ không đâu! Tính tình của anh ấy rất tốt, con đã nhìn thấy hình của ba mẹ anh ấy, nhìn qua thì bọn họ là người dễ gần. Những chuyện kia chắc chỉ là lời đồn thôi, mẹ, mẹ không cần lo lắng vớ vẩn nữa.”

Mẹ Tiền thở dài, “Chỉ mong được như vậy thôi, nhưng mà con cũng phải chú ý đó. Nếu như con không có chuyện gì rồi, mẹ đi về trước, ba con đi công tác không tới được, bảo mẹ mua cho con rất nhiều thuốc bổ, mẹ để trên bàn rồi.”

Tiền Hựu vội vàng nói: “Mẹ ở lại chơi chút nữa, ăn cơm tối xong rồi hãy về!”

“Không cần, đôi tình nhân các con đang ngọt ngào, mẹ không ở lại làm kỳ đà cản mũi đâu.” Nói xong mẹ Tiền liền đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, ngoài cửa, Đông Lang lập tức đứng lên khỏi ghế sofa, “Dì.”

Mẹ Tiền gật đầu một cái, “Tôi đi trước, làm phiền cậu hãy chăm sóc cho tiểu Hựu nhà tôi.”

“Không sao ạ, đó là việc cháu nên làm.” Đông Lang nói, trong giọng nói có chút khẩn trương, “Xin lỗi, cháu không ngờ ngài sẽ tới, cho nên cũng không chuẩn bị quà tặng gì.”

Mẹ Tiền khoát khoát tay nói: “Không cần, nhà chúng tôi cũng không có nhiều quy củ như vậy. Nhưng mà tôi cũng có đôi lời muốn nói, tôi chỉ có một đứa con gái bảo bối đó thôi, nếu như cậu muốn ở cùng một chỗ với nó, tôi hy vọng cậu có thể đối xử thật lòng với nó.”

Ánh mắt của Đông Lang sáng ngời, “Con bảo đảm với dì.”

“Vậy thì tốt.” Mẹ Tiền gật đầu một cái, đè xuống sự lo lắng trong lòng, “Vậy thì tôi không quấy rầy các người nữa, chờ sau khi ba nó đi công tác về, hẹn thời gian mời cậu dùng cơm.”

“Người nên mời là cháu mới đúng, hẹn gặp lại dì.” Đông Lang tiễn mẹ Tiền ra cửa.

Anh trở lại phòng ngủ, nhìn thấy Tiền Hựu đang nằm trên giường quay đầu về phía anh cười, anh liền đi qua hỏi: “Cười cái gì?”

Tiền Hựu nói: “Ha ha ha, nhìn anh rất khẩn trương kia.”

Đông Lang cười khê, “Đương nhiên là phải khẩn trương rồi, đó là mẹ em mà, ngộ nhỡ bà ấy có ấn tượng không tốt với anh thì phải làm sao.”

Tiền Hựu nhớ tới lời nói của mẹ mình vừa nãy, không khỏi ngẩn ra, vội vàng nói: “Không có đâu, chỉ cần anh cố gắng đối xử tốt với em, khẳng định là bà ấy sẽ rất thích anh.”

“Được, vậy thì anh sẽ cố gắng đối xử với em thật tốt.” Đông Lang cúi người nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Tiền Hựu tựa đầu vào bờ vai anh, hơi thở trên người của anh khiến cho cô vô cùng thoải mái, hai người yên lặng trong chốc lát, con mèo trắng chạy vào trong phòng, nhảy lên bàn trang điểm chăm chú nhìn Đông Lang.

Nhìn thấy con mèo, Tiền Hựu nhất thời nhớ tới cuộc gặp gỡ tối hôm qua, cô tò mò hỏi: “Đông Lang, em hỏi anh nha, anh cảm thấy trên đời này có người sói không?”

23. Chương 23: Gặp Mặt Bạn Cũ

Tiền Hựu cảm nhận được cơ thể của người đàn ông đang ôm cô chợt trở nên cứng đờ.

Đông Lang buông cô ra, giống như tùy ý hỏi cô “Người sói? Sao đột nhiên em lại có thể suy nghĩ vậy?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu, vẻ mặt có chút hoang mang, “Thật ra... Thật ra thì vì tối hôm qua, tuy Hạ Khiêm Nghiêu nói em bị thương là bởi chó sói, nhưng em thật sự cảm thấy bản thân đã gặp người sói! Người sói kia rất to lớn còn rất mạnh, lông màu đen, nhưng nói tiếng người! Nó nói với em rất nhiều điều kỳ lạ, sau đó còn tấn công em, cũng may là đã có một con mèo cứu em...”

Đông Lang cũng không muốn lừa gạt cô, nhưng lúc này không phải là thời cơ tốt để nói cho cô biết sự thật, vì vậy chỉ có thể mập mờ nói “Có thể là tối hôm qua, em bị hoảng sợ quá độ nên mới như vậy. Nhưng thế giới rộng lớn như này, chưa chắc người sói đã không tồn tại!”

Tiền Hựu mở to hai mắt, nắm lấy tay anh, “Anh thật sự nghĩ như vậy sao?”

Đông Lang khẽ gật đầu, “Ừ, anh nghĩ, nếu như trên đời này thật sự có người sói, thế thì chắc hẳn bọn họ sẽ sống một nơi hẻo lánh ở sâu trong rừng, hơn nữa anh còn tin, đa số bọn họ đều lương thiện, sẽ không làm con người bị thương. Tiểu Hựu... Em nghĩ như thế nào? Có thấy bọn họ nên làm bạn với con người?”

Tiểu Hựu vốn là một cô gái thích ảo tưởng yêu thiên nhiên, nghe bạn trai mình nói như vậy thì lập tức gật đầu, “Em cũng nghĩ như vậy! Tuy rằng người sói hôm qua có chút hơi dữ, nhưng mà sói có thể biến thành người, em nghĩ bọn họ cũng có cảm xúc vui buồn giận dữ của mình. Có thể là bọn họ muốn sống chung cùng con người, nhưng vì sợ bị từ chối, bị xem như ngoại tộc, mới đi sống ở trong rừng rậm. Nếu thật sự như vậy, thì họ thật sự rất cô đơn.”

Đông Lang nghe xong, không nhịn được cúi thấp đầu, dùng tay day day ấn đường.

Rõ ràng cô gái trước mặt này chưa từng tiếp xúc với người sói, lại có thể đối tốt với tộc của họ như vậy, giống như lúc nhà anh ở gần ruộng hoa hướng dương, một mảnh tươi đẹp, chỉ cần nhìn từ xa cũng thấy trong lòng rất ấm áp.

Anh không nhịn được liền dùng sức ôm chặt Tiền Hựu.

“... Ừ? Anh làm sao vậy?” Tiền Hựu không hiểu hỏi.

Đông Lang kiềm chế sự ghen ngào, khàn khàn giọng nói “Không có gì, anh cảm thấy em thật ấm áp, muốn ôm.”

Chẳng biết tại sao, lúc này Tiền Hựu lại nghĩ anh có chút yếu đuối, đưa tay sờ sờ đầu anh, yên lặng không nói gì thêm.

Đến khi bụng của Đông Lang đột nhiên “ùng ục ục” một tiếng.

Tiền Hựu “...”

“Không phải anh nói là đã ăn cơm rồi sao?” Cô vừa cười vừa tức giận nói.

Đông Lang sờ mũi một cái, “Lúc lên máy bay đã ăn rồi.”

“... Vậy là đã rất nhiều tiếng đồng hồ trước!” Tiền Hựu đau lòng muốn chết, “Con gà vừa rồi anh cũng nhường cho em, vì sao lại không nói! Thật đáng giận!”

“Đừng giận đừng giận mà.” Đông Lang vội vàng dỗ dành cô, “Bây giờ anh đi mua về ăn là được mà.”

Tiền Hựu kéo anh, “Anh vừa mới bay về sẽ rất mệt, không nên đi, chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài! Em biết vài cửa hàng rất ngon.”

Đông Lang đồng ý, Tiền Hựu liền gọi cho anh năm hộp thịt kho tàu, năm hộp sườn heo xào chua ngọt còn có một phần thịt viên cỡ lớn, không lâu sau thì cửa hàng đưa đồ ăn tới, Tiền Hựu đặt mấy túi đồ ăn ở trên bàn để Đông Lang ăn.

Cô ngồi trên bàn nhỏ, hài lòng nhìn Đông Lang, tự hào nói, “Lúc bạn trai em ăn thì thật là đẹp trai mà.”

Đông Lang mỉm cười đút cho cô một miếng sườn heo, “Ăn mà vẫn còn có thể đẹp trai hay sao?”

“Dĩ nhiên rồi.” Tiền Hựu nói “Lúc anh ăn cũng rất có khí thế, chắc hẳn bình thường nhân viên của công ty sẽ rất sợ anh?”

... Quả thật là như vậy, chẳng qua là bởi vì người sói của Lang tộc đều có sức mạnh khác nhau, hiện nay Đông Lang là một trong những người sói lợi hại nhất trong Lang tộc, đương nhiên có thể uy hiếp những người khác. Dĩ nhiên, anh phải bình tĩnh và có cách giải quyết công việc thích hợp, mới khiến cho những tộc nhân khác từ bội phục anh tận đáy lòng.

Anh sờ đầu Tiền Hựu, “Có thể là bình thường anh hơi nghiêm túc, về sau anh sẽ chú ý.”

“Em đã nói rồi, anh không nên xem mỗi câu em nói đều quan trọng như vậy.” Tiền Hựu có chút ngượng ngùng.

Đông Lang cọ cọ cái trán của cô, “Nhưng mà em đối với anh lại rất quan trọng.”

Trong lòng Tiền Hựu nhảy lên một chút, nhìn người đàn ông hoàn mỹ trước mắt, cô thật không thể tin được là cô và anh có thể ở chung với nhau. Cô không nhận được nắm tay anh, nhỏ giọng hỏi “Đông Lang, chúng ta đã quen nhau hơn một tháng, anh... Anh cảm thấy em rất quan trọng đối với anh sao? Không phải là em không tin anh, chỉ là anh thật sự rất ưu tú, tại sao lại yêu em? Rõ ràng là em chẳng có một điểm tốt...”

Đông Lang khẽ cười, giống như là đang cười sự lo lắng của cô, thấy Tiền Hựu vì thẹn quá sắp hóa giận, anh vội vàng nói “Có đôi khi thích một người đến nỗi, thời gian dài ngắn cũng không có vấn đề gì. Lúc anh gặp em, anh liền hiểu rõ, em chính là người anh chờ đợi, làm sao lại không có điểm tốt?”

Tiền Hựu lắc đầu, vô cùng hoang mang, “Hình như em chưa từng làm gì hết mà!”

Đông Lang tiến tới, kề trán của mình với trán của cô, “Em đã làm rất nhiều, ví dụ như những lời vừa rồi.”

Những lời vừa rồi? Nói cái gì? Tiền Hựu ôm đầu vì không nhớ vừa nãy bọn họ đã nói cái gì, chẳng qua Đông Lang nhìn thấy ánh mắt của cô, cuối cùng nổi lo lắng trong lòng cô cũng dần dần bình tĩnh lại.

Mà thôi, không nên suy nghĩ nhiều. Đông Lang nói đúng, tuy rằng quen nhau không lâu, nhưng không phải cô cũng đã điên cuồng yêu người đàn ông này sao? Tình yêu chính là không có quy luật.

Cô dựa vào lòng của Đông Lang, dần dần buồn ngủ, Đông Lang thấy thế, liền ôm cô vào giường còn đắp chăn cho cô, đứng lên mặc áo khoác, “Em ngủ đi, vết thương còn chưa khỏi.”

Tiền Hựu hỏi “Vậy còn anh? Anh muốn đi đâu?”

Đông Lang nói “Trong công ty còn có chút việc, xử lý xong anh sẽ tìm em.”

“Ừ...” Tiền Hựu hiểu chuyện gật đầu, chợt nhớ tới gì đó, “À đúng rồi! Cuối tuần này, công ty của em tổ chức đại hội thể dục thể thao đó! Anh... Anh không cần phải theo em? Không cần tham gia thi đấu, chỉ cần ở một bên ăn cơm dã ngoại là được rồi.”

“Đương nhiên là được.” Đông Lang gạt đầu, hôn lên trán của cô một cái, sau đó đóng cửa rồi đi.

Mèo con nằm trên bàn trang điểm đợi Đông Lang đi, mới thư thả thở một hơi, nhảy đến nằm bên gối trái Tiền Hựu, đúng lúc này điện thoại vang lên, Tiền Hựu cầm lên nhìn, là tin nhắn của Hạ Khiêm Nghiêu gửi cho cô, “Nó gọi là Tiểu Nhung.”

“Tiểu Nhung, tên của em thật đáng yêu.” Tiền Hựu vuốt vuốt đầu của mèo con, “Em phải nhớ kỹ, về sau không thể để cho anh ta bắt được.”

Mèo con meo meo lên một tiếng, dựa vào trong lòng của cô, trong đôi mắt to tròn lộ ra vẻ coi thường, nói lầm bầm, con sói chết tiệt kia cũng dám tranh giành người yêu cùng tộc trưởng nó sao, về sau nó gặp một lần sẽ quấy rầy một lần!

Đêm dần khuya, ánh trăng sáng treo trên bầu trời, đêm trăng tròn vừa qua khỏi, nó cũng dần dần từ trăng tròn biến thành trăng lưỡi liềm.

SAu khi rời khỏi nhà Tiền Hựu, Đông Lang lmột đường không có nói gì, trực tiếp lái xe tới đến một kho hàng bỏ hoang ở vùng ngoại ô thành thị.

Mới vừa xuống xe, trong không khí liền thấy nồng đậm mùi máu tanh, vẫn còn rất mới mẻ, Đông Lang không khỏi cau mày, từ mùi máu tươi, xen lẫn bên trong mùi máu là mùi lang tộc, dẫn tới cửa kho hàng.

Cửa kho hàng mở ra một nửa, từ bên trong lộ ra ánh đèn ố vàng, còn mơ hồ có thể nghe tiếng nhai nuốt nhồm nhòam. Đông Lang tiến lên đá một cước văng cửa ra, chỉ thấy trong kho hàng trống rỗng cũ kỹ, một người sói với chiều cao vượt qua ba 3 mét đang đưa lưng về phía anh, đang gặm thịt tươi trong tay.

Trên đất còn vứt bừa mấy túi ny lon của siêu thị, trong đó còn có một gói thịt tươi to, xem ra là người sói này còn chưa kịp ăn xong.

Nhưng bây giờ Đông Lang cũng không có nhã hứng chờ hắn ta dùng hết bữa ăn, mắt anh híp lại, chăm chú nhìn lưng của người sói này, lạnh lẽo hỏi: “Có phải là mày đã làm Tiểu Hựu bị thương không, Khăng.”

Rõ ràng người sói tên là Khăng nghe được lời của anh, cũng lại thờ ơ, càng vừa nhai vừa từ phát ra một tiếng hừ giễu cợt từ trong khoang mũi.

Nhất thời hành động này chọc giận Đông Lang, mắt anh híp lại, phóng năng lượng trên người ra, nhất thời hơi thở cường hãn bá đạo ngăn chặn người sói vạm vỡ trước mặt, bức bách hắn ta xoay người lại.

Khóe miệng còn cắn một miếng thịt, nhưng bởi vì Đông Lang áp bức, bây giờ căn bản không có cách nào nuốt xuống, hắn ta tức giận nhìn anh chăm chăm, nhổ khối thịt trong miệng ra, ánh mắt ác liệt lại hung ác nhìn anh chăm chăm, lớn lối nói: “Là tôi thì thế nào! Mày thật ngu xuẩn, ngày ngày nói muốn dung nhập xã hội loài người, quả thật làm cho người ta buồn nôn! Bọn họ có gì tốt? Một người so với một người đối trá tàn nhẫn, rõ ràng mày là thủ lĩnh cường đại nhất Lang Tộc chúng ta, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị bọn họ lừa gạt, đơn giản là một chuyện cười! Ha ha ha ha, tao chính là muốn tổn thương cô bạn gái nhỏ của mày, lần trước là tao thất thủ, sau đó tuyệt đối tao sẽ vụn gậy cổ của cô ta— ưmh.”

Vậy mà hắn ta còn chưa có nói xong, Đông Lang đã phóng năng lượng mạnh hơn, giữ chặt Khăng, hắn chỉ cảm thấy như có ngàn cân nặng đè ở trên người hắn ta, để cho hắn ta không có cách nào chống đỡ, cuối cùng chỉ có thể quỳ hai đầu gối xuống đất, cặp mắt màu tím đậm lại vẫn không phục nhìn chăm chăm vào Đông Lang.

Đông Lang đi lên phía trước, đưa tay kéo đám da lông sau gáy hắn ta, lạnh lùng nói: “Mày đã biết tao là thủ lĩnh của mày, như vậy thì nên nghe theo mệnh lệnh của tao, mà không phải giống như bây giờ gây họa khắp nơi. Khăng, trước tao vẫn dễ dàng tha thứ cho mày, là bởi vì tao còn nhớ rõ chúng ta là bạn niên thiếu, tao còn tin tưởng tâm địa mày thiện lương. Nhưng nếu như sau này, mày còn dám làm ra bất cứ tổn thương gì với Tiền Hựu hoặc là những nhân loại khác, nhất định tao sẽ không lưu tình nữa.”

Trong đáy mắt Khăng nhanh chóng xẹt qua một tia đau lòng, thở hổn hển găm hét lên: “Vậy cũng đừng lưu tình, giết tao đi! Giết chết tao rồi! Dù sao bây giờ mày là thủ lĩnh cao cao tại thượng, chỉ cần loài người làm bạn, căn bản không cần Lang Tộc nữa, vậy thì mày cứ ở chung một chỗ với đám loài người đối trá kia

đi! Mày biết rõ ràng, căn bản bọn họ không có tốt như vậy! Tao cũng từng ôm một tấm chân thành đến gần bọn họ, làm lấy lòng bọn họ, nhưng cuối cùng tao đổi lấy cái gì chứ?”

Khăng vừa nói, vừa dùng móng vuốt vỗ vỗ lồng ngực, lộ ra vết sẹo nơi đó không có cách nào khép miệng.

Nét mặt Đông Lang lộ ra mấy phần đồng tình cùng bất đắc dĩ, thu hồi năng lượng áp chế hấn ta, nói: “Tao hiểu biết rõ trước kia bọn họ đã từng tổn thương mày, nhưng tao và mày không giống nhau, tao cũng từng bị loài người tổn thương qua, nhưng mà bọn họ cũng là bởi vì e ngại năng lực của chúng ta mới có phản ứng như vậy. Trong Lang Tộc có tốt có xấu, đương nhiên loài người cũng như vậy, tao tin tưởng, đại đa số vẫn còn có người chịu kết bạn với chúng ta—”

“Nói vậy! Tất cả đều là nói vậy!” Khăng kích động nhảy từ trên mặt đất lên, nổi điên dùng móng vuốt sồi cào lên trên vách tường, gầm hét, “Tất cả bọn họ đều là người xấu! Tất cả đều vậy! Tao sẽ không tin tưởng bất kỳ loài người nào, tuyệt đối sẽ không! Tao đã từng thề, nhất định tao phải giết sạch bọn họ, nhất định phải!”

Đông Lang theo dõi hấn ta, nghiêm túc trình trọng nói: “Tao cũng từng nói qua với mày, nếu như mày muốn làm gì với loài người, vậy chỉ có giết chết thủ lĩnh tao đây mới làm được!”

“Tao một mực cố gắng, một ngày nào đó tao sẽ đánh bại mày! Đến lúc đó tao muốn làm sao thì làm, mày không thể xen vào!” Khăng hướng về phía anh gầm thét.

Đông Lang chất vấn: “Như vậy, bây giờ mày còn chưa đánh lại tao, cho nên lại muốn tổn thương người tao yêu sao? Khăng, chừng nào thì mày trở nên hèn hạ như thế? Lang Tộc ghét nhất sử dụng ám chiêu tiểu nhân, không phải ngay cả cái này mày cũng quên chứ?”

Khăng nghe được câu này, thề nhưng dần dần bình tĩnh lại. Hấn ta chậm rãi lắc đầu một cái, nói: “Không, tao không có quên.”

“Rất tốt. Như vậy về sau, xin mày đừng tổn thương Tiền Hựu hoặc bất luận bất kỳ loài người nào. Muốn khiêu chiến, liền trực tiếp nhắm về tao thôi.” Đông Lang nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Khăng hướng về phía bóng lưng của anh hô to: “Nhất định tao sẽ quang minh chính đại đánh bại mày, nhất định sẽ! Đông Lang mày cứ chờ xem!”

Đông Lang không nói gì thêm, sau khi rời đi kho hàng, nhanh chóng ngoài cửa truyền đến tiếng khởi động xe.

Khăng thở gấp ngồi dưới đất, dần dần khôi phục thành bộ dáng loài người, hấn ta vươn nhét thịt còn trong túi vào trong miệng, ăn ăn, nhưng chợt nhớ tới cái gì, đã nếm máu khoác từ một bên, móc từ trong túi tiền ra một cái dây chuyền.

Dây chuyền này chính là vào đêm trăng tròn đó, khi hấn tấn công sau lưng Tiền Hựu thì từ không cẩn thận vớ được. Lúc ấy hấn ta bận rời đi, cũng không còn chú ý tới trên tay còn treo móc nó, cho đến khi về tới đây rồi mới phát hiện.

Khăng neho mắt lại, chìa dây chuyền về phía ánh đèn quan sát chiếc dây chuyền bình thường này, lại lấy từ trong túi ra một bình nhỏ chứa chất lỏng màu xanh, lẩm bẩm nói: “Loài người đều xấu. Đừng cho là tao không được làm hại cô, thì không có biện pháp nào để cô lộ bộ mặt thật.”

24. Chương 24: Đại Hội Thể Dục Thể Thao Dành Cho Nhân Viên

Rất nhanh đã tới chủ nhật.

Ngày này thời tiết vô cùng tốt, ánh nắng ấm áp, bầu trời trong xanh, Tiền Hựu vui vẻ vừa soi gương vừa thay quần áo, cuối cùng cô chọn một bộ váy màu sáng, chuẩn bị đồ ăn đi dã ngoại xong, vừa mới thay giày ra, chuông cửa liền vang lên.

Cô nhảy nhót đi ra mở cửa, ngoài cửa Đông Lang mặc một bộ quần áo thoải mái dịu dàng nhìn cô: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ!” Tiền Hựu túm váy quay một vòng trước mặt anh: “Anh thấy đẹp không? Chiếc váy này hôm qua em mới đi mua đó!”

Đông Lang nghiêm túc gật đầu, “Rất đẹp, rất phù hợp với em.” Nói xong dè bả vai cô xuống, khiến Tiền Hựu xoay nửa vòng, quan sát cẩn thận sau lưng của cô, “Vết thương còn đau không?”

Vừa nhắc tới vết thương trên lưng, Tiền Hựu không nhịn được kích động nắm lấy cánh tay của anh nói: “Đã không còn đau nữa rồi..., anh nhìn xem, bây giờ vết sẹo cũng không nhìn ra được nữa đúng không? Quả thật là vô cùng thần kỳ, nhất định là bởi vì em tốt bụng cứu con mèo Tiểu Nhung đáng yêu này, Tiểu Nhung vì muốn đền ơn em, cho nên mới làm cho vết thương của em khỏi nhanh như vậy.”

Tiểu Nhung trong miệng của cô chính là con mèo Chinchilla màu trắng mà cô đã cứu ở công viên rừng rậm. Kể từ lúc đem nó về nhà xong, con mèo này cô cùng ngoan ngoãn, luôn cố gắng quét dọn nhà cửa cho Tiền Hựu, sau nhiều lần bị Tiền Hựu từ chối, nó cũng không kiên trì nữa. Nhưng mà mỗi ngày nó sẽ xoa bóp sau lưng cho cô, cho nên Tiền Hựu cảm thấy, vết thương sau lưng của cô nhất định là do con mèo thần kỳ này đã chữa khỏi giúp cô.

“” Người chân chính chữa vết thương cho Tiền Hựu lại có nỗi khổ không thể để lộ thân phận, Đông Lang chỉ có thể cười khổ nói: “Ừ, đó là con mèo rất trung thành.”

Ngồi chồm hổm ở trên tủ giày, Tiểu Nhung nghe thấy như vậy lập tức kêu lên một tiếng trách móc về phía anh.

Tiền Hựu vội vàng sờ sờ đầu của con mèo nói: “Ngoan nào..., anh ấy không phải người xấu, không thể hung dữ với anh ấy nha. Chúng tao phải đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại đây ..., buổi chiều mới trở về, đồ ăn của mày đã được chuẩn bị sẵn rồi ..., phải ngoan ngoãn ăn cơm biết chưa.”

Về mặt của Tiểu Nhung lập tức trở nên dịu dàng mặt, ngọt ngào kêu lên một tiếng “Meo meo” đối với Tiền Hựu, liếm liếm tay của cô, lưu luyến không rời tiền cô ra khỏi cửa.

Hai người đi xuống dưới lầu ngồi vào trong xe, Đông Lang nhìn Tiền Hựu giống như đang có điều gì đó phải suy nghĩ, liền hỏi: “Sao thế, em đang suy nghĩ cái gì vậy? Quên mang cái gì rồi à?”

“Không có. Em chỉ cảm thấy kỳ lạ, anh đã tới nhà nhiều lần như vậy, tại sao Tiểu Nhung vẫn ghét anh như vậy. Rõ ràng là nó rất thân thiện với những người khác mà.”

Đông Lang lạnh nhạt nói: “Có thể là do trời sinh anh và loài mèo đã không hợp nhau rồi.”

Tiền Hựu suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có thể là như vậy. Nhưng. Nhưng khi bọn họ vừa mới xem mất được một chút, rõ ràng dưới bãi đậu xe của Đông Lang có một đoàn mèo mà, chẳng lẽ những con mèo kia tới không phải vì thích anh mà là vì ghét anh nên mới tụ tập lại sao?

Nghĩ tới đây, Tiền Hựu không khỏi có chút khấn trương, sờ sờ mặt của Đông Lang, “Nếu như anh không thích mèo, sau này em sẽ không bắt ép anh phải thân mật với Tiểu Nhung nữa.”

Đông Lang khẽ hôn lên mu bàn tay cô một cái, sau đó cho xe chạy, “Không sao, bọn chúng cũng không thể làm gì được anh.”

Cảm giác trong giọng nói thậm chí có loại khí thế kiêu ngạo.

. Nhưng anh lộ ra vẻ mặt cao ngạo đối với con mèo nhỏ là sao chứ!

Tiền Hựu không khỏi cảm thấy buồn cười, đừng nhìn thấy thường ngày trong chuyện làm ăn Đông Lang cẩn thận tỉ mỉ như vậy, nhưng bình thường vẫn có rất nhiều chỗ ngây thơ và đáng yêu.

Hai người cười đùa vui vẻ trên đường đi tới nơi tổ chức đại hội thể dục thể thao dành cho nhân viên. Chỗ này giống như là một trung tâm tập thể hình, chẳng qua là được xây dựng ngoài trời, sân bãi xanh tươi rất mát mẻ, các thiết bị phục vụ cho việc vận động cũng được trang bị rất đầy đủ.

Tiền Hựu và Đông Lang vừa mới nắm tay nhau đi xuống khỏi xe, đã bị mấy đồng nghiệp vây quanh ân cần hỏi cô: “Tiểu Hựu, thân thể của cậu không sao chứ?”

“Đúng đó, nghe Hạ Khiêm Nghiêu nói cậu bị bệnh?”

Tiền Hựu vội vàng trả lời: “Đúng vậy, nhưng mà không sao nữa rồi ..., cảm ơn mọi người. Mình có mang theo đồ ăn vặt, mọi người nếm thử một chút đi.”

Cô mới vừa nói xong, Đông Lang ở bên cạnh cũng rất tự giác lấy túi đồ ăn vặt ra, chia cho từng đồng nghiệp một.

Những người khác tự nhiên đưa ánh mắt tập trung lên người đàn ông đẹp trai tuổi trẻ tài cao này, “Cảm ơn, cảm ơn. Oa, Tiểu Hựu, bạn trai của cậu rất đẹp trai đó nha.”

Nhìn ánh mắt hâm mộ của mọi người, Tiền Hựu cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào, không khỏi tựa đầu vào vai Đông Lang, “Hắc hắc, đúng không, đúng không, mình cũng cảm thấy anh ấy vô cùng đẹp trai.”

Đồng nghiệp không khỏi phì cười, “Cậu đó, đã yêu đương rồi làm sao mà vẫn hoa si như vậy.”

Tiền Hựu le lưỡi với bọn họ, “Chúng ta đi qua kia ăn cơm dã ngoại đây..., mọi người so tài phải cố gắng lên nhá!”

Mọi người lại nói chuyện một lát sau đó tản ra, Tiền Hựu tìm một bãi đất trống dưới bóng cây, sau đó ngồi trên chiếu cùng với Đông Lang, đại hội thể dục thể thao của nhân viên lập tức sẽ được bắt đầu, xung quanh có rất nhiều người mang theo người thân tham gia náo nhiệt, còn có những đồng nghiệp mang theo con cái, những đứa trẻ đáng yêu vui đùa chạy tới chạy lui, không khí rất vui vẻ.

Đông Lang thấy bạn gái mình vẫn nhìn chằm chằm vào những người bạn nhỏ, liền hỏi: “Em rất thích trẻ con à?”

“Đúng vậy, rất thích.” Tiền Hựu gật đầu một cái, nghiêm túc nhìn vẻ mặt của Đông Lang, “Bộ dạng khi còn nhỏ của anh chắc cũng rất đáng yêu, vô cùng đáng yêu có phải không?”

Đông Lang ngẩn người, khi anh còn bé? Khi bọn họ không biết thân phận của mình, những người hàng xóm hình như cũng rất thích anh, nhưng sau khi chuyện anh là người sói bị lộ ra, bọn họ thấy anh thì không dám lại gần nữa.

Có lẽ là bởi vì suy nghĩ tới những ký ức u ám kia, nét mặt của Đông Lang có chút suy sụp, Tiền Hựu giật mình, nhẹ nhàng nhéo nhéo tay anh nói: “Em nói gì sai à? Thật sự xin lỗi. Em chỉ là cảm thấy, nếu như chúng ta sinh một đứa bé, khi lớn lên giống anh, như vậy thì tốt quá.”

Đông Lang vội vàng lắc đầu một cái, nói cho cô biết mình không có việc gì, nhưng lại rất nhanh bắt được trọng điểm trong lời nói của cô, “Em. Vừa mới nói gì? Đứa bé. của chúng ta?”

Tiền Hựu dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng lên, vùi mặt vào trong đồng hồ ăn vặt nhất định không chịu ngẩng đầu lên, “Oa oa, em không có nói cái gì hết! Anh nghe lầm rồi! Em mới không nghĩ tới chuyện kết hôn sinh con với anh! Anh không cần phải quá tự luyến như vậy!” .

Đông Lang cười khẽ một tiếng, ôm cô vào trong ngực, “Được, được, em chưa từng nghĩ đến, đều là do anh suy nghĩ, có được chưa?”

Tiền Hựu nằm ở trong ngực của anh, lộ ra hai mắt nhìn anh: “Thật sao? Anh. Anh đã từng nghĩ tới chuyện kết hôn sinh con sao?”

Đông Lang gật đầu một cái, vẻ mặt rất dịu dàng, rất thản nhiên, “Đúng vậy. Nghĩ tới rất nhiều lần, anh rất muốn có một gia đình hạnh phúc và ấm áp, cùng một cô gái anh yêu sinh một đứa nhỏ đáng yêu, sau đó mọi người ở cùng với nhau, khiến cho đứa bé lớn lên không cần phải lo nghĩ gì. Nhưng mà trước kia, anh vẫn chưa gặp được cô gái mà anh yêu, mãi đến khi anh.”

Tiền Hựu không khỏi ngừng thở, khẩn trương nhìn anh. Cho đến khi anh như thế nào? Cho đến khi anh gặp mình sao? Ông trời ơi, không phải là anh muốn cầu hôn mình ngay bây giờ chứ?

Nhưng mà Đông Lang còn chưa tới kịp nói ra câu nói kế tiếp, trên đỉnh đầu của hai người đã hiện ra một khuôn mặt đen sì: “Các người đừng có dính chặt lấy nhau ở nơi đông người như vậy có được không? Chưa nghe câu nói ‘tú ân ái, được chia mau’ (ý là ân ái cho nhiều vào rồi được mấy bữa lại chia tay) bao giờ sao?”

Tiền Hựu nghiêng đầu nhìn, phát hiện ra người đứng trước mặt chính là Hạ Khiêm Nghiêu, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy khỏi ngực của Đông Lang, bĩu môi không vui, người này tại sao phải chọn đúng lúc này để chen ngang vào bọn họ chứ! Hơn nữa tại sao anh ta lại rửa bọn họ như vậy chứ! Thật đáng ghét!

Sắc mặt của Đông Lang cũng không khá hơn, hờ hững nhìn Hạ Khiêm Nghiêu hỏi: “Hạ tiên sinh có chuyện gì không?”

Hạ Khiêm Nghiêu cao ngạo hất cằm lên nói: “Đến tìm đồng nghiệp trong công ty để tâm sự, thế nào, anh có ý kiến gì không?”

Nói xong, liền cúi đầu ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh hai người, sau đó cầm lấy túi đồ ăn vặt của Tiền Hựu định ăn. Tiền Hựu vẫn còn tức giận anh ta, lập tức cướp đồ ăn lại: “Không cho anh ăn! Đồ trứng thối!” Tao do leé quíy dđ ono.

“Cô ——” Hạ Khiêm Nghiêu bị chọc giận tức gần chết, “Bình thường tôi đối xử với cô tốt như vậy, bây giờ tại sao cô lại tính toán với tôi một túi đồ ăn vặt vậy? Cái người này đúng là người phụ nữ hẹp hòi!”

“Không cho anh ăn là không cho anh ăn! Ai bảo anh rửa chúng tôi chia tay!” Tiền Hựu trừng mắt liếc anh ta một cái, rồi quay đầu sang một bên không thèm để ý đến anh ta.

“Không ăn thì không ăn, cô cho là đồ ăn vặt của cô quý hiếm lắm à!” Hạ Khiêm Nghiêu thở phà phò đứng lên, cũng không quay đầu lại đi thẳng luôn.

Trải qua cuộc náo loạn như vậy, Tiền Hựu và Đông Lang nào còn tâm trạng thảo luận vấn đề kết hôn sinh con nữa. Cô than thở trong lòng, thôi vậy, có lẽ hôm nay không phải thời cơ tốt, cô cũng không nên quá sốt ruột, dù sao bọn họ mới quen biết nhau có hai tháng, kết hôn nhanh như vậy, e là sẽ doạ cho ba mẹ sợ mất.

Hơn nữa, mới vừa rồi Đông Lang cũng không nói là sẽ cưới mình! Tiền Hựu cảm thấy cô không nên tự mình đa tình như vậy, đúng lúc này đại hội thể thao bắt đầu, cô liền bị phân tán sự chú ý, bắt đầu quan sát các đồng nghiệp tranh tài.

Thật ra thì từ nhỏ đến lớn cô đều là trạch nữ, đối với những hoạt động kia không có chút hứng thú, nhưng mà phần thưởng của đại hội thể dục thể thao lại hấp dẫn sự chú ý của cô. Phần thưởng giải nhì của mỗi hạng mục là một búp bê vô cùng đáng yêu! Mặc dù không bằng phần thưởng giải nhất là sản phẩm điện tử đắt tiền kia, nhưng nếu để cho Tiền Hựu chọn, cô nhất định sẽ chọn búp bê!

Nghĩ tới đây cô không khỏi có chút hối hận, nếu như mình ghi danh dự thi thì tốt rồi. À, không đúng, cho dù có ghi anh, từ nhỏ cô đã không hứng thú với thể dục thì khẳng định cũng không thể nào lấy được phần thưởng hu hu.

“Sao thế?” Phát hiện tâm trạng Tiền Hựu trở nên xuống thấp, Đông Lang vội vàng ân cần hỏi, “Có phải vì những lời nói của Hạ Khiêm Nghiêu nên cảm thấy không vui không?”

Tiền Hựu lắc đầu một cái, “Chẳng qua là em rất thích cái phần thưởng đó.”

“Cái con búp bê đó sao?” Đông Lang hỏi.

Tiền Hựu trả lời một tiếng: “Được rồi, không sao, em chỉ nhìn một chút là được rồi—— ồ, anh đi đâu vậy?”

Đông Lang đã đứng lên, quay đầu mỉm cười với cô, “Anh đi hỏi quản lý của em một chút, có thể ghi danh dự thi hay không, anh giúp em giành phần thưởng đó.”

“À? Người thân của nhân viên không thể dự thi.” Tiền Hựu vội vàng kéo anh lại, “Không sao đâu..., em nhìn một chút là được rồi, nhà em đã có rất nhiều búp bê rồi.”

“Anh biết.” Đông Lang sờ sờ đầu của cô, vẻ mặt cực kỳ dịu dàng, “Nhưng em thích. Tiểu Hựu, chỉ cần là đồ em thích, anh nhất định sẽ lấy về cho em.”

Tiền Hựu cảm động đến đỏ mắt lên, không nhìn được dùng sức ôm lấy anh, “Có anh là được rồi, anh chính là thứ em thích nhất.”

Cô gái mình thích mềm nhũn tựa vào ngực của mình, khiến cho Đông Lang có một loại cảm giác thoải mái về ý thức trách nhiệm trước nay chưa từng có, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Ừ, anh cũng thích em nhất.”

Hai người đang ngọt ngào tựa sát vào nhau, Hạ Khiêm Nghiêu tham gia so tài giành hạng nhất xong đen mặt đi lại chỗ bọn họ. Đông Lang cảnh giác nheo mắt ghét bỏ nhìn anh ta, nhưng vẫn không thể khiến Hạ Khiêm Nghiêu lui về phía sau.

Anh ta đáp trả lại Đông Lang bằng ánh mắt lạnh lẽo, sau đó nói với Tiền Hựu: “Đã nói là đừng quá ân ái, cô nghe tai trái lại ra tai phải à?”

Tiền Hựu buông Đông Lang ra, tức giận trừng mắt nhìn anh ta, “Có quan hệ gì tới anh à..., tránh ra tránh ra, tôi không muốn nói chuyện với anh!”

“Cô ——” Hạ Khiêm Nghiêu mở miệng trách móc, cố gắng nhìn mới bình tĩnh lại được, anh ta rút phần thưởng giải nhất vừa mới giành được ở sau lưng ra, ném vào lòng của Tiền Hựu, “Nhìn thấy cô vẫn nhìn nó chằm chằm, cho cô đó. Thật là, chỉ là cái ổ cứng máy vi tính thôi, có cần phải thích như vậy không?”

Tiền Hựu sững sốt một chút, sau đó lập tức đem phần thưởng trả lại cho anh ta, “Ai, ai nói là tôi thích cái này! Mà cho dù có thích cũng không liên quan tới anh! Đông Lang, chúng ta đi, không nên nói chuyện với tên ngu ngốc này!”

“Được.” Đông Lang rất là vui vẻ gật đầu một cái, nắm tay Tiền Hựu đi ra chỗ xa xa dạo bộ.

Còn lại mình Hạ Khiêm Nghiêu đứng yên với suy nghĩ ngổn ngang, anh ta muốn đưa móng vuốt ra cào tường rồi, thì ra cô không muốn phần thưởng này à? Vậy mà anh ta lại không để ý mặt mũi, ở trước mặt nhiều người trong công ty tham gia thi đấu vì cái gì vậy chứ!

25. Chương 25: Bí Mật Là Cái Gì?

Sau khi chấm dứt các hạng mục của đại hội thể thao, mọi người liền trải chiếu ngồi ở trên cỏ, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Tiền Hựu dựa vào lòng của Đông Lang, hai tay Đông Lang vòng qua ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt máy vi tính trước hai người, đeo tai nghe xem kịch ở dưới bóng cây.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi nghỉ ngơi cách chỗ bọn họ không xa, đó là một quán cà phê ngoài trời, trang trí vô cùng tao nhã xa hoa, mấy người ở công ty vẫn dùng vẻ mặt lấy lòng vây quanh anh ta như thường, nói ra rất nhiều lời khen, thế nhưng anh ta không có nghe được chữ nào, mắt vẫn chỉ nhìn chỗ ngồi của Tiền Hựu.

Chỉ thấy hai người họ tươi cười dựa vào nhau, thỉnh thoảng Đông Lang lại cúi đầu, dùng cằm cọ cọ mặt của Tiền Hựu, dùng tay giúp chỉnh lại mái tóc bị gió thổi bay toán loạn của cô.

Hạ Khiêm Nghiêu càng nhìn càng tức giận.

“Phanh.” Anh liền bóp nát ly cà phê trong tay.

Một người nhân viên công ty ngồi đối diện anh thấy thế, vội vàng thấp giọng nhắc nhở, “Tộc trưởng, ngài phải khống chế lực đạo lại, ở đây không giống như ở phòng họp, xung quanh có rất nhiều người nhìn.”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc nhìn bàn tay dính đầy cà phê của mình, người phục vụ lập tức tiến lên đưa cho anh một chiếc khăn, vì trút hết cảm giận mà anh cố dùng sức lau đi cà phê dính trên tay, sau đó đứng lên, “Mấy người cứ nói chuyện, tôi còn có chút việc.”

Mấy người trong công ty lập tức gật đầu, lúc Hạ Khiêm Nghiêu rời đi, mọi người không hện mà cùng thở phào một cái.

Đồng nghiệp Giáp lấy khăn ra lau mồ hôi, thấp giọng hỏi những người khác, “Tộc trưởng làm sao vậy, gần đây rất hay tức giận, mà mỗi lần ra tay xả giận đều dùng lực rất mạnh, tôi cũng chỉ có thể yên lặng thở phào sau mỗi lần như vậy.”

Đồng nghiệp Ất chỉ vào cây cổ thụ cách đó không xa, “Không phải là bởi vì cô gái kia sao, ai, tộc trưởng cũng thật là, rõ ràng là thích cô gái kia rất lâu rồi, ở gần nhau, vì sao không sớm ra tay? Lại để cho một con sói đoạt lấy cơ hội.”

Về mặt đồng nghiệp Bính bất đắc dĩ, “Tính tình của tộc trưởng không phải là mấy người không biết, tộc trưởng cho rằng người đang thể hiện sự yêu thương với cô gái kia, thế nhưng đối với người bình thường thì người đang tìm đồ trút giận...”

“Ai...” Mọi người cùng nhau thở dài, vì chuyện tộc trưởng nhà mình yêu mà lo lắng không yên.

Mà Hạ Khiêm Nghiêu đã chạy tới chỗ của Tiền Hựu và Đông Lang, anh đi qua ngồi bên cạnh hai người họ, hí hóp mắt nhìn bọn họ, “Hai người đang xem phim gì?”

Tiền Hựu còn đang rất giận anh ta, bởi vậy nên không thèm để ý đến, dĩ nhiên là Đông Lang vui vẻ khi thấy bạn gái mình không để ý đến người này, vì vậy, hai người cùng coi Hạ Khiêm Nghiêu trở thành không khí.

“...” Lúc này Hạ Khiêm Nghiêu cũng không có nổi giận, anh ta thay đổi chiến lược, lấy từ trong túi ra vài quả bóng gôn mới mua, cố ý để ở trước mắt Đông Lang.

Lúc đầu thì Đông Lang cũng không để ý lắm, vậy mà Hạ Khiêm Nghiêu lại lần lượt ném từng quả bóng ra xa, sự chú ý của anh không khỏi bị quả cầu hấp dẫn.

Phải biết rằng, khoa học đã nói chó là động vật dễ tìm về bản năng nhất, tại vì chúng có thói quen sẽ chạy theo thứ gì đó sau đó đem chúng trở về. Mà Đông Lang lại là người sói, liền cảm thấy bất hạnh với điểm này của mình. Chẳng qu không phải anh thích chơi đùa mới tìm đồ vật, mà bởi vì khi còn nhỏ anh và những người bạn đã cùng nhau sống ở trong rừng, bình thường khi săn thú, bắt được mồi sẽ đem về cùng chiu sẻ với đồng bạn, dần dà tạo thành thói quen này.

Mà bây giờ, Hạ Khiêm Nghiêu lại cố ý ném bóng ra xa, mà không có đi nhặt, lại nhìn Đông Lang, dùng ánh mắt khiêu khích anh, giống như đang nói với anh “Anh không nhặt thì ai đi nhặt?”

Khi thấy mấy quả bóng bị ném càng xa, Đông Lang vốn cho rằng anh có thể nhịn được, nhưng khi thấy một quả bóng bị ném đi rất xa, anh chợt muốn xông lên.

Tiền Hựu bỗng nhiên bị anh đẩy ra, càng hoảng sợ hỏi, “Làm sao vậy?”

Đông Lang cố gắng kiềm chế thói quen đi nhặt đồ, lạnh lùng trừng mắt với Hạ Khiêm Nghiêu, sau đó cúi đầu xoa đầu Tiền Hựu, trong giọng nói có chút áy náy, “Không có gì, đồ ăn vặt hết rồi, anh muốn đi mua cho em.”

“Được.” Tiền Hựu không có nghi ngờ anh, sau khi dặn dò anh mua thứ gì, lại tiếp tục cúi đầu xem kịch.

Khi thấy Đông Lang đã đi xa, Hạ Khiêm Nghiêu đã đoán đúng, hừ! Anh ta không tin là anh không trị nổi con sói đó! Cái gì mà đi mua đồ ăn vặt, chắc chắn là nhịn không được muốn đi nhặt bóng thì có, ha ha ha!

Nhưng mà anh ta không có đắc ý được lâu, chỉ hơn mười phút sau, khi Đông Lang trở về, anh không chỉ mua đồ ăn vặt, còn lượm thêm một cành cây trên mặt đất trở về, một mặt của cành cây còn có buộc một nhánh cỏ đuôi chó.

Hạ Khiêm Nghiêu “... ..”

Con sói chết tiệt! Sao lại ác như vậy! Lại có thể là loại thực vật này! Ai cũng biết đây là nhược điểm của loài mèo! Bây giờ Hạ Khiêm Nghiêu thật muốn dùng móng vuốt để cào chết anh mà!

“A, anh dùng cành cây buộc cỏ đuôi chó để làm gì?” Tiền Hựu tò mò hỏi.

Đông Lang thâm trầm cười, “Nghe nói dùng loại thực vật này chơi đùa với mèo vô cùng công hiệu!” Vừa nói xong, liền bắt đầu rung rung nhánh cây buộc cỏ đuôi chó.

Tiền Hựu nhúc nhích, “Đúng là rất công hiệu, nhưng mà ở đây không có mèo ——”

Cô còn chưa nói hết, Hạ Khiêm Nghiêu = đột nhiên kêu “Ngao” một tiếng, sau đó liền nhào đến nhánh cây cỏ đuôi chó, miệng còn hô to, “Đưa cho tôi!”

Nhưng làm sao Đông Lang có thể để cho anh ta đoạt cỏ đuôi chó đi dễ dàng như vậy? Căn bản là anh không cần di chuyển, chỉ cần thay đổi tay, liền khiến Hạ Khiêm Nghiêu chuyển động lộn xộn xung quanh mình.

Khi thấy Hạ Khiêm Nghiêu chỉ để ý đến cỏ đuôi chó kia, rất nhanh đã không có hình tượng mà lăn lộn trên mặt đất, Tiền Hựu nhìn chăm chăm nói, “Hạ Khiêm Nghiêu bị làm sao vậy? Đông Lang, anh ta bị sao vậy, anh anh anh... trước tiên dừng lại đã!”

Đương nhiên phải nghe bạn gái, Đông Lang dừng động tác, Hạ Khiêm Nghiêu liền giật lấy cỏ đuôi chó, giống như lấy được cái gì đó trân bảo mà giấu vào trong lòng, cũng giống như nếu ai dám cướp của anh ta thì anh ta sẽ liều mạng.

Tiền Hựu nhìn vào bộ dáng đầu tóc rối bời của anh ta, không khỏi có chút thông cảm nói, “Hạ Khiêm Nghiêu, anh không sao chứ? Vừa rồi anh bị làm sao vậy?”

Hạ Khiêm Nghiêu thở dốc một chút, lý trí dần dần trở về, trong mắt Tiền Hựu là bộ dạng lồi thoi xốc xếch của anh ta, liền khiến anh ta cảm thấy xấu hổ và tức giận! Tên Đông Lang chết tiệt, Lại ó thể khiến anh ta mất mặt trước mặt người mình thích!

“Anh! Đông Lang, bây giờ tôi mới biết, anh rất là đê tiện!” Hạ Khiêm Nghiêu chỉ vào mặt của Đông Lang chửi ầm lên.

Về mặt của Đông Lang bình tĩnh, nhú mi nhìn anh ta, “Hạ tiên sinh, tôi không hiểu anh đang nói cái gì, tôi đê tiện chỗ nào? Tôi chỉ là cầm một nhánh cỏ đuôi chó, muốn cho Tiền Hựu chơi đùa với mèo, anh cũng không phải là mèo, tại sao lại kích động như vậy?”

“Tôi ——” Hạ Nghiêm Nghiêu bị nói đến nghẹn lời, Tiền Hựu lo lắng nhìn anh ta, xung quanh cũng có nhiều người tò mò nhìn anh ta, mặt của anh ta liền đỏ bừng như quả cà chua, ngày hôm nay thật sự là quá mất mặt, thân là Tộc trưởng của tộc mèo thì dĩ nhiên anh phải nhịn được sức hấp dẫn của cỏ đuôi chó! Anh ta nào còn mặt mũi ở đây? Liền vội vàng ôm cỏ đuôi chó chạy trốn chết.

“Ai, anh không sao chứ?” Tiền Hựu có chút lo lắng, đuổi theo bóng lưng của anh ta hỏi. Đông Lang đứng bên cạnh an ủi, “Anh ta không có chuyện gì, em đừng lo lắng, lại ăn đi.”

Tiền Hựu nhìn chăm chăm bóng lưng của Hạ Khiêm Nghiêu một chút, phát hiện hình như là anh ta không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm, lấy đồ ăn Đông Lang mới mua về ra, sau đó cô lại nhìn túi ny lon ở dưới hỏi, “Đây không phải là mấy quả bóng mà Hạ Khiêm Nghiêu mới ném đi sao? Đông Lang, làm sao anh có thể nhặt về hết vậy?”

Đông Lang “...”

.

Sau cả ngày đi chơi vui vẻ, Đông Lang liền đưa Tiền Hựu về nhà.

Anh vẫn theo thói quen đi vào trong, không thèm để ý đến con mèo đang nhe răng bên cạnh, từ phòng bếp đi ra còn cầm thêm một túi rác, bỏ rác ở trên bàn và ở trên ghế sa lon vào túi, lại giúp Tiền Hựu quét nhà.

Tiền Hựu nhìn bóng lưng bận rộn của anh, vô cùng ngưỡng mộ xông đến, ôm lấy bờ hông gầy gò của anh từ phía sau, giọng nói nửa làm nũng nửa thấp thỏm, “Xin lỗi anh, em đặc biệt rất làm biếng, rất không muốn dọn... Anh sẽ không có cảm thấy em rất lười thôi chứ?”

Đông Lang nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn trán của cô, “Không, về sau nếu em không muốn dọn, anh sẽ là người giúp em.”

Giọng nói rất tình nguyện.

Lòng của Tiền Hựu quả thực là ngọt đến chết, cô liền nhón chân hôn lên má của anh một cái, “Em đi làm đồ ăn cho anh được không? Gần đây em rất chăm chỉ học nấu ăn đó!”

Đông Lang quay người lại, sờ sờ mặt của cô, “Không cần, em biết mà, sức ăn của anh rất lớn, nếu như em làm sẽ rất vất vả đó.”

Tiền Hựu sửng sốt một chút, điều này cũng đúng! Nếu như sau này bọn họ kết hôn, mỗi ngày cô sẽ chỉ nấu cơm cho anh? Cô cũng không có ngại vì người mình yêu mà làm cơm, nhưng cô tốt xấu gì cũng phải đi làm, còn phải có cuộc sống của mình nữa...

Giống như là nhìn thấy sự lo lắng của Tiền Hựu, khóe môi của Đông Lang bất giác cười, nhẹ nhàng nhéo mặt của cô một cái, “Em quên sao, nhà anh có người làm nấu cơm.”

Tiền Hựu dừng một chút, mắt bỗng nhiên sáng lên, “Đúng rồi! Em làm sao lại quên mất việc này! Ha ha ha, quá tốt rồi, như vậy sau khi kết hôn thì chúng ta cũng không sợ anh ăn không no đi.”

Nói xong thì cô liền đỏ mặt, trời ạ, vì sao cô lại có thể đem chuyện kết hôn ra mà nói to như thế! Như vậy thì không phải là mình có vẻ rất gấp gáp sao?

Vì vậy cô cúi thấp đầu, không dám nhìn đến ánh mắt của Đông Lang, thế nhưng thời gian cứ như vậy trôi qua, vậy mà Đông Lang vẫn không có lên tiếng.

Lo lắng nho nhỏ trong lòng của Tiền Hựu, cũng dần to lớn hơn.

Cô ngẩng đầu nhìn Đông Lang, phát hiện ra vẻ mặt của anh ngưng trọng cau mày, lòng không khỏi nhảy “lộp bộp”, xong rồi, mình nói sai gì sao? Chẳng lẽ bọn họ đã ở bên nhau lâu như vậy, Đông Lang vẫn còn suy nghĩ về chuyện kết hôn sao? Coi như là tự do yêu thương, nhưng bọn họ là yêu nhau thật! Hơn nữa... Hơn nữa Đông Lang cũng đã từng nói muốn sống cùng cô mà, bây giờ tại sao...

Bây giờ trong đầu của Tiền Hựu xuất hiện một đống suy nghĩ, hốt hoảng vì cũng chẳng biết nói như thế nào cho phải, vì căng thẳng mà cũng bắt đầu nói năng lộn xộn, “Em em em... Em chỉ là tùy tiện nói thôi... Tuy rằng chúng ta yêu nhau, nhưng cũng không nhất thiết phải kết hôn... Nhưng em thật sự rất yêu anh, lẽ nào đến bây giờ anh vẫn chưa muốn —— a a a mình đang nói cái gì vậy...”

Đông Lang giống như phục hồi tinh thần, anh nhìn bộ dáng lo sợ của Tiền Hựu, vội vàng hôn nhẹ trán của cô, “Xin lỗi, lần trước cũng đã nói, đương nhiên anh cũng muốn kết hôn. Nhưng anh còn có một việc rất quan trọng vẫn chưa có nói cho em biết, nếu em có thể tiếp nhận chuyện này, anh liền cầu hôn em, bởi vì anh sợ sẽ làm tổn thương em.”

Tiền Hựu nóng nảy hỏi, “Là chuyện gì? Bây giờ anh nói cho em biết đi!”

Bây giờ đến phiên Đông Lang hoảng sợ, “Anh... Anh tạm thời còn không biết nên nói như thế nào, em có thể cho... anh thêm chút thời gian được không?”

Mặc dù trong lòng rất thất vọng, nhưng đối mặt với người đàn ông mình yêu, cuối cùng thì Tiền Hựu vẫn gạt đầu một cái, “Được, em không ép anh. Trước đây anh cũng đã nói, anh có một bí mật muốn nói cho em biết, bí mật này có phải là chuyện quan trọng mà anh muốn nói không?”

Đông Lang gạt đầu, vẻ mặt có chút xấu hổ, “Đúng, xin lỗi, anh không phải là cố ý giấu em.”

Tiền Hựu lắc đầu, “Anh không cần phải xin lỗi, ai cũng có bí mật của mình... Em hiểu.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng không thể tránh khỏi cảm giác khó chịu! Quả nhiên là mình không có vận khí tốt như vậy! Người đàn ông tốt như vậy thì làm sao có thể tình nguyện ở cạnh cô, mình bình thường như vậy, nhất định là anh vẫn có chút ghét bỏ...

Đi chơi vui vẻ cả ngày, căn bản không có tổn chút sức lực nào, nhưng vì mấy câu nói mà mất hết cả sức rồi.

Tâm tình của Tiền Hựu lập tức trầm xuống khi Đông Lang vừa đi, mệt mỏi dựa vào cửa.

Tiểu Nhung đi tới liếm tay an ủi cô, Tiền Hựu liền ôm nó vào lòng, da của nó mềm mại giống như dành cho tâm hồn trống rỗng như cô ôm.

Cô chưa xốt cúi đầu hỏi hỏi mào, “Mày nói xem, rốt cuộc thì anh ấy có bí mật gì, quan trọng đến mức không thể nói cho tao biết chứ?”

Tiểu Nhung bỗng nhiên bối rối, nhảy ra khỏi lòng của Tiền Hựu, meo meo kêu loạn, Tiền Hựu đương nhiên là nghe không hiểu, hỏi “Em nghĩ anh ấy có nói cho chị biết không?”

Dĩ nhiên Tiểu Nhung gật đầu, sau đó kịch liệt kêu lên, Tiền Hựu còn đang mơ màng, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Cô tưởng là Đông Lang trở lại, liền xoay người mở cửa, nhưng mà ở cửa không có một bóng cười, Tiền Hựu ngăn người, bỗng nhiên cảm giác được có một vật mềm mại đụng vào chân cô.

Cô run lên, vừa cúi đầu nhìn, liền phát hiện một con vật toàn thân đều đen, còn có chút màu bạc, đang dùng đôi mắt màu tím đậm tội nghiệp nhìn cô.

26. Chương 26: Con Chó Lang Thang

“Oa ——” Nhất thời Tiền Hựu bị con chó này cọ cọ vào, vừa định cúi người sờ sờ vào nó, Tiểu Nhung đứng bên cạnh giống như nhìn thấy quỷ, cổ họng gào lên một tiếng hoảng sợ: “Meo meo meo meo...”

Tiền Hựu bị tiếng kêu của Tiểu Nhung làm cho hoảng sợ, cô thấy lông trên người của nó dựng đứng lên, đôi mắt màu xanh lục nhìn thẳng về phía trước, lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, không ngừng lên tiếng cảnh cáo với con chó có bộ lông màu đen kia.

Tiền Hựu ngăn người, nhớ lại hình như mèo và chó không hợp với nhau lắm, đoán chừng là Tiểu Nhung vô cùng không ưa con chó này rồi. Cô vội vàng sờ sờ đầu của nó, ôm lấy nó đặt lên ghế sa lon, “Đừng sợ đừng sợ, có tao bảo vệ mày rồi. Con chó này chắc là bị lạc chủ rồi, tao đi ra ngoài tìm người chủ của nó, sẽ trở lại nhanh thôi, được chứ?”

Tiểu Nhung cũng không để cho cô đi, dùng hai chân trước ôm lấy cánh tay của Tiền Hựu, và không ngừng lắc đầu với cô, mắt long lanh giống như một giây sau sẽ khóc oà lên.

Tiền Hựu nhìn nó một chút, rồi lại quay đầu nhìn con chó đang đứng ở cửa kia một chút. Cô luôn luôn rất thích động vật nhỏ, nên nhất thời không biết phải lựa chọn ra sao, lúc đang do dự, con chó đứng ở cửa chợt kêu lên một tiếng nức nở nghẹn ngào: “Gâu gâu, ư ừ...”

Tiền Hựu vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện con chó kia đang ngã dưới đất.

Nhất thời cô không còn quan tâm tới chuyện gì khác, đem Tiểu Nhung thả lại trong ổ, chạy đến cửa đi kiểm tra xem con chó bị làm sao, thì thấy nó không ngừng thở hổn hển, cố gắng mở đôi mắt có màu tím đậm, tội nghiệp nhìn Tiền Hựu với vẻ nghẹn ngào nức nở.

Tiền Hựu nhìn chằm chằm vào cơ thể gầy trơ xương của nó một chút, chợt hiểu ra: “Có phải mày đang rất đói bụng không!”

Cô vội vàng chạy vào lấy chút thức ăn cho con chó tham ăn, bưng tới để trước mặt nó, quả nhiên con chó màu đen này lập tức vùi đầu vào chiếc đĩa ăn ngấu nghiến.

Tiểu Nhung vẫn cảnh giác nhìn nó chằm chằm, nếu như không phải do nữ chủ nhân không cho phép, nó Nó đã sớm xông lên đánh cho con chó sói này tã tời rồi! Nó rất muốn nói cho nữ chủ nhân biết con chó sói này nguy trang thành con chó để lừa cô! Nhưng nó tu luyện không tới nơi tới chốn, vẫn chưa nói được ngôn ngữ của loài người, vì vậy chỉ có thể trơ mắt lên nhìn thôi.

Tiền Hựu thấy con chó ăn rất ngon lành, chắc là không bị gì nữa rồi, bấy giờ mới ghé đầu ra bên ngoài hành lang nhìn một chút, kỳ lạ thật, bốn phía đều không có người mà! Cô đang ở tầng thứ mười mấy đó, cho dù có người vứt bỏ con chó này đi chẳng nữa, cũng sẽ không có ý vứt bỏ ở đây chứ? Chẳng lẽ con chó này không chịu được đói, nên tự mình đi vào thang máy đi lên mười mấy tầng, tìm người cho nó ăn hay sao?

Nếu đúng là như vậy, thì nó cũng quá thông minh rồi đó?

Cô để ý tới lông của nó cũng không được mượt, trên cổ cũng không có vòng cổ, nói không chừng là chó lang thang bên ngoài.

Đợi nó ăn xong rồi, cô liền vuốt đầu của nó hỏi: “Ăn no chưa?”

Ai ngờ vừa mới dứt lời, con chó liền “vèo” một cái, phi vào gầm ghế sa lon trong phòng khách, rồi nhìn về phía cô kêu lên một tiếng rất tội nghiệp.

“Ấy, mày bị làm sao vậy?” Tiền Hựu bị dọa sợ, vội vàng chạy theo nó, cúi đầu xuống ghế sa lon nhìn nó, cố gắng kéo nó từ gầm ghế sa lon ra ngoài, nhưng con chó lại càng sợ hãi càng tránh ra phía sau, dần dần Tiền Hựu cũng hiểu ra, đây là một con chó hoang, không phải là nó sợ Tiền Hựu ghét bỏ nó, muốn đem nó ném ra ngoài chứ?

Cô không khỏi cảm thấy đau lòng, sau đó lại mềm lòng, nhìn con chó không muốn đi ra ngoài, nên nói: “Được rồi, tao sẽ không làm tổn thương mày, không đem mày bỏ đi, mày hãy nghỉ ngơi thật tốt, tao sẽ đi, để cho mày lại ăn đồ ăn tiếp.” Nói xong cô liền lấy thức ăn lại đặt ở bên cạnh ghế sa lon, như vậy thì lát nữa nếu con chó có đói thì lại có đồ ăn mà ăn tiếp.

“Gâu gâu...ư ừ.” Con chó màu đen thấy cô làm như vậy, nên đã kêu lên một tiếng để làm nũng với cô.

Quả nhiên con chó này rất có linh tính nha, cũng giống y như Tiểu Nhung vậy, có thể nghe và hiểu được tiếng nói của loài người!

Tiền Hựu thấy nó thông minh như vậy thì bấy giờ mới yên tâm hơn một chút. Nhưng mà ngay cả khi thấy như vậy, cô cũng không yên lòng đi vào phòng ngủ để ngủ, cho nên cô ôm chăn gối ra phòng khách ngủ, lỡ như khuya con chó có xảy ra chuyện gì thì cô có thể nghe thấy ngay.

Tiểu Nhung vẫn duy trì trạng thái cảnh giác như trước, Tiền Hựu qua an ủi nó mấy câu, nhưng hình như Tiểu Nhung vẫn muốn Tiền Hựu đem bỏ con chó lang thang kia đi. Tiền Hựu đành phải an ủi nó: “Nó rất đáng thương, lại gầy yếu như vậy, nhất định là do rất nhiều ngày rồi chưa từng được ăn cơm no. Hôm nay chúng ta sẽ để cho nó ở chỗ này một đêm được không?”

Tiểu Nhung không còn cách nào khác, cuối cùng cũng đành phải thỏa hiệp, nhưng mà nó lại đi theo sát Tiền Hựu, nói gì cũng không chịu đứng cách cô quá xa.

Tiền Hựu cười sờ sờ đầu nó, rồi đem con mèo đặt trong ổ nhỏ ở trên sofa, sau đó mới chơi với con chó lang thang, sau đó lại nghịch điện thoại di động một lát, cuối cùng liền tựa trên ghế sa lon ngủ thiếp đi.

Đợi sau khi cô ngủ say, Tiểu Nhung cẩn thận nhảy từ trên ổ của mình xuống, sau đó nhảy tới cửa sổ, nó giơ móng vuốt của mình lên, trong lòng bàn tay hiện lên chùm ánh sáng màu hổ phách, vừa mới muốn men theo cửa sổ đi ra ngoài, liền bị một bàn tay mạnh mẽ nắm ở cổ!

Nhất thời Tiểu Nhung không kêu lên được tiếng nào, nó bị nhấc lên ở giữa không trung, xoay người nửa vòng, đối mặt với chủ nhân của cánh tay kia đã hoá thành hình người, nở nụ cười gian manh với con mèo, túm lấy nó ở giữa không trung đưa qua đưa lại, hừ hừ nói: “Sao nào, muốn đi cầu cứu với ông chủ của mày sao? Không có cơ hội đâu, tao nói cho mày biết, lần trước lúc ở rừng trúc mày đã phá hư chuyện tốt ở tao, tao còn chưa tính sổ với mày đâu!”

Mặc dù Tiểu Nhung không thể kêu lên được, nhưng lại dùng sức muốn cào lên mặt của Khăng.

Khăng nhếch miệng lên, để lộ ra hai chiếc răng sói bén nhọn, đáy mắt hiện lên tia sáng hưng phấn, “Để tao suy nghĩ một chút, mày chân thành với loài người ngu xuẩn như vậy, vậy thì tao sẽ dứt khoát đem mày nấu thành canh, sáng sớm mai sẽ trở thành món ăn sáng của cô ta, mày nói có được không?”

Tiểu Nhung nóng nảy tức giận, cũng không biết lấy hơi sức ở đâu ra, lại có thể thoát ra khỏi tay của Khăng, “Meo meo ngao!” Gào lên một tiếng, nhào vào người của Khăng, để lại mấy dấu cào trên khuôn mặt anh tuấn của anh ta.

“” Khăng tròn mắt lên hai giây, sau khi phản ứng kịp thì nhất thời nổi giận lên, lông sói màu đen mọc ra sau gáy của anh ta, mắt thấy anh ta sắp biến thân thành người sói để xé Tiểu Nhung thành từng

mảnh nhỏ, thì vào lúc này Tiền Hựu đang nằm trên ghế sa lon nghe thấy có động tĩnh, dụi dụi mắt tỉnh lại, “Ừm?”

Toàn thân Khăng cứng đờ lại, không thể làm gì khác, chỉ có thể hoá thành hình dạng con chó một lần nữa.

Trước khi tới nơi này tìm Tiền Hựu, anh ta dùng một loại thuốc được người trong tộc nghiên cứu ra, loại thuốc này có thể khiến cho người sói tạm thời có thể biến thân thành hình dạng của một con chó. Như vậy thì người sói có thể dễ dàng thoát thân nếu gặp phải nguy hiểm khi sống trong xã hội loài người. Dù sao loài người sợ chó sói, nhưng lại tương đối dịu dàng đối với loài chó.

Vì vậy chờ tới khi Tiền Hựu ngồi dậy từ trên ghế sa lon lên thì lại nhìn thấy Tiểu Nhung đang đứng trên bàn trà với khí thế vô cùng hung hăng, còn con chó lang thang thì có mấy vết cào đang chảy máu ở trên mặt.

“Ôi trời.” Tiền Hựu vội vàng ôm Tiểu Nhung lên, “Tiểu Nhung, mày... Mày đang làm cái gì vậy chứ?”

Đôi mắt của con chó lang thang xoay chuyển, lập tức tỏ ra bộ dạng vô cùng đáng thương, dùng móng vuốt che đi khuôn mặt của mình rồi lăn qua lăn lại trên đất.

Tiền Hựu vội vàng chạy tới kiểm tra vết thương của nó, cũng may là mấy vết cào không sâu lắm, cô sát trùng cho nó một lúc, sau đó con chó giống như là bám dính lấy cô, vùi ở trong lòng của Tiền Hựu nhất định không chịu ra ngoài.

Tiền Hựu không thể làm gì khác hơn là vừa vuốt ve lưng của nó, vừa quay đầu nói với Tiểu Nhung: “Tiểu Nhung ngoan, tao biết là mày không thích loài chó, nhưng mà không thể cào nó như vậy biết không? Mày nhìn xem nó gầy như vậy, nhìn rất đáng thương mà.”

Quả thật Tiểu Nhung nôn nóng muốn chết, con chó sói đáng chết kia đáng thương ở chỗ nào chứ! Nữ chủ nhân bị kỹ năng diễn xuất của nó lừa rồi! Hu hu mới vừa rồi rõ ràng là nó đã bắt nạt tôi mà hu hu!

Tiền Hựu lại an ủi con chó mấy câu, con chó mới buông lỏng cô ra. Cô dùng quần áo cũ làm một cái ổ đơn giản cho nó, rồi để con chó ngủ ở trong đó, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiểu Nhung dùng ánh mắt uất ức nhìn mình chăm chăm. Tiền Hựu bỗng thấy mềm lòng, vội vàng ôm lấy nó an ủi: “Được rồi, được rồi, tao không trách mày nữa, nhưng mà mày hãy chú ý hơn một chút. Tao biết là Tiểu Nhung rất ngoan và rất nghe lời mà.”

Tiểu Nhung lúc này mới vui vẻ hơn một chút. Tiền Hựu liên tục nói với hai con vật nuôi là không được đánh nhau nữa, xác định là bọn chúng đều nghe và hiểu xong, lại lần nữa nằm xuống ghế sa lon, chợt cảm thấy buồn. Mặc dù cô rất thích con chó lang thang này, nhưng rõ ràng là nó và Tiểu Nhung là thủy hỏa bất dung! Cô nên xử lý con chó này như thế nào mới tốt đây? Thả nó ra đường sao, cô sẽ lo lắng nhưng cũng không thể nuôi cùng với Tiểu Nhung được. Xem ra có nên tìm cửa hàng vật nuôi để nhờ họ nuôi nó không?

Nhưng vừa nghĩ tới tiền lương của mình cũng chẳng có bao nhiêu, Tiền Hựu không khỏi cảm thấy buồn bã.

Haiz, thôi được rồi, tất cả cứ chờ tới sáng mai rồi hãy nói. Tiền Hựu bắt đầu đi lật người ở trên ghế sofa, dần dần ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối, con chó lang thang kia vẫn mở đôi mắt màu tím đậm nhìn chăm chăm cô không nhúc nhích.

Loài người giả nhân giả nghĩa kia, tôi nhất định sẽ khiến cho cô bộc lộ ra bản tính độc ác của mình ra. Khăng oán hận suy nghĩ trong lòng.

*

Giấc ngủ này của Tiền Hựu cũng không được ngon giấc, bởi vì trong lúc mê man cô cảm giác bên cạnh có tiếng động.

Đợi tới khi ánh sáng buổi sớm dần xuyên qua lớp cửa kính chiếu lên mặt của cô, khiến cho Tiền Hựu mở mắt ra, rốt cục cô cũng hiểu được tiếng động này là ở đâu ra.....

Phòng khách của cô tại sao lại lộn xộn như bãi rác vậy nè! Những đồ vứt đi ở trong thùng rác trong phòng bếp đều rơi tán loạn ra bên ngoài, trên sàn nhà, trên bàn trà tất cả đều là vải bông bị cắn nát, đơ cứng, vải, vải bông?

Tiền Hựu cúi đầu nhìn cái chân trên người mình, phát hiện ra một góc của nó có một lỗ thủng rất lớn, mà con chó lang thang tối qua mang vào nhà đang có vẻ mặt rất hài lòng cắn cắn không rời miệng, khoé miệng vẫn còn lộ ra một miếng vải bông đáng thương!

Tiểu Nhung thì hết sức lo lắng đứng ở một bên, muốn đi ngăn cản con chó kia nhưng hình như rất sợ bộ dạng của nó.

Tiền Hựu trở mắt nhìn một lát, sau đó nhất thời kêu lên một tiếng thảm thiết, nhào tới ôm con chó tách ra: “Mày mày mày. Mày đã làm gì thế này! Làm sao mày lại đem phòng khách của tao biến thành bộ dạng này được chứ!”

Chó lang thang sợ hết hồn, nhất thời lùi về sau mấy bước, toàn thân run rẩy nhìn cô, hình như là rất sợ Tiền Hựu sẽ đánh nó.

Nói thật, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, đúng là Tiền Hựu có chút tức giận, cho dù là ai đi chẳng nữa thì thấy căn phòng bị làm loạn lên như vậy cũng đều sẽ không thoải mái như vậy thôi. Nhưng mà vừa nghĩ tới trước kia con chó có thể đã bị chịu khổ rất nhiều, cô liền thở dài, ngoắc ngoắc tay với nó: “Được rồi, tao sẽ không đánh mày... Mày không cần phải sợ.”

Con chó lang thang vẫn giữ vẻ mặt phòng bị nhìn cô, nhất định không chịu đi qua.

Tiền Hựu cũng không ép nó, nhanh chóng thu dọn phòng khách bữa bộn lại một chút, sau đó đứng dậy đi vào đánh răng rửa mặt, dù sao cô cũng cần phải đi làm chứ. Nhưng khi cô đánh răng rửa mặt xong bước ra từ nhà vệ sinh thì phát hiện phòng khách vừa này cô mới thu dọn sạch sẽ xong, một lần nữa lại bị làm cho lộn xộn hết cả lên!

“Mày.” Tiền Hựu bị tức giận tới mức không còn cách nào khác, cô đi tới ôm con chó lên, con chó sợ hãi, nhất thời co rúm lại, Tiền Hựu thở dài một hơi, sờ sờ đầu nó: “Được rồi, tao nói là sẽ không đánh mày, đừng sợ. Nhưng mà tao phải đi làm rồi, không thể để cho mày và Tiểu Nhung cùng ở nhà được, tao..... Trước tiên tao sẽ đưa mày tới cửa hàng chăm sóc thú cưng gửi ở đó một chút? Buổi chiều sẽ quay lại đón mày.”

Con chó im lặng, nhưng mà ánh mắt long lanh ngấn nước nhìn cô,

Tiền Hựu sững sờ, tối hôm qua ánh sáng mờ mờ, cô cũng không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện ánh mắt của con chó này lại là màu tím đậm! Chuyện này chuyện này chuyện này. Chuyện này cũng quá hiếm thấy rồi! Nó thật sự là con chó lang thang sao? Sẽ không phải là con chó của nhà ai đi lạc đó chứ?

Hơn nữa, màu tím đậm. Sao cô lại có cảm giác màu sắc này có chút quen quen.

Tiền Hựu ôm nghi ngờ trong lòng, mang con chó đi tới cửa hàng chăm sóc vật nuôi ở gần đó, nói với ông chủ là cô muốn nhờ chăm sóc một ngày, nhân tiện cũng nhờ ông chủ giúp một tay tìm kiếm chủ nhân thật sự của nó. Tiền Hựu hỏi nó thuộc giống chó gì, ông chủ nghiên cứu một lúc lâu nhưng cũng không nhìn ra: “Oa, sao mắt lại có màu sắc như vậy nhỉ? À, có khả năng là giống lai rồi, có thể là thuộc giống chó săn và một giống khác, nhưng mà giống lai này cũng rất tốt, nhìn rất uy phong, chỉ có điều hơi gầy một chút.”

Lúc này Tiền Hựu mới yên tâm, cẩn thận dặn dò ông chủ một chút, sau đó vội vã chạy tới công ty. Bởi vì đã mất rất nhiều thời gian ở trên đường, nên cô cũng không kịp ăn bữa sáng.

Đợi tới khi cô chạy tới công ty, cũng vừa lúc tới giờ làm việc.

Tiền Hựu đói bụng tới mức choáng váng, đang muốn tìm trong ngăn kéo xem có còn bánh bích quy hay cái gì ăn được không, trước mặt chợt hiện lên túi đồ ăn sáng còn bốc hơi nóng hổi. Cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Hạ Khiêm Nghiêu tựa vào cạnh bàn của cô, vẻ mặt ghét bỏ nhìn cô: “Chưa ăn sáng à? Ở xa mười mét cũng nghe thấy tiếng réo ùng ục trong bụng của cô.”

Tiền Hựu nghĩ thầm thánh lực của anh ta cũng tinh quá đi! A đợi chút, thôi rồi! Sáng nay cô có tiếp xúc với con chó, Hạ Khiêm Nghiêu ghét chó như vậy, khẳng định đã ngửi thấy rồi?

27. Chương 27: Hạ Meo Nhớ Lại

Tiền Hựu nhất thời khần trương, cắn môi theo dõi anh ta, vốn tưởng rằng một giây kế tiếp Hạ Khiêm Nghiêu sẽ nổi giận, nhưng tại sao hình như anh ta một chút phản ứng cũng không có?

“Cô nhìn tôi đủ rồi đấy, ăn cơm đi!” Hạ Khiêm Nghiêu kỳ lạ liếc cô một cái, thậm chí vẻ mặt có một chút hồng, “Khụ, cô không cần tự mình đa tình, không phải phần điểm tâm này đặc biệt mua cho cô, sáng nay tôi đói bụng cho nên mới mua một phần này. Không...không nên hỏi tôi tại sao phải mua bữa sáng cô thích ăn nhất, là tôi thuận tay cầm!”

Hạ Khiêm Nghiêu càng giải thích, chỗ sơ hở trong lời nói lại càng lớn, anh ta không khỏi có chút khần trương, cũng không dám đi xem Tiền Hựu nét mặt. Ngộ nhờ cô phát giác ra được, mình cố ý mua bữa ăn sáng cho cô thì làm thế nào? Chẳng phải cô sẽ biết mình thích cô? Vậy không phải.

Đợi đã nào...! Không phải là anh ta muốn cho Tiền Hựu biết tâm ý của mình hay sao! Đã như vậy còn ở chỗ này rồi rắm cái quỷ gì!

Hạ Khiêm Nghiêu chính yếu nói, lại phát hiện Tiền Hựu cẩn thận từng li từng tí cầm bàn tay bày tại trước mặt hắn, lệch trái lệch phải.

“Người làm gì thế?” Hạ Khiêm Nghiêu không giải thích được trừng cô.

Tiền Hựu đưa đôi tay vung vẩy trước mặt anh ta, xác định Hạ Khiêm Nghiêu không có người thấy trên người bản thân có mùi của chó, mới thu hồi tay, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, không phải trước kia lỗ mũi của anh rất nhạy à.”

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì, mau ăn cơm, đều nguội rồi!” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận nói.

Tiền Hựu lại đẩy bữa ăn sáng tới trước mặt anh ta, “Cám ơn, không cần. Đã đến giờ làm việc rồi.”

Hạ Khiêm Nghiêu chột đẩy bữa ăn tới trước mặt cô, “Đi làm cô cũng ăn cho tôi! Ngược lại tôi muốn nhìn cô ăn sáng ai dám cố ý kiến nào !”

Tiền Hựu nhất thời nhớ tới mấy ngày trước người này nói với cô anh ta là ông chủ của công ty, nhưng rõ ràng Hạ Khiêm Nghiêu làm nhân viên giống như cô, làm sao có thể là ông chủ lớn chứ? Nhà nào có ông chủ lớn rảnh rỗi như vậy, không một mình trong phòng làm việc để xem văn kiện ký hợp đồng, chạy tới nơi này tham gia náo nhiệt?

Vì vậy cô rất lo âu vỗ vỗ bả vai Hạ Khiêm Nghiêu, “Lại nói, anh có nghĩ tới nên đi tới bệnh viện kiểm tra một chút hay không?”

“Kiểm tra cái gì?” Hạ Khiêm Nghiêu càng ngày càng không hiểu người phụ nữ này đang suy nghĩ gì.

Tiền Hựu trầm trọng nói: “Ví dụ như, kiểm tra một chút xem anh có phải có chứng vọng tưởng gì đó hay không?”

“.” Hạ Khiêm Nghiêu bị chọc giận gần chết, cầm bữa ăn sáng đi tới chỗ ngồi, “Tôi không nên tốt bụng đặc biệt mua bữa sáng cho cô, đói chết cô đi!”

Tiền Hựu một mặt không hiểu ngồi lại trên ghế, nghĩ thầm không phải mới vừa rồi nói mua hơn một phần sao? Sao lần này thì trở thành đặc biệt mua bữa ăn sáng cho mình, chẳng lẽ đầu óc Hạ Khiêm Nghiêu thật sự xảy ra vấn đề gì đó?

Mặc dù bình thường người này luôn khi dễ mình, nhưng dầu gì anh ta cũng coi như cấp trên của mình, cho tới bây giờ ở trong trực tránh công việc cũng chưa bao giờ dễ dãi đối với Tiền Hựu, cô vẫn có chút lo lắng. Vì vậy đến trưa thời gian ăn cơm, Tiền Hựu tra ở trên mạng một chút biểu hiện đầu óc xảy ra vấn đề, thừa dịp Hạ Khiêm Nghiêu không chú ý cẩn thận mà nghiên cứu anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi đối diện cô phát hiện Tiền Hựu thỉnh thoảng thì để đầu xuống nhìn anh ta một cái, vẻ mặt kia, một chút thương cảm một chút nghi ngờ một chút bỏ được gánh nặng, Cuối cùng Hạ Khiêm

Nghiêu không ăn vô nữa, vỗ chiếc đĩa xuống, “Cô có bệnh à! Cô lại muốn giết trò gì? Biểu cảm trên mặt nhiều vậy làm gì!”

Tiền Hựu do dự hồi lâu, mới hỏi: “Gần đây anh có hay choáng váng đầu, nhưc đầu không, một trong các triệu chứng này không?”

Hạ Khiêm Nghiêu không nhịn được nói: “Không có, tôi tốt lắm, cô hỏi những thứ này làm gì?”

Tiền Hựu thở dài một hơi, ý vị sâu xa nói: “Không phải anh nói với tôi anh là ông chủ của công ty sao? Tôi. Tòà hoài nghi đầu óc của anh. Ách, anh không định nên đi bệnh viện kiểm tra một chút à?”

Cuối cùng Hạ Khiêm Nghiêu nghe hiểu, mặt cũng tối sầm, “Tiền Hựu! Cô cảm thấy là đầu óc tôi có bệnh đang cùng cô nói hươu nói vượn sao?”

Tiền Hựu sốt ruột, “Tôi...cũng không phải là tôi quan tâm anh sao! Những lời đó người đoán nói với tôi một chút coi như xong, nếu chạy đi nói với lãnh đạo, không chừng bọn họ liền đem khai trừ anh!”

Sắc mặt Hạ Khiêm Nghiêu khi nghe ba chữ “Quan tâm anh” này liền ôn hòa lại, anh ta nhìn Tiền Hựu một cái, thở dài, chợt lôi kéo cô ra ngoài, “Cô đi theo tôi.”

“Ai ai ai anh làm gì đấy! Đùi gà của tôi!” Trong lúc tình thế cấp bách, Tiền Hựu chỉ kịp bắt được một cái đùi gà ở trên bàn ăn, liền bị Hạ Khiêm Nghiêu mang theo rời khỏi phòng ăn nhân viên.

Hạ Khiêm Nghiêu lôi kéo cô đi vào thang máy, một đường đi tới hơn hai mươi tầng, Tiền Hựu định thần nhìn lại, ah, đây không phải là tầng phòng làm việc của ông chủ lớn sao? Mặc dù cô không có lên thăm, nhưng cũng nghe các đồng nghiệp đề cập tới.

Tiền Hựu vội vàng lấy cái đùi gà ăn dở từ trong miệng ra, lo âu nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, “Anh...anh làm gì đấy? Hạ Khiêm Nghiêu bình tĩnh một chút, không nên làm vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn cô một cái, lôi kéo cô chạy thẳng tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cửa phòng làm việc có một mỹ nữ thư ký ăn mặc đoan trang ngồi đó, nhìn thấy Hạ Khiêm Nghiêu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lộ ra mỉm cười, “Hạ tổng, sao ngài lại tới bên này thế? Có chuyện gì không?”

Tiền Hựu sững sờ, nửa con đùi gà trong tay rơi trên mặt đất, cái đại mỹ nữ mới vừa gọi Hạ Khiêm Nghiêu cái gì? Hạ tổng? Chẳng lẽ anh ta chính là ông chủ của mình sao?

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắ dĩ liếc cô một cái, trực tiếp mở cửa phòng làm việc ra, nhét Tiền Hựu đi vào, sau đó nói: “Làm phiền cô đưa cho tôi một phần bữa trưa lên đây, không cần thức ăn cay, phải có đùi gà.”

“Được.” Mỹ nữ thư ký cũng không hỏi nhiều, lập tức cầm điện thoại phân phó nhân viên phòng ăn tầng dưới.

Hạ Khiêm Nghiêu đi vào phòng làm việc đóng cửa lại, phát hiện vẻ mặt Tiền Hựu si ngốc mà nhìn anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu ấn cô ở trong ghế, lúc này mới vòng qua cái bàn ông chủ ngồi xuống, giải thích: “Công ty vốn là của ba tôi, chỉ là hai năm qua giao cho tôi quản. Ông ấy đi trông nom việc làm ăn nước ngoài.”

Dứt lời anh ta duỗi ngón tay ra, quay một khung hình trên bàn lại, khiến nó đối mặt với Tiền Hựu, trong hình là một tấm ảnh gia đình. Một cặp cha mẹ mang theo bốn bốn đứa bé, ngồi ở trước ống kính, trên mặt là mỉm cười hết sức hạnh phúc.

Tiền Hựu nhận ra đứa bé trai ngồi ở giữa, “Ah, cái này là anh!”

Hạ Khiêm Nghiêu gật đầu một cái, Tiền Hựu kinh ngạc nói: “Lúc anh còn bé thật đáng yêu nha! Cười lên quá thật như tiểu thiên sứ, thế mà trưởng thành biến thành như vậy.”

“ Làm sao cô dám nói chuyện như vậy với ông chủ!” Hạ Khiêm Nghiêu trừng mắt nhìn cô, “Có muốn ăn đùi gà hay không!”

Tiền Hựu chép miệng, chợt nhớ tới lần trước, cô ở phòng làm việc của Đông Lang cũng nhìn thấy cả nhà của anh hạnh phúc. Chỉ là so với tấm của Hạ Khiêm Nghiêu, ảnh gia đình của Đông Lang có vẻ hình như có chút. Bi thương?

Anh rõ ràng ông nhuần sắc mọi người, thì tại sao lại bị thương như vậy?

Tâm tình Tiền Hựu nhất thời xuống thấp, bởi vì cô không hiểu rốt cuộc Đông Lang gạt mình cái gì.

Rất nhanh lực chú ý của cô đã bị thứ trong ảnh hấp dẫn, bởi vì cô phát hiện sau lưng Hạ Khiêm Nghiêu, thậm chí có một cái đuôi! Đó là một cái đuôi màu vàng lấm tấm chấm bạc, Tiền Hựu ngẩn người, ngẩn đầu hỏi anh, “Tại sao trong hình lại có cái đuôi mèo?”

Hạ Khiêm Nghiêu đang uống nước, nghe vậy thiếu chút nữa phun ra, vội vàng cầm hình về, “Khụ khụ khụ, Cái đó Đó là mèo nhà tôi, lúc ấy chụp hình, khụ, trốn ở sau lưng tôi rồi.”

Anh ta sẽ không nói cho Tiền Hựu, cái đuôi là do mình còn bé không thể khống chế biến thân cho tốt, cho nên lộ ra ngoài!

“À.” Tiền Hựu gật đầu một cái, lại đi xem hạ khiêm Nghiêu, “Nói như vậy, thì ra là người thật là lão bản nha. Vậy người tại sao không ở nơi này công việc, muốn cùng ta chia chác tại phòng làm việc đây?”

Hạ khiêm Nghiêu ngược mắt thật sâu nhìn cô chốc lát, nói: “Ta thích chỗ nhiều người.”

“Như vậy sao.” Tiền Hựu dần dần có chút thấp thỏm, nghĩ thầm anh ta là ông chủ ư! Sau này mình phải chung đụng với anh ta thế nào cho phải? Có thể khiến Hạ Khiêm Nghiêu mất hứng, liền loại mình hay không?

“Có phải cô đang suy nghĩ, xong đời, về sau khi tôi không vui, sẽ khai trừ cô đúng không?” Khóe mắt Hạ khiêm Nghiêu mỉm cười nhìn cô.

Tiền Hựu co rụt đầu lại, “Anh. Làm sao anh biết.”

“Cô nghĩ cái gì cũng viết ở trên mặt, tôi có thể không biết sao?” Hạ Khiêm Nghiêu cười một tiếng, đúng lúc này mỹ nữ thư ký bưng thức ăn tiến vào, anh ta phát tay với Tiền Hựu một cái, “Được rồi, cô trở về tiếp tục ăn cơm đi, Vừa nãy đùi gà bị rút, bữa này tính tôi mời. Cô cũng không cần sợ tôi khai trừ cô cái gì, tính tình cô ngu ngốc, tôi muốn khai trừ cô, thì đã khai trừ lâu lâu lắm rồi.”

Tiền Hựu bị anh nói xong có chút đỏ mặt, bưng đĩa đi ra ngoài, “Anh. Anh yên tâm, tôi sẽ không nói điều bí mật này ra!”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, phiền não vẫy tay để cho cô đi nhanh lên, Tiền Hựu chỉ sợ chọc ông chủ lớn mất hứng, vội vàng bưng đĩa rời đi.

Còn dư lại hạ khiêm Nghiêu một thân một mình ngồi ở lớn như thế mà trống trải trong phòng làm việc vắng người.

Anh ta một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu đang quanh quẩn Tiền Hựu hỏi anh ta.

“Tại sao anh muốn chia chác trong phòng làm việc với tôi?”

Hừ, cô cho là mình muốn chia chác tại phòng làm việc lớn xịn đó sao! Còn không phải là bởi vì. Bởi vì cô!

Hạ Khiêm Nghiêu không khỏi nghĩ lại hai năm trước. Lúc ấy anh ta mới vừa tốt nghiệp thạc sĩ, anh trai chị gái của anh ta từng người đều có sự nghiệp, mà ba hi vọng Hạ Khiêm Nghiêu có thể tiếp nhận công ty, cho nên chờ anh ta tốt nghiệp liền thả anh ta vào trong công ty. Vì muốn rèn luyện con trai, lúc ấy chỉ cho anh ta một chức vị bình thường, một mặt hi vọng Hạ Khiêm Nghiêu học thêm vài thứ, mặt khác cũng hi vọng anh ta có thể thấy nhỏ mà cố lớn, mau chóng quen thuộc cơ cấu công ty. Quả nhiên Hạ Khiêm Nghiêu không chịu sự kỳ vọng của ba mình, không tới nửa năm liền thăng chức, hơn nữa khi đó, trở thành viên Miêu Tộc, những quản lý khác cũng không biết thân phận chân thật của anh ta.

Lúc ấy cùng một tổ làm việc với anh ta, chính là chỉ cả đã nghỉ sinh con. Chị cả cũng là thành viên Miêu Tộc, rất cung kính đối với Hạ Khiêm Nghiêu, mà trong công ty có một đoàn nhân viên mới, vị chị cả dịu dàng này và Hạ Khiêm Nghiêu bị chia thành hai tổ. Mới đầu Hạ Khiêm Nghiêu còn ngại người mới phiên toái, không muốn, nhưng bị chỉ cả khuyen nhủ nên liền đón nhận.

Cái đó người mới chính là Tiền Hựu. Quả nhiên Tiền Hựu chân tay vụng về không để cho Hạ Khiêm Nghiêu thất vọng, mới đến công ty một tuần lễ, liền làm ra một đồng chuyện lớn phiên toái, Hạ Khiêm Nghiêu giận đến chỉ vào lỗ mũi mắng cô, Tiền Hựu lại không nói tiếng nào, cúi đầu mặc anh ta mắng xong, sau đó dụi mắt xoay người đi đền sai lầm.

Dần dà, trong lòng Hạ Khiêm Nghiêu lại buồn bực, anh ta nghĩ thầm cô nên mắng nhau với anh ta! Vậy mà một mình anh ta gây gổ thì có ý gì!

Vì vậy lần sau anh ta mắng Tiền Hựu càng lớn hơn, nhưng là dần dần, Tiền Hựu đối càng thêm thuận thực đối với công việc, Hạ Khiêm Nghiêu phát hiện anh không có gì để mắng, nhất thời bóp tim gai phỉ, không thể làm gì khác hơn là cố gắng chọc Tiền Hựu, muốn chọc cô giận sẽ thế nào.

Anh cũng không biết tại sao mình lại cố chấp như thế khiến Tiền Hựu tức giận, có lẽ là muốn thấy vẻ mặt khác so với sự chịu đựng nhẫn nhục hàng ngày của cô.

Hai người va chạm chung sống như vậy hơn hai tháng, đến một ngày Hạ khiêm Nghiêu đi tới nhà ăn cơm, sau khi đi vào nhìn thấy chị cả và Tiền Hựu ngồi ở trong góc, anh ta phát hiện tóc của Tiền Hựu có chút xốc xếch, liền muốn đi qua quở trách cô không chú trọng dáng vẻ, nhưng còn chưa đi gần, lại nghe thấy chị cả nói: “Hạ Khiêm Nghiêu chỉ là tánh khí nóng nảy một chút, tiểu Hựu, em đừng giận anh ta.”

Hạ Khiêm Nghiêu lập tức bị kích động, núp ở phía sau chỗ đồ uống, nghĩ thầm nhất định Tiền Hựu sẽ len lén nói xấu anh ta, anh ta cũng muốn nghe một chút cô sẽ nói cái gì! Anh ta đứng lỗ tai cẩn thận nghe động tĩnh cách đó không xa, lại nghe thấy Tiền Hựu nói: “Em không có giận anh ta, em chỉ là. . . . chỉ là tức mình. Em quá ngu ngốc, những người mới vào cùng tổ cũng đã làm việc thuận tay, chỉ có em cho đến bây giờ vẫn phạm những sai lầm nhỏ, chị, nhất định là chị làm cùng với Hạ Khiêm Nghiêu sẽ rất nhức đầu? Thật xin lỗi, em sẽ nỗ lực, em hiểu biết rõ. . . . Em hiểu biết rõ Hạ Khiêm Nghiêu cũng là vì em, mới có thể gấp gáp như vậy. Thật ra thì em thấy, nội tâm anh ta rất dịu dàng đấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu bị hai chữ “Dịu dàng” làm cho trượt chận, “Loảng xoảng” một tiếng, đẩy ngã toàn bộ đồ uống bên cạnh.

Tiếng vang ầm lên, tất cả nhân viên ở trong phòng ăn cũng quay đầu sang nhìn anh ta, Tiền Hựu cũng không ngoại lệ, cô ngạc nhiên nhìn bộ dạng Hạ Khiêm Nghiêu bị đồ uống thấm ướt, vội vàng lấy khăn giấy ra chạy tới, “Anh. . . . Anh không sao chứ? Mau lau một chút!”

Hạ Khiêm Nghiêu cho cô một cái liếc mắt, “Đều ướt thành ra như vậy rồi, cô đi lấy mấy tờ giấy là có thể lau sạch sẽ sao? Ngu hết biết, làm việc cũng không biết suy nghĩ một chút!”

Tiền Hựu lập tức cúi đầu, “Thật xin lỗi, vậy. . . . Vậy tôi đi tìm cho anh một bộ quần áo sạch?”

Hạ Khiêm Nghiêu rút tiền ở trong ví ra, nhét vào trong tay cô, “Đi Thương Thành bên cạnh mua cho tôi một bộ quần áo, nhanh lên một chút.”

“Oh.” Tiền Hựu lập tức chịu một nhọc chạy đi, cơm cũng không ăn xong.

Hạ khiêm Nghiêu nhìn chằm chằm bóng lưng cô rời đi chốc lát, vừa quay đầu, phát hiện chị cả đang nhìn mình, cười rất thần bí.

“Chị cười cái gì?” Hạ khiêm Nghiêu không hiểu cảm thấy trên mặt có nóng.

Đại tỷ cười lắc đầu, “Không có gì, chị chỉ là cảm thấy. . . . Phương thức người trẻ tuổi bây giờ nói yêu càng ngày càng đủ loại.”

Hạ Khiêm Nghiêu: “. . . .”

Hơn mười phút sau, Tiền Hựu ôm quần áo mua được tìm Hạ Khiêm Nghiêu, “Mua xong rồi, không biết anh thích không?”

Hạ Khiêm Nghiêu nhận lấy quần áo, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh đổi đồ, rõ ràng trong lòng rất hài lòng, ngoài miệng lại phải nói: “Thật xấu xí, mất thẩm mỹ của cô sao?”

Tiền Hựu đã sớm biết không chiếm được một câu của anh ta, chỉ hơi hơi thở dài, muốn trở về chỗ ngồi làm việc, nhưng bả vai chợt bị Hạ Khiêm Nghiêu nắm được.

Cô mờ mịt nhìn anh ta, “Sao, lại làm sao rồi?”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc Tiền Hựu từ trên xuống dưới, quan sát từ trái sang phải một phen, trên mặt ghét bỏ càng ngày càng nặng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nghĩ thầm bản thân đang nhìn cái gì?

“Trở về phòng ăn đi, tôi biết rõ mới vừa rồi cô chưa ăn xong.” Anh ta đẩy Tiền Hựu ra ngoài, lại bồi thêm một câu, “Còn nữa, cô đã ngốc thì ngốc, coi như gặp chuyện không may cũng có tôi đây, thái độ cô sợ cái gì?”

Đầu tiên Tiền Hựu có chút không hiểu, đợi hiểu ý của anh ta, nhất thời lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay, “Tôi biết ngay anh là người tốt! Tôi...tôi sẽ cố gắng!” Nói xong, giống như con chim nhỏ chạy mất thật nhanh.

Hạ Khiêm Nghiêu bị nụ cười kia làm cho trái tim nhảy loạn, sau khi hơi bình tĩnh lại, liền nhớ lại gọi điện cho ba, “Ba. A, cái đó, con còn muốn ở chức vị hiện tại này mấy tháng. Tại sao? Con trai của người tìm cho người con dâu, cho nên còn có thể vì cái gì!”

Nghĩ đến đây, Hạ Khiêm Nghiêu không khỏi cười khẽ một tiếng, nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt lại bị phiền muộn thay thế. Anh ta chỉ không rõ, rõ ràng chính mình luôn luôn bên cạnh cô, tại sao lại còn sói đáng chết kia đoạn Tiền Hựu đi?

28. Chương 28: Cửa Hàng Vật Nuôi Gặp Nạn

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh, chiều tối Đông Lang vẫn đứng ở trước toà nhà công ty đợi Tiền Hựu.

Thế nhưng Tiền Hựu vừa chui vào trong xe, liền nói: “Chúng ta có thể đi tới cửa hàng chăm sóc vật nuôi ở gần nhà em một chuyến được không? Tối hôm qua em nhặt được một con chó, đang đưa tới cửa hàng chăm sóc vật nuôi nhờ giữ hộ.”

Dĩ nhiên Đông Lang không có ý kiến gì, lập tức theo lái xe theo sự chỉ dẫn của cô đi tới cửa hàng kia. .

Trên đường đi, anh tò mò hỏi: “Em nhặt được con chó? Lúc nào vậy? Tối hôm qua sau khi anh đi khỏi em lại đi ra khỏi nhà à?”

Tiền Hựu lắc đầu, “Không có, nói tới chuyện này quả thật em thấy vô cùng kỳ lạ. Con chó kia đặc biệt có linh tính, cũng giống y như Tiểu Nhung vậy! Có thể là do nó quá đói, nó trực tiếp tới cửa nhà em để tìm ăn! Em vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy nó ngồi chồm hổm trên mặt đất, bộ dạng vô cùng đáng thương.”

Đông Lang nghe thấy thì nhíu mày lại, chó không có rèn luyện thì cho dù có linh tính, cũng không thông minh tới mức chạy lên hơn mười tầng lầu để tìm người. Đã như vậy, có thể tìm tới Tiền Hựu thì con chó này tối thiểu cũng đã có sự rèn luyện nhất định, nếu vậy thì nó tìm tới Tiền Hựu để làm gì? Anh cảm thấy chuyện này nhất định là có liên quan tới mình, nhưng vẫn nên đi tới cửa hàng chăm sóc vật nuôi xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì mới quyết định phải làm như thế nào được.

Một lát sau, xe dừng lại trước cổng của cửa hàng chăm sóc vật nuôi. Tiền Hựu cả ngày cứ lo lắng cho con chó lang thang màu đen kia, xe dừng lại liền nhảy xuống, chạy thẳng vào cửa hàng chăm sóc vật nuôi, vừa mới mở cửa ra, liền bị ông chủ cửa hàng chặn lại!

Lại nghe thấy tiếng gào thê thảm của ông chủ cửa hàng: “Em gái à! Cuối cùng cô cũng tới rồi!” Taodo le quý đono.

Tiền Hựu sợ hết hồn, gật đầu một cái, “Tôi... Tôi đã tới, ông chủ, con chó của tôi đã xảy ra chuyện gì sao?”

Về mặt của chủ cửa hàng vô cùng đau khổ: “Chó của cô làm sao có thể có chuyện gì được, cô hãy nhìn cửa hàng của tôi một chút, đã bị nó quây phá tan hoang không thành hình dạng gì nữa rồi!”

Tiền Hựu nhìn theo hướng tay chỉ của ông chủ nhìn vào trong cửa hàng, nhất thời há hốc miệng ra! Cô nhìn thấy tất cả những túi thức ăn của vật nuôi trong túi lớn túi nhỏ đều bị xé ra hết, thức ăn rơi vãi đầy trên đất; vốn là những món đồ chơi rất xinh xắn của vật nuôi tất cả đều bị xé tởm tả hết ra, te tua nằm trên sàn nhà; những tờ giấy dán tường rất đẹp dễ cũng bị mấy vết cào; và còn những con vật nuôi được nhốt trong lồng tất cả đều run rẩy núp vào một góc ở trong lồng sắt, giống như là đang vô cùng sợ hãi.

Nếu như ông chủ không nói, Tiền Hựu còn cho là cửa hàng này vừa mới bị cướp xông vào.

Cô vô cùng ngạc nhiên, lời nói cũng cà lăm: “Ông. . . . Ý của ông là, tất cả những thứ này là do con chó tôi mang tới lúc sáng làm ra sao?”

Đienn damn leie quýdon. Về mặt ông chủ đau lòng: “Không phải nó thì còn ai vào đây nữa! Em gái à, tôi đã làm ăn nhiều năm như vậy, coi trọng nhất là thành thật, tôi tuyệt đối không có khả năng nói dối cô. Con chó kia của cô, buổi sáng cô đưa tới nó đã không ngoan ngoãn rồi, thích cắn đồ đạc lung tung, tôi hết cách với nó rồi đành phải đem nó tạm nhốt vào trong chuồng. Ngay tại lúc đó nó rất ngoan, nhưng tới buổi trưa tôi đi ra ngoài ăn cơm, quay trở về liền phát hiện ta nó đã thoát ra khỏi chuồng sắt! Con chó này quả thật là đã thành tinh rồi, chuồng sắt này của tôi là được khoá bằng mật mã đó, vừa mới bắt đầu tôi không tin là nó mở được lồng sắt, liền đem nó bỏ vào, núp ở bên ngoài nhìn lén, kết quả... Kết quả là tôi tận mắt nhìn thấy nó dùng móng vuốt thò qua khe hở để mở khoá! Nó nhớ được mật mã! Thật đó!”

Tôi sợ hết hồn, vội vàng quay trở về coi chừng nó, nhưng mà mới vừa rồi có người tìm tôi... Tôi chỉ đi ra ngoài có một chút, vốn còn cho là đi ra ngoài một lát sẽ không có việc gì, nhưng khi quay trở lại liền phát hiện ra cửa hàng của tôi biến thành thế này đây! Lúc tôi mở cửa ra, nó vẫn còn đang cắn mấy đồ chơi của vật nuôi tôi mới mua, mấy món đó là hàng nhập khẩu, rất quý, đều bị nó cắn hỏng hết rồi!”

Tiền Hựu nghe ông chủ nói vậy thì trong lòng chìm xuống, tối hôm qua cô đã biết lực phá hoại của con chó kia rồi, cô có thể xác định ông chủ không nói dối. Cô vội vã nói lời xin lỗi với ông chủ: “Thành thật xin lỗi, tôi Tôi cũng không ngờ nó sẽ như vậy Như vậy..... Ngài, ngài bị tổn thất bao nhiêu tiền, tôi sẽ bồi thường cho ngài.”

Ông chủ còn chưa kịp mở miệng, sau lưng đã truyền tới giọng nói của Đông Lang: “Tôi sẽ bồi thường.”

Tiền Hựu quay đầu lại, muốn ngăn cản anh, Đông Lang lại kéo tay của cô nói: “Những chuyện này anh có thể xử lý giúp em. Nhưng mà, ông chủ à, con chó mà bạn gái tôi mang tới đây, bây giờ nó đang ở đâu?”

Nhắc tới con chó kia ông chủ liền rùng mình một cái: “Tôi nhìn thấy nó vô cùng hung hãn, căn bản không dám bắt nó lại, vừa mở cửa vào là nó bỏ chạy rồi. Cô gái à, chuyện này tôi rất xin lỗi cô, như vậy đi, tôi cũng sẽ bồi thường cho các người theo giá trị của nó, cô cũng chỉ đem những tổn thất về thức ăn mà con chó kia gây ra bồi thường lại cho tôi, cô xem có được không?”

Đông Lang nói: “Không, đương nhiên là sẽ bồi thường lại tất cả cho ngài rồi. Ngài chỉ cần nói ra một con số thôi.” Đienn damn leie quýdon.

Ông chủ vừa nhìn cũng biết Đông Lang là người hào phóng, cho nên cũng không đẩy tới đẩy lui nữa. Sau khi thương lượng việc bồi thường xong, ông chủ lại tốt bụng khuyên Tiền Hựu: “Em gái à, lúc sáng sớm tới đây, tôi có nhớ cô nói đã nhốt được con chó này?”

Cả người Tiền Hựu có chút ngơ ngác, nghe vậy gật đầu một cái, “. . . . Đúng vậy.”

“Không phải là tôi không có lòng tốt đâu, nhưng mà những con chó lang thang này, rất ngang tàng và hung ác, tôi cảm thấy cô đừng nên nuôi, ngộ nhỡ nó làm tổn thương cô thì làm sao? Nếu nó chạy đi, cho thấy là nó muốn tự do, vậy thì cô hãy để cho nó đi đi.”

Tiền Hựu còn có thể làm sao đây? Chạy cũng đã chạy rồi, cô cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Sau khi xử lý xong việc bồi thường, Đông Lang dắt cô rời khỏi cửa hàng chăm sóc vật nuôi, liền ôm lấy cô: “Đây không phải là lỗi của em, không cần phải tự trách như vậy.”

Nhưng mà Tiền Hựu có thể không tự trách được sao? Không thể chăm sóc tốt cho con chó kia, lại còn đem cửa hàng của người ta làm cho ngổn ngang như vậy, cô cảm thấy mình rất vô dụng!

Đông Lang nhìn thấy bộ dạng xuống tinh thần của cô như vậy, trong lòng cũng cảm thấy đau lòng, vội vàng cọ cọ trán với cô nói: “Như vậy đi, buổi tối anh sẽ nấu ăn cho em được không?”

Ánh mắt của Tiền Hựu sáng lên, “Anh. Biết làm cơm sao?”

“À, không biết. Nhưng bây giờ anh sẽ học, anh tin tưởng anh có khả năng nấu nướng.”

Tiền Hựu lại nhớ lại nồi canh nước lấu anh làm cho mình lần trước, không khỏi bật cười: “Được rồi, nhưng mà anh ăn một lượng thức ăn lớn như vậy, phải nấu bao nhiêu mới đủ ăn? Sẽ rất mệt.”

“Cơm của anh, anh sẽ mua đồ ăn bên ngoài là được rồi.” Đông Lang sờ sờ mặt của cô: “Anh chỉ muốn làm đồ ăn cho em ăn thôi.”

Tiền Hựu cảm thấy ấm lòng, cảm giác tự trách và khó chịu vừa rồi cũng đã vơi đi không ít, gạt đầu một cái thật mạnh, cùng đi vào siêu thị gần đó mua ít nguyên liệu nấu ăn.

Trên đường đi cô không ngừng nhìn quanh bốn phía, Đông Lang biết Tiền Hựu vẫn muốn tìm con chó kia, liền khuyên nhủ: “Có lẽ thực sự nó muốn được tự do, không thích bị người cai quản. Nếu như em thật sự thích chó, anh sẽ cho em một con chó có được không?”

Bộ tộc người sói thuần dưỡng được không ít con chó nghe lời và trung thành, Đông Lang rất yên tâm nếu để cho những con chó này bảo vệ Tiền Hựu.

Nhưng Tiền Hựu lại lắc đầu, “Thôi, có lẽ là em không có khả năng chăm sóc tốt cho nó được đâu. Em cũng có chút hoài nghi, có phải em cũng không chăm sóc tốt cho Tiểu Nhung hay không?”

“Em nói con mèo kia sao? Không đâu, nhìn ra được là nó rất thích em.” Đông Lang nói, trong lòng cũng bổ xung thêm một câu, chỉ sợ là chủ nhân của nó lại càng thích em hơn.

Tiền Hựu rúc vào trong ngực của Đông Lang, hai người mua xong vài món thực phẩm liền quay trở về nhà, vừa mới quẹo vào khúc quanh đi tới trước cửa nhà Tiền Hựu, liền phát hiện ở đó có một cái bóng đen đang ngồi chồm hổm.

Đông Lang: “.”

Tiền Hựu trợn to hai mắt lên, nhất thời cảm thấy vui mừng, “Thì ra là nó tìm tới chỗ này! Đông Lang đây chính là con chó em nhật được!”

“Anh nhìn thấy rồi.” So sánh với sự kích động của Tiền Hựu thì sắc mặt của Đông Lang đen như đáy nồi, bởi vì anh liếc mắt là nhìn thấy bóng đen ngồi ở cửa kia căn bản không phải là chó! Đó là Khăng! Cái tên đáng chết này, lại có thể biến thành bộ dạng của một con chó để lừa gạt Tiền Hựu! Anh rõ ràng đã cảnh cáo anh ta rồi, là không nên tới gần Tiền Hựu cơ mà!

Không đợi Tiền Hựu chạy tới, Đông Lang đã bước tới phía trước một bước, một tay nắm lấy cổ của con “Chó”, xách nó lên, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nó: “Xấu như vậy, ném nó đi, anh sẽ đưa cho em một con dễ thương hơn.”

Khăng hoá thân thành chó: “.”

Tiền Hựu sợ hết hồn, vội vàng xông lên, “Anh đừng túm nó như vậy, nó sẽ đau.”

“Nó không đau, nó rất chắc rất khoẻ.” Đông Lang vẫn chăm chú nhìn Khăng.

Đôi mắt màu tím đậm của Khăng đảo quanh một vòng, trong lòng tính kế, nó chột uồn ẻo người, hướng về Tiền Hựu làm ra bộ dạng tội nghiệp nhìn nghẹn ngào nước mắt, đôi mắt to nặn ra mấy giọt nước mắt: “Gâu gâu ... ư ử Gâu gâu ... ư ử...”

Quả nhiên Tiền Hựu đau lòng vội vàng ôm lấy con chó từ trong tay của Đông Lang: “Anh không cần hung dữ với nó như vậy, anh xem nó cũng khóc rồi kìa!”

“” Đông Lang thật sự muốn buộc nó ngay lập tức hiện ra nguyên hình, sau đó đánh cho người này một trận! Nó học được chiêu này từ đâu vậy! Trước kia bị anh đánh cho thương tích khắp người cũng chưa từng thấy anh ta khóc bao giờ!

“Gâu... ư ừ.” Khăng lập tức ôm chặt lấy cổ của Tiền Hựu, núp vào trên vai cô bộ dạng làm như rất sợ Đông Lang, tuy nhiên nhân lúc Tiền Hựu không để ý, nó nhếch miệng nở nụ cười hả hê với Đông Lang.

“” Đông Lang không khống chế được sức lực, muốn đem những túi xách từ siêu thị về bóp nát luôn.

Con chó đi rồi quay trở lại, khiến cho Tiền Hựu vô cùng vui vẻ, cô ôm nó vào nhà, lập tức chuẩn bị thức ăn và nước cho nó. Vốn đang co rúc trong ổ của mình Tiểu Nhung nhìn thấy con sói đáng chết kia lại quay trở về rồi, nhất thời cả người xù lông hết lên, kêu ầm lên, muốn đem nó đuổi cổ ra ngoài.

Tiền Hựu vừa an ủi con này vừa phải chăm sóc con kia, bận đến tối mày tối mặt lại, nhưng tâm trạng rất vui vẻ, Đông Lang nhìn thấy bóng lưng nhảy nhót của cô, không thể nói ra chuyện muốn đem con “Chó” kia ném đi được nữa.

Anh thở dài, nói: “Anh đi vào bếp nấu cơm.”

“Ừ, Được rồi!” Tiền Hựu đang bận tách Tiểu Nhung và con chó lang thang muốn đánh nhau ra, căn bản không thể phân thân ra được, chỉ có thể đáp lại một tiếng.

Đông Lang bắt đầu đi lắc đầu một cái, đi vào phòng bếp, lấy điện thoại di động ra tìm kiếm mấy món mà Tiền Hựu thích ăn, sau đó bắt đầu chuẩn bị đồ ăn. Lúc cắt khoai tây được một nửa, Tiểu Nhung thở hồng hộc xông vào bếp.

Đông Lang quay đầu lại nhìn nó một cái, phát hiện lông của nó bị cào loạn lên, nói: “Bị nó đánh bại rồi sao? Tao cho là mày rất lợi hại.”

Tiểu Nhung giận dữ sợ, nhảy lên kệ bếp giương nanh múa vuốt với Đông Lang: “Meo meo meo meo! Gào khóc gào! Meo meo meo meo!” (phiên dịch: Sói gian xảo kia, lại có thể đi tìm trợ thủ! Có bản lĩnh thì đánh tay đôi với tôi nè!)

Đông Lang bình tĩnh nói: “Nó không phải là trợ thủ của tao, nó tới để quấy rối.”

Tiểu Nhung ngẩn người, ngoảnh đầu lại kêu meo meo hai tiếng, hình như là đoán phán đoán xem lời nói của Đông Lang là thật hay giả.

“Thật sự không phải là trợ thủ của tao, mặc dù tao và nó là cùng một tộc, nhưng vẫn nhìn không vừa mắt nhau, cho nên nó mới tới gần Tiền Hựu.” Đông Lang cắt khoai tây đã gọt vỏ để vào trong đĩa, nói: “Có muốn hợp tác với tao không? Trước hết đuổi nó đi đã, sau đó quay lại xử lý vấn đề giữa chúng ta.”

Tiểu Nhung cúi đầu suy tư trong chốc lát, con sói đen trong phòng khách thực sự là quá giảo hoạt rồi, một mình nó căn bản là không đấu lại, muốn tìm chủ nhân trợ giúp, nhưng lại lo lắng mình vô dụng sẽ khiến cho chủ nhân xem thường.

Nhưng nếu như hợp tác với con sói ở trước mắt này, ừm, con này hình như không có hư hỏng như con ở bên ngoài kia.

Thế là nó đưa ra quyết định, gật đầu thật mạnh với Đông Lang một cái, đưa móng vuốt ra, “Meo meo! Gào!” (phiên dịch: Hợp tác! Đập móng vuốt thề!)

Đông Lang vươn tay ra đập vào móng vuốt nhỏ nhỏ của nó, vừa rửa rau cải vừa nói: “Như vậy thì chúng ta sẽ thống nhất đề ra một kế hoạch để đuổi nó đi thôi.”

29. Chương 29: Sức Khống Chế Yếu Ốt

Đông Lang và Tiểu Nhung ở trong phòng bếp thương lượng đối sách, Tiền Hựu lại mang con chó lang thang tới phòng vệ sinh, ôm nó vào bồn rửa tay để tắm cho nó. Con chó này cũng không biết ở bên ngoài vui chơi thỏa thích một trận thế nào, trên người bẩn đến rối tinh rối mù.

Tiền Hựu vừa tắm chân cho nó, vừa dịu dàng dạy dỗ nó, “Mày nha, có biết hôm nay mình đã làm ra bao chuyện sai trái hay không? Tại sao có thể biến cửa hàng thú cưng thành bộ dạng kia chứ? Tao hiểu biết rõ có thể là mày không thích sống ở trong lồng, thế nhưng ông chủ cũng vì muốn tốt cho mày, sẽ không làm mày bị thương. Nên mày phải đồng ý với tao, về sau không thể lại cắn loạn nữa, nếu không nhà của tao cũng đều bị mày phá hư.”

Nét mặt con chó hình như lại có chút khinh thường, nghiêng đầu không nhìn cô.

Tiền Hựu thở dài một hơi, nắm đầu của nó bắt nó nhìn thẳng vào mắt, “Mày nghe hiểu không? Về sau phải ngoan, nếu không tao cũng không nuôi được mày.”

Con chó nghe cô nói như vậy, chợt “Hừ” một tiếng từ lỗ mũi, sau đó dùng một ánh mắt gần như châm chọc nhìn Tiền Hựu.

Tiền Hựu không khỏi bị nó nhìn mà sửng sốt, ánh mắt của nó như muốn nói rõ cái gì? Chẳng lẽ là đang nói: cô và những người vứt bỏ tôi trước đây cũng không có gì khác nhau sao?

Cô sờ sờ lỗ tai con chó, “Chỉ cần mày ngoan ngoãn, tao sẽ chăm sóc mày thật tốt. Nhưng nếu như mày rất nghịch ngợm, phá hư nhà của tao, ta nuôi mày thế nào? Một tháng tiền lương của tao chỉ có một chút nhỏ.”

Con chó trực tiếp tránh r khỏi ngực cô, nhảy xuống sàn nhà vẩy vẩy nước trên người, khinh miệt liếc Tiền Hựu một cái, nghênh ngang đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Tiền Hựu vốn chỉ là nghĩ dạy dỗ tốt nó một chút, không ngờ nó phản ứng lớn như vậy! Xem ra trước kia khẳng định là nó chịu không ít tổn thương đi, cô vội vã cầm khăn lông đuổi theo, “Ai a, mày đừng chạy, lau khô nước đã.”

Người con chó đen ướt nhẹp trực tiếp giẫm lên trên ghế salon, ngược đầu cao mặc cho Tiền Hựu chà xát trên người nó, không biết vì sao, mặc dù hiện tại nó có vẻ kiên cường, giống như đáng về cái gì cũng không quan tâm, Tiền Hựu lại cảm thấy thật ra thì nội tâm nó rất yếu đuối. Cô không khỏi gãi ải cổ của con chó, dịu dàng nói: “Được rồi, vừa này là tao nói không đúng, mày đừng để ở trong lồng. Ừm đúng rồi, toa còn chưa có đặt tên cho mày đâu, mày nói tao gọi mày là gì mới tốt đây?”

Vừa mới dứt lời, Đông Lang liền bưng khoai tây xào từ phòng bếp đi ra, lạnh nhạt nói: “Nó tên là Khăng*.”

*Bằng lòng hoặc đồng ý

“Khăng?” Tiền Hựu chớp mắt mấy cái, “Cái tên này không tệ, cũng rất khác biệt! Mày thích tên này không?” Cô tiến tới gần hỏi con chó đen.

Con chó đen vốn là muốn cho Tiền Hựu một ánh mắt khinh bỉ, nhưng lại bị năng lượng cường đại trên người Đông Lang kìm giữ, chỉ có thể nhẫn nhịn cúi thấp đầu xuống.

“Xem ra nó thích cái tên này, quá tốt rồi..., vậy sau này liền gọi mày như vậy.” Tiền Hựu vui vẻ tán thành xoa xoa đầu, quay đầu đi đi nhìn khoai tây xào của Đông Lang, “Oa. Hình như trông cũng rất tốt!”

Đông Lang khẽ mỉm cười, chuyển đĩa cho cô, “Em nếm thử một chút?”

“Ừ.” Tiền Hựu gấp khoai tây lên nếm thử một miếng, sau đó sắc mặt liền thay đổi.

“Làm sao vậy, ăn không ngon sao? Quá mặn sao?” Đông Lang khẩn trương hỏi, thời điểm anh vừa bỏ muối anh liền rối rắm nửa ngày.

Tiền Hựu nuốt khoai tây xuống, giống như một con thỏ nhào tới trong ngực Đông Lang, hét lớn lạnh lạnh: “Ngon — ngon — ăn ngon! Anh thật không biết làm cơm sao? Không gọt em chứ? Làm sao sẽ làm ăn ngon như vậy!”

Đông Lang ôm lấy thân thể mềm nhũn của cô, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, “Thật sự ăn ngon? Vậy thì tốt. . . . Anh còn sợ em không thích.”

“So với trong tiệm cơm làm đều ăn ngon!” Tiền Hựu giống như một con gấu koala ôm lấy cánh tay Đông Lang, mặt lo âu nhìn anh, “Làm sao bây giờ, anh vừa đẹp trai vừa dịu dàng, bây giờ còn biết nấu cơm rồi! Anh tốt như vậy, có thể nhìn em không lọt mắt hay không?”

“Sẽ không đâu, em nghĩ bây bạ gì vậy.” Đông Lang cười nhét cô đến bên sofa ngồi xuống, “Còn có ba món ăn chưa có làm, em chờ anh một lát, đói bụng trước ăn khoai tây đi đã.”

Tiền Hựu ngoan ngoãn gật đầu một cái. Đông Lang nghiêng đầu ánh mắt liếc nhìn Khăng ở bên cạnh nhìn mình chằm chằm, hơi nheo mắt, nói: “Mày ở yên tại chỗ đợi, không cho phép quấy rối.”

Giọng nói mặc dù bình thản, nhưng hình như trong đó lại có mấy phần mạnh mẽ thô bạo không cho cự tuyệt.

Khăng bị cổ áp chế của anh phóng ra, ngay cả động cũng không động được, chỉ có thể cắn răng oán hận nhìn Đông Lang đi vào phòng bếp.

Tiểu Nhung cảm thấy Khăng bị áp chế, nhất thời dương dương tự đắc vênh cái đuôi lên vòng quanh vòng lại, còn thỉnh thoảng dùng móng vuốt gãi gãi mấy cái ở trên đầu hần ta.

Khăng nhỏ giọng cảnh cáo nó, “Gâu Gâu!”(phiên dịch: người chờ đó cho ta !)

Tiểu Nhung vắn cổ một cái, “Meo!” (phiên dịch: chờ thì chờ !)

Tiền Hựu nghe không hiểu hai con động vật trao đổi, chỉ cảm thấy hình như bầu không khí chúng nó có chút không đúng như là gương cung bạt kiếm, chẳng lẽ là bởi vì Đông Lang tới rồi? Mặc dù anh không phủ nhận yêu thích mèo, nhưng mà hình như con chó rất nghe lời anh.

Vì vậy cô gật đầu đồng ý suy nghĩ, “Mày thích Đông Lang, về sau tao để anh ấy tới thăm mày nhiều hơn được không?”

Khăng: “. . . .” Quý mới đồng ý!

Một lát sau, Đông Lang làm xong món ăn còn lại, hai người ngồi ở trước bàn trà nhỏ dùng cơm, Tiền Hựu chuẩn bị thức ăn cho mèo và thức ăn cho chó sang một bên, khiến con chó phải ăn cùng tiểu Nhung.

Đông Lang hài lòng thu hồi áp chế, dùng dư quang báo cho tiểu Nhung biết một cái, sau đó lập tức nhào người qua qua, “Meo ngao” thét lên một tiếng, quay về phía nó (Khăng) vừa cắn vừa cào. Dĩ nhiên nó không thể nào chịu thua không đánh trả, vì vậy một mèo một chó nhanh chóng đánh nhau ở trên sàn nhà, lực chiến đấu của tiểu Nhung thật ra thì cũng không coi là yếu, nhưng đánh không được bao lâu thì chợt kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Khăng: “. . . .”

Đây là cái gì? Hần ta (Khăng) còn chưa có làm gì nó(tiểu Nhung), thế nào không hiểu sao lại tự ngã rồi hả?

Cả người Tiểu Nhung run rẩy, khắp khiêng chạy tới bên Tiền Hựu, trong đôi mắt to xinh đẹp đầy nước.

Hai con động vật đánh nhau xảy ra quá đột ngột, Tiền Hựu còn chưa kịp phản ứng, tiểu Nhung đã chổng chất vết thương, cô đau lòng ôm mèo vào trong ngực, “Mày làm sao vậy, có đau hay không? Tao đưa mày đi bệnh viện đi!”

“Meo. . . .” Tiểu Nhung suy yếu tựa vào trong lòng cô, khẽ lắc đầu, sau đó dùng móng vuốt vuốt mặt của Tiền Hựu, ý bảo chính mình không có việc gì.

CUối cùng Tiền Hựu tức giận, con chó phá hư đồ dung trong nhà còn chưa có tính, thế nhưng bây giờ thậm chí ngay cả tiểu Nhung cũng bị khi dễ! Cô nhìn chằm chằm Khăng, tức giận nói: “Tao mới vừa nói với mày như thế nào, làm sao mày lại không chịu nghe lời! Mày xem mày đánh tiểu Nhung thành dạng gì rồi!”

Đông Lang ở một bên không biến sắc nói: “Mèo và chó vốn không hòa hợp, hai con này lại đánh đến như vậy, vẫn là đừng nuôi ở cùng nhau. Không bằng, con chó này để anh nuôi đi.”

Tiểu Nhung trong ngực Tiền Hựu đứng lúc meo lên một tiếng, ánh mắt nhìn Khăng tràn đầy khiêu khích.

Khăng: “.”

Đáng ghét! Con mèo gian trá! Nó căn bản không bị thương! Hắn ta hiểu rồi, Đông Lang liên hiệp với con mèo kia cùng nhau bầy mình! Muốn tìm cách bắt mình rời khỏi nhà Tiền Hựu!

Tiền Hựu nghe đề nghị của Đông Lang, hơi trầm mặc chốc lát. Hai con sủng vật đối với cô mà nói đều quan trọng như nhau, nhưng nếu như bọn chúng ở chung một chỗ có thể cuộc sống sẽ gặp nguy hiểm, cô lại không thể không bắt bọn chúng tách ra.

Cô chần chờ nhìn Đông Lang, “Nhưng mà, công việc của anh rất bận? Có thời gian nuôi chó sao?”

“Em yên tâm.” Đông Lang gạt đầu một cái, ý vị sâu xa liếc Khăng một cái, “Anh nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Khăng: “.”

Sẽ chăm sóc mình thật tốt mới là lạ! Không được, nó nhất định không thể để cho Đông Lang dẫn mình đi, nếu không sẽ không có cơ hội đến gần Tiền Hựu rồi!

Vì vậy Khăng nặn ra nước mắt bị thương lần nữa, nằm rạp trên mặt đất dịch một chút đến bên chân Tiền Hựu, ôm bắp chân của cô Ầng...ầng...khóc thút thút, khóc đến đau lòng như muốn đau thấu tim gan.

Tiền Hựu không khỏi mềm lòng, nhưng tiểu Nhung vẫn còn suy yếu nằm ở trong lòng, cô hạ lòng sắt đá nói: “Mày. Chúng mày ở chung một chỗ lại đánh nhau, tao không có biện pháp nuôi hai chúng mày một chỗ.”

“Ầng ầng...Ầng ầng.” Chịu khóc đến thở không ra hơi, đôi mắt màu tím đậm thương tâm nhìn Tiền Hựu, giống như lòng cũng vỡ nát rồi.

Tiền Hựu: “.”

Cô thở dài, “Nó giống như thật lệ thuộc vào em. Nếu không, nếu không cứ để cho nó ở lại đi? Em sẽ trông nom bọn chúng, lúc em không có mặt, liền nhốt hai đứa chúng nó ở hai gian phòng khác nhau.”

Đông Lang nhìn vẻ mặt rối rắm không thôi của Tiền Hựu, nhất thời cũng đau lòng. Cuối cùng anh thở dài nói: “Thôi, em muốn nuôi thì nuôi đi.”

Tiểu Nhung lập tức không giả bộ yếu đuối, đứng dậy, mắt to kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, “Meo meo? Meo meo!” (phiên dịch: anh nói cái gì? Tôi mới vừa khổ cực như vậy là vì cái gì!)

Đông Lang khẽ lắc đầu đối với tiểu Nhung một cái, sau đó nhìn về phía Tiền Hựu, “Anh nghĩ anh có biện pháp khiến Khăng nghe lời không quấy rối, em giao nó cho anh, ngày mai anh huấn luyện tốt sẽ trả cho em.”

Tiền Hựu có chút vui mừng, “Thật sao? Anh còn có thể huấn luyện chó?” Có điều lời nói khiến cô cũng tin, bạn trai của cô liền học được nấu ăn nhanh như vậy, quả thực là không gì làm không được, dĩ nhiên dạy chó cũng sẽ được rồi!

Đông Lang gạt đầu, “Yên tâm đi.”

Cuối cùng Tiền Hựu vui vẻ, cô gật đầu nó đồng ý, “Quá tốt á..., hôm nay mày ngoan ngoãn trở về nhà cùng Đông Lang.”

Gương mặt của Khăng không chút tình nguyện, nhưng Đông Lang ngồi ngay bên cạnh, căn bản hắn ta không có cơ hội để phản kháng.

Vì vậy hai người vui vẻ ăn cơm xong, làm tổ ở trên ghế sofa xem TV một hồi, thấy thời gian không còn sớm, Đông Lang liền tính toán dẫn Khăng rời đi.

Tiền Hựu đứng ở cửa vẫy cánh tay nhỏ bé với Khăng, Đông Lang bắt đầu dĩ cười, “Yên tâm đi, tối mai gặp mặt thì anh đưa nó trở lại, đến lúc đó nhất định nó sẽ ngoan ngoãn.”

“Uh, em tin tưởng anh!” Tiền Hựu nhào qua hôn chụt một cái trên mặt của Đông Lang, đột nhiên bị tập kích khiến Đông Lang đỏ mặt, anh ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Được rồi, anh đi đây, khóa kỹ cửa.”

Cho tận đến lúc đi ra, ửng hồng trên mặt Đông Lang mới dần dần biến mất. Anh cảm thấy trên cổ có chút hơi ngứa, duỗi tay sờ, ngạc nhiên phát hiện thế nhưng lại mọc lông.

Anh không khỏi giật mình, trắng tròn lần sau còn chừng mấy ngày mới đến, theo lý thuyết bình thường anh có thể không chế biến thân tốt, nhưng vì cái gì hiện tại lông đã dài ra rồi hả?

Là bởi vì Tiền Hựu sao?

Sau lần trắng tròn trước, Shani đã đề cập tới với anh, sau khi Đông Lang biến thân cảm xúc pháp phồng lớn hơn rất nhiều so với trước kia. Cô cho rằng yêu đương là nguyên do, trước kia trong tộc cũng không có thiếu người sói đang yêu xuất hiện tình huống tương tự, qua một đoạn thời gian sau là có thể chuyển biến tốt.

Nhưng mà Đông Lang không có cách nào yên tâm, bởi vì nếu anh không thể hoàn toàn khống chế biến thân, vậy thì có thể làm hại tới Tiền Hựu! Anh cũng không muốn lúc hai người ăn cơm đột nhiên răng nanh anh dài ra cắn đứt cổ của cô ấy!

Vốn chỉ nghĩ đến gần những ngày trăng tròn kia cách xa Tiền Hựu là tốt rồi, nhưng nếu như bây giờ lúc nào anh cũng có thể mất khống chế, như vậy làm sao ở cùng một chỗ với cô ấy?

Đông Lang đứng ở bên cạnh xe, có chút căm hận nhìn lên trăng sáng trên trời.

Cuối cùng Khăng bị anh xách ra không thể chịu nổi, tránh thoát khỏi tay của anh, tung người nhảy một cái, lăn lộn trên mặt đất, đột nhiên biến thành một người đàn ông tóc đen.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Khăng tức giận hỏi.

Đông Lang lạnh lùng nhìn hắn, “Lời này nên nên là tôi hỏi cậu đó, tại sao muốn đến gần tiểu Hựu? Không phải tôi đã nói nên cách xa cô ấy một chút sao?”

Khăng nhíu mày hừ cười, “Tôi chính là nhìn gương mặt giả nhân giả nghĩa kia không vừa mắt, muốn lột mặt nạ giả tạo của cô ta, như thế nào? Anh là bị khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần của cô ấy lừa! Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy!”

Mắt Đông Lang khẽ híp một cái, ánh mắt nguy hiểm l.e.q.u.y.d.o.n thẳng tắp đâm về phía Khăng, “Không cho nói cô ấy như vậy, nếu không tôi không ngại lấy danh nghĩa tộc trưởng xử phạt cậu. Cậu nên biết, cậu đã làm những chuyện xấu kia đủ để cho cậu bị nhốt vào Sâm Lâm, nếu như không phải là cha mẹ của cậu ở trong tộc cầu xin thay khắp nơi, em gái của cậu khổ cực xử lý những phiền toái kia thay cậu, cậu cho rằng các Trưởng lão sẽ đồng ý tha cho cậu một cái mạng sao? Khăng, coi như cậu không thích loài người, cũng nên suy nghĩ một chút vì người thân của mình.”

Nhắc tới “Sâm Lâm”, cho dù cố tình làm bậy Khăng cũng không khỏi khẽ run một cái. Lại nghĩ đến cha mẹ và em gái của mình, cuối cùng cúi đầu không lên tiếng.

Đông Lang khẽ thở dài một cái, “Chúng ta cũng đã trưởng thành, coi như lúc nhỏ loài người làm hại chúng ta, đó cũng là sai lầm của bọn họ, chẳng lẽ cậu phải cùng những người kia sai lầm giống nhau? Học lớn lên, học tha thứ đi, Khăng, không cần cứ như đứa bé chưa trưởng thành.”

Khăng cười nhạt một tiếng, trong giọng nói nhưng có chút mất mát, “Tôi không làm được người khoan hồng độ lượng, lại càng không hiểu tại sao nhất định anh phải đi tìm bạn gái loài người.”

Đông Lang nghiêm túc nhìn hắn ta, “Về sau cậu sẽ rõ, tiểu Hựu là cô gái tốt bao nhiêu.”

Khăng nghi ngờ nói: “Sau này?”

Đông Lang khoanh tay trước ngực, nhìn hắn ta, “Đúng, về sau. Tôi không muốn cậu tiếp tục ở bên cạnh cô ấy, nhưng bây giờ, cô ấy rất yêu thích cậu, đã như vậy, cậu cứ tiếp tục lấy hình dáng chó cưng đợi ở bên người cô ấy đi, chẳng qua tôi sẽ áp chế tất cả lực lượng của cậu, để cho cậu không có biện pháp phá hoại, đến lúc đó, con mèo nhỏ kia cũng có thể ngày ngày khi dễ cậu.”

“ Anh dám!”

30. Chương 30: Anh Trở Nên Khác Thường.

Hơn một tháng sau.

Đã tới giờ tan tầm rồi, những đồng nghiệp trong công ty túm năm tùm ba rời khỏi công ty, chỉ còn lại một mình Tiền Hựu ngồi chờ ở sofa trong đại sảnh của công ty, trong tay cầm một cuốn tạp chí, thỉnh thoảng lại mong ngóng ra bên ngoài cửa kính.

Bên tai chợt vang lên giọng nói của Hạ Khiêm Nghiêu: “Đừng đợi nữa, khẳng định là anh ta sẽ không tới được.”

Tiền Hựu vội vàng thu hồi ánh mắt, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Sao nào, chờ cái gì, tôi không biết anh đang nói cái gì nữa.”

Hạ Khiêm Nghiêu xí một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, người dựa vào ghế sofa, một tay đặt ở đầu gối, không nhanh không chậm gõ theo nhịp, nói: “Tạp chí trong tay cô đang cầm bị ngược, như vậy chứng tỏ cô không yên lòng, còn nói không phải đang đợi Đông Lang, chuyện gì xảy ra vậy, mấy bữa nay không thấy anh ta tới đón cô, có phải lại chia tay rồi hay không?”

Nói xong mấy lời cuối cùng, trong giọng nói của anh ta cũng mang theo chút vui vẻ và mong đợi. .

Tiền Hựu lập tức phản bác lại, “Không phải! Anh... Anh đừng có mỗi lần mở miệng ra là trù ẻo tình cảm của chúng tôi có được không! Chúng tôi vẫn tốt lắm, chẳng qua là do anh ấy đi công tác thôi, anh ấy nói hôm nay sẽ trở về, chắc là do đang kẹt xe trên đường, cho nên mới tới trễ như vậy.”

Hạ Khiêm Nghiêu thông dong nhìn cô: “Hả? Thật vậy sao? Kẹt xe?”

Tiền Hựu bị ánh mắt chăm chú của anh ta làm cho hoảng hốt: “Đúng vậy, đúng là như thế, nhất định là do kẹt xe.”

Hạ Khiêm Nghiêu vốn là còn muốn nhân dịp này mà thêm dầu vào lửa, nói xấu Đông Lang thêm mấy câu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ lo lắng bất an của Tiền Hựu như vậy, lại không nỡ, cuối cùng anh ta chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lườm cô một cái: “Vậy cô cứ từ từ mà chờ đi.”

Dứt lời, anh ta liền đứng dậy đi mất.

Vì vậy cả khu nghỉ ngơi chỉ còn lại một mình Tiền Hựu.

Trong lòng cô trống rỗng, nhìn thấy thời gian trôi qua càng lúc càng lâu mà vẫn không thấy Đông Lang xuất hiện, cho dù trong lòng của Tiền Hựu có tin tưởng anh đi chẳng nữa, cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Không phải trên đường anh đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Hay là phải tăng ca nên không thể tới tìm mình được? Nhưng tại sao ngay cả một tin nhắn cũng không có? Gọi điện thì anh không nghe? Căn bản là Đông Lang hiện đang ở đâu Tiền Hựu cũng không biết, thì càng không thể đi tìm anh được.

Vì vậy cô không khỏi nghĩ tới những tình huống xấu, không khỏi bắt đầu suy đoán có khi nào Đông Lang đã thay lòng đổi dạ không.

Mà thật ra thì suy nghĩ này của cô cũng không phải là hoàn toàn không có chứng cứ.

Thái độ của Đông Lang đối với cô rất kỳ lạ, bắt đầu từ khoảng nửa tháng trước. Ddienn damn leie quyýdon.

Bản thân Tiền Hựu là người hơi hợm, cũng không bao giờ để ý tới từng chi tiết, nhưng vào hôm chủ nhật hai người bọn họ đi xem phim, nhìn thấy có cảnh xúc động, trong lòng Tiền Hựu cảm động, không nhịn được dựa vào vai của Đông Lang, còn khoác lên cánh tay của anh. Động tác này của cô cũng không phải là chưa làm bao giờ, nhưng không biết tại sao, đêm hôm đó cô vừa mới chạm vào người của Đông Lang, anh đã phản ứng rất mạnh đẩy người cô ra, hơn nữa còn không thềm để ý tới bầu không khí đang yên tĩnh ở trong rạp chiếu phim, hét to lên một câu: “Đừng đụng vào anh!”

Không chỉ Tiền Hựu, mà những người ở xung quanh cũng bị tiếng hét của anh làm cho giật mình, có rất nhiều người quay đầu lại nhìn bọn họ.

Tiền Hựu bị sợ ngây người, sững sờ nhìn hành động vừa rồi của Đông Lang không nhúc nhích được, trong phòng chiếu phim tối tăm, hình như Đông Lang đang thở phì phò, anh dùng tay che lại một bên mặt, dùng giọng nói khàn khàn nói: “Xin lỗi. Anh. Anh đang không thoải mái một chút, anh đi ra ngoài một lát.”

Sau đó anh liền đi ra khỏi rạp chiếu phim như chạy trốn vậy.

Sau khi Đông Lang đi khỏi, bên cạnh có người tốt bụng đã hỏi thăm xem Tiền Hựu có bị đau không, Tiền Hựu lắc đầu một cái, miễn cưỡng khiến mình tỉnh táo lại, tuy nhiên cũng không biết được trên màn hình rút cục đang chiếu cái gì nữa.

Cô không ngừng ngồi đó nhớ lại, vừa rồi rốt cục mình đã làm sai điều gì, mà khiến cho Đông Lang ghét như vậy?

Tuy nhiên nghĩ như thế nào cũng không hiểu được.

Tiền Hựu cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy cho tới khi hết phim mà Đông Lang vẫn không quay trở lại. Cô một mình lẻ loi đi ra khỏi rạp chiếu phim, ngẩng đầu lên, phát hiện ra Đông Lang đang đứng ở trong hành lang với vẻ mặt tràn ngập áy náy nhìn cô. Dienn damn eie quýdon.

Tiền Hựu há miệng, không biết nên nói gì, Đông Lang lại đi lên phía trước xông tới ôm lấy cô: “Xin lỗi em, mới vừa rồi anh. Bụng của anh không được thoải mái, anh không muốn bị xấu hổ trước mặt em cho nên mới luống cuống như vậy. Thành thật xin lỗi, lúc này có làm em đau không?”

Anh cúi đầu kiểm tra hết cánh tay của Tiền Hựu, vẻ mặt rất lo lắng và quan tâm chứ không giống như đang giả vờ, Tiền Hựu cảm thấy chua xót nơi hốc mắt, lắc đầu một cái, ôm lấy hông của anh: “Không sao, anh thật là ngốc quá đi, bụng không thoải mái sao không nói với em, em mà anh còn sợ xấu hổ hay không xấu hổ sao.”

Cô cảm thấy người của Đông Lang bỗng trở nên cứng đờ lại, nhưng vẫn đáp lại: “Được, sau này anh sẽ để ý hơn.”

Chuyện này cũng coi như được gạt qua một bên, nhưng kể từ sau đó, Tiền Hựu không nhận được bất đầu quan sát Đông Lang kỹ hơn. Hoặc có thể nói là, cô không thể không để ý anh kỹ hơn được, bởi vì hình như càng ngày anh càng né tránh mình.

Lúc đi dạo phố cầm tay anh thì anh chỉ muốn hất tay cô ra ngay lập tức, ở nhà xem phim trên ti vi cũng giữ một khoảng cách với cô, lúc hôn cô cũng vậy vừa chạm vào liền tách ra luôn, Tiền Hựu cũng nghi ngờ có phải mình bị trúng độc rồi không.

Nhưng trừ những lúc đụng chạm thân thể, tất cả những phương diện khác Đông Lang cũng biểu hiện hết sức bình thường, cho nên chuyện này khiến cho Tiền Hựu vô cùng khổ não. Cô lặng lẽ hỏi đồng nghiệp, cũng hỏi cả Khuê Mật, nhưng mà cũng không có được câu trả lời thoả đáng.

Tiền Hựu chỉ có thể âm thầm đè nén những lo lắng này xuống, trong lòng chỉ biết cầu nguyện hy vọng Đông Lang sẽ khôi phục lại giống như bình thường.

Nhưng mà hình như chuyện xấu luôn luôn thi nhau kéo tới, vào ít ngày trước là đêm trước của tết trung thu, ba mẹ của Tiền Hựu muốn mời Đông Lang và ba mẹ của anh tới nhà ăn bữa cơm. Dù sao bây giờ hai người cũng đang nói chuyện yêu đương, hai nhà làm quen nhau thì cũng tốt.

Tiền Hựu nói chuyện này với Đông Lang, vốn còn đang lo lắng ba mẹ anh không rảnh, ai ngờ vẻ mặt của anh rất kỳ lạ nói: “Nhà của anh không có tết trung thu. Hơn nữa, thành thật xin lỗi, hai ngày nữa anh phải đi công tác, chuyện của công ty anh không dứt ra được, cho nên không thể ăn tết với em rồi.”

Trong công ty bận nhiều việc, chuyện này Tiền Hựu có thể hiểu, nhưng mà không có tết trung thu. Tiền Hựu không hiểu nên hỏi anh: “Vì sao vậy? Vì nhà anh luôn ở nước ngoài, cho nên không có thói quen ăn tết trung thu sao?”

Vẻ mặt của Đông Lang xám xịt lắc đầu: “Không phải, nhà anh chỉ đơn giản là không thích những chuyện gì liên quan tới trăng tròn thôi.”

Chuyện này. Đây là câu trả lời kỳ quặc gì vậy! Nhưng Tiền Hựu rất nhanh đã nhớ lại, hình như thật sự là Đông Lang không thích trăng tròn. Buổi tối mỗi khi anh đưa mình về nhà, nếu như đêm đó trăng sáng, Tiền Hựu rất vui vẻ đi chơi dưới ánh trăng, còn Đông Lang thì núp dưới bóng cây. Còn nữa, mấy hôm trước ở siêu thị đang khuyến mãi bánh trung thu, có rất nhiều nhân viên bán hàng mời dùng thử, nhưng Đông Lang không có chút hứng thú nào hết.

Cô không hiểu, nhưng mỗi người có một sở thích khác nhau, cho nên cô chỉ có thể lý giải như vậy. Vì vậy cô gặt đầu một cái: “Vây. Được rồi, vậy chờ khi nào anh đi công tác về, anh sẽ tới ăn cơm cùng với ba mẹ em, có được không?”

“Dĩ nhiên.” Đông Lang cười sờ sờ vào khuôn mặt của cô, vẻ mặt vẫn mang theo chút phiền muộn và lo lắng.

Tiền Hựu càng ngày càng thêm lo lắng và nghi ngờ, tiền Đông Lang đi. Lần này anh đi quả thật là tết trung thu cũng không quay trở lại.

Đêm tết trung thu đó, Tiền Hựu và mọi người trong nhà cùng tụ tập lại vừa ăn cơm vừa ngắm trăng, Đông Lang không có ở bên cạnh, Tiền Hựu chán nản dựa vào cửa sổ, nhìn ông trăng tròn sáng tỏ ở trên trời, không hiểu sao trăng tròn rất đẹp như vậy, mà Đông Lang và người nhà của anh ấy lại không thích nhỉ?

Mẹ Tiền nhìn thấy bộ dạng lo lắng của con gái, không khỏi có chút đau lòng, để đưa xuống nói: “Cái thằng Đông Lang này cũng thật kỳ lạ, không muốn tới gặp chúng ta thì thôi đi, lại bịa ra cái cớ như vậy, muốn lừa gạt con nít sao?”

Ba Tiền vội vàng khuyên nhủ: “Người ta là một đứa biết gây dựng sự nghiệp, nói không chừng là thật sự đi công tác ở đâu đó rồi, bà đừng có đoán mò.”

Mẹ Tiền lại than thở: “Tôi cũng không muốn ngồi đoán mò như vậy, nhưng ai khiến cho con gái tôi không vui đây. Mất công tôi còn mua bánh trung thu nhiều như vậy muốn đưa cho thằng nhãi kia, nhưng hình như căn bản nó cũng không cần. Ông nói xem, có phải nó không coi trọng con gái mình, cho nên mới cố ý kiếm cớ như vậy để từ chối không?”

Ba Tiền cũng có chút do dự, dù sao nhà họ Đông cũng có điều kiện tốt hơn bọn họ rất nhiều. Ông nhìn con gái dựa người vào cửa sổ im lặng không lên tiếng, nhưng thật ra những lời nói của ba mẹ cô đều nghe thấy hết. Cô biết kể từ khi bắt đầu đoạn tình yêu này, mình vẫn luôn lo được lo mất, cô cũng từng nhủ với lòng là không cần suy nghĩ nhiều, nhưng biểu hiện của Đông Lang gần đây càng ngày càng kỳ lạ, thật sự cô không biết vấn đề nằm ở đâu.

Tiền Hựu vẫn dựa người vào cửa sổ im lặng không lên tiếng, nhưng thật ra những lời nói của ba mẹ cô đều nghe thấy hết. Cô biết kể từ khi bắt đầu đoạn tình yêu này, mình vẫn luôn lo được lo mất, cô cũng từng nhủ với lòng là không cần suy nghĩ nhiều, nhưng biểu hiện của Đông Lang gần đây càng ngày càng kỳ lạ, thật sự cô không biết vấn đề nằm ở đâu.

Lần này chờ cho Đông Lang quay trở lại, cô trực tiếp hỏi anh cho rõ ràng mới được.

Hạ quyết tâm như vậy Tiền Hựu lại tiếp tục chờ đợi, nhưng thấy tết trung thu đã qua mấy ngày rồi, nhưng ngày về của Đông Lang cứ đẩy lùi lại mãi.

Hơn nữa mỗi lần anh đẩy lùi ngày về nước, thì chỉ nhắn cho Tiền Hựu một tin nhắn, nội dung rất ngắn gọn nói duy nhất một câu phải về trễ mấy ngày, sau đó không có tin tức gì nữa. Tiền Hựu hỏi anh bận cái gì, anh không trả lời câu hỏi của cô, nếu không phải là trợ lý Shani của anh gọi một cuộc điện thoại cho cô, nói cho cô biết Đông Lang đang bận, Tiền Hựu cũng nghi ngờ anh đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tiền Hựu càng ngày càng lo lắng, thậm chí cô nghi ngờ có phải Đông Lang lấy lý do đi công tác này để chia tay hay không, cho tới hôn nay, thời gian anh đi đã rất nhiều ngày rồi, lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô, dùng giọng nói mệt mỏi rồi nói: “Tối nay anh tới đón em đi ăn.”

Tiền Hựu đau lòng hỏi: “Có phải anh đang mệt lắm không? Không cần phải quan tâm tới em, anh cứ về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.”

Đông Lang nói: “Không, anh muốn gặp em, anh rất nhớ em. Buổi tối em ở công ty chờ anh.”

Tiền Hựu chỉ kịp nói một câu: “Được.”, đối phương đã cúp điện thoại. Cô nghĩ, có lẽ ở công ty anh thực sự rất bận, trong khoảng thời gian này, mình đã suy đoán lung tung, có lẽ là không đúng rồi.

Nhưng mà bây giờ, cô đã ngồi ở đại sảnh công ty hơn tiếng đồng hồ rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của Đông Lang đâu.

Đang lúc cái bụng đói meo réo ầm lên, chợt Tiền Hựu ngửi thấy mùi cánh gà nướng.

Một hộp cơm hộp đưa tới trước mặt cô.

Tiền Hựu men theo hộp cơm nhìn lên, kinh ngạc nói: “Hạ Khiêm Nghiêu? Anh..... Không phải anh đã đi rồi sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu ho nhẹ một tiếng, đem hộp cơm vẫn đang còn nóng nhét vào tay của cô nói: “Tôi ăn cơm ở gần đây xong, đang đi dạo bộ phát hiện ra người phụ nữ ngu xuẩn này vẫn đang ngồi đợi ở đây, sợ cô bị chết đói, nên bố thí cho cô chút đồ ăn.”

Tiền Hựu cúi đầu, mở hộp cơm ra nhìn, đồ ăn ở bên trong rất phong phú khiến cho cô nuốt nước miếng một cái. Cô lại liếc ra ngoài cửa, vẫn không thấy xe của Đông Lang, có lẽ anh đã thật sự không tới được rồi? Vì vậy cô gật đầu một cái: “Cám ơn anh. Bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho anh.”

Hạ Khiêm Nghiêu phất tay một cái, đang muốn nói không cần, cửa kính ở đại sảnh chợt có người đẩy ra.

Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên.

Tiền Hựu và Hạ Khiêm Nghiêu đồng thời quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp mặc bộ váy công sở đang đứng ở đại sảnh, khẽ gật đầu với Tiền Hựu: “Tiểu thư Tiền, Tiên sinh Đông bây giờ có chút không thoải mái không thể tự mình đi đón ngài được. Anh ấy nói tôi đi đón ngài đi tới nhà anh ấy.”

Tiền Hựu ngẩn người, sau đó vẻ mặt nhất thời trở nên nhẹ nhõm, cô đem hộp cơm nhét trả lại tay của Hạ Khiêm Nghiêu, sau đó chạy nhanh về hướng Shani: “Được. Được! Hạ Khiêm Nghiêu, tôi đi đây, cảm ơn hộp cơm của anh, hẹn gặp lại!”

“.” Hạ Khiêm Nghiêu thở dài một hơi, “Cô chạy chậm một chút! Chạy nhanh như vậy cẩn thận lại bị ngã!”

Nhưng mà căn bản Tiền Hựu không nghe thấy, giống như một con thỏ nhỏ vui sướng chạy đi.

Shani lễ phép mở cửa xe giúp cô, Tiền Hựu vừa lên xe, sau đó đã khẩn trương hỏi: “Đông Lang có sao không? Anh ấy không thoải mái ở đâu? Tại sao lại không đi tới bệnh viện?”

Về mặt của Shani lạnh nhạt, vừa lái xe vừa nói: “Chỉ là không thoải mái một chút thôi, không cần phải đi tới bệnh viện.” Nghĩ tới sở dĩ Đông Lang không thoải mái là bởi vì thân thể của anh chưa hoàn toàn hồi phục lại đã muốn đi gặp Tiền Hựu, trong lòng của Shani vô cùng không vui, vì vậy giọng điệu nói chuyện cũng không dễ nghe: “Tiểu thư Tiền có lẽ nên cho tiên sinh Đông thêm chút thời gian và không gian hơn nữa, dù sao anh ấy cũng không phải chỉ có một mình cô, anh ấy còn có cả một tộc Cả một công ty cần phải quản lý.”

Sau khi nói xong, Tiền Hựu ở bên cạnh rất lâu cũng không trả lời lại.

Trong lòng Shani giật mình, chợt ý thức được mình đã vượt quyền, vội vàng nhìn về phía Tiền Hựu: “Xin lỗi, có lẽ lời nói của tôi có chút không được lễ phép, kính xin ngài không cần ——” điểnnđàn nên quýndon.

“Shani.” Tiền Hựu lại cắt đứt lời của cô ta..., đôi mắt nhìn chăm chăm vào mắt của cô ta, giống như nhìn thấy một thứ vô cùng quan trọng: “Đôi mắt của cô màu tím đậm, vậy tóc ở bên tai này của cô có màu màu bạch kim là do nhuộm hay sao?”

Shani lắc đầu một cái, “Không, đây là trời sinh. Tại sao tiểu thư Tiền lại hỏi như thế?”

“. Không có gì, tôi... Tôi chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.” Tiền Hựu nói như vậy xong, liền nghiêng đầu nhìn ta bên ngoài cửa kính, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đang nổi lên sóng lớn cuộn cuộn ——

Bởi vì cô chợt nhớ tới, lúc trước con sói làm cô bị thương ở rừng trúc kia, cũng có tóc màu bạch kim và đôi mắt màu tím như vậy!

31. Chương 31: Bí Mật Bị Phát Hiện

Hắn là. Hắn là chỉ trùng hợp mà thôi đi! Hơn nữa, đêm hôm đó rốt cuộc mình có thấy qua người sói hay không còn chưa nhất định, nói không chừng, tất cả đều là bởi vì mình quá sợ, tưởng tượng ra đấy thôi!

Trên đường đi đến nhà Đông Lang, Tiền Hựu một mực cố gắng thuyết phục mình.

Hơn nữa. Cô nghiêng đầu đi xem Shani lái xe, dung mạo của cô ấy xinh đẹp như vậy, vóc người cũng tốt như vậy, nhìn qua không có chút nào hung ác giống như người sói! Đúng đúng đúng, nhất định là tự mình nghĩ hơn nhiều.

Lúc này cô mới yên lòng lại, hơn 20 phút sau, Shani lái xe đến một biệt thự ở vùng ngoại ô cách xa trung tâm thành phố, nhìn ngoài cửa xe thì thấy không xa là một biệt thự to lớn, Tiền Hựu có chút nhất thời khần trương.

Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Đông Lang!

“Tiền tiểu thư, xuống xe đi, đi theo tôi.” Shani đậu xe xong, quen thuộc dẫn Tiền Hựu xuyên qua cổng biệt thự, vòng qua vườn hoa, cuối cùng dừng ở cửa chính.

Tiền Hựu nhìn cánh cửa, vốn tưởng rằng Shani sẽ để cho người giúp việc trong nhà Đông Lang tới mở cửa, lại không nghĩ rằng, cô lấy ra một tấm thẻ, liền quét qua khóa cửa!

Shani đẩy cửa chính biệt thự ra, đi tới tủ giày bên cạnh trong phòng, tìm ra một đôi dép sạch sẽ đưa cho Tiền Hựu, “Tiền tiểu thư, đổi đôi này đi.”

“. A, cảm ơn.” Tiền Hựu ngỡ ngàng mới nhận lấy đôi giày kia, lúc ngồi xuống thay giày, lại nhìn thấy Shani quen thuộc lấy từ trong tủ ra một cái cốc rót nước cho cô.

Nhất thời đáy lòng cô có cảm giác quỷ dị càng ngày càng nặng, hành động của Shani, tại sao giống như cô ấy rất quen thuộc với nhà Đông Lang, cô ấy giống như là nữ chủ nhân ở đây?

Nhưng rõ ràng mình mới là bạn gái Đông Lang a!

Chẳng lẽ, Shani có ý đối với Đông Lang? Trước đó Tiền Hựu tiếp xúc cũng không nhiều với Shani, chỉ ở công ty Đông Lang thấy cô một lần, lúc ấy không hề nhận thấy cái gì không đúng, nhưng bây giờ cẩn thận ngẫm lại, đợi chút, hình như mỗi lần Đông Lang đi công tác cũng sẽ mang theo cô ấy! Mặc dù trừ mang theo Shani, anh còn có thể mang theo quản lý khác của công ty, nhưng mà. Nhưng mà vẫn có chút kỳ lạ!

Trong lòng Tiền Hựu hết sức rối rắm, lúc đứng lên không có chú ý, bị vấp phải giày trên đất, mắt thấy sẽ đụng vào tủ giày, bên cạnh chợt lao ra một cái bóng đáng, ôm cô thật chặt vào trong ngực, “Cẩn thận!”

Nghe được giọng nói quen thuộc kia, nhất thời đáy lòng Tiền Hựu cảm thấy một hồi ấm áp, cô không để ý còn có người ngoài ở đây, không nhận được xoay người ôm lấy Đông Lang, “Hu hu hu em rất nhớ anh!”

Thân thể bị cô ôm vẫn giống như thường ngày có cảm giác ấm áp an toàn, cô nghe thấy bên tai truyền tới giọng nói dịu dàng của Đông Lang, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, anh cũng rất nhớ em.”

Tiền Hựu ủy khuất tựa vào trong ngực anh, ngẩng đầu nhìn xem gò má anh tuần của Đông Lang, phát hiện so với lần trước gặp mặt rõ ràng Đông Lang gầy đi không ít, trên gương mặt đều có chút lờ mờ, cô cực kỳ đau lòng, “Mới mấy ngày không gặp, làm sao anh biến thành như vậy! Rốt cuộc khó chịu chỗ nào, chúng ta đi bệnh viện xem một chút có được hay không?”

Đông Lang nhìn qua gầy yếu, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, dắt cô đi tới phòng nghỉ, “Không cần, anh tốt lắm, rất nhanh sẽ có thể khôi phục bình thường, em biết, thân thể anh rất tốt. Không nói cái này nữa, em còn chưa có ăn cơm tối sao? Muốn ăn cái gì không? Anh làm cho em nhé?”

Tiền Hựu cam lòng lại để cho anh nấu cơm sao, vội vàng nói: “Gọi đồ ăn mua ngoài là được rồi, chắc chắn anh thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Thật không có việc gì.” Đông Lang vò tóc của cô, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm cùng nhớ nhung, “Ngồi xuống đi, anh đi gọi đồ ăn mua ngoài cho em.”

“Để em để em!” Tiền Hựu vội vàng lấy điện thoại di động ra, đang tìm kiếm thức ăn thì chợt nhớ tới trong phòng còn có một người, cô đề xuống khác thường trong lòng, nói với Shani: “Cô cũng cùng nhau ăn cơm tối với chúng tôi, Shani cô thích ăn cái gì?”

Sắc mặt Shani lạnh lùng lắc đầu một cái, “Không cần, Tiền tiểu thư, cô và Đông tiên sinh từ từ ăn, tôi phải đi trước.”

Nói xong, cô ta xoay người đi ra ngoài, giày cao gót giẫm ở trên sàn nhà, mà trong phòng lớn như thế có chút tiếng vang. Lúc đi tới cửa, cô ta dalth thẻ của ở trên tủ giày, “Khóa tôi để ở đây, Đông tiên sinh.”

“Ừm, vất vả cho cô rồi.” Đông Lang khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sau khi cô ta rời đi, lại dịu dàng ôm Tiền Hựu vào trong ngực lần nữa, anh chôn lỗ mũi chôn vào trong mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng ngửi, hình như rất nhớ những mùi vị trên người cô.

Tiền Hựu nhớ tới trước kia Đông Lang ký việc đụng chạm với cô, nhưng bây giờ chợt khôi phục bình thường rồi, nhất thời thấp thỏm trong lòng tản đi không ít. Nhìn gương mặt thon gầy của anh, cô cũng không muốn bây giờ hỏi anh tại sao giống như Shani thường xuyên đến nhà anh, chỉ là nhanh chóng gọi đồ ăn ngon bên ngoài, sau đó vùi ở trong ngực Đông Lang nói câu được câu không với anh.

“Rốt cuộc anh vội đi công tác làm gì, đều bận rộn khiến mình bị bệnh.”

Đông Lang sờ mặt của cô, giọng nói có chút chần chờ, “Thực sự. Rất nhiều việc, có thể quá mệt mỏi, nên không chú ý, thật xin lỗi để cho em lo lắng.”

Tiền Hựu bĩu môi nói: “Cứ mỗi tháng anh đều muốn đi công tác một lần như vậy, tiếp tục như vậy nhất định sẽ mệt chết. Nên không thể mượn một số người giúp anh làm việc sao?”

Đông Lang thở dài, “Có một số việc, chỉ có mình anh có thể giải quyết. Chỉ là tiểu hữu người yên tâm, về sau ta xuất ra kém thời gian càng ngày sẽ càng thiếu, sẽ có nhiều thời gian hơn cùng người.”

Tiền Hựu lắc đầu, “Em rất muốn mỗi ngày đều nhìn thấy anh, nhưng em cũng sẽ ủng hộ công việc của anh, chỉ hi vọng là anh đừng quá mệt mỏi.”

“Anh hiểu, về sau anh sẽ chú ý.” Đông Lang khẽ hôn lên trán của cô một cái, lôi kéo cô từ lên ghế salon, “Muốn đi dạo trong phòng hay không? Anh để cho người ta nuôi rất nhiều động vật nhỏ trong vườn hoa.”

“Thật hả?” Tiền Hựu nhất thời kích động, phải biết rằng cô thích động vật nhỏ nhất!

Đông Lang cười lôi kéo cô đi tới vườn hoa của biệt thự, trong vườn hoa còn có một cái xích đu, mấy con sóc đang đứng ở trên xích đu, hai cái móng vuốt đang nắm hạt thông thơm ngào ngạt gặm, bụi hoa hồng bên cạnh có mấy con thỏ nhỏ màu trắng đang ăn rau cải, trong góc là một con chó săn nhìn qua rất hung dữ, khi nhìn thấy Đông Lang tới, nó nhất thời vui mừng “Gâu” một tiếng, chạy về phía hai người.

“Oa –” Tiền Hựu nhìn cảnh tượng trong vườn hoà thuận vui vẻ, mở cờ trong bụng, “Thì ra là anh nuôi nhiều động vật như vậy, em đều không biết!”

Đông Lang xoa đầu chó săn, ý bảo nó đi ngửi mùi của Tiền Hựu, nhớ cô là nữ chủ nhân của căn nhà, sau đó nói: “Mới nuôi, không phải là em rất thích sao? Chờ sau khi chúng ta kết hôn tới ở, thì có thể ngày ngày cùng nhau chơi đùa với chúng.”

Tiền Hựu trừng to mắt mà nhìn anh, ngớ ngẩn một hồi sau đó dụng lực ôm lấy Đông Lang, “Hu hu hu, em còn tưởng rằng anh không thích em rồi, đoạn thời gian trước anh lạnh nhạt như vậy với em, không để cho em nắm tay cũng không chịu hôn em.”

Đông Lang khẽ cau mày, nói: “Thật xin lỗi, là anh không –”

“Đừng nói là xin lỗi..., hôm nay anh đã nói rất nhiều rất nhiều lần rồi.” Tiền Hựu vùi đầu vào lồng ngực anh, “Chỉ cần bây giờ chúng ta tốt là được rồi.”

“Ừm.” Đông Lang khẽ cười, mà con chó săn kia cũng bắt chước cọ vào, đứng ở bên chân hai người.

Đông Lang chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, Tiểu Nhung và Khăng trong nhà em đâu?”

“A, hôm nay đưa tới cửa hàng súng vật..., ngày mai đón trở về, cho chúng nó đi diệt bọ.” Tiền Hựu nói, “A Lang anh thật sự là lợi hại, kể từ sau khi bị anh dạy, Khăng trở nên tốt hơn ngoan hơn, không còn có căn loạn đồ dùng trong nhà rồi, ông chủ của cửa hàng súng vật cũng khen nó đấy.”

Nghĩ đến Khăng bị chính mình áp chế năng lực, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, Đông Lang liền nâng khoe môi lên, “Nếu như em cảm thấy nó không đủ ngoan, anh còn có thể để cho nó ngoan hơn một chút, giống như giúp em quét nhà kéo giặt quần áo gì đó, tin anh đi, nó có thể làm được.”

“Phốc. Anh không cần đùa giỡn, em làm sao cam lòng.” Tiền Hựu chạy vào vườn hoa trên chóc sóc con chơi, những con sóc con kia đều rất thân với người, thấy Tiền Hựu cũng không chạy, vẫn còn rất ngoan đưa cái đuôi to ra cho cô sờ.

Đông Lang tựa vào cửa kiếng nhìn bóng dáng cô vui sướng, thật sự hi vọng mình có thể nhìn cô cả đời như vậy.

Anh cúi đầu nhìn qua cánh tay của mình, bây giờ ở chỗ đó đã không có từng mọc long rồi, nhưng anh nhớ được, mấy ngày trước khi anh ở dưới bầu trời trắng tròn, đã khổ sở giày giụa cỡ nào.

Vì muốn về sau có thể hoàn toàn tránh khỏi biến thân mang đến tổn thương cho Tiền Hựu, anh đặc biệt đi tìm trưởng lão Lang Tộc sống ở nước ngoài, tìm kiếm biện pháp giải quyết. Trước kia trong tộc cũng có không ít người sói đi yêu con người, đã xuất hiện tình huống biến thân không khống chế được, vì muốn ở cùng một chỗ với người yêu, mọi người lựa chọn đi chỗ trưởng lão huấn luyện, có thể thành công cũng không nhiều, coi như thành công, cũng sẽ hao phí năng lượng và thời gian.

Mà Đông Lang lại chỉ trong một tuần lễ ngắn ngủn, liền hoàn thành huấn luyện. Hiện tại tối thiểu anh có thể khống chế khi mình đến gần bên Tiền Hựu không hề biến thân nữa rồi, chỉ là đến mỗi lúc biến thân đầy tháng, trừ phi uống thuốc, vẫn không có biện pháp giải quyết như cũ.

Đông Lang biết mình không thể kéo dài nữa, kéo càng lâu, tổn thương với Tiền Hựu càng lớn, anh khẽ nắm chặt quả đấm, đang muốn mở miệng, chuông cửa liền vang lên.

Tiền Hựu quay đầu lại, Đông Lang nói: “Chắc là đồ ăn mua ngoài đến, anh đi lấy.”

“Ừm.” Tiền Hựu ôm sóc chơi rất vui vẻ, liền gật đầu.

Một lát sau hai người ăn xong trên bàn giống như chất đống một ngọn núi to vỡ hộp trên bàn, Đông Lang cười nói: “Mới vừa rồi người đưa đồ ăn còn hỏi anh, trong nhà có bao nhiêu miệng ăn, lại đi mua nhiều thức ăn như vậy.”

Tiền Hựu cười nói: “Vậy anh có nói thật với anh ta hay không.”

“Không có, anh sợ dọa anh ta chạy mất.” Đông Lang nói, nghiêm túc nhìn Tiền Hựu, “Tiểu Hựu, em thật không có chút sợ nào sao?”

“Em sợ cái gì?” Tiền Hựu không hiểu.

Đông Lang muốn nói: trên người anh có nhiều thứ không giống như những người bình thường, còn có một bí mật vẫn gạt em...em sẽ không sợ anh là người xấu sao?

Nhưng mà Tiền Hựu chợt có chút khốn đốn giậm đất gáp một cái, Đông Lang dừng một chút, lời nói gần nói ra miệng thì đổi lại, “Thế nào, một nỗi sợ sao?”

Tiền Hựu dụi mắt, “Có một chút.” Những ngày qua cô vẫn lo lắng cho Đông Lang, cho nên cũng không nghĩ ngơi tốt.

“Vậy thì đi nghỉ ngơi đi, thời gian chậm, hôm nay chó đi về.”

Tiền Hựu nghe nói như thế, thân thể nhất thời cứng đờ, khẩn trương nhìn anh, “Đừng đừng đừng đừng đừng đi về? Anh anh anh muốn làm gì?”

Đông Lang cười khẽ một tiếng, “Em cho rằng anh muốn làm gì? Đứa ngốc, chớ nghĩ lung tung.”

Mặt Tiền Hựu hồng không chịu được, vội vàng đứng lên, “Em em không nói gì, em đi rửa mặt, phòng vệ sinh ở đâu?”

Đông Lang dẫn cô đến biệt thự lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ chính ra, chạy vào phòng nhà tắm tìm bàn chải đánh răng và khăn lông mới cho cô.

Tiền Hựu có chút do dự, “Đây là phòng của anh mà, em ở đây thì anh làm sao bây giờ? Anh ở phòng khách là được.”

Đông Lang dùng răng cắn chặt cọ mũi cô một cái, “Em là nữ chủ nhân ở đây, tại sao có thể ở phòng khách, ngoan, nghe lời của anh.”

Trong lòng tăng lên mấy phần ngọt ngào, Tiền Hựu không nhịn được từ phía sau lưng ôm lấy hông của anh, giống như gấu koala quấn lấy anh, “Nếu như em là nữ chủ nhân, làm sao anh có thể cho Shani chìa khóa nhà, hơn nữa cô ấy giống như rất quen thuộc đối với nhà anh, em không vui, anh phải giải thích cho em.”

Đông Lang định công cô đứng lên xoay vòng vòng ở trong phòng, “Lúc trước mới vừa trở về nước, không quen ở trong nước, rất nhiều việc là cô ấy giúp anh làm, cho nên cô ấy thường xuyên đến đây. Sau này sẽ không cho cô ấy đến nữa, có được hay không?”

Tiền Hựu dùng cằm cạ cổ tóc ngắn phía sau anh, “Người có cảm thấy em rất hẹp hòi hay không?”

Đông Lang dịu dàng nói: “Anh sẽ cảm thấy em rất thích anh.”

Tiền Hựu ôm chặt anh, “Đâu có đâu, chỉ. . . . chỉ một chút mà thôi.”

Đông Lang cười đưa cô đi vào nhà tắm, “Được rồi, rửa mặt sớm nghỉ ngơi một chút, có gì cần cứ gọi anh.”

Tiền Hựu hôn anh một cái, vui sướng đi rửa mặt. Một lát sau cô ra ngoài hô to tên Đông Lang, “Em không có mang áo ngủ, làm thế nào. . . .”

Đông Lang từ trong phòng quần áo tìm kiếm ra một cái áo phong nam rộng thùng thình, đưa cho cô, “Dùng tạm cái này được không? Không được anh liền mua tới cho em.”

“Cái này là được rồi.” Tiền Hựu thay quần áo của bạn trai, cẩn thận ngửi, trên quần áo có mùi của anh, áo của Đông Lang rất lớn, mặc vào có thể che kín chân cô, giống như quần ngủ vậy, Tiền Hựu không nhịn được chạy đến trước mặt anh lắc lư, “Em cảm thấy nhìn rất tốt.”

Đông Lang nhìn đôi chân mảnh mai trắng nõn của cô ra dưới áo phong trắng, che lỗ mũi, cảm giác đột nhiên một tuần huấn luyện sẽ bị phá vỡ, anh vội vã đi tới khiến cô lên nhét vào trong chăn, “Đẹp mắt đẹp mắt, em không cần khoe ra nữa, anh không chịu nổi.”

“Ha ha ha em không có ở khoe khoang mà. . . .” Tiền Hựu cười đến đau bụng, ở trong chăn ngửi một cái, nói, “Chung quanh đều là mùi của anh, cảm giác thật tốt.”

Đông Lang hôn một cái lên trán cô, “Ừm. Em ngủ đi.”

Tiền Hựu lộ ra hai con mắt to nhìn anh, “Vậy anh ngủ ở đâu?”

Đông Lang cười cười, “Anh ở sát vách.”

“Ừm, ngủ ngon.” Tiền Hựu ngoan ngoãn nằm ở trong chăn, thực ra bối rối ý đã sớm bay đi mất, nhưng có lẽ là cô không quen giường, cho dù rất mệt nhọc cũng vẫn không ngủ được. Cô bất đắc d lăn qua lăn lại ở trong chăn, trơ mắt nhìn thời gian từ mười một giờ chạy thẳng đến mười hai giờ.

Cuối cùng cô thở dài, bò dậy tính toán đi tìm Đông Lang, xem anh có ngủ không, nhưng lúc xuống giường, lại không cần thận trọng phải cạnh tủ ở đầu giường.

“Ai nha.” Tiền Hựu che đầu gối bị đau kêu lên, nghĩ thầm mình cũng quá ngu ngốc, đến tủ đầu giường cũng bị cô đụng phải! Cô đưa tay muốn chảnh cái tủ, nhưng nhích tới gần chợt phát hiện, gần tủ gần mép giường có một vết sâu. Vết cắt?

Thảm á..., không phải là bị cô đụng hông chứ ?

Tiền Hựu vội vàng kéo ngăn tủ ra, lại ngạc nhiên phát hiện, hình như cũng không phải vết cắt, càng giống như là một Vết cào? Cái dấu vết này vô cùng lớn lớn, đem sơn mặt tủ cũng bị cào hư hầu hết không còn, bên trong ván gỗ cũng có dấu vết thật sâu, Tiền Hựu nhìn nó, không biết sao, chợt liền nghĩ đến ngày đó cô đi tới công ty Đông Lang, thấy vết cào ở cái cây.

Làm sao hai dấu vết lại giống như?

Tim của cô đập bịch bịch, song khi cô ngẩng đầu nhìn tới vách tường phía sau học tủ, nhịp tim thiếu chút nữa thì ngưng lại!

Bởi vì trên vách tường còn có nhiều vết cào hơn! Chúng giăng khắp nơi, nhìn qua giống như một con mãnh thú nổi cơn điên để lại, thế nhưng rõ ràng đây là phòng ngủ của Đông Lang!

Cả người Tiền Hựu run rẩy, lui về phía sau từng bước từng bước, cô muốn đi tìm Đông Lang, muốn hỏi một chút rốt cuộc trong phòng của anh đã xảy ra chuyện đáng sợ gì!

Nhưng khi cô chạy đến cửa phòng khách bên cạnh, lại phát hiện trong phòng không có ai.

“ Đông Lang?” Tiền Hựu lẩm bẩm kêu lên, đã trễ thế này, anh lại đi nơi nào?

Cô chân không, cẩn thận xuống lầu, chợt nghe trong vườn hoa có chút động tĩnh, cô lại gần nhìn, phát hiện rõ ràng Shani và Đông Lang đang đứng ở trong vườn! Cô ta, tại sao cô ta lại trở lại?

Chỉ nghe Shani nói với Đông Lang: “Tộc trưởng, ngài thật sự tính nói cho cô ấy sao?”

Đông Lang gật đầu một cái, “Tôi đã suy nghĩ kỹ, đúng vậy.”

Shani hít sâu một hơi, hình như có chút gấp gáp tức giận, cô ta chợt giơ một cái tay lên, nói: “Tôi hi vọng ngài hãy suy nghĩ kỹ lại, ngài cảm thấy cô ấy có thể tiếp nhận chúng ta với phương diện như thế sao?”

Tiền Hựu nhìn tới cái tay kia, dưới ánh trăng ảm đạm, tay phải Shani đột nhiên dài ra bộ lông màu đen, trên năm ngón tay cũng mọc ra móng vuốt sắc bén!

32. Chương 32: Không Phải Loài Người

Lúc đêm khuya, Khăng hoá thân thành con chó nhỏ ngồi chồm hổm ở trong cửa sổ sát đất của cửa hàng chăm sóc vật nuôi, vẻ mặt nóng nảy nhìn chăm chăm vào dòng người đông nghịt bên ngoài cửa sổ.

Tiểu Nhung cũng ngồi chồm hổm ở cách đó không xa, ngồi chơi cỏ đuôi chó mà chủ cửa hàng cho nó, cực kỳ vui vẻ. Kể từ khi Đông Lang nghĩ biện pháp áp chế sức mạnh xong, nó đã không phải lo lắng bị Khăng công kích. Giờ đây sức chiến đấu của Khăng quả thực là đồ bỏ đi, nó chỉ cần một cước là có thể đá cho con chó kia bay vào tường rồi, hừ hừ!

Khăng lại nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ một lát, rốt cuộc không nhìn được nữa cũng bực phát, nó bỗng xoay người, khiến cho những con vật nuôi ở trong những cái chuồng khác bị giật mình, Khăng biến thân thành con người, chỉ vào Tiểu Nhung mắng: “Chơi chơi chơi, chỉ biết chơi, cũng đã mấy giờ rồi, người chủ tốt kia tại sao vẫn còn chưa tới đón mày!”

Tiểu Nhung ngáp một cái, dùng móng vuốt trên trọc cổ đuôi chó, thoải mái meo meo nói: “Meo meo ô ô ô. Meo meo meo meo?” (phiên dịch: chủ nhân nói đêm nay chúng ta sẽ ở lại chỗ này mà, ngày mai mới tới đón, anh quên rồi sao?)

Cơ thể của Khăng cứng đờ lại, lúc trưa Tiền Hựu đưa bọn chúng tới nơi, nó chỉ lo hờn dỗi với cô, về phần cô nói cái gì một câu nó cũng không nghe vào. Mà về phần tại sao nó lại hờn dỗi với Tiền Hựu.

Hừ, còn không phải là bởi vì cô không cho mình ăn thịt hay sao!

Người phụ nữ kia lại có thể ghét bỏ nó vì dạo gần đây nó ăn quá nhiều thịt nên mập lên, muốn bắt nó giảm cân! Còn giả mù sa mưa nói cái gì mà: “Tao chỉ muốn tốt cho mày, mày quá béo sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của cơ thể, ngoan nào.”

Ngoan cái đầu cô ta! Cũng chỉ là lấy cớ thôi, chính cô ta không muốn mua thức ăn cho mình ăn, không muốn mua vì sợ tốn tiền! Cho là mình sẽ thiếu chút thịt này sao? Trong tài khoản của nó còn đầy tiền! Khăng tức giận cắn móng vuốt nghĩ, sau này nó nhất định sẽ đem những món tiền kia quẳng lên trên người của Tiền Hựu, sau đó nói cô ta đem tất cả những khoản tiền đó đi mua thịt, cho nó ăn cho chán thì thôi!

Người phụ nữ dối trá và hẹp hòi như vậy, tên ngu đần như Đông Lang sao lại thích được cơ chứ?

Trăm mối nghi ngờ của Khăng cũng không giải thích được rõ ràng, mà bây giờ Tiền Hựu vẫn nhốt nó ở cửa hàng chăm sóc vật nuôi, cô ta như vậy mà có thể làm chủ nhân được sao? Không có chút trách nhiệm nào!

Tiểu Nhung nhìn thấy dáng vẻ nóng nảy đi tới đi lui này của Khăng, thì đã thấy phiền phức: “Meo meo ô ô ô.” (phiên dịch: Rốt cuộc thì anh muốn làm gì? Ngồi xuống nghỉ ngơi không được hay sao?)

“Không được! Tao không muốn bị giam ở chỗ này!” Khăng đã khó chịu bức bối rồi, bây giờ được hỏi như vậy, lập tức không muốn đợi thêm nữa, xông vào phòng vệ sinh, hoá thân thành con chó, từ phía trên song cửa sổ chui ra ngoài.

Tiểu Nhung căn bản cũng không muốn quản tên kia, nhưng sợ nó nhân cơ hội này đi tới làm tổn thương Tiền Hựu, chỉ có thể thở dài một hơi, rất nhanh đã đuổi theo.

Sau khi Khăng rời khỏi cửa hàng vật nuôi cũng không nhanh chóng chạy như điên, mà cẩn thận ngửi ngửi dưới đất, Tiểu Nhung đuổi theo, đi tới sau lưng nó hỏi: “Meo meo ô ô?” (phiên dịch: Anh ngửi thấy cái gì ở đây à?)

Khăng: “Uông uông uông! Uông NGAO...OOO ô!” (phiên dịch: Không cần mày quan tâm! Mày đừng có đi theo tao!)

Sau đó nó tiếp tục cúi đầu ngửi ngửi dưới đất, một lát sau giống như ngửi thấy cái gì đó, thần kinh lập tức run lên, theo hướng của cái mùi kia đi về phía trước.

Tiểu Nhung cúi đầu xuống chỗ nó vừa mới ngửi, cẩn thận ngửi lại một cái, rất nhanh đã ngửi thấy một mùi quen thuộc. Ah, đây không phải là mùi của nữ chủ nhân hay sao? Hừ, con sói hư hỏng này, quả nhiên vẫn muốn đi tìm nữ chủ nhân để gây phiền phức, nhất định mình sẽ khiến cho nó không được như ý!

Nó lặng lẽ đi theo phía sau lưng của Khăng một khoảng cách không xa, theo Khăng đi về phía trước.

Cùng vào lúc đó, Tiền Hựu đứng ở khúc quanh trên lầu hai nhà Đông Lang đang kinh ngạc không nói nên lời!

Cô dùng sức lấy tay dụi dụi con mắt, hướng về phía vườn hoa nhìn, lại phát hiện ra trên tay của Shani mọc ra một lớp lông dày, thật sự không phải là mắt cô có ảo giác đó chứ? Loài người sao có thể chỉ trong nháy mắt lại có thể mọc ra nhiều lông như vậy?

Hơn nữa màu lông trên cánh tay của cô ấy. Tại sao lại giống màu của con sói cô nhìn thấy ở rừng trúc như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy cũng là người sói? Nếu đúng là như vậy, không lẽ Đông Lang cũng.

Trong đầu suy nghĩ của Tiền Hựu hỗn loạn tới mức sắp nổ tung rồi, một giây sau cô nghe thấy Shani ép hỏi: “Tiên sinh Đông, xin ngài hãy trả lời tôi một vấn đề, ngài cảm thấy tiểu thư Tiền có thể tiếp nhận được sự thật về thân phận của ngài không phải là loài người hay sao?”

Không phải là loài người không phải là loài người không phải là loài người.

Trong chớp mắt này, trong đầu của Tiền Hựu chỉ vang lên mấy chữ như vậy!

Đông Lang không phải là loài người? Vậy anh ấy là cái gì?

Cô thấy ở trong vườn hoa, Đông Lang rất nghiêm túc và kiên định nhìn về phía Shani: “Khi mới biết, có thể cô ấy sẽ sợ đôi chút, nhưng tôi nghĩ cô ấy có thể tiếp nhận, tôi tin tưởng cô ấy.”

Suy nghĩ rối loạn trong đầu của Tiền Hựu vì câu nói này mà tỉnh táo lại được một chút.

“Ngài tin tưởng cô ấy? Đây chính là lý do của ngài? Ngài không cảm thấy lý do này quá yếu ớt rồi sao? Nếu như sau khi cô ấy phát hiện ra chân tướng xong, không tiếp nhận nổi, chạy đi nói cho người khác biết, vậy ngài phải làm thế nào? Cả tộc của chúng ta phải làm thế nào? Đến lúc đó ngài có thể xuống tay với cô ấy được sao?”

“Sẽ không có tình huống như thế xuất hiện!” Giọng nói của Đông Lang bỗng chốc trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị, “Tiểu Hựu không phải loại người như vậy, cô ấy sẽ không làm thương tổn tôi, càng sẽ không tổn thương tới bộ tộc của chúng ta! Shani, tôi hi vọng cô sẽ tin tưởng tôi, tôi có thể xử lý tốt tất cả những vấn đề này.”

Trong đôi mắt của Shani thoáng qua giọt nước mắt: “Không phải là tôi không tin tưởng ngài, tôi chỉ. . . . Tôi chỉ lo lắng cho an toàn của ngài thôi!”

Đông Lang hoàn toàn không có thể hiểu được, “An toàn của tôi có cái gì cần phải lo lắng?”

Vẻ mặt của Shani vô cùng uất ức: “Kể từ khi ngài và Tiền Hựu yêu nhau tới nay, vì cô ấy ngài chịu bao nhiêu cực khổ? Mỗi lần biến thân cũng khổ sở như vậy, lại còn vì cô ấy mà đi tham gia quá trình khổng chế biến thân, mà tất cả những chuyện này cô ấy đều không biết gì! Dạng phụ nữ ngây thơ như đứa trẻ như vậy không xứng đáng ở bên cạnh ngài, ngài là tộc trưởng của tộc người sói, sẽ xứng đáng với một cô gái tốt hơn!”

Sắc mặt của Đông Lang càng trở nên khó coi, “Cô ấy có xứng hay không xứng ở lại bên cạnh tôi, không tới phiên cô lên tiếng, Shani ——”

“Bịch!” Một tiếng vang lên trong phòng, cắt đứt lời nói của Đông Lang, anh trợn tròn mắt lên, mới vừa rồi anh bị kích động cho nên không để ý là trong nhà còn có người!

“. Tiểu Hựu?” Giọng nói của Đông Lang run run gọi tên cô, từng bước từng bước đi vào trong nhà, trong phòng khách mờ mờ tối, Tiền Hựu ngồi dưới đất, dưới chân cô là thức ăn cô mua để trong hộp bị đổ ra ngoài, trong bóng tối đôi mắt của cô mở to và sáng tỏ, đó là một loại sáng tỏ của sợ hãi.

Giờ phút này, Đông Lang mới cảm nhận được sự khủng hoảng lớn nhất trong đời của anh. Táo độ le^e quydo^nn.

Anh bước lên phía trước, đang định giải thích gì đó, nhưng ngay lập tức Tiền Hựu đã lùi về phía sau một bước, nhất thời Đông Lang đơ người lại.

Tiền Hựu nhìn anh một chút, rồi lại nhìn nửa cánh tay của Shani vẫn đang hoá sói, cô trở mắt lên, một lát sau theo phản ứng bản năng của cơ thể Cô lão đảo bỏ dậy, xoay người chạy ra ngoài.

“Tiểu Hựu!” Đông Lang gọi một tiếng, nhưng lại không dám đuổi theo, anh sợ cô sẽ chạy trốn nhanh hơn. Nhưng bây giờ đã trễ thế này rồi, cô một thân một mình chạy đi, làm sao khiến anh có thể yên tâm được?

Anh cố gắng ngăn chặn nột tâm đang đau đớn như bị xé rách ra, xoay người gọi chó săn vào trong nhà: “Mày..... Mày hãy đi theo cô ấy, đảm bảo cho cô ấy không bị xảy ra chuyện gì.”

“Gâu!” Chó săn trung thành kêu lên một tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

Nhưng hình như Đông Lang đứng không vững, từ từ ngồi xuống ghế sa lon, cái tay run rẩy che trán.

Shani đi tới, nói: “Tôi vừa nói cái gì? Có phải cô ấy không tiếp thu được bộ dạng của ngài không? Ngài thấy bộ dạng sợ hãi của cô ấy khi nhìn thấy chúng ta rồi đó, so với những người khác khi biết rõ sự thật có gì khác nhau không? Tôi đã sớm nói với ngài rồi——”

“Shani.” Đông Lang nhắm chặt mắt lại, quai hàm vì bị tức giận và lo lắng mà trở nên căng cứng: “Cô đã vượt qua phận sự của mình rồi, đây là chuyện riêng của tôi, sau này, tôi hy vọng cô sẽ không nhắc tới nữa.”

Shani vì hai chữ “Vượt qua” mà cả người run lên, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta tái đi, bởi vì hai chữ này đã khiến cô ta nhớ lại thân phận của mình—— Đúng vậy, ở trong mắt của anh, mình chỉ là một trợ lý mà thôi.

“Cô hãy về đi, tôi muốn được yên tĩnh một chút.” Đông Lang khàn khàn nói.

“Tiên sinh Đông, tôi không phải.”

“Tôi nói, mời đi khỏi nhà của tôi.” Giọng nói của Đông Lang lạnh lùng, không mang theo chút tình cảm nào, “Còn nữa, sau này dù công việc quan trọng tới cỡ nào đi nữa, cũng không cần tới nơi này, tôi và cô nam nữ khác biệt, cô tới chỗ này, e là không được thích hợp.”

Trên mặt Shani không còn tí máu nào, đôi môi của cô ta cũng run rẩy, trước khi hoảng hốt rời đi, cô ta cố gắng hết sức nói ra mấy chữ: “. Tôi biết rồi.”

Chỉ còn lại một mình Đông Lang ngồi trên ghế sofa, lưng cúi xuống, nhìn như già đi rất nhiều. Một lát sau, một con sóc nhỏ từ trong vườn hoa chạy vào, nhảy lên ngồi trên đùi của anh, an ủi vỗ vỗ vào Đông Lang.

Đông Lang mở mắt nhìn nó, mới nhớ tới Tiên Hựu từng ôm con sóc nhỏ này lúc ở công viên gần đó, lập tức tỉnh táo lại——

Anh đã làm gì thế này! Tại sao lại có thể để cho Tiên Hựu chạy đi như vậy! Cho dù có chó săn đi theo, nhưng nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, con chó kia cũng không thể cứu được cô ấy!

Đông Lang chợt đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Từ sau khi chạy ra khỏi biệt thự của Đông Lang, cả người của Tiên Hựu đều ở trong trạng thái ngơ ngẩn.

Cô không biết mình đang ở chỗ nào, trước mắt là con đường vắng vẻ và xa lạ, đèn đường mờ nhạt không thể chiếu sáng được đêm tối, cũng không thể soi sáng được đầu óc đang rối loạn của cô.

Trong đầu của cô không ngừng hiện ra hình ảnh con sói hung ác cào nên vết thương sau lưng của cô, Tiên Hựu lại có cảm giác mờ ảo sau lưng cũng cảm thấy đau, khiến cho cô lạnh cả người.

Đông Lang cũng là sinh vật hung ác như vậy sao? Cũng biến ra móng vuốt sắc bén, da lông vừa dày vừa cứng, tàn bạo tìm kiếm máu tanh sao?

Nhưng. Nhưng anh ấy vẫn luôn rất dịu dàng mà, bọn họ ở bên nhau lâu như vậy mà anh ấy chưa bao giờ tức giận, chưa bao giờ nói ra một câu tàn nhẫn. Anh ấy như vậy, làm sao có thể là một người sói tàn nhẫn được?

Nhất định là đã nhầm lẫn ở chỗ nào đó, có phải là cô đã nghe nhầm hay không, hoặc là Shani đã nói bậy? Chuyện này, trên đời này làm sao có thể có người sói được chứ? Nhất định là cô đã suy nghĩ lung tung rồi.

Tiên Hựu cố gắng thuyết phục mình, nhưng mà kết quả là càng khiến cho đầu óc của cô trở nên rối loạn hơn.

Nhiều lần cô muốn quay người lại, muốn trở về hỏi lại Đông Lang cho rõ ràng, nhưng lại vì sợ hãi mà dừng bước lại, vết thương ở sau lưng đã để lại trong lòng của cô nỗi ám ảnh quá lớn, cô mờ mịt bước đi trong bóng đêm tối tăm, cơ bản không biết phải làm sao cho phải.

Có lẽ vì quá khiếp sợ, cho nên Tiên Hựu không phát hiện ra mình đang đứng ở ngã tư đường, cũng không phát hiện ra cách đó không xa có chiếc xe đang đi với tốc độ rất nhanh lao tới ——

“Tít tít ——” lúc có tiếng còi xe vang lên, Tiên Hựu đã không kịp né nữa, mắt thấy chiếc xe càng tới gần cô ngơ người, vào một giây cuối cùng, bên cạnh chợt có bóng người, ôm lấy cô ngã xuống ven đường.

Tiên Hựu trở mặt nhìn người đang ôm lấy mình: “. Đông Lang?”

Nhưng mà người cứu cô không phải là Đông Lang, mà là người sói đã gây tổn thương cho cô ở Rừng trúc!

Khăng hung dữ nhìn chăm chăm vào cô, hình như hận không thể một ngụm nuốt chửng cô: “Cô bị bệnh à? Tự dưng cô muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?”

33. Chương 33: Tiếp Nhận Rất Khó Khăn

Tiền Hựu nhìn anh chăm chăm hai giây, tiếp đó lập tức ra sức giãy giụa từ trong lòng anh ra, nhéch nhác lui về phía sau vài bước, cảnh giác nhìn anh, đang muốn nói chút gì, chợt phát hiện trên cổ người này đeo một chiếc vòng chó cô không thể quen thuộc hơn được! Đó không phải là. Đó không phải là chiếc vòng cổ mình mua cho con chó ở nhà sao!

Trước những đoạn ngắn linh linh bị cô cùng nhau ghép lại, tất cả đều về một người đàn ông đột nhiên xuất hiện, ghép lại từng chút từng chút với nhau.

Tiền Hựu cảm giác nhận thức của mình xuất hiện vấn đề đối với cái thế giới này, cô mờ mịt nhìn người đàn ông trước mặt, “Anh. Các anh. Rốt cuộc là cái gì?”

Khăn cau mày, “Cô đang nói gì?”

Tiền Hựu chỉ chỉ cổ của anh ta, “Vòng cổ của anh, là tôi. Tôi mới mua, rốt cuộc anh là Khăng, hay là. Vẫn còn giống như người sói trước kia tôi thấy ở trong rừng trúc?”

Khăng kinh ngạc trợn to hai mắt, thầm nghĩ làm sao người phụ nữ này đột nhiên trở nên thông minh như vậy rồi hả? Trước không phải cô vẫn ngo ngoe ngu ngốc sao? Thế nào chợt đoán được tất cả?

Rất nhanh, nghi ngờ của Khăng liền được giải thích, bởi vì Đông Lang từ nơi không xa đuổi đi theo, khăn trương la lớn: “Tiểu Hựu!”

Tiền Hựu nghe được giọng Đông Lang, nhất thời không thể chịu được run lên một cái.

“Em có bị sao không? Tại sao đứng ở giữa đường?” Trong giọng Đông Lang có lo lắng và có trách cứ, muốn như trước đây đi tới ôm Tiền Hựu vào trong ngực, @iendan nhưng cô lại cảnh giác lùi lại nhiều lần.

Đông Lang chịu đựng đau nhói trong lòng, dừng bước, dùng giọng nói dịu dàng nhất đời để nói với cô: “Tiểu Hựu, anh. Anh không phải cố ý gạt em...em nghe anh giải thích một chút, được không?”

Khăng đứng ở một bên không nói, anh ta nhìn liền hiểu, chỉ sợ Tiền Hựu đã biết Đông Lang là người sói. nhất thời trong lòng anh ta dâng lên tâm trạng xem kịch vui, không phải anh em tốt của mình vẫn nói khoác bạn gái rất thương mình sao, có thể hiểu anh nhiều sao? Tự mình muốn nhìn một chút, thân là loài người Tiền Hựu có thể tiếp nhận bạn trai của cô thật ra là người sói hay không!

Tuy là muốn như vậy, nhưng khi nhìn đến Tiền Hựu hoảng loạn không thôi, tâm tình Khăng lại không hiểu sao có chút phiền não.

Tiền Hựu khẽ lắc đầu, chỉ chỉ Khăng, sau đó nhìn về phía Đông Lang, “Anh. Biết anh ta có đúng hay không?”

Đông Lang ngẩn ra, mới khó khăn gạt đầu, “Đúng, anh ta là đồng loại của anh, cũng đã từng là bạn của anh.”

Tiền Hựu tiếp tục hỏi: “Shani, cũng cùng giống như anh sao? Các người. Thật sự là người sói?”

“Đúng” Đông Lang chưa bao giờ phát hiện, thì ra muốn nói một câu đầy đủ như vậy thật không ngờ rất khó khăn, “Anh không phải cố ý gạt em, anh chỉ muốn.”

“Anh sợ em không tiếp nhận nổi.” Tiền Hựu làm bầm nói xong câu nói kế tiếp thay anh.

Thân thể Đông Lang cứng đờ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút hi vọng, thấp thỏm lại mong đợi nhìn cô, “Anh. Anh biết nói như vậy có thể rất vô sỉ, nhưng anh quả thật. Sợ em không thể nào tiếp thu được. Em mới vừa cũng nhìn thấy bộ dạng Shani, chúng ta. sau khi biến thân

tướng mạo hoàn toàn điển điển đáng sợ, cho nên anh. Anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em, tiểu Hữu, anh tuyệt đối sẽ không!”

Tiền Hữu trở mắt mà nhìn chăm chăm vào mặt đất, trước sau duy trì im lặng cách sự ly ba mét với Đông Lang, cô lắc đầu một cái, trong đầu cực kỳ hỗn loạn, trước đó thật sự Đông Lang có nói qua, anh có một bí mật gạt mình, lúc đó bản thân cũng tin thề bảo đảm cô có thể tiếp nhận bí mật của anh. Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ, điều bí mật này sẽ như vậy!

Anh rất dịu dàng, rất săn sóc, nhìn qua khắp mọi mặt đều hoàn mỹ thế kia, nhưng cuối cùng anh không phải đồng loại với mình.

Trước hết khủng hoảng đi xuống, đáy lòng Tiền Hữu sinh ra một loại cảm giác cách ngại xa xôi, trước lời Shani nói không ngừng vọng về ở bên tai cô, mình có thể tiếp nhận Đông Lang biến thân thành một người sói to lớn sao? Mình có thể làm được khi không có chút nào lo lắng về sau Đông Lang sẽ tổn thương mình sao? Quan trọng hơn là, hai người bọn họ ở chung một chỗ, người nhà của bọn họ có thể tiếp nhận sao? Người chung quanh sẽ nhìn bọn họ như thế nào?

Cô không nhận được liếc nhìn Khăng trầm mặc bên cạnh, cô nhớ anh chỉ là nhẹ nhàng quơ móng vuốt, phát hiện ra trên lưng cô đã có một vết thương thật dài.

“Tiểu Hữu?” Thấy cô thật lâu không nói lời nào, Đông Lang không nén được vội vàng trong lòng, cẩn thận tiến lên nửa bước, “Anh hiểu biết rõ anh làm sai, nhưng anh thật sự không muốn mất đi em. Em có thể cho anh thêm một cơ hội hay không? Về sau bất cứ chuyện gì anh đều sẽ không lừa em, có được hay không? Tiểu Hữu. Anh yêu em.”

Anh nói anh yêu mình.

Nhất thời cảm giác chua xót xông lên lỗ mũi Tiền Hữu, anh luôn luôn thân sĩ mà bình tĩnh, khi nào lại lộ ra biểu tình hốt hoảng như vậy? Cô muốn đi tới dùng sức ôm lấy anh nói không sao, nhưng làm thế nào thân thể cũng không chịu nghe sai bảo.

Tiền Hữu bịt mắt, im lặng thút thít chốc lát, sau đó xoay người từ từ đi vào trong bóng đêm mịt mờ.

Đông Lang muốn đuổi theo, rồi lại không thể đi theo, canh chừng bóng lưng cô chỉ cảm thấy tim đau nhức, thậm chí có chút đứng không vững, chỉ có thể đi tới một bên đỡ đèn đường.

Khăng muốn cười nhạo anh, ban đầu là ai tin nói gì với anh ta là tin tưởng người phụ nữ kia, tin tưởng nhất định cô có thể tiếp nhận mình? Nhưng bây giờ làm sao đây, còn không phải là đối lấy kết cục giống như trước đây!

Anh ta không nhận được hồi tưởng lại đoạn chỉ nhớ đen tối vừa chua xót lúc nhỏ. Khi đó cuộc sống của anh ta và Đông Lang ở nước ngoài, lúc ấy chính bọn họ còn nhỏ, cũng không có cảm thấy bọn họ và loài người bình thường có gì khác nhau, còn thường xuyên đi sang tìm những người bạn nhỏ hàng xóm chung quanh nông trại chơi. Mới đầu quan hệ mọi người rất tốt, nhưng thẳng thắn Đông Lang kia, muốn đối đãi thật lòng với thẳng thắn kia, lại đem thân phận chân thật của mình nói cho những đứa bé kia.

Những người bạn nhỏ vừa bắt đầu cũng không tin tưởng, cảm thấy Đông Lang đang nói đùa, vì vậy anh liền biến thân trước mặt bọn nhỏ. Lúc ấy Khăng cũng ở bên cạnh, thẳng thắn nói, thật ra thì khi đó đáy lòng của anh ta cũng có vẻ mong đợi, mong đợi bọn họ có thể hoàn toàn tiếp nhận mình, nhưng khi đó bọn nhỏ hoảng sợ chạy tứ tán, là anh ta biết tất cả xong đời.

Sau đó không bao lâu, những người lớn nhà đám bạn nhỏ mang theo các loại vũ khí vây nhà Đông Lang và Khăng, buộc bọn họ lúc này rời đi, bọn họ không có cách nào, chỉ có thể thừa dịp lúc đêm khuya mà bỏ chạy vào khu rừng rậm, sau đó sinh sống ở trong rừng rậm nhiều năm, cho đến khi người ngoài dần dần quên lãng chuyện này, bọn họ mới về lại xã hội loài người.

Khi đó Đông Lang u mê một đoạn thời gian rất dài, bởi vì anh vẫn rất ưa thích loài người, lại bị tình như thế cự tuyệt như vậy, hơn nữa lại còn mang cho cái đồng tộc nhiều tổn thương như vậy. Khăng cho là, nhất định anh sẽ căm hận những con người kia, nhưng anh không có.

Khăng vẫn chờ đợi có thể nhìn thấy dáng vẻ Đông Lang thất vọng đối với loài người lần nữa, mà bây giờ khi anh ta thật sự nhìn thấy, nhưng căn bản trong lòng không có sáng khoái. Bởi vì anh ta nhớ mỗi ngày Tiền Hựu tỉ mỉ chiều cổ như thế nào, dùng giọng nói dịu dàng nói chuyện với anh ta.

Khăng cũng không biết rốt cuộc trên thế giới này có người thiện lương giống như Đông Lang nói hay không, nhưng nếu như có, người kia sẽ chỉ là cô.

Mà lúc này, ngay cả cô cũng từ bỏ Đông Lang. Từ bỏ. Bản thân.

Khăng không khỏi tự giấu mà cười, xoay người đi vào trong bóng tối.

Đông Lang ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, “Không nên tổn thương cô ấy, cô ấy là vô tội.”

Khăng nhắm lại mắt, “. Tôi không có nhầm chán như vậy.”

.

Tiền Hựu mờ mịt đi về phía trước, từ vùng ngoại ô hoang vu, đi một đường trở lại trung tâm phồn hoa. Bóng đêm vẫn nồng đậm như cũ, trên đường không có người nào, chỉ có đèn nê ông vẫn còn lóe sáng. Tiền Hựu đi đến nỗi chân cũng đau đớn, chỉ có thể dừng lại, kinh ngạc ngồi ở ghế dài ven đường, giờ phút này căn bản cô không biết nên làm cái gì.

Một hồi gió lạnh thổi tới, Tiền Hựu không khỏi ôm chặt mình, trong lòng sinh ra cảm giác cô độc. Cô nghĩ, chẳng lẽ cứ nên tạm biệt đoạn tình yêu trân quý nào sao? Chẳng lẽ cứ rời đi người cô yêu vất vả tìm được sao? Cô không muốn, nhưng mà, nhưng anh là người sói! Bọn họ thật sự có thể ở một chỗ sao?

Tiền Hựu càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt rơi mãnh liệt, cô ngừng cũng ngừng không được.

Ngay lúc cô khóc đến trời đất đen kịt, chợt có một móng vuốt lông lá cọ xát bắp chân của cô.

“. Meo meo?”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên, nhìn xuống đất, “Tiểu Nhung?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung gật đầu một cái, nhảy lên trên đầu gối cô, an ủi vuốt vuốt cánh tay Tiền Hựu. Tiền Hựu nhất thời giống như tìm được an ủi, ôm thật chặt con mèo vào trong ngực, khóc lóc nói năng lộn xộn: “Tiểu Nhung! Tao. Tao nên làm như thế nào! Đông Lang anh ấy là người sói, Khăng cũng là người sói, tao chưa từng nghĩ anh ấy lại gạt tao một chuyện như vậy, hu hu hu, tiểu Nhung, mày nói cho tao biết nên làm cái gì, có được hay không?”

Ánh mắt Tiểu Nhung phát sáng, nó cúi ra từ trong ngực Tiền Hựu, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, giơ giơ móng vuốt với cô, “Meo meo!”

Tiền Hựu nhìn bộ dạng của nó, thút thít nói: “Mày. Mày muốn tai đi theo mày sao?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung dùng sức gật đầu một cái.

Tiền Hựu từ từ đứng lên, đầu óc còn có chút hồ đồ, “Đi theo mày. Mày có thể nói cho tao biết về sau nên làm cái gì sao?”

“Meo meo!” Tiểu Nhung kích động gật đầu, tiếp theo lập tức chạy về phía trước.

“A, mày...mày chạy chậm một chút.” Tiền Hựu vội vàng đuổi theo, tốc độ Tiểu Nhung rất nhanh, chỉ chớp lát sau liền mang Tiền Hựu xuyên qua vài con phố, cuối cùng dừng ở một nơi rất yên bình trên đường phố.

Hai bên tường rào con đường này trồng đầy hoa, nhìn qua hết sức xinh đẹp. Có một con mèo đen ngồi chồm hổm ở bên bụi hoa góc tường, thấy tiểu Nhung xuất hiện, nhất thời khẩn trương đứng lên, “Meo meo?”

Tiểu Nhung trấn an vẫy vẫy móng vuốt với nó, “Meo meo!”

Ánh mắt của con mèo đen còn có chút nghi ngờ, nhưng lúc nó nhìn thấy Tiền Hựu phía sau tiểu Nhung thì nhất thời buông lỏng, còn thân cận gật đầu với cô một cái.

Tiền Hựu sững sờ nói: “Mày. Chào mày.”

Một con tiểu Nhung còn chưa tỉnh, thế mà con mèo đen này cũng có linh tính như vậy?

Tiền Hựu đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, cô không nhìn được ngừng bước chân, “Tiểu Nhung, mày. Mày muốn đưa tao đi đâu?”

“Meo meo.” Mắt thấy sắp tới nơi cần, tiểu Nhung có chút gấp gáp, không nhìn được lộn trở lại, dùng móng vuốt túm chân Tiền Hựu, nghĩ thúc giục cô đi nhanh một chút. Nhưng nó lại quên mất, Tiền Hựu vừa biết được bạn trai của cô là người sói, chó của cô cũng là người sói, mà bây giờ con mèo của cô cũng biểu hiện được nhân tính như thế, chẳng lẽ nó

Tiền Hựu không nhìn được lui về phía sau, khẩn trương nhìn nó.

“Meo meo?” Tiểu Nhung không hiểu nghiêng đầu, giống như đang hỏi cô tại sao né tránh.

Tiền Hựu há miệng, vậy mà còn chưa kịp giải thích, bên trái chợt lao ra bốn bóng đen, mấy cái móng vuốt sắc bén đâm tới mặt cô!

Tiểu Nhung phát hiện tình huống không đúng đã tới không kịp, nó chỉ có thể bắt được bắp chân người sói cuối cùng, lại bị người sói đá văng một cước, mắt thấy Tiền Hựu sẽ bị bốn con sói cùng vây quanh, tiểu nhung dùng hết hơi sức toàn thân, phát ra một tiếng gào thét, “Meo meo!”

Tiếng kêu của nó chưa dứt, bên trong tường rào liền nhảy ra một bóng dáng mạnh mẽ, trong tay anh ta đang cầm trường kiếm, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, đã nhào đánh cho con sói trước mặt Tiền Hựu ngã vào tường rào đối diện, hấn ta che vết thương trên bắp vai, điên cuồng gầm thét muốn rút thanh kiếm kia ra, trong miệng không ngừng chửi rủa, “Con mèo đáng chết! Tao muốn cắn chết mày!”

Người đàn ông trên tường rào hừ một cái, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên mặt đất, quay về phía ba người sói còn lại, khễ nheo mắt lại, giọng nói đáng sợ, “Ai còn muốn tìm chết?”

Tiền Hựu nhìn người này, không thể tin hô lên tên của anh ta, “Hạ. Hạ Khiêm Nghiêu?”

34. Chương 34: Đuôi Mèo Của Anh Ta

Hạ Khiêm Nghiêu khề liếc cô một cái, vung tay nói: “Đứng ra xa một chút, bây giờ không rảnh nói chuyện với cô! Tiểu Hắc, coi chừng cô ấy!”

Con mèo đen kia lập tức không có một tiếng động nhảy tới đây, chắn ở trước mặt của Tiền Hựu, dùng móng vuốt đẩy cô, ý bảo cô lui về phía sau.

Tiền Hựu không ngờ được sức lực của con mèo đen này lại có thể lớn hơn cả người, cô được đẩy tới một góc tường ở xa xa, trơ mắt nhìn Hạ Khiêm Nghiêu bị ba con sói vây quanh, nhất thời khẩn trương nên cô hét lớn: “Hạ Khiêm Nghiêu! Anh mau chạy đi! Bọn họ là người sói!” .

“Tôi không có mắt sao? Bọn họ là người sói mà cũng cần cô nói à.” Hạ Khiêm Nghiêu mắng cô một câu, vẻ mặt nhìn qua rất bình tĩnh, giống như khi ở trong phòng làm việc anh ta vẫn hay dạy dỗ Tiền Hựu vậy. Tay phải anh ta xoay một cái, trường kiếm ở trên vách tường lập tức trở về trong tay của anh ta, con sói kia bị thương rên lên một tiếng, ngã xuống đất không nhúc nhích.

Ba con sói khác thấy đồng loại bị như vậy, lập tức tức giận nhe ra răng nanh với Hạ Khiêm Nghiêu: “Con mèo đáng chết! Nhất định hôm nay chúng tao sẽ lột da của mày!”

Hai ngón tay của Hạ Khiêm Nghiêu vung trường kiếm lên, thanh kiếm mạnh mẽ, sau đó bóng dáng của nó hoá thành một tia sáng, nhanh chóng xuyên qua ba con sói, bọn người sói không kịp chống đỡ, trên người đều truyền tới một cảm giác đau đớn vô cùng!

“A! Đáng chết, cánh tay của tôi!”

“Chân của tôi! Bị anh ta chém cho bị thương rồi!”

“Bắt anh ta lại, nhanh lên một chút!”

Một con sói cố gắng ngăn sự tấn công của Hạ Khiêm Nghiêu lại, nhưng lại bị anh ta dùng trường kiếm tấn công khiến cho nó bị thương ở cánh tay, nhất thời bị đau đớn nó rống lên một tiếng.

Hạ Khiêm Nghiêu phi người đi tới trước mặt của Tiền Hựu, nhìn bọn họ khiêu khích, cười lên một tiếng: “Mới bị thương chút xíu như vậy đã không chịu được? Đúng là một lũ hèn nhát, tôi xin các người hãy kêu nhỏ nhỏ thôi, đừng quấy rầy khiến hàng xóm tỉnh giấc.”

“Mày ——” Bọn người sói tức giận tới mức đỏ mắt lên, lại một lần nữa nhào vào anh ta, Hạ Khiêm Nghiêu đẩy Tiền Hựu ở bên cạnh ra, hạ giọng nói: “Đi theo Tiểu Hắc vào từ cửa sau nhà tôi đi! Bọn họ không vào được!”

“Nhưng.”

Hạ Khiêm Nghiêu trừng mắt lên với cô, “Không có nhưng nhị gì hết! Cô không nghe lời tôi thì tôi sẽ đuổi việc cô!”

Con mèo đen cũng dùng đuôi ôm lấy chân của cô, lôi kéo Tiền Hựu lui về phía sau.

“Hạ Khiêm Nghiêu, Hạ Khiêm Nghiêu.” Tiền Hựu bị lôi kéo nên lảo đảo lui về phía sau, trong lòng cảm thấy lo lắng, nhưng mà ba con sói hình như không phải đối thủ của anh ta, từng con từng con một bị anh ta quật ngã, rốt cuộc Tiền Hựu cũng hơi yên tâm, nhưng ngay khi cô bị con mèo đen mang tới cửa sau, chợt Tiền Hựu nhìn thấy con sói đang ngã dưới đất lạng lẽ bò dậy, đi tới sau lưng của Hạ Khiêm Nghiêu! Ddienn damn leie quýýdon.

Ánh mắt của cô mở to ta, dùng sức tránh khỏi con mèo đen, nhanh chóng chạy tới hướng của Hạ Khiêm Nghiêu, hét lớn: “Cẩn thận sau lưng anh, Hạ——”

Nhưng mà lời nói còn chưa nói hết, con sói kia đã đưa móng vuốt sắc bén ra, hướng tới sau lưng của Hạ Khiêm Nghiêu cào lên!

Bị tiếng hét lạnh lạnh của Tiền Hựu làm cho sợ, nhưng đồng thời ngay lúc đó, cả người Hạ Khiêm Nghiêu chợt bị một ánh sáng màu hổ phách bao bọc lại, một lát sau khi ánh sáng kia biến mất, một lần nữa anh ta xuất hiện trước mặt mọi người, cũng không hề bị thương một chút nào!

Anh ta tóm lấy cánh tay của con sói kia, khịt mũi cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn nó: “Đánh lén? Đông Lang dạy mấy người những thủ đoạn dè tiện như vậy à?”

Sau đó anh ta dùng sức, người sói kia bị đau liền rống lên một tiếng rung chuyển trời đất, cánh tay không nhúc nhích được nữa.

Những người sói khác cũng bị thương rã rời, nhìn thấy không đánh lại được Hạ Khiêm Nghiêu nữa, chỉ có thể tính đường chạy trốn.

Hạ Khiêm Nghiêu lạnh lùng nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy trốn của bọn họ, nói: “Nếu như sau này còn dám làm tổn thương cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đơn giản như vậy nữa.”

Bọn người sói bị mắng mấy câu như vậy cũng không dừng lại, rất nhanh đã biến mất ở cuối đường. Ddienn damn leie quýýdon.ng

Hắc Miêu chạy tới chỗ Hạ Khiêm Nghiêu, kêu meo meo ô với anh ta một tiếng, Hạ Khiêm Nghiêu thở phào nhẹ nhõm: “Đã đi hết rồi? Vậy thì tốt, mấy con sói đáng chết, mới vừa rồi cào một cái thật là độc ác.”

Nói xong câu này, thân thể anh ta vốn đang căng thẳng chợt xụi lơ xuống, trên trán cũng rịn ra một lớp mồ hôi. Mới vừa rồi bị con sói kia đánh lén, Hạ Khiêm Nghiêu cũng không phản ứng kịp, chỉ có thể vào một giây cuối cùng kia dùng pháp thuật tự vệ của Miêu Tộc, cố gắng giảm vết thương của mình xuống tới mức thấp nhất, nhưng đã tiêu hao một mức năng lượng rất lớn. Nếu như lúc này mấy người sói không chịu đi khỏi, mà lựa chọn ở lại tiếp tục chiến đấu với anh ta, chỉ sợ anh ta cũng không chịu được nữa.

Thật ra lấy thực lực của Hạ Khiêm Nghiêu để đối phó với mấy người sói trẻ tuổi này cũng không có vấn đề gì, nhưng tối nay tới tấn công Tiền Hựu đều là những người sói tinh anh nhất, hơn nữa anh ta vì bảo vệ Tiền Hựu cho nên mới bị phân tâm, mới dẫn tới kết quả như vậy.

Nghĩ tới đây, Hạ Khiêm Nghiêu vội vàng nhìn về phía cửa sau: "Tiền Hựu? Cô không sao chứ?"

Nhưng mà trả lời lại anh, là vẻ mặt vô cùng hoảng sợ của cô, thấy cô chỉ chỉ về phía sau lưng mình, lấp ba lấp bấp nói: "Anh. Cái ở sau lưng của anh. Là cái gì?"

Hạ Khiêm Nghiêu dừng lại, chợt cúi đầu xuống nhìn, phát hiện sau lưng mình mọc ra một cái đuôi màu vàng lốm đốm trắng!

Không được rồi! Mới vừa rồi pháp thuật kia đã tiêu hao mức năng lượng rất lớn, anh ta không khống chế được bị biến thân rồi!

Tình huống đột ngột phát sinh khiến cho Hạ Khiêm Nghiêu luôn luôn tỉnh táo cũng hoảng hốt, anh ta cố gắng giấu cái đuôi đi, tuy nhiên bởi vì đang quá suy yếu nên tạm thời anh ta không giấu nó đi được, chỉ có thể giấu nấp phía sau, nhìn về phía Tiền Hựu: "Tôi."

Làm sao đây? Làm sao để nói với cô ấy được đây? Bây giờ nói ra chân tướng với cô ấy có dọa cô ấy chạy mất không?

Nhưng mà Tiền Hựu lại lên tiếng trước anh một bước: "Đồng Lang là người sói, anh. Anh là cái gì?"

Thân thể của Hạ Khiêm Nghiêu cứng đờ lại, không nhin được bật thốt ra: "Tên kia lại có thể nói cho cô biết sao?"

Tiền Hựu lắc đầu một cái, trong một ngày cô biết được hai chân tướng giống như đầm rồng hang hổ, khiến cho cả người của cô như ngây ngốc đi, cô nói: "Là do tôi không cẩn thận nên phát hiện ra. Hạ Khiêm Nghiêu, anh. Anh là cái gì? Anh cũng là sói sao?"

"Sao tôi có thể là loài sinh vật dã man như vậy được!" Hạ Khiêm Nghiêu cả giận nói, còn lắc lắc cái đuôi xinh đẹp của mình, "Không nhìn ra được sao? Tôi là mèo!"

"À." Tiền Hựu gật đầu một cái, làm ra vẻ chợt hiểu ra, "Thì ra là mèo sao, tính tình quả thật rất giống."

Nói xong, cô liền chớp mắt, "Ầm" một tiếng ngã xuống đất, ngất đi.

"Này." Hạ Khiêm Nghiêu vội vàng chạy tới, ôm Tiền Hựu vào trong ngực, mắng: "Thật là vô dụng, chỉ là một việc nhỏ như vậy cũng không chịu nổi."

Tiền Hựu im lặng nằm trong lòng của anh ta, không có chút cảm giác nào. Hạ Khiêm Nghiêu nhìn cô, vẻ mặt từ từ dịu dàng đi, anh ta thở dài, cúi đầu nhìn về phía Hắc Miêu, "Đi mở cửa."

"Meo meo." Hắc Miêu gật đầu một cái, bước nhanh về phía cửa chính chạy đi.

Hạ Khiêm Nghiêu ôm Tiền Hựu đi được vài bước, đi tới chỗ của Tiểu Nhung mới bị người sói đập cho một cước, bây giờ mới bình thường lại, nó áy náy lo lắng nhìn nữ chủ nhân hôn mê nằm trong ngực của chủ nhân, cúi đầu kêu meo meo ơ ơ.

Hạ Khiêm Nghiêu cũng ôm nó vào trong ngực an ủi: "Mày đã làm rất tốt rồi."

"Meo meo ơ." Tiểu Nhung cọ cọ vào Hạ Khiêm Nghiêu, lại dùng móng vuốt sờ sờ lên mặt của Tiền Hựu, hai người một mèo cùng đi vào biệt thự nhà họ Hạ.

*

Đêm khuya tối đen như mực, bốn con sói hoá thân thành hình dạng con người, chạy hồng hộc ở trên con phố vắng vẻ.

"Đáng chết, con mèo kia dùng loại kiếm gì vậy, tại sao vết thương của tôi lại đau rát như vậy!" Người chạy đầu tiên tay ôm lấy vết thương vừa chạy vừa mắng.

Một người khác nói: “Da của chúng ta đã dày vừa cứng như vậy, anh ta vì muốn tổn thương được chúng ta nên chắc là đã dùng tới pháp thuật tà ác nhất của Miêu Tộc rồi, nhin một chút, lát nữa pháp thuật sẽ hết hiệu lực.”

“Aiz! Làm thế nào đây, không ngờ người phụ nữ kia lại có người trợ giúp khó dây vào như vậy, không hoàn thành được nhiệm vụ rồi, Shani sẽ trách chúng ta cho mà xem!”

“Không biết tại sao thủ lĩnh lại chọn người phụ nữ của loài người kia làm người yêu, cô ta lại còn đi quyến rũ người của Miêu Tộc, biết rõ là chúng ta ghét nhất là loại giao hoạt kia mà!”

Người sói cuối cùng kia vừa dứt lời, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng, ngăn cản lại đường đi của anh ta.

“Shani!” Mấy người sói kia lập tức dừng lại, cung kính gật đầu với cô ta một cái, mặc dù Shani ở trong tộc không có chức vụ gì, nhưng mấy năm nay vẫn đi theo làm việc cho thủ lĩnh, vì vậy tất cả mọi người đều rất tôn kính cô ta.

Shani vừa nhìn thấy khắp người bọn họ đều nhếch nhác như vậy, cũng hiểu được tất cả, ánh mắt tối sầm lại: “Không phải để cho mấy người đi tóm cổ lấy cô ta sao? Chưa bắt được?”

“Chưa. . . . Chưa được.” Một người sói đứng ở trước mặt áy náy nói: “Thành thật xin lỗi, người phụ nữ kia tìm người mèo trợ giúp, chúng tôi. . . . Bốn người chúng tôi cũng không đánh lại được.”

“Người mèo?” Shani nhíu chặt chân mày, rất nhanh đã nhớ ra cái gì đó, ngày đó cô ta đi tìm Tiền Hựu ở công ty, đã từng nhìn thấy thằng nhãi người mèo đó, Đông Lang cũng từng nhắc tới anh ta, hình như gọi là Hạ gì đó. Quả thật là Đông Lang có nói khả năng của anh ta rất mạnh, đã như vậy thì mấy người sói này cũng không có cách nào đánh lại được anh ta.

Vì vậy cô ta gật đầu một cái, “Tôi biết rồi, không sao, hôm nay các người đã vất vả rồi, chuyện còn lại để cho tôi xử lý.”

Những người kia gật đầu một cái, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Đợi chút.” Shani gọi bọn họ lại, “Về nhiệm vụ tối nay, các người nhớ tôi đã nói gì không?”

“Ngài yên tâm đi, tiểu thư Shani, chúng tôi biết cô vì suy nghĩ cho thủ lĩnh, chuyện này chúng tôi sẽ không nói cho anh ấy biết đâu.” Một người sói khác trả lời.

Shani gật đầu, “Cám ơn.”

Đợi tới khi bốn người sói đi xa rồi, Shani hít mũi một cái, từ trong không khí ngửi thấy mùi của Tiền Hựu, liền muốn đuổi theo cô, nhưng vừa đi được một bước, đã có người nắm lấy bả vai.

Trong nháy mắt cô ta trợn to hai mắt lên, người kia xuất hiện sau lưng mình khi nào, tại sao mình hoàn toàn không nhận ra được! Chết rồi. . . . Chẳng lẽ Đông Lang đã tìm được mình sao?

“Em muốn làm gì? Muốn đi giết người phụ nữ kia sao?”

Nhưng giọng nói quen thuộc này không phải của Đông Lang. Shani không khỏi thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn: “Anh trai, sao anh lại tới đây?”

Khăng khê cau mày lại nhìn em gái, nói: “Em vẫn chưa trả lời anh, em muốn đi giết người phụ nữ kia sao?”

Shani trả lời lại: “Em sẽ không giết cô ta, nhưng vì an toàn của thủ lĩnh và bộ tộc người sói, trước tiên em phải nghĩ biện pháp bắt được cô ta đã.”

Khăng trừng mắt lên nhìn, lạnh nhạt nói: “Hừ..., không được. Anh không cho phép em đi.”

Shani kinh ngạc nói: “Tại sao?”

“Không có tại sao gì hết.” Khăng nói, “Đây là chuyện riêng của Đông Lang, em không cần nhúng tay vào, quay về đi, đừng tìm phiền toái cho cô gái kia nữa.”

Nghe thấy hai chữ “Chuyện riêng” này, nhất thời Shani như bị đâm phải đuôi, chua xót hét lớn lên: “Dù là chuyện riêng của anh ấy, nhưng em làm như vậy cũng vì muốn tốt cho tiên sinh Đông thôi! Anh ấy và người

phụ nữ kia ở chung một chỗ, hoàn toàn không có gì tốt hết! Một ngày nào đó người phụ nữ kia sẽ làm hại đến anh ấy! Anh trai, không phải anh vốn rất căm hận loài người sao? Nếu đã như vậy, thì đừng ngăn cản em!”

Vẻ mặt của Khăng rất rối rắm, bởi vì anh ta không biết nên nói gì cho đúng, thật sự anh ta rất căm hận loài người, nhưng nếu người phụ nữ kia bị thương.

Anh ta nhắm mắt lại, đè nén tình cảm phức tạp ở trong lòng, nói: “Tóm lại là không được. Nếu như em nhất định muốn đi, anh sẽ lập tức đem chuyện này nói với Đông Lang, mới vừa rồi em nói gì với mấy người trong tộc, anh đều nghe thấy hết.”

“Anh trai!” Shani không thể tin được hét lớn lên, uất ức và đau xót nhìn anh ta: “Tại sao ngay cả anh cũng hướng về người phụ nữ kia, cô ta là loài người đó!”

Khăng im lặng một lúc thật lâu, rồi nói: “Không phải anh hướng về phía cô ấy, anh không biết nói như thế nào, nhưng mà. Em không thể đi. Em làm như vậy là không đúng, Shani.”

Shani cắn chặt môi, oán hận đẩy anh ta ra, nước mắt lưng tròng xoay người chạy mất.

Khăng có chút vô lực dựa vào cột điện ở ven đường, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, tự nhủ thầm: “Mình đang bị làm sao vậy.”

35. Chương 35: Đi Tới Nhà Hạ Meo Meo

Tiền Hựu mơ một giấc mộng.

Ở trong mộng, cô ngồi ở trong một quán lẩu, bên cạnh chính là cửa sổ, có thể nhìn thấy cảnh đêm ngoài cửa sổ, mà trên bàn trước mặt để thành chồng chất đồng mâm, trong mâm cũng là thịt. Trong nồi canh hồng nấu sôi, hơi nước bay ra, che kín tầm mắt Tiền Hựu không ít, cô chỉ có thể nhìn thấy một người ngồi đối diện, nhưng không nhìn rõ mặt của anh ta.

Cô nghe được người kia dùng giọng nói rất dịu dàng có từ tính nói với cô: “Lượng cơm của tôi rất lớn, tôi sợ sẽ dọa đến cô.”

Trong mộng Tiền Hựu đã nói theo bản năng: “Sẽ không sẽ không, ăn nhiều là phúc, tôi cũng rất thích ăn.”

“Ừm.” Người đàn ông đáp một tiếng, giọng nói nghe vào có chút vui vẻ, anh ta vớt một miếng thịt nấu xong, xuyên qua hơi nước bốc hơi đưa tới trước mặt Tiền Hựu, “Cô cũng ăn một chút đi.”

“Được.” Tiền Hựu được sủng mà kinh, nhận lấy thịt đưa tới, trái tim nhỏ đập bịch bịch, vui vẻ đến không được, nghĩ thầm người đàn ông xem mắt thật sự rất đẹp trai thật sự rất hoàn mỹ, chẳng lẽ cuối cùng số đào hoa mình đã tới sao?

Vậy mà nghĩ tới đây Tiền Hựu ngẩn người, đợi chút, cô còn chưa nhìn thấy mặt của đối phương, làm sao biết nhất định anh ta rất tuấn tú đây?

Cô còn chưa kịp hiểu rõ ràng, người đàn ông phía sau hơi nước phía lại lên tiếng, “Anh rất thích em, nhưng trên người có một bí mật, em có thể tiếp nhận anh như vậy sao?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu, vừa tò mò lại có chút khần trương, “”Vâng.. . . . Bí mật như thế nào?”

“Là một bí mật tuyệt đối sẽ không hại tới em, anh cam đoan với em, tiểu Hữu.”

Tiền Hựu mặt đỏ lên, nghĩ thầm không phải anh ta gọi quá mức thân thiết chứ, lúc này bọn họ mới lần đầu tiên gặp mặt nha! Cô thử hỏi dò: “Vậy bây giờ anh có thể nói cho em biết, bí mật kia là gì không? Đừng. Đừng nhìn dáng vẻ em rất ngốc, năng lực tiếp nhận của em vẫn rất mạnh.”

Người đàn ông phía sau hơi nước trầm mặc.

Anh yên lặng, Tiền Hựu mới phát hiện trong quán lẩu to như vậy chỉ có bọn họ yên tĩnh, chỉ có nồi canh hồng trên bàn vẫn còn ừng ực ừng ực tỏa bong bóng.

Tiền Hựu không nhịn được hướng thân thể lộ ra phía trước một chút, cố gắng thấy rõ mặt của anh, “Cái đó. Rốt cuộc là bí mật gì?”

Đối diện truyền đến động tĩnh ma sát, Tiền Hựu không nhịn được tò mò, đang muốn đứng lên xem rõ ngọn ngành, hơi nước bên kia chợt vươn ra một cái tay mọc lông dài màu xám, có móng vuốt sắc bén, đè lấy cánh tay của cô lại!

Sau đó cuối cùng chủ nhân của móng vuốt này hiển hiện ra từ phía sau hơi nước, đó là bộ dạng vừa giống như người vừa giống như sói! Chỉ nghe anh dùng âm thanh khàn khàn gầm hét lên: “Không phải em luôn nói em yêu thích anh sao? Hiện tại anh biến thành cái bộ dáng này em cũng không thích sao?”

“Oa –” Tiền Hựu quát to một tiếng, cuối cùng tỉnh lại từ trong mộng kỳ lạ.

Cô trợn to hai mắt, nhìn trần nhà có đèn treo xa lạ, còn chưa kịp phản ứng mình ở chỗ nào, bỗng nhiên trong tầm mắt xuất hiện một con mèo đầu nhỏ.

“Meo meo?” Tiểu Nhung mở đôi mắt to màu xanh lá, lo âu nhìn Tiền Hựu.

Tiền Hựu trừng mắt nhìn, dần dần hồi hồn, giơ tay lên sờ sờ đầu tiểu Nhung, cố gắng ngồi dậy, chợt cảm thấy có người ấn cô trở về.

Cô vừa nhìn trên người, nhất thời trợn to hai mắt, Oa oa tại sao trên chân của cô đứng sáu con mèo con đáng yêu!

“Meo meo!” Sáu con mèo con sắc hoa khác nhau, cùng nhau lắc đầu với Tiền Hựu, giống như đang nói cô chó lộn xộn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó đặt hai con móng trước lên bả vai cùng trên cánh tay của cô, tập trung tinh thần giống như ở định chui vào trong người cô.

Tiền Hựu thậm chí có thể nhìn thấy quanh thân chúng nó có một vòng sáng nhàn nhạt màu hổ phách.

Cô không nhịn được nhắm mắt lại, nghĩ thầm chẳng lẽ mình vẫn còn nằm mơ?

Lúc này bên cạnh chợt truyền tiếng “két” một tiếng, Tiền Hựu quay đầu nhìn lại, phát hiện cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ đáng dấp rất quyến rũ bụng khay đi vào trong nhà, nhìn thấy Tiền Hựu, lập tức vui mừng nói: “Cô tỉnh rồi, quá tốt á.”

Sáu con mèo con nhìn thấy vị nữ tử này, lập tức cùng kêu meo meo lên với cô, cô gái cười cười, phát tay một cái, “Được rồi, khổ cực cho chúng mày..., xuống nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Nhung và sáu con mèo con đứng xếp hàng, đưa này tiếp đưa kia cùng nhau nhảy xuống giường, sau đó lại đứng xếp hàng chỉnh tề ra cửa, Tiền Hựu nhìn xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Cô. Cô giống như nhớ tới một chút gì, hình như là mình bị bất tỉnh? Mà trước khi cô bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì?

Cô gái quyến rũ đặt bàn ăn ở một bên, ngồi ở bên giường Tiền Hựu, dịu dàng nói: “Nơi này là nhà của chúng tôi, cô bị té xỉu, em trai tôi đưa cô vào nghỉ ngơi.”

Tiền Hựu mang theo vài phần mờ mịt hỏi: Em trai cô là.”

Cô gái dịu dàng cười một tiếng, cực kỳ đẹp mắt, “Chính là Hạ Khiêm Nghiêu nha, tôi là chỉ hai của nó Hạ Khiêm Tụy, thật hân hạnh được gặp cô, tiểu Hựu.”

Ánh mắt Tiền Hựu chậm rãi trợn to, vươn tay muốn nắm chặt với cô ta, mà trong nháy mắt trong mắt hiện lên hình ảnh, chợt nhớ tới trước khi hôn mê đã thấy cảnh tượng gì đó!

“A a a!” Tiền Hựu hô to một tiếng, ôm chần mền trên người lui về phía sau, khẩn trương nhìn Hạ Khiêm Tụy, “Đuôi đuôi đuôi đuôi cái đuôi! Tôi thấy được Hạ, Hạ Khiêm Nghiêu có đuôi mèo!”

Nét mặt Hạ Khiêm Tụy không có kinh ngạc chút nào, cô gật đầu một cái, chống cằm nói: “Ừm, nói sớm một chút cho cô cũng là chuyện tốt. Như vậy đi, tôi kêu nó tự mình đi vào nói cho cô.”

Mắt thấy Hạ Khiêm Tụ đang muốn rời khỏi, nhất thời Tiền Hựu sợ hãi kêu lên, “Không không, cô có thể không cần đi hay không!”

Hạ Khiêm Tụ cười khúc khích, nghiêng đầu nhìn cô, chợt xê gần một chút nói: “Nhưng mà, thật ra thì tôi cũng có cái đuôi nha.”

Nói xong, sau lưng cô chợt dài ra một cái đuôi to có lông màu vàng óng ánh.

“Oa –” Tiền Hựu bị sợ đến kêu to, chỉ lát nữa là đã hôn mê, lúc này cửa phòng bị người mở ra, mặt Hạ Khiêm Nghiêu đen lại xông tới, hô to: “Chị, chị làm gì đấy, cô ấy rất nhát gan, sẽ bị chị dọa chết!”

Hạ Khiêm Tụ không thể làm gì khác hơn là thu hồi cái đuôi, nói: “Tóm lại về sau phải làm con dâu nhà chúng tôi, tôi chính là muốn cho cô nhanh thích ứng lên một chút chứ sao.”

Gương mặt tuần tú của em trai cô nhất thời đỏ lên, lắp bắp nói: “Chị...chị nói những gì đó! Khụ, được rồi nơi này giao cho em, chị đi ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

Hạ Khiêm Tụ cười, đứng lên nhìn Tiền Hựu run rẩy ở góc, không nhìn được mà lộ ra hai cái răng mèo sắc bén, tà mị cười với cô một tiếng, “Hình như nhìn đáng vẻ Tiểu Hựu ăn ngon lắm.”

“A a a a cứu mạng với!”

“Chị!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, Hạ Khiêm Tụ vội vàng lui ra khỏi ngoài cửa, khoát khoát tay, “Được rồi được rồi, tôi không hù dọa cô nữa, thật sự là đáng vẻ cô sợ thật đáng yêu. Tiểu Hựu tôi đã làm đồ ăn cho cô, cô đói thì ăn nhé.”

Cho đến khi cửa phòng bị Hạ Khiêm Tụ nhẹ nhàng đóng, Hạ Khiêm Nghiêu mới thở dài, nghiêng đầu đi xem Tiền Hựu, cô vẫn khấn trương núp ở góc như cũ, dùng chăn quấn mình thành quả cầu, mắt to hốt hoảng nhìn anh ta.

Việc đã đến nước này, Hạ Khiêm Nghiêu hít sâu một hơi, nói với Tiền Hựu: “Tôi không phải là người, tôi nhớ cô cũng đã đoán được.”

Tiền Hựu không nhúc nhích nhìn anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đầu dãi vuốt vuốt mái tóc, giọng nói có chút gấp gáp, “Tôi sẽ không ăn cô! Tôi nếu muốn ăn cô, thì trước kia đã sớm ăn cô rồi, còn có thể để đến bây giờ sao?”

Cuối cùng thân thể Tiền Hựu khẽ giật giật, một hồi lâu sau nhẹ nhàng hỏi: “Vậy là anh. . . . Là cái gì?”

Hạ Khiêm Nghiêu lấy một cái ghế đến bên giường, sau khi ngồi xuống nhún nhún vai, “Thật ra thì cũng không khác biệt lắm với bạn trai cô, chúng tôi cũng coi như là Yêu Tộc. Chỉ là, tôi là đời sau của bộ tộc người mèo, anh ta là người sói.”

Tiền Hựu chợt ý thức được cái gì, “Chẳng lẽ anh. . . . Đã sớm biết Đông Lang là người sói?”

“Cái này không phải nói nhảm sao?” Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, “Nếu như không phải là ngủ thấy trên người anh ta có mùi không đúng, tôi vì gì muốn lặp lại nhắc nhở cô cách xa anh ta một chút? Đáng tiếc cô đúng là ngốc, cũng bị hoa si bề ngoài của anh ta, như thế nào, hiện tại phát hiện chân tướng, không thể hoa si nữa sao!”

Bị anh ta nói như thế, trong lòng Tiền Hựu không khỏi xẹt qua mấy phần xấu hổ. Đúng, đúng vậy, khi biết Đông Lang là người sói, quả thật hình như mình e sợ. Nhưng trước, cô cũng từng thề son sắt đối với Đông Lang là “Em thích anh” đã rất nhiều lần rồi, chẳng lẽ cũng bởi vì anh là người sói, mình cũng không thích anh sao?

Mình thật sự chỉ mê luyến bề ngoài hoàn mỹ của anh sao?

Cô không khỏi cúi đầu, tựa cằm vào chăn, có chút khổ sở nói: “Anh. . . . Anh định làm gì tôi?”

Hạ Khiêm Nghiêu giống như tức giận, “Tiền, Hựu! Tôi khổ cực cứu cô trở lại, cô lại nói lời như thế với tôi? Dầu gì cũng nên nói cảm ơn với tôi! Cái người không có tim không có phổi này!”

Tiền Hựu vội vàng khoát khoát tay, “Không phải không phải, anh đã là yêu quái, để một người bình thường như tôi bên cạnh, khẳng định. Nhất định là muốn dùng tôi tu luyện cái gì đó? Tôi. Tôi rất cảm tạ anh đã cứu tôi, cho nên nếu như anh phải tu luyện tôi cũng nguyện ý –”

“Bệnh thần kinh!” Hạ Khiêm Nghiêu mắng cô, “Tôi phải dựa vào cô để tu luyện sao? Trong bộ óc ngu ngốc của cô có được cái gì?”

Tiền Hựu bị anh ta mắng, nhất thời cảm giác mình lại biến thành thuộc hạ đáng thương bị khinh bỉ, chỉ có thể chép miệng hỏi: “Vậy tại sao anh muốn. Phải muốn cứu tôi?”

Hạ Khiêm Nghiêu lại không phát ra được một lời, lúc này cửa chợt bị chị anh ta đẩy ra, Hạ Khiêm Tụy thò đầu ra, nhanh chóng để lại một câu, “Bởi vì em trai ngốc của tôi thích cô.”

Nói xong cũng xoay người rời đi.

“Chị –” Hạ Khiêm Nghiêu quá sợ hãi, tại sao chị gái có thể nói việc này ra như vậy! Thảm, Tiền Hựu sẽ nghĩ sao?

Anh ta khấn trương quay đầu nhìn lại Tiền Hựu, lại phát hiện cô nghiêng đầu, mặt nghi hoặc nhìn mình, “Anh. Yêu thích tôi?”

Hạ Khiêm Nghiêu khấn trương nuốt nước miếng một cái.

Một lát sau, Tiền Hựu chợt cười, lắc lắc đầu nói: “Ha ha, làm sao có thể chứ, chị của anh thật biết nói đùa A ha ha ha, bị cô ấy nói như thế, bây giờ thò giống như không có khấn trương như vậy.”

Hạ khiêm Nghiêu: “.”

“Tiền, Hựu!” Anh ta giận đến trực tiếp bò lên trên giường đánh, dùng hai cánh tay cường tráng, vững vàng vây khốn Tiền Hựu, “Tôi thật sự muốn gỡ ra cái đầu ngu xuẩn của cô ra xem, xem một chút bên trong chứa bao nhiêu bột nhào!”

Tiền Hựu bị sợ đến rụt đầu vào trong chăn, “Oa oa không cần ăn tôi, tôi biết sai lầm rồi!”

Ngực Hạ Khiêm Nghiêu giận đến không ngừng phập phồng, cuối cùng thở dài, ngồi trở lại bên giường, “Ai muốn ăn cô! Người nào nói cho cô biết Yêu Tộc muốn ăn thịt người?”

Tiền Hựu từ từ lộ ra hai con mắt to nhìn anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu khê buông tròn mắt xuống, có chút sa sút nói: “Chúng tôi. Chúng tôi cũng chỉ muốn sinh hoạt giống như người bình thường mà thôi.”

Tiền Hựu bởi vì câu này ngáy ngẩn cả người.

Đúng vậy, bất kể là Hạ Khiêm Nghiêu, hay là Đông Lang, không phải bình thường bọn họ luôn lấy dáng vẻ của người bình thường sinh sống trong xã hội loài người sao? Bọn họ rất thích thể giới loài người, nhưng mà, rồi lại bởi vì không giống như con người, một mực lo lắng hãi hùng.

Đông Lang cũng từng nói với cô, anh cũng muốn được kết hôn với cô gái mình yêu mến, sau đó cùng nhau sinh hoạt bình thường. Cho nên, anh cũng không muốn thương tổn tới mình?

Đã như vậy, bốn con soi tối nay công kích mình, là chuyện gì xảy ra đây?

Mất thấy Tiền Hựu rơi vào trầm tư, Hạ Khiêm Nghiêu không muốn quấy rầy cô, liền đứng lên, “Tối nay cô đã biết quá nhiều, tôi cho phép cô từ từ tiêu hóa một chút. Tiểu Nhung ở bên ngoài coi chừng cô, có gì cần, cô cứ gọi nó.”

Nói xong, anh ta liền đứng dậy mở cửa phòng ra.

Cuối cùng lúc rời đi, Hạ Khiêm Nghiêu lại để lại một câu rất tịch mịch, “Đừng lo lắng, coi như cô không tiếp thụ nỗi thân phận chân thật của chúng tôi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không tổn thương cô.”

36. Chương 36: Chị Gái Rất Dịu Dàng

Sau khi Hạ Khiêm Nghiêu đi khỏi, chỉ còn lại một mình Tiền Hựu ở lại trong phòng trầm tư suy nghĩ.

Thật ra nói là trầm tư thì cũng không đúng lắm, bởi vì phần lớn thời gian đầu óc cô đều trống rỗng. leê quý d0n9

Đông Lang, Hạ Khiêm Nghiêu, Shani, Khăng..... Những khuôn mặt này không ngừng xuất hiện lộn xộn ở trong đầu của cô, khiến cho cô không thể suy nghĩ thông suốt được.

Nhưng bọn họ không phải là loài người đó là sự thật, cô không thể nào phủ nhận được điều này.

Tiền Hựu thật sự hy vọng mình đang mơ một giấc mơ hoang đường, chờ tới khi tỉnh lại, thì bạn trai cô vẫn là Đông Lang rất dịu dàng và ga lăng, mà không phải là một người sói, còn cấp trên của cô vẫn là Hạ Khiêm Nghiêu có cái miệng độc địa và tính cách nóng nảy, mà không phải là người mèo của Miêu Tộc gì đó.

Nhưng cô nhéo lên má mình rất nhiều lần thì phát hiện rất đau, điều đó có nghĩa đây là thực tế chứ không phải giấc mơ.

Một..... Thực tế không thể tưởng tượng nổi.

Một lúc sau, sự hoảng sợ đã đi qua, Tiền Hựu dần dần tỉnh táo lại, cô nhớ lại lúc Đông Lang và mình ở cùng nhau cũng có sự khác thường, khoảng thời gian trước kia còn từ chối tiếp xúc thân mật với mình, chắc là bởi vì sợ đột nhiên biến hình sẽ gây tổn thương cho mình đúng không? Còn nữa anh còn có thể khống chế lực với những con vật nhỏ kia, đám mèo chán ghét anh như vậy, khi đó Tiền Hựu chỉ cảm thấy thật thân kỳ, nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả là do anh không phải là loài người mà thôi. leê quý d0n9

Một chuyện quan trọng như vậy, Đông Lang lại giấu giếm hơn ba tháng chưa tự nói ra với mình, mà lại còn bị Tiền Hựu ngoài ý muốn phát hiện ra, trong lòng Tiền Hựu không tức giận là chuyện không thể nào. Nhưng cô cũng hiểu, chuyện này cho dù là ai đi nữa thì cũng không thể dễ dàng mở miệng ra nói được.

Nếu như vào ngày mà lần đầu tiên bọn họ đi xem mắt đó, Đông Lang liền nói ngay cho cô biết “Tôi là người sói”, thì chỉ sợ là cô đã bị hù dọa sớm chạy mất tiêu rồi.

Nhưng bây giờ bọn họ đã có tình cảm, trong lòng Tiền Hựu không khỏi cảm thấy đau đớn, bởi vì cô biết mình không thể dứt khoát bỏ rơi anh được.

Nhưng nếu như không chia tay với anh, vậy sau này bọn họ phải làm sao đây? Tiền Hựu không biết mình có thể chấp nhận một người bạn trai là người sói được hay không, quan trọng hơn là, người sói và con người sẽ có sự khác biệt rất lớn! Bọn họ ở bên nhau sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, còn bị người nhà hai bên phản đối, nhưng nếu bí mật bị phát hiện, chỉ sợ còn có thể gây tổn thương rất lớn.

Tiền Hựu là loài người, cô không lo lắng mình sẽ gặp chuyện không may, nhưng Đông Lang thì không phải như vậy, nếu như bị người khác phát hiện ra anh là người sói, chỉ sợ là anh lại bị người ta bắt đi làm thí nghiệm đúng không? Ngộ nhỡ anh bị mất đi tính mạng thì phải làm sao?

Cô càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng không nhịn được vùi đầu vào trong chăn, lo lắng mà rơi nước mắt.

Không biết khóc bao lâu, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vào chăn của cô.

Tiền Hựu ngó đầu ra ngoài, phát hiện ra chị của Hạ Khiêm Nghiêu không biết đã vào phòng từ lúc nào rồi, cô ta ngồi bên giường, vẻ mặt rất dịu dàng nhìn cô: “Cô gái ngốc, có đói bụng không, ăn một ít đồ ăn trước đi đã? Cho dù muốn khóc, thì cũng cần ăn no đã rồi mới có sức mà khóc chứ có đúng không?”

Bị cô ta nói như vậy, nhất thời Tiền Hựu cũng cảm thấy đói bụng. Cô ngồi dậy, quay đầu nhìn thấy thức ăn được chuẩn bị rất đầy đủ để trên đầu giường, lúc này mới cầm đồ ăn lên ăn như hổ đói. Dđienn damn leie quýd0n.

Hạ Khiêm Tuy vẫn dịu dàng nhìn cô: “Ăn ngon không? Tôi tự mình làm đó nha.”

Tiền Hựu gật đầu một cái: “Ngon, ăn rất ngon, cảm ơn chị, chị Hạ.”

Hạ Khiêm Tuy khẽ cười một tiếng, ngồi xích lại gần cô: “Ôi chao, nhanh như vậy đã không sợ tôi nữa rồi? Không sợ tôi sẽ ăn thịt cô sao?”

Tiền Hựu suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: “Tôi cảm thấy, các người sẽ không tổn thương tới tôi. Thành thật xin lỗi nha, lúc đó vừa mới tỉnh lại, nên tôi hơi khấn trương.”

Nét mặt của Hạ Khiêm Tuy nhất thời trở nên vô cùng dịu dàng, không nói hai lời liền kéo Tiền Hựu vào trong lòng, xoa xoa lưng cô: “Hu hu ngao ngao! Cô thật sự rất tốt, rất ngoan ngoãn đó!”

Mặt của Tiền Hựu chôn trong ngực của cô ta, rất khó thở không khỏi nghĩ thầm: Tính tình của chị Hạ quả nhiên là rất giống mèo mà! Gặp đồ mình thích liền ôm lấy không chịu buông tay! Ôi ôi không được rồi cô hơi chóng mặt!

“Ừm ừm ừm.” Cho đến cô không thở được nữa, Hạ Khiêm Tuy mới đẩy cô ra, lại đem đĩa thức ăn đưa cho cô: “Mau ăn đi, ăn đi.”

“Cảm ơn chị.” Tiền Hựu nói, vừa ăn thức ăn vặt vừa tò mò quan sát Hạ Khiêm Tuy. Ddienn damn lie quýdon.

“Cô đang nghĩ cái gì thế?” Hạ Khiêm Tuy chống cằm, chu môi lên nhìn cô.

Tiền Hựu nhấp một ngụm nước trái cây, hỏi: “Cái đó..... Cuộc sống của bọn chị ở trong xã hội loài người, có chỗ nào cảm thấy không tiện không?”

“Không biết nữa.” Hạ Khiêm Tuy cười cười, “Bộ tộc của chúng tôi chung sống hoà bình với xã hội loài người rất lâu rồi, chỉ cần chúng tôi không muốn, thì con người không thể phát hiện ra thân phận của chúng tôi được. Dĩ nhiên, nếu gặp phải pháp sư đặc biệt biết bắt yêu tộc gì đó, thì mới có chút phiền toái, nhưng mà chỉ cần có năng lực đủ mạnh, thì không có gì cần phải lo lắng cả.”

Tiền Hựu khẽ cau mày: “Vậy tại sao..... À, cái đó, thôi, không có gì.”

Hạ Khiêm Tuy xoa xoa đầu của cô: “Có phải cô muốn hỏi, bộ tộc Miêu Tộc chúng tôi sống rất hoà hợp với xã hội loài người, vậy tại sao người sói lại không hoà hợp được với loài người có phải không?”

Tiền Hựu khựng lại một chút, cuối cùng cũng khẽ gật đầu một cái.

“Bởi vì bọn họ chịu sự khống chế của ánh trăng.” Hạ Khiêm Tuy chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Lý do cụ thể ra sao, tôi cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng tôi biết là mỗi khi đêm trăng tròn, người sói nhất định phải biến thân. Hơn nữa người sói khác chúng tôi, bọn họ sau khi biến thân thì trở nên vô cùng hung tàn và rất khoẻ mạnh, mất đi lý tính, tự nhiên loài người sẽ sợ hãi bọn họ. Ừm, nhưng mà hình như mấy năm nay có nghe nói trong tộc bọn họ có nghiên cứu ra một loại thuốc kiềm chế biến thân. Nhưng ngay cả khi như vậy, thì vẫn có rất nhiều người sói hướng tới sự tự do không chịu được sự gò bó, cho nên không muốn dùng loại thuốc này. Hơn nữa có rất nhiều người sói từng bị loài người làm cho bị thương, cho nên không muốn sống chung với con người, tình nguyện ở lại trong rừng rậm sống cuộc sống của mình.”

Tiền Hựu không khỏi nghĩ tới Shani, tại sao cô ta lại phản đối Đông Lang và mình, chắc là do nguyên nhân này rồi. Cô ta cảm thấy Đông Lang nên tìm đồng loại?

Nhưng Đông Lang không như vậy, Đông Lang rất thích loài người, vậy. Rất yêu thích mình.

“Ha ha. Cô đó, quả thật rất giống như lời nói của em trai tôi, nghĩ cái gì cũng viết hết lên mặt.” Hạ Khiêm Tuy chọc chọc vào say gáy của Tiền Hựu: “Có phải cô đang suy nghĩ Đông Lang rất yêu thích cô, cho nên sẽ không làm tổn thương cô hay không? Nhưng chắc là cô không biết rồi, khi cậu ta còn bé, đã từng bị loài người tổn thương rất sâu đấy.”

“Cái gì? ”Tiền Hựu kinh ngạc, “Có chuyện gì xảy ra à?”

Hạ Khiêm Tuy nhún nhún vai: “Tôi cũng chỉ nghe người khác kể lại. Bộ tộc người sói đa số sống ở nước ngoài, khi đó cậu ta còn nhỏ, rất thích chơi đùa cùng những bạn nhỏ hàng xóm, nhưng sau khi thân phận thật sự của cậu ta bị phát hiện, nhưng người đó liền bao vây tấn công nhà bọn họ, thậm chí nổi lửa đốt nhà

bọn họ, cha của cậu ta vì bảo vệ cậu ta và vợ của mình, thiếu chút nữa thì chết trong biển lửa. Sau đó cả nhà bọn họ cùng những người trong tộc liền chạy vào rừng rậm, qua rất nhiều năm sau mới trở về.”

Tiền Hựu che miệng lại: “Tại sao lại có thể như vậy.”

“Bọn họ sau khi biến thân trở nên mạnh mẽ như vậy, nên loài người sẽ sợ.” Hạ Khiêm Tuy thở dài một hơi: “Ngay cả chúng tôi, cho dù sau khi biến thân không có khả năng uy hiếp gì, nhưng cũng không dám dễ dàng công bố thân phận. Tôi không phải trách cứ loài người cái gì, nhưng mà cũng cảm thấy, mỗi người đều có cái khó riêng.”

Tiền Hựu suy tư rất lâu, mới từ từ gật đầu một cái, cô biết chị Hạ nói không sai. Nhìn từ góc độ của yêu tộc, thì quả thật loài người đã gây cho bọn họ tổn thương không thể phai mờ được, nhưng nếu nhìn từ góc độ loài người thì sao đây? Bọn họ cũng chỉ vì muốn bảo vệ mình và người nhà của mình, mới có thể có những mâu thuẫn đó với yêu tộc.

Cho nên, mỗi người đứng ở góc độ của mình, thì đều không làm gì sai cả, chẳng qua là thủ đoạn của con người hơi cứng rắn một chút thôi.

Rốt cuộc có biện pháp nào khiến cho loại người và yêu tộc cùng chung sống hoà bình với nhau không?

“Được rồi, đừng nghĩ nữa.” Hạ Khiêm Tuy xoa xoa đầu của Tiền Hựu: “Cũng không phải ngày một ngày hai là có thể nghĩ ra cách giả quyết, nhưng tôi nghĩ, một ngày nào đó, loài người sẽ không sợ sự tồn tại của chúng tôi. Cái cô nhóc này cũng mau nghĩ ngơi đi, thời gian cũng không còn sớm nữa rồi.”

Tiền Hựu gật đầu một cái nói: “Chị Hạ, có thể làm phiền chị gọi Hạ Khiêm Nghiêu vào giúp em không? Em có lời muốn nói với anh ấy.”

Hạ Khiêm Tuy vỗ tay một cái: “Được chứ! Đương nhiên không có vấn đề gì rồi!” Nói xong đi ra cửa hét to lên: “A Nghiêu, Tiểu Hựu tìm em kìa!”

Một lát sau Hạ Khiêm Nghiêu đi vào trên đầu vẫn quấn khăn lông, trên người vẫn còn mờ mờ hơi nước, anh ta không có kiên nhẫn nhìn Tiền Hựu một cái: “Chuyện gì! Tôi còn đang tắm kìa!”

Hạ Khiêm Tuy che miệng cười trộm, chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiền Hựu nghiêm túc nhìn anh ta: “Cám ơn anh hôm nay đã cứu tôi.”

Gương mặt tuấn tú của Hạ Khiêm Nghiêu hơi hồng lên, ho nhẹ một tiếng: “Khụ..... Tôi chỉ sợ cô gặp chuyện không may ở trước cửa nhà tôi thôi.”

Tiền Hựu mỉm cười rất chân thành nói: “Trước kia tôi vẫn thường len lén oán trách anh ở trong lòng, cảm thấy tính cách của anh không có tình người, nhưng bây giờ nhìn lại, đó chẳng qua là lời nói chua ngoa nhưng tấm lòng lại mềm như đậu hũ vậy, Hạ Khiêm Nghiêu, thật sự cảm ơn anh, sau này tôi sẽ cố gắng làm việc, không gây cản trở cho anh.”

Hạ Khiêm Nghiêu kìm nén vẻ mặt hài lòng lại nói: “Cô hiểu được là tốt rồi. Gọi tôi vào chỉ để nói chuyện này thôi sao?”

“À, còn nữa, ngày mai tôi có thể xin nghỉ một ngày được không? Tôi..... Tôi muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới đi làm, ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện.....”

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng: “Tuỳ cô đó, không còn việc gì nữa tôi đi ra đây.”

Thật sự anh ta rất ngại ngùng khi đứng chờ lâu ở trước mặt người phụ nữ này, mới vừa rồi chị hai đã vạch trần sự thật là mình thích Tiền Hựu trước mặt của cô ấy, mặc dù cơ bản là người phụ nữ chết tiệt này không coi trọng, nhưng trong lòng của anh ta cũng rất kích động, anh ta sợ đứng lại nữa, sẽ không nhịn được mà xông lên thổ lộ lòng mình ra.

“Khoan, đợi đã nào...!” Tiền Hựu gọi anh ta lại, “Tôi còn có một việc, có thể. Có thể đường đột một chút.”

“Cái gì nữa?” Trái tim trong lồng ngực của Hạ Khiêm Nghiêu đập thành thịch, nghĩ thầm chẳng lẽ cô ấy từ chối mình sao? Cô. Cô ấy dám!

Tiền Hựu hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nhìn anh ta, “Tôi. . . . Tôi có thể nhìn hình dáng của anh sau khi biến thân một chút được không?”

*

Đêm khuya, Đông Lang theo sự dẫn đường của mấy con chó săn mới nuôi, đi tới khu vực lân cận nhà của Hạ Khiêm Nghiêu.

Trong không khí mùi của mèo càng lúc càng nồng, anh không khỏi dừng chân lại, xoa xoa đầu của con chó săn hỏi: “Cô ấy ở chỗ này sao?”

“Gâu!” Con chó săn gật đầu một cái, đuôi móng vuốt chỉ vào tường rào của căn biệt thự, một căn phòng trên tầng hai vẫn sáng đèn.

Thật ra thì Đông Lang biết chó săn dẫn đường sẽ không sai, bởi vì anh cũng ngửi thấy mùi của Tiền Hựu ở trong không khí. Nhưng mà anh không muốn tin, tại sao sau khi Tiền Hựu phát hiện ra mình là người sói, thì ngay lập tức đã chạy tới đây để tìm Hạ Khiêm Nghiêu chứ? Chẳng lẽ cô ấy thật sự muốn bỏ rơi mình?

Suy nghĩ này khiến cho đầu anh đau tới mức như muốn nứt ra, anh không khỏi dựa vào bờ tường, thở gấp.

Nhưng đứng trong chớp mắt đó, Đông Lang chợt phát hiện trên mặt đất đọng lại dấu vết của mấy giọt máu.

. Tại sao lại có dấu máu của người sói? Anh ngồi xổm xuống, lại gần vết máu ngửi một cái, lập tức nhận ra được chủ nhân của vết máu này là người trong tộc của anh, hơn nữa đều là của những cá nhân xuất sắc nhất trong tộc! Tại sao bọn họ lại xuất hiện trước cửa nhà họ Hạ?

Trong đầu của anh nhất thời xẹt qua một suy nghĩ, cùng lúc đó, cánh cổng nhà họ Hạ đột nhiên từ từ mở ra. Hạ Khiêm Tuy từ bên trong đi ra, trên bả vai còn có một con mèo quần gia Đại Hoa đang ngồi trên đó, vẻ mặt cô ta hững hờ nhìn Đông Lang, nói: “Tôi nghĩ anh cũng đoán ra được, cấp dưới của anh cố gắng tấn công bạn gái của anh.”

Đông Lang mở to hai mắt ra: “Bây giờ cô ấy ——”

“Cô ấy không sao, cậu không cần phải lo lắng, em trai của tôi đã cứu cô ấy, chúng tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy.” Hạ Khiêm Tuy nói, đôi mắt quyến rũ phát ra tia sáng màu hổ phách, nhìn vào khiến cho người ta khiếp sợ: “Nhưng mà, tôi chỉ muốn nói cho tiên sinh Đông biết, ngài và Tiền Hựu không thích hợp ở chung một chỗ.”

Đông Lang từ từ đứng dậy, sắc mặt rất bình tĩnh nhìn vào cô ta, nhưng đôi tay không tự giác nắm chặt thành quyền: “Đây là chuyện giữa hai chúng tôi.”

“Tôi hiểu.” Hạ Khiêm Tuy nói: “Tôi cũng đã nghĩ tới chuyện này, chuyện tấn công Tiền Hựu tối nay khẳng định là không phải do cậu tính kế, chắc chắn Tiền Hựu cũng hiểu. Nhưng tối nay cô ấy cũng đã biết được bộ mặt hung tàn của người sói, cậu chắc chắn là cô ấy vẫn muốn chung sống với một người sói như cậu sao? Hay nói cách khác, cậu có thể đảm bảo cả đời sẽ khiến cho cô ấy được bình yên mà không bị tổn thương nào sao?”

Thân thể của Đông Lang cứng ngắc lại, nhưng anh lại không nói được câu nào, nhìn người phụ nữ dịu dàng ở trước mặt này, lại có thể nói ra những câu nói đâm thẳng vào chỗ yếu ớt nhất trong lòng của anh.

“Tôi không cố gắng thuyết phục cậu chia tay với Tiền Hựu, tôi chỉ hy vọng cậu sẽ suy nghĩ cho kỹ, lựa chọn như thế nào để tốt cho tương lai của cô ấy nhất.” Nói xong, Hạ Khiêm Tuy liền xoay người đi vào.

Đông Lang đứng một mình trên đường phố yên tĩnh, một tay không vịn vào bờ tường đang run rẩy. Con chó săn kêu lên một tiếng ai oán, đi tới cọ cọ vào tay của chủ nhân để an ủi anh.

Đông Lang nhắm hai mắt lại, chờ tới khi mở ra lần nữa, trong đôi mắt sâu thẳm kia chất chứa nỗi bi thương càng nhiều hơn nữa, anh xoa xoa đầu của con chó săn, khẽ nói: “Quay trở về thôi.”

Núp ở phía sau cánh cửa Hạ Khiêm Tuy nhìn bóng dáng cô đơn của Đông Lang đi xa, nặng nề thở dài một cái.

37. Chương 37: Nguồn Gốc Yêu Tộc

“Có gì đẹp mắt! Không được!”

“Làm ơn, để cho tôi xem một cái đi, tôi. . . . Tôi bảo đảm sẽ không bị dọa sợ!”

Trong phòng khách biệt thự, Hạ Khiêm Nghiêu và Tiền Hựu người đuổi ta chạy vòng quanh bàn trà. Cuối cùng, anh ta bị Tiền Hựu cuốn lấy không nhin được, phiền não nói: “Được rồi được rồi! Xem thì xem đi! Chẳng qua tôi nói trước cho cô, sau khi người miêu chúng tôi biến thân, không có cường tráng uy mãnh như người sói, chỉ sợ sẽ làm cho cô thất vọng.”

Tiền Hựu lắc đầu, “Tôi không phải vì xem sau khi mấy người biến thân có mạnh hay cường tráng không, ta chỉ là muốn thích ứng một chút.”

Nhất thời Hạ Khiêm Nghiêu liền hiểu, trừng cô, “Thì ra cô muốn thích ứng đáng về tôi biến thân, như vậy đi tìm Đông Lang cũng không sợ?”

Tiền Hựu ngượng ngùng cúi đầu, “. Thật xin lỗi, nhưng tôi không tìm được người nào khác có thể giúp tôi. Anh. Anh ấy là bạn trai của tôi, tôi không thể bởi vì chuyện này liền vứt bỏ anh ấy.”

“.” Nói trong lòng Hạ Khiêm Nghiêu không chút nào ghen tỵ, đó là không thể nào. Anh ta không nhin được vòng qua khay trà, vỗ gáy Tiền Hựu mắng cô, “Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc anh ta có gì tốt? Là đẹp trai hơn tôi hay là có tiền hơn so với tôi?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu, “Không phải là bởi vì những thứ này..., vừa bắt đầu là bởi vì tôi thấy anh ấy đẹp trai mới thích, nhưng mà bây giờ không giống nhau.”

Bởi vì Đông Lang đã chiếm được một vị trí quan trọng ở trong lòng vô, không để cho cô có thể dễ dàng buông tha như vậy.

Hạ Khiêm Nghiêu vuốt mặt, thu hồi vẻ mặt ảm đạm, vỗ tay phát ra tiếng với cô, “Tôi chỉ duy trì một chút, cô muốn nhìn cũng nhìn nhanh chút! Thật là đáng ghét, tôi đã bao nhiêu năm chưa từng thay đổi rồi. . . .”

Anh ta một bên lẩm bẩm, vừa nhắm mắt lại, không cần một lát, Tiền Hựu liền phát hiện quanh thân Hạ Khiêm Nghiêu hiện ra vàng sáng màu hổ phách, giống như mấy con mèo nhỏ trong phòng lúc này như đúc!

Ngay sau đó, thân thể Hạ Khiêm Nghiêu ở trong tầng ánh sáng chậm rãi thu nhỏ lại, đồng thời, bên ngoài cánh tay và sau lưng đều mọc ra bộ lông màu vàng tranh, một cái đuôi to lấp tấp màu bạc hiện ra. Hạ Khiêm Nghiêu nhỏ lại bất đắc dĩ chui từ trong áo phông ra, đến tóc cũng đều biến thành màu cam, anh ta giống như con mèo to, phiền não mà dùng móng vuốt bôi tóc, “Xem xong chưa.”

Tiền Hựu chậm rãi há to mồm, “Tốt. Tốt. Thật đáng yêu nha! Oa! Hạ Khiêm Nghiêu, anh biết bây giờ đáng về của anh mạnh thế nào không?”

Quả thật giống như trong truyện thần thoại yêu quái!

Ách, không đúng, hình như anh thật sự là yêu quái.

“Mạnh cái đầu cô!” Hạ khiêm Nghiêu co quắp núp ở trong quần áo của mình, phàn nàn nói, “SAu khi biến thân về nhỏ như vậy, không có chút uy phong nào, tại sao sau khi người sói biến thân lại cao lớn như vậy! Đây? Cô làm gì đấy?”

Tiền Hựu vội tay định vươn ra về, “Tôi tôi tôi. Tôi có thể sờ đầu anh không? Nhìn qua đáng về thấy sờ rất tốt!”

“.” Hạ Khiêm Nghiêu bất đắc dĩ trừng mắt nhìn cô, “Cho cô ba giây.”

Về mặt Tiền Hựu tràn đầy tình yêu vươn tay xoa xoa đầu anh ta, ô ô ô, cảm giác sờ thật giống như sờ tiểu Nhung!

Cô kích động nói: “Anh nên sớm mang đáng về này cho tôi xem! Như vậy thì coi như bình thường anh mắng tôi mắng hung hơn nữa, taôi đều sẽ không tức giận với anh!”

Đáng tiếc hiện tại trên mặt Hạ Khiêm Nghiêu mọc ra đầy lông, nếu không nhất định Tiền Hựu có thể nhìn ra anh ta đổ mặt, “Ồ, nói nhăng gì đó, ai quản cô tức giận hay không! Buông tôi ra, tôi muốn biến trở về rồi.”

Tiền Hựu kêu đau mà nói: “Không cần nhanh như vậy nha, nên để cho ta sờ cái đuôi một cái được không? CHỉ một chút!”

Hạ Khiêm Nghiêu chợt nhảy ra nửa bước, khẩn trương hô to, “Cô...cô đừng mơ tưởng!”

Tiền Hựu có chút không hiểu, “Tiểu nNhưng cũng cho tôi sờ cái đuôi, làm ơn, nhờ chút, liền một cái chỉ sờ một chút, ngược lại tôi mời anh ăn cơm được không?”

“Không được! Nghĩ hay quá nhỉ, như vậy. Chuyện quan trọng như vậy, tại sao tôi có thể để cho cô dễ dàng sờ tới!”

“Anh đang nói cái gì, chuyện quan trọng gì.” Tiền Hựu càng thêm không hiểu.

Hạ Khiêm Tụy vẫn ở bên nhìn lén cuối cùng không thể nhịn được đi ra, khuyên em trai, “A Nghiêu, em cứ để cho cô ấy sờ, sờ xong cô ấy sẽ là của em, chạy không thoát.”

“Em.”

Hạ Khiêm Nghiêu nói không ra lời, Tiền Hựu lại hiểu, cô lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ sờ soạng đuôi của anh, sẽ phải cùng anh ký kết ước định gì đó sao?”

Hạ Khiêm Tụy che miệng cười trộm, “Đúng vậy a, sờ soạng xong thì nhất định phải gả cho nó nhé.”

“Hả?” Tiền Hựu kinh hãi, “Nhưng tôi thường chơi cái đuôi của tiểu Nhung.”

“Phốc, đây chỉ là quy định của bộ tộc người miêu chúng tôi, không liên quan tới con mèo khác.” Hạ Khiêm Tụy giải thích, “Dĩ nhiên, cô sờ soạng cái đuôi của nó, cũng phải để đối phương đồng ý, mai người mới có thể ở chung một chỗ. Chẳng qua tôi nghĩ đây không là vấn đề, khẳng định em trai tôi đồng ý cưới cô—”

“Chị! Chị không cần nói!” Hạ Khiêm Nghiêu hốt hoảng biến trở về nguyên hình, cầm quần áo khoác lên người, trốn mắt nhìn Tiền Hựu một cái, “Cô nhìn cũng nhìn xong rồi, không có chuyện khác gì, nhanh đi nghỉ ngơi đi, bây giờ đã mấy giờ rồi!”

Nói xong, liền phải đất xoay người chạy trốn.

Tiền Hựu không nhịn được nói với Hạ Khiêm Tụy: “Chị, đáng cẻ sau khi mọi người biến thân thật đáng yêu!”

Hạ Khiêm Tụy đưa ra móng tay sắc bén với cô, tà tà cười một tiếng, “Ừm, nhìn qua thật đáng yêu, nhưng bàn về năng lực đánh nhau, chúng tôi cũng không kém hơn người sói chút nào.”

Tiền Hựu như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, “Chị, em. Còn có vấn đề muốn hỏi.”

“Tùy tiện hỏi đi.” Hạ Khiêm Tụy kéo Tiền Hựu đến ghế sa lon ngồi xong, giống như em gái ruột dạng dụ nhìn cô.

Tiền Hựu xấp xếp lời nói một chút, “Có phải chỉ cần mèo tu luyện thành tinh, thì đều biến thành người miêu không?”

“Không phải. Nói đúng ra, chúng tôi và Miêu Yêu không phải một giống, ưm, tôi cũng không biết tổ tiên của chúng xuất hiện lúc đầu thế nào, nhưng tôi suy đoán, bộ tộc người miêu, có thể là đời sau do loài người và Miêu Yêu kết hợp. Bởi vì chúng tôi sinh ra đã mang bộ dáng con người, cho nên so Miêu Yêu bình thường càng có được điều kiện may mắn, vì vậy tu luyện cũng dễ dàng một chút.”

“Như vậy sao.” Tiền Hựu gật đầu một cái, “Cho nên tiểu Nhung thật ra chỉ là mèo nuôi nhà hai người đúng hay không?”

“Nó không phải sủng vật của chúng tôi, ưm, càng giống như là một loại quan hệ khế ước thôi. Đợi ở bên người chúng tôi có thể giúp nó tu luyện nhanh hơn, thường nó sẽ giúp chúng tôi làm chút việc nhà, cũng coi là hỗ trợ lẫn nhau.”

“À. . . .” Tiền Hựu gật đầu một cái, vẻ mặt nhưng có chút nặng nề.

Hạ Khiêm Tụ nhìn biểu cảm của cô, lại bổ sung một câu, “Nguồn gốc người sói cũng không khác chúng tôi nhiều lắm, chỉ là, cô cũng biết, bọn họ phải bị ảnh hưởng bởi trăng sáng

Tiền Hựu không nhịn được hỏi, “Vậy thế giới này ngoài mọi người và người sói ra, còn có Yêu Tộc khác tương tự sao?”

“Có a.” Hạ Khiêm Tụ gật đầu một cái, “Ừm, theo tôi được biết, trong biển có Tộc người cá, trên thảo nguyên Tộc người sư tử, trong rừng rậm Tộc người chim, còn có rất nhiều rất nhiều nha. Những tộc này đều rất ít chuyên sống ở nhiều địa phương, dù sao bọn họ không giống mèo và chó, một khi bại lộ sẽ rất phiền toái.”

Tiền Hựu lẩm bẩm nói: “Thì ra là còn có nhiều như vậy. . . .”

“Đúng vậy, thật ra thì cái thế giới này còn đặc sắc hơn so với cô tưởng tượng đấy.” Hạ Khiêm Tụ cười xoa xoa đầu cô, “Còn có vấn đề sao? Không có còn thì đi nghỉ ngơi đi, cô cũng mệt mỏi một buổi tối rồi.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, sau khi chúc ngủ ngon với Hạ Khiêm Tụ thì trở lại phòng khách, tiểu Nhung đang ngoan ngoãn nằm ở trên chăn, thấy cô đi vào, còn săn sóc chỉnh gối giúp cô.

Tiền Hựu dùng sức ôm nó một chút, dịu dàng nói: “Cám ơn mày vẫn chăm sóc tao.”

“Meo meo” Tiểu Nhung hạnh phúc cọ cọ mặt cô, sau đó nhảy đến cái ổ bên cạnh đầu giường ngủ.

Tiền Hựu nằm nghiêng ở trên giường, nhìn bầu trời đêm tối đen ngoài cửa sổ, vào giờ phút này, cô đối với thế giới hai mươi năm cô sinh sống, chợt cảm thấy hoàn toàn khác biệt.

Giống như chị Hạ nói, thế giới con người, thật ra thì thật rất đặc sắc đấy.

Tiền Hựu không nhịn được lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm anh cô và Đông Lang chụp chung, dùng ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt anh tuần của anh.

Nhất định anh, cũng giống như người nhà họ Hạ dịu dàng như vậy, thích loài người như vậy.

Bây giờ mặc dù cô không biết bốn người sói đến công kích mình là ai tìm đến, nhưng Tiền Hựu có thể khẳng định, nhất định không liên quan tới Đông Lang. Bình thường cô nấu mỳ ăn liền, không cần thận nóng bỏng tay Đông Lang cũng sẽ khấn trương nửa ngày, như thế nào có thể tìm người tổn thương cô?

Cô không tin.

Tiền Hựu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt Đông Lan trên ảnh, nhẹ nói: “Em sẽ nỗ lực, em không sợ.”

.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiền Hựu đã thức dậy. Cô lấy vài đồ, không thể chờ đợi đã muốn ra cửa, bị Hạ Khiêm tụ ngăn lại, “Này, Cô đi đâu vậy?”

Tiền Hựu khoát khoát tay, “Em. . . . Có một số việc muốn nói với Đông Lang, nhưng mà không gọi được điện thoại cho anh ấy, em muốn tới nhà tìm anh ấy một chút.”

“Đợi chút.” Hạ Khiêm Tụ không đồng ý, “Ngày hôm qua chút Lang Nhân mới người sói đã công kích cô... bây giờ cô đi tìm Đông Lang, ngộ nhỡ lại bị bọn họ bắt được thì làm thế nào? Bây giờ tôi không thể để cho cô ra cửa.”

“Nhưng. . . .”

“Không có nhưng gì hết.” Hạ Khiêm Nghiêu từ trên lầu đi xuống, vừa đeo caravat vừa nói, “Chị tôi nói đúng, bây giờ tốt nhất cô nên ở lại chỗ này, cho đến khi tôi xác nhận an toàn, cô mới có thể đi ra ngoài.”

Tiền Hựu sốt ruột, “Làm sao anh xác nhận an toàn được?”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái, “Ngu ngốc, tôi sẽ gọi mèo và tộc nhân khác đi ra ngoài tra xét tình huống, tóm lại buổi tối đợi tôi về nhà, nơi nào cô cũng không được đi!”

Tiền Hựu biết bọn họ nói không sai, nhưng lại không không chế được muốn đi xem Đông Lang, cuối cùng chỉ có thể không còn hơi sức ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

“Được rồi, xốc lại tinh thần, tiểu Hựu.” Hạ Khiêm Tụy xoa xoa đầu cô, “Chị đây làm cho cô bữa ăn sáng ngon có được hay không? Trong nhà có rất nhiều mèo con đáng yêu, hôm nay cô có thể chơi cả ngày với bọn chúng.”

Tiền Hựu chỉ có thể gật đầu một cái, Cám ơn chị.”

Mất thấy Hạ Khiêm Nghiêu sắp ra khỏi cửa, Tiền Hựu chợt nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vội vàng đuổi theo gọi anh ta lại, “Hạ khiêm Nghiêu, chờ một chút!”

“Sao thế?”

Tiền Hựu bám bên cạnh cửa, thấp thỏm hỏi, “Ngày hôm qua, chuyện chị của anh nói anh thích tôi, là thật có đúng hay không?”

Hạ Khiêm Nghiêu suýt bị nước miếng sặc chết, “Cái... cái gì, cô. Tại sao cô chợt nói cái này?”

Tiền Hựu có chút áy náy, “Tôi vẫn cho là, anh đang nói giỡn với tôi. Nhưng tối hôm qua tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới hiểu được là anh nghiêm túc. Cho nên, tôi muốn nói cho anh lời xin lỗi, tôi. Taôi.”

“Xin lỗi cô không thích tôi chứ gì?” Hạ Khiêm Nghiêu nhún nhún vai, “Tôi đã sớm biết, còn cần cô nói. Cô ưa thích tôi, nào còn có chuyện về Đông Lang đáng chết đó!”

Nói xong câu cuối cùng kia thì anh ta không nhận được nên một đấm trên cửa sắt ở nhà để xe, cửa sắt vừa dầy vừa nặng bị anh ta đập lồm xồm.

Tiền Hựu đứng ở tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cuối cùng, Hạ Khiêm Nghiêu mở miệng trước, “Chỉ là cô cũng đừng hiểu lầm, không phải là tôi rất chung tình với cô, nói không chừng không qua bao lâu liền thay đổi tâm, cho nên cô ngàn vạn lần đừng thấy áy náy. Được rồi, không nói nữa, tôi đi làm đây.”

“Ừm. Cố gắng làm việc.” Tiền Hựu vội vàng nói.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi vào trong xe, trước khi đi lại tùy ý bổ sung thêm một câu, “Nhưng mà bây giờ tôi còn chưa thay lòng. Cho nên nếu như cô cảm thấy tên Đông Lang kia quá hung tàn, không thích hợp với cô...cô. Có thể suy tính một chút về tôi. Coi như bây giờ không thích tôi cũng không có gì, tôi có sức quyến rũ như vậy, một ngày nào đó cô sẽ yêu tôi yêu muốn sống muốn chết.”

Nói xong, liền nhanh chóng mở xe rời đi.

Tiền Hựu nhìn bóng lưng anh ta đi xa thở dài, mà phía sau cô, Hạ Khiêm Tụy cũng nhìn bóng lưng của cô thở dài, haizz, nhìn bộ dạng con nhóc này si tình như vậy, đứa em trai gốc của cô nào có cơ hội!

38. Chương 38: Giăng Co Kịch Liệt

Suốt cả ngày Tiền Hựu ở lại trong biệt thự nhà họ Hạ. Cô thử gọi điện thoại cho Đông Lang vô số lần, nhưng mà không thể liên lạc được. Cô lo lắng không thôi, cũng chính lúc này cô mới phát hiện, cô không hề quen biết một người bạn hoặc là đồng nghiệp nào của Đông Lang! Thậm chí ngay cả số điện thoại của Shani cô cũng không có, cho nên bây giờ cô muốn tìm Đông Lang, chỉ có thể lo lắng mà chờ đợi thôi.

Tiền Hựu đoán, Đông Lang không cho cô tiếp xúc với đồng nghiệp của mình vì sợ bọn họ làm cô bị thương. Suy nghĩ lại một chút những ngày mà bọn họ ở bên nhau, anh vẫn dùng mọi cách để bảo vệ cô, Tiền Hựu lại cảm thấy đau lòng và chua xót.

Thậm chí còn có chút hối hận. Tối hôm đó sau khi cô phát hiện Đông Lang là người sói xong, vậy mà không nói lời nào đã chạy đi, nhất định là anh ấy rất đau lòng đúng không? Nhất định anh ấy cảm giác những lời mình nói thích anh ấy đều là giả, cho nên bây giờ mới không chịu nhận điện thoại của cô.....

Tiền Hựu vừa lo lắng vừa đau lòng nằm trên ghế sa lon, đôi mắt cũng đỏ lên.

Buổi sáng sau khi Hạ Khiêm Nghiêu đi làm xong, Hạ Khiêm Tuy cũng đi tới công ty, vì vậy bây giờ trong nhà này chỉ còn lại một đám mèo dễ thương và Tiền Hựu thôi.

Con mèo quản gia Đại Hoa vì muốn dỗ cho cô vui vẻ, đã dẫn mấy con mèo khác tới biểu diễn các loại tiết mục cho Tiền Hựu xem, nào là nằm trên đất để lộ cái bụng ra, cả tập thể làm nũng với cô; nào là đứng xếp thành hàng, ca hát meo meo o meo meo ô cho cô nghe; nào là xoa bóp bả vai cho Tiền Hựu.

Tiền Hựu rất cảm động, ôm lấy con mèo quản gia Đại Hoa xoa xoa đầu của nó: “Cám ơn mày nha, bọn mày đã cực khổ rồi, hãy đi nghỉ ngơi đi, tao..... Tao không sao.”

Con mèo quản gia Đại Hoa dùng móng vuốt nhẹ nhàng xoa xoa đầu của cô, sau đó nhảy xuống đất, dẫn những con mèo khác đi xuống bếp chuẩn bị thức ăn.

Còn Tiểu Nhung và một con mèo khác gọi là Tiểu Hắc, theo sự dẫn dắt của Hạ Khiêm Nghiêu đi thăm dò tin tức của mấy con sói tấn công bọn họ tối qua.

Tiền Hựu ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một lát, tâm trạng đã tốt hơn một chút, đứng dậy đi vào phòng bếp, nói với mấy con mèo: “Bọn mày không cần vội đâu..., hôm nay để tao nấu cơm cho.”

Con mèo quản gia Đại Hoa mới đầu không đồng ý, Tiền Hựu gãi gãi cổ nó nói: “Tối qua bọn mày đã cứu tao, tao rất cảm kích! Bữa cơm này xem như là một chút tấm lòng của tao đối với bọn mày thôi.”

Con mèo quản gia Đại Hoa bị Tiền Hựu gãi rất thoải mái, kêu khò khè khò khè, cuối cùng cũng dao động gật đầu đồng ý, Tiền Hựu liền để cho tất cả những con mèo đi ra khỏi phòng bếp, một mình bắt đầu chuẩn bị làm đồ ăn.

Bởi vì trong nhà trừ hai chị em nhà họ Hạ ra, còn có một bầy mèo nữa, cho nên chuẩn bị bữa tối này cũng mất chút thời gian. Cũng may tài nấu nướng của chị Hạ thuộc vào hàng cao thủ, nên đã dần công thức của những món ăn thường ngày lên tủ lạnh, Tiền Hựu theo đó mà chuẩn bị, nên hiệu suất vẫn rất cao.

Vì vậy chờ tới khi hai chị em nhà họ Hạ tan làm về nhà, liền phát hiện con mèo quản gia Đại Hoa và những con mèo khác đều đang lười biếng nằm phơi bụng trên ghế sofa, còn trong bếp có tiếng xào thức ăn truyền ra.

“Meo meo ô.” Con mèo quản gia Đại Hoa kêu lên mấy tiếng với Hạ Khiêm Tuy.

Hạ Khiêm Tuy kinh ngạc nói: “Tiểu Hựu tự mình nấu cơm sao! Em trai, hôm nay em có lộc ăn nha!”

Hạ Khiêm Nghiêu đi theo phía sau cô ta có vẻ mặt không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác, hừ hừ nói: “Cô..... Cô ấy có thể làm được món ngon gì chứ, em chẳng mong đợi chút nào.”

Chị Hạ bắt đầu dĩ vãng vai em trai: “Em đó, vẫn không hiểu tại sao mình không thể theo đuổi được Tiểu Hựu? Tất cả không phải đều do cái miệng này của em làm hại sao!”

“. Em biết rồi.” Hạ Khiêm Nghiêu hơi cúi đầu xuống, “Nhưng em vẫn cứ vậy, một chút cũng không thay đổi được. Coi như có sửa được đi nữa, bây giờ cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

Đang nói, Tiền Hựu liền bưng thức ăn từ trong phòng bếp ra: “Oa, mọi người đã về hết rồi sao! Vừa đúng lúc, tôi chỉ còn một món nữa là làm xong hết rồi!”

Hạ Khiêm Tuy đi lại ôm lấy cô: “Ôi trời Tiểu Hựu của chúng ta thật biết nghe lời, để chị tới giúp em.”

“Không cần không cần!” Cho dù như thế nào Tiền Hựu cũng nhất định không cho cô ta giúp một tay, nghiêm túc nói: “Chị, mọi người đối xử với em tốt như vậy, em cũng không biết cảm ơn như thế nào, tạm thời chỉ có thể làm bữa cơm này để thể hiện tấm lòng của em, hy vọng mọi người không chê.”

“Sao có thể chê được, chị và em trai của chị đều rất mong đợi bữa cơm này của em.” Hạ Khiêm Tuy cười nói: “Được rồi, vậy chị không làm loạn nữa, em có cần giúp gì thì cứ gọi chị một tiếng.”

“Dạ.” Mười phút sau, Tiền Hựu làm xong tất cả các món ăn, tất cả đều được đặt trên cái bàn dài ở trong phòng ăn, con mèo quăn gia Đại Hoa dẫn tất cả những con mèo lại ngồi xung quanh bàn ăn, Hạ Khiêm Nghiêu vẫn giống như thường ngày, nói với mọi người: “Vậy thì ăn cơm thôi.”

Những con mèo lập tức cúi đầu ngay ngắn, bắt đầu ăn cơm, những cái đầu nhỏ cúi xuống bàn ăn, thấy như vậy trong lòng Tiền Hựu vui như nở hoa, tim đập rộn lên. Cô không nhịn được nói với chị Hạ: “Bọn chị trải qua cuộc sống hàng ngày như vậy, quả thật là rất hạnh phúc.”

Hạ Khiêm Tuy trêu chọc cô nói: “Em gả cho em trai chị đi, thì có thể cũng được sống trong môi trường như vậy mà, hơn nữa bây giờ em ấy là tộc trưởng của bộ tộc người mèo đó nha, rất uy phong.”

Tiền Hựu khó xử lắc đầu một cái, “Thành thật xin lỗi chị, em.”

“Được rồi, nói giỡn thôi.” Hạ Khiêm Tuy cười với cô, “Tiểu Hựu đáng yêu nhất là ở chỗ này, mặc kệ cho người ta nói cái gì em đều cho là thật, nên mỗi lần chị đều muốn trêu chọc em đó, ha ha ha.”

Tiền Hựu ngại ngần gãi gãi đầu, không khỏi bắt đầu tưởng tượng, hoàn cảnh sinh hoạt của nhà Đông Lang sẽ như thế nào đây? Sẽ có một bầy chó cũng giống như vậy sao, vây quanh Đông Lang và ba mẹ của anh ấy cùng ăn cơm sao?

Nhưng nhà Đông Lang không giống nhà họ Hạ, nhà bọn họ chỉ có một đứa con là anh thôi, cho tới bây giờ chắc là Đông Lang rất cô đơn đúng không?

Nghĩ tới đây, nhất thời cô không có khẩu vị nữa, không nhịn được hỏi Hạ Khiêm Nghiêu: “Chuyện đó, anh phải Tiểu Nhung đi tìm hiểu sao rồi? Tôi..... Tôi có thể đi khỏi đây chưa? Tôi thật sự có chút..... Lo lắng cho Đông Lang.”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Chờ chúng nó trở lại mới biết được.”

Vừa mới dứt lời, con mèo quăn gia Đại Hoa ngẩng đầu lên, trên chòm râu của nó còn dính một ít thức ăn của mèo, nó nhìn ra phía cửa một chút, nhảy xuống khỏi bàn, quay về phía Hạ Khiêm Nghiêu kêu “Meo meo ô” một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài.

Hạ Khiêm Nghiêu phiên dịch lại Tiền Hựu nói: “. Bọn họ đã quay trở về.”

Tiền Hựu sao ngồi yên được nữa? Cô cũng không ăn, vội vàng chạy ra phòng khách, thì nhìn thấy mèo quăn gia Đại Miêu đã ra mở cửa, Tiểu Nhung và Tiểu Hắc cùng đi vào, nhìn thấy Tiền Hựu, Tiểu Nhung lập tức làm nũng kêu meo meo mấy tiếng, Tiền Hựu vội vàng ôm nó vào trong ngực, xoa xoa cho nó nói: “Vắt vắt vắt rồi, mày không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ? Có đói bụng không, tao làm thức ăn cho mày ngon lắm.”

Tiểu Nhung kiêu ngạo ưỡn ngực: “Meo meo ô ô ô! Meo meo meo meo ngao!”

Tiền Hựu nghiêng đầu nhìn Hạ Khiêm Nghiêu cũng theo ra ngoài, vẻ mặt anh ta bắt đầu dĩ nhiên chức vụ người phiên dịch: “Nó nói nó không đói bụng, rất vui khi giúp được cô.”

“Meo meo ô!” Tiểu Nhung gật đầu một cái, ý bảo chủ nhân của nó phiên dịch rất chính xác, ở trước mặt Hạ Khiêm Nghiêu liền khoa tay múa chân một lúc lâu, Hạ Khiêm Nghiêu nghe rõ, anh ta nói: “Bọn họ đã điều tra ra ai là người sai khiến những người sói kia tấn công cô tối hôm qua.”

“Thật sao? Vậy có nghĩa là bây giờ tôi có thể ra khỏi đây rồi sao? Tôi có thể đi tìm Đông Lang rồi chứ?”

Mặc dù Hạ Khiêm Nghiêu không thích để cho Tiền Hựu mạo hiểm, nhưng anh ta biết mình không có tư cách giữ cô lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể, nhưng tôi phải đi cùng với cô.”

“Không được, nếu như không còn nguy hiểm nữa, mình tôi đi là được rồi, đã làm phiền các người nhiều rồi.....”

Đổi lại là một cái liếc mắt của Hạ Khiêm Nghiêu, “Bây giờ cô cũng biết khách sáo à? Trước đây trong công việc cô gây nhiều phiền phức như vậy sao không thấy cô khách sáo chút nào! Đi nhanh một chút, đừng làm mất thời gian của tôi!”

Nói xong, liền lôi Tiền Hựu ra ngoài.

“A đợi chút, anh vẫn chưa ăn cơm xong mà ——”

“Tôi nhìn cô tức tới mức no căng bụng rồi, còn ăn được cái quỷ gì nữa chứ!”

Hạ Khiêm Tuy ôm con mèo Đại Hoa ở trong ngực, đưa mắt nhìn em trai lôi kéo Tiền Hựu ra khỏi cửa, ngồi chồm hổm xuống sờ sờ đầu của Tiểu Nhung và đầu của Tiểu Hắc, “Khổ cực cho chúng mày rồi..., cùng ăn cơm với tao thôi.”

*

Đi ra khỏi biệt thự nhà họ Hạ thì trời đã gần tối. Tiền Hựu đoán Đông Lang cũng không còn ở công ty nữa, liền tính đi tới nhà riêng để tìm anh. Trên đường, cuối cùng cô cũng biết được rõ ràng từ chỗ Hạ Khiêm Nghiêu thì ra chuyện tối hôm qua là do là Shani phả những người sói kia tới!

Hạ Khiêm Nghiêu lái xe, giọng nói châm chọc: “Luôn có người nói mèo có nhiều tính khí gian xảo khó nuôi, nhưng so với sói thì cũng có khác gì đâu? Đừng nhìn dáng vẻ uy phong lẫm liệt của bọn họ, trong lòng cũng rất xảo trá, thật sự không biết cô xem trọng điều gì ở bọn họ.”

Tiền Hựu giải thích: “Mặc dù tôi và Shani không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, nhưng tôi cảm thấy cô ấy chắc không phải là người xấu. Đâu?”

Hạ Khiêm Nghiêu tức giận tới mức mắng cô, “Đầu óc của cô có bệnh à, cô ta tìm người đánh cô, cô còn giải thích thay người ta?”

“Không phải đâu!” Tiền Hựu thở dài một hơi, “Cô ấy là trợ lý của Đông Lang, chắc chắn Đông Lang sẽ không để một người xấu ở lại bên cạnh người, có lẽ Shani chỉ Không kìm chế được sự lo lắng của mình thôi.”

“Hừ!” Hạ Khiêm Nghiêu không lên tiếng, coi như anh ta đã hiểu rồi, đây là Tiền Hựu yêu ai yêu cả tông tri họ hàng. Người phụ nữ này đúng là đầy óc đã bị hỏng rồi, biết rõ lắm người sói sẽ rất nguy hiểm đối với mình, nhưng vẫn không muốn từ bỏ, chẳng lẽ là vì Đông Lang rất dịu dàng sao?

“Tôi hỏi cô.” Lúc sắp tới nhà của Đông Lang thì Hạ Khiêm Nghiêu không nhịn được hỏi, “Nếu như. Tính cách của tôi cũng giống như Đông Lang, cô có thích tôi hay không?”

Tiền Hựu có chút đỏ khốc đỏ cười, “Đây là câu hỏi kỳ cục gì vậy.”

“Cô hãy trả lời có khả năng hay không đi! Nếu như tôi. Nguyên ý biến mình thành một người dịu dàng ga lăng.”

Tiền Hựu nhìn vẻ mặt quật cường của anh ta, dùng giọng nói nhỏ nhẹ an ủi như một người bạn nói: “Hạ Khiêm Nghiêu, anh chỉ cần là chính mình là được rồi, có cố gượng ép biến thành dáng vẻ mà mình không thích, thì anh cũng không vui vẻ gì. Có khi số phận trên người con người như vậy đó, mặc dù bây giờ người kia của anh chưa xuất hiện, nhưng tôi tin là cô ấy sẽ sớm xuất hiện thôi, cô ấy nhất định sẽ tốt hơn tôi, thích hợp với anh hơn, để mỗi khi anh nghĩ tới cô ấy đều sẽ vui vẻ.”

Ở trong lòng của Hạ Khiêm Nghiêu, Tiền Hựu vẫn là một cấp dưới có cái đầu ngốc nghếch, liên tục sai sót trong công việc, nhưng bây giờ, anh ta chợt hiểu, thật ra thì có rất nhiều chuyện có lẽ Tiền Hựu nhìn thấu đáo hơn anh, chỉ có điều trong cuộc sống cô có tính tình ngây thơ và lãng mạn.

Anh ta nghĩ, anh ta thích chính là tính cách này của cô, như vậy thì có thể khiến bầu không khí ở xung quanh đều được thoải mái.

“Được rồi, xuống xe thôi.” Anh ta dừng xe ở cổng biệt thự, lạnh nhạt nói, “Đi tìm người đàn ông mà khiến cô vừa nghĩ tới đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc đi.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, nhanh chóng đi tới trước cánh cổng, lại phát hiện trong phòng hình như không có ánh đèn.

Đông Lang không có ở nhà sao?

Cô đang muốn thử gọi điện cho anh, thì nghe thấy giọng nói của Hạ Khiêm Nghiêu vang lên: “Được rồi, đừng trốn nữa, đi ra đi. Trốn trốn tránh tránh không phải phong cách của người sói các người, không phải các người rất thích đánh nhau sao?”

Vừa dứt lời, đột nhiên một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt Tiền Hựu.

Cô nhất thời thở dốc vì kinh ngạc, lui về phía sau nửa bước, gọi lên tên của đối phương, “Shani?”

Nhìn sắc mặt của Shani cũng rất khó coi, lạnh lùng nói: “Tiểu thư Tiền, cô còn tới đây làm gì nữa?”

Tiền Hựu nói: “Tôi. Tôi tới tìm Đông Lang, thành thật xin lỗi, ngày hôm qua thái độ của tôi đối với các người không được tốt lắm, xin cô đừng để trong lòng.”

Shani cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh ra trước ngực: “Xin cô không nên thử làm quen lại, chúng tôi và cô vốn không cùng một chủng tộc, không thể chỉ vì một mình cô được, xin cô đừng quay trở lại đây để tìm tiên sinh Đông.”

Tiền Hựu khẽ cau mày, sắp xếp lại lời nói ở trong lòng một chút, nói: “Shani, tôi..... Tôi biết rõ là trước đây các người đã bị một số người làm tổn thương, nhưng tôi hy vọng cô sẽ tin tưởng tôi, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến các người bị tổn thương hết. Lúc mới biết các người là người sói thì tôi có hoảng sợ một chút, nhưng cái này sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và anh ấy——”

“Đủ rồi!” Shani kích động cắt đứt lời cô, từng bước đi lại gần Tiền Hựu, những lời nói cực đoan tuôn ra liên tục: “Đối trá, nói láo! Lúc đó người kia cũng bị dọa sợ tới mức đứng không vững! Phản ứng của cô và người kia không khác gì nhau cả, đầu tiên là nói lời ngon ngọt dụ dỗ chúng tôi, sau đó quay lại đốt nhà của chúng tôi, muốn giết chết chúng tôi! Sức lực của chúng tôi so với các người lớn hơn rất nhiều, hung dữ hơn rất nhiều, nhưng chúng tôi chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương con người! Cô lấy cái gì để đảm bảo cô vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương tiên sinh Đông?” điềm điềm nhên quýndon.

Tiền Hựu không trả lời mà hỏi lại, “Vậy tại sao cô lại cảm thấy nhất định sẽ làm tổn thương anh ấy? Shani, Đông Lang không phải là vật sở hữu của bất cứ người nào trong chúng ta, tôi cảm thấy cô không có quyền quyết định thay anh ấy chuyện có nên tiếp tục hay dừng lại giữa chúng tôi! Mời nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, tôi sẽ tự đi tìm anh ấy, nếu như Đông Lang cũng cảm thấy tôi không đáng để anh ấy yêu, không đáng để anh ấy tin tưởng, vậy thì tôi cũng không còn gì để nói, nhưng cô cũng không có tư cách ngăn cản tôi!”

Shani bị Tiền Hựu nói cho sợ run lên, cắn bản cô ta không thể ngờ một người nhu nhược như vậy lại có một mặt cứng rắn như vậy!

Hai người không ai nói gì thêm, chỉ nhìn thẳng vào đối phương, hình như cũng đang chờ đợi đối phương lùi bước trước.

Cuối cùng, một giọng nói vang lên trên nóc nhà đánh vỡ cục diện bế tắc lúc này: “Cậu ta không có ở nhà, chúng tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu.”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên nhìn theo nơi phát ra giọng nói, kinh ngạc nói: “Khăng? Anh vẫn luôn ở chỗ này sao?”

Khăng ngồi trên nóc của nhà để xe, một cái chân co lại, một tay khoác lên đầu gối, anh ta cũng không nhìn Tiền Hựu, chỉ nói: “Chuyện này cũng không quan trọng. Tôi sẽ ngăn cản em gái tôi giúp cô, cô hãy đi tìm cậu ta đi, đi nhanh lên.”

“Anh! Sao anh có thể làm nhân vậy được!” Shane kích động quay đầu nhìn Khăng.

Khăng khoát khoát tay, không muốn nhiều lời, “Mau đi đi.”

Thì ra bọn họ là anh em? Khó trách nhìn lại giống nhau như vậy, trên tóc cũng có sợi tóc bạch kim. Tiền Hựu gật đầu một cái: “Cám ơn anh.”

Nói xong cô liền xoay người đi tới trước mặt của Hạ Khiêm Nghiêu, anh ta hỏi: “Cô biết tên kia ở chỗ nào sao?”

Tiền Hựu lắc đầu một cái, “Không biết, nhưng tôi muốn đi tới những nơi chúng tôi thường hay đi dạo tìm xem sao.”

“Vậy thì đi thôi.” Hạ Khiêm Nghiêu mở cửa xe, Tiền Hựu ngồi vào trong, xuyên qua cửa sổ xe liếc nhìn Khăng ngồi trên nóc nhà, dùng khẩu hình miệng nói một câu: “Cám ơn.”

Khăng nhìn chiếc xe thể thao chạy đi như bay trong trời chiều, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Tiền Hựu ôm con chó do chính anh ta biến thành ngồi xem tivi trên ghế sofa.

Trước kia Đông Lang cũng từng khuyên anh ta nói lại tất cả loài người không phải ai cũng xấu, để cho anh ta thử tiếp nhận loài người, khi đó một chữ anh ta cũng không nghe vào, chỉ thấy Đông Lang đã bị những con người gian trá lừa gạt. Thế nhưng bây giờ anh lại hy vọng Tiền Hựu thật sự là một người lương thiện giống như Đông Lang nói.

Nghĩ tới đây anh ta không khỏi nở nụ cười tự giễu, anh ta luôn nói không cần con người tiếp nhận, nhưng thực tế thì sao? Thật ra thì sâu trong lòng của anh ta vẫn luôn mong nhận được sự ấm áp này.

Tiền Hựu có thể cho anh ta cái loại ấm áp đó.

39. Chương 39: Không Xa Không Rời

Sau một tiếng, Tiền Hựu xuống xe ở dưới nhà.

“Anh trở về đi, hôm nay thật là phiền anh.” Cô có chút áy náy nói với Hạ Khiêm Nghiêu ở trong xe.

Anh ta hỏi: “Những nơi có thể tìm đều đã tìm, cô còn muốn tiếp tục tìm sao? Đi về nghỉ ngơi đi, tên kia là người sói, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.”

Tiền Hựu thở dài một hơi, “Trong khu của tôi có một vườn hoa nhỏ, một lát tôi đi tìm thử một chút. Nếu như thật sự không tìm được.”

“Vậy thì vĩnh viễn đừng tìm, loại bạn trai gặp chuyện liền trốn không gặp cô, cô cần gì phải giữ lại.” Dĩ nhiên là Hạ Khiêm Nghiêu khen một câu cũng sẽ không bằng Đông Lang nói.

Tiền Hựu bị lời anh ta chọc cho cười khở một tiếng, dừng lại nửa giây, chợt thấp thỏm hỏi, “Hạ Khiêm Nghiêu, anh cảm thấy. CÓ phải cuối cùng về sau anh ấy. Không xuất hiện nữa chứ?”

Tiền Hựu lo lắng có phải Đông Lang hay không bị phản ứng của mình làm tổn thương, vì vậy rời khỏi nơi đau lòng này.

Hạ Khiêm Nghiêu liếc mắt xem thường, “Nếu tên kia thật sự yếu ớt như vậy, tôi thấy tộc sói của họ cũng không giúp đỡ! Được rồi, không cần đoán mò, cùng lắm thì ngày mai tôi lại dẫn cô đi tìm là được.”

Tiền Hựu cười, “Không cần, tự tôi tìm là tốt rồi. Chỉ là thật cảm ơn anh, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

SAu khi Hạ Khiêm Nghiêu lái ô-tô rời đi, Tiền Hựu đi về phía vườn hoa trong khu. Bây giờ đã là đêm khuya, trong vườn hoa im ắng, liếc mắt một cái có thể nhìn ra căn bản không người ở đây. Tiền Hựu ngồi yên trên ghế dài chốc lát, lại gọi điện thoại cho Đông Lang, nhưng bên kia vẫn không người nghe.

Những nơi trước kia hai người bọn họ thường đi, cô mới vừa tìm khắp một lần, nhưng mà không thu hoạch được gì. Rốt cuộc anh đã đi nơi nào?

Đêm càng lúc càng khuya, Tiền Hựu có chút lạnh, chỉ có thể đi về nhà.

Không ngờ ở trong thang máy lại gặp phải một đôi vợ chồng ở lầu bảy trước kia đã gặp qua, cô gái kia lên trước đã trả hộ Tiền Hựu một hộp đường, nhìn thấy cô liền cười chào hỏi, lại hỏi: “Ah, hôm nay người bạn trai đẹp trai dịu dàng của cô không đưa cô về nhà sao?”

Trong lòng Tiền Hựu phát khổ, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cúi đầu.

Chồng cô ấy nhìn ra không đúng, vội vàng vỗ cô ấy, hình như cô gái kia đột nhiên hiểu, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, tôi đúng là người nói nhiều, cô không cần để ý.”

“Không quan trọng.” Tiền Hựu cố gắng cười với cô ấy, đến tầng bảy, vợ chồng họ tạm biệt với cô, còn muốn mời cô rảnh rỗi tới chơi.

Tiền Hựu lễ phép tạm biệt bọn họ, cửa thang máy khép lại, nụ cười của cô không thể duy trì nổi nữa.

Nếu như. Nếu như Đông Lang thật sự vì vậy chia tay cùng mình làm thế nào? Thật sự chẳng lẽ giống như Shani nói, anh sợ mình sẽ tổn thương anh?

Tiền Hựu ngây ngô đại dột về đến nhà, trong nhà tối đen như mực, cô ngồi ở trên ghế sofa chốc lát, chợt nhớ tới có thể nhờ Khuê Mật giúp đỡ, vội vàng mở máy vi tính ra.

Cũng may lúc này Khuê Mật vẫn trực tuyến, trong lòng Tiền Hựu hốt hoảng, cũng không đoán hoài tới thời gian quá muộn, nhanh chóng gõ chữ, “Ồ đây không ở đây không thân ái, xin giúp đỡ xin giúp đỡ! Hu hu hu, mình không biết nên làm gì bây giờ.”

Nửa phút sau Khuê Mật hồi âm, “Đang dán mặt nạ chuẩn bị đi ngủ rồi, làm sao đây?”

Tiền Hựu: “Mình có một chuyện thật sự quan trọng muốn nói với cậu, mình hi vọng sau khi cậu nghe xong không bị dọa đến.”

Khuê Mật: “Hả? Chẳng lẽ cậu và Đông Lang sắp kết hôn à? Ha ha ha chúc mừng.”

Tiền Hựu: “Không phải vậy, nhưng chuyện quả thật có liên quan tới anh ấy. Cậu đáp ứng mình, chuyện này sau khi cậu biết nhất định phải coi như là bí mật che giấu, tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ người nào khác?”

Khuê Mật: “. Cậu đừng nói với mình là Đông Lang ở trên giường không được nhé.”

Tiền Hựu: “.”

Tiền Hựu dở khóc dở cười, “Không phải vậy! Mình cũng không biết anh ấy có được hay không, mình lại không thử qua! Không đúng trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là, hình như Đông Lang là người sói, bắt thịt phát triển rất tốt!”

Khuê Mật trầm mặc chốc lát, mới trả lời, “Này này, hơn nửa đêm cậu gửi tin nhắn cho người độc thân như tôi sao, vênh váo bạn trai cô vốc người đẹp, như vậy thật sự tốt sao! Cậu suy nghĩ một chút cho tấm lòng bi ai của người độc thân nhiều năm như mình được không!”

Tiền Hựu sốt ruột: “Không phải! Không phải mình khoe khoang với cậu, anh ấy thật sự là người sói! Chính là người sói trong truyền thuyết thần thoại cứ đến đêm trăng tròn thì biến thân đó! Trước mình thật sự rất sợ bị anh ấy ăn hết, mình cũng thật sự không phải đang đùa giỡn với cậu đâu!”

Khuê Mật lại hiển nhiên không tin: “. Mệ nó, không chơi với cậu mình đi ngủ.”

Tiền Hựu: “QAQ* chớ đi mà! Anh ấy thật sự biết biến thân đó a a a a!”

(*)QAQ: là một biểu cảm thường được sử dụng trong các mạng xã hội, có nghĩa là khóc.

Vậy mà cuối cùng tin nhắn kia gửi đi không bao lâu, bên cạnh liền có một khung nhắc nhở, trên đó viết: “Tin nhắn gửi đi không thành công.”

Không có gửi đi thành công? Chuyện gì xảy ra? Tiền Hựu sửng sốt một chút, nhìn xuống góc phải máy vi tính, phát hiện rõ ràng Internet bị ngắt! Chẳng lẽ là router xảy ra vấn đề gì sao?

Cô đang suy nghĩ, sau lưng chợt truyền đến một tiếng vỗ vụn thanh thúy: “Tạch...!”

Tiền Hựu một thân một mình ở trong phòng ngủ tối đen, chỉ có màn ảnh vi tính là sáng. Đột nhiên xuất hiện âm thanh kì lạ khiến cô bị dọa sợ đến lông mao dựng đứng, cô khẩn trương chậm rãi quay đầu lại, sợ hãi cực kỳ, phát hiện cửa phòng lại có một người đang đứng!

Cô khẩn trương nhảy dựng lên, kéo bàn bàn phím ngăn trước người bảo vệ mình, qua mấy giây, chợt cảm thấy. Tại sao cái bóng trước mắt này nhìn quen thế?

Nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, Tiền Hựu thử hô lên cái tên đó, “. Đông Lang? Là anh sao?”

Vừa dứt lời, bóng người kia liền đưa tay ra ngoài nhấn chốt mở đèn trong phòng, nhất thời trong phòng ngủ sáng ngời một mảnh.

Tiền Hựu thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, nhất thời vui buồn lẫn lộn, để bàn phím xuống hận không được lập tức nhào tới trong ngực của anh, “Đông Lang! Em. . . . Em tìm anh đã lâu rồi, anh chạy đi đâu vậy –”

Nhưng động tác của cô nhanh chóng dừng lại, bởi vì rõ ràng Đông Lang trước mắt không đúng lắm. Tóc ngắn của anh lộn xộn che nửa bên hàng mi, lộ ra một đôi mắt lại phát ra ánh hào quang màu vàng sậm. Anh nghiêng ngả tựa vào khung cửa, một tay cầm một bình rượu đỏ trống không, trong tay kia cầm dây điện nhà Tiền Hựu!

Cái dây điện kia bị anh uốn thành bộ dạng méo mó, Tiền Hựu tinh tường nhìn thấy trên ngón tay tay anh có những móng tay sắc bén, trên mu bàn tay của anh còn có một tầng da lông màu xám tro.

Bả vai của cô không khỏi khẽ run một cái, vậy mà cái động tác nhỏ này lại bị tầm mắt bén nhạy của Đông Lang bắt được, anh nâng khóe miệng lên, khi anh uống say cười lên có loại bình thường không chút tà khí, giọng nói cũng nhiều lên mấy phần âm u hấp dẫn, “Sợ anh dùng móng vuốt bóp nát cổ họng của em sao?”

Tiền Hựu vội vàng nói: “Không phải vậy, em. . . .”

“Không phải vậy, vậy tại sao phát run?” Đông Lang nói xong, nhẹ nhàng đánh ợ hơi rượu, nhưng con mắt kia lại càng ngày càng sáng, anh ném dây điện sang một bên, sau đó lao đảo đến gần Tiền Hựu, cô có thể ngửi thấy được trên người anh có nồng nặc mùi rượu.

Anh cứ đi một bước, sẽ dùng giọng khàn khàn nói một câu.

“Cho nên tiểu Hựu, cảm thấy anh sẽ tổn thương em sao?”

“Yêu thích anh, cũng chỉ là bởi vì đáng đáp anh hợp miệng em mà thôi, một khi phát hiện anh rất nguy hiểm, cũng không thích, thật sao?”

“Điều cùng như những con người khác, khiến anh dụng hết toàn lực thật lòng đối đãi, cũng vẫn đề phòng anh như cũ, không tin, thật sao?”

Anh càng nói càng kích động, chờ đi tới trước mặt Tiền Hựu thì đã không khống chế được thân thể run rẩy, sau đó anh chợt đưa hai tay ra, gắt gao nắm lấy bả vai Tiền Hựu, ánh mắt nhìn cô giống như là muốn nuốt cô vào, “Anh nỗ lực lâu như vậy, nhưng vẫn không có biện pháp để cho mọi người tin tưởng anh. Đã như vậy, anh liền ăn hết em cho khỏe! Dù sao trong mắt em anh chính là dã thú hung tàn không phải sao!”

Chẳng biết lúc nào, trong mắt Tiền Hựu đã tụ đầy nước mắt, cô dùng sức nhào vào trong ngực Đông Lang, ôm chặt lấy lồng ngực rộng rãi đầy run rẩy của anh, khóc nói: “Thật xin lỗi, không phải em cố ý sợ anh, thật sự không phải là cố ý, hu hu hu. Thật xin lỗi. Em thích anh, bây giờ còn thích anh. Nếu như anh muốn ăn em liền ăn đi, mặc kệ như thế nào xin anh đừng lại biến mất không thấy, em thật sự vô cùng lo lắng cho anh.”

Cô cảm thấy đầu tiên Đông Lang trở mắt trong chớp lát, tiếp đó dần dần ôm lấy mình. Ngực của anh rất dùng sức, Tiền Hựu cảm giác sắp bị anh ôm đến hít thở không thông, nhưng cô không có sợ chút nào, ngược lại càng thêm dùng sức ôm chặt anh. Nước mắt rơi mãnh liệt, căn bản không khống chế được, Tiền Hựu vừa khóc vừa nghĩ trong lòng, rõ ràng người bị xúc phạm là Đông Lang, nhưng vì sao bây giờ cô lại khóc dữ như vậy, cô không nhận được nói: “Nếu như anh thật sự đau lòng thì cứ khóc đi, em sẽ bảo vệ anh, về sau tuyệt đối em sẽ không rời đi khỏi anh, Đông Lang, em yêu anh.”

Ba cái chữ kia cứ để cho cô dùng giọng điệu ghen ngào nói ra khỏi miệng như vậy, thân thể Đông Lang khẽ run lên, cúi đầu, hốc mắt đỏ bừng nhìn cô, vẻ mặt yếu ớt chưa bao giờ có, “Có thật không?”

Tiền Hựu gạt đầu lia lịa, thút thít nói: “Em yêu anh. Em...em đã nghĩ xong, nếu như anh không thích cuộc sống ở nơi này, em liền cùng anh trở về chỗ của các anh, có được hay không? Sẽ không có người sợ hãi các anh nữa, em sẽ vĩnh viễn ở cùng với anh.”

Nghe đến mấy câu này, Đông Lang giống như đột nhiên buông lỏng, anh vô lực tựa vào trên người Tiền Hựu, đầu hơi dụi ở trong cổ cô, hình như rất mệt mỏi, giọng nói lại như đứa bé, “Em đồng ý, không thể gạt anh.”

“Sẽ không lừa gạt anh, em bảo đảm.” Tiền Hựu dùng sức nắm lấy cái tay mọc đầy lông sói, sau đó kiên định đặt trên trái tim mình.

Đông Lang gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Anh sẽ không ăn em, tiểu Hữu, vừa rồi những lời kia đều là nói lấy, nemngàn vạn lần không nên tưởng thật, có được hay không? Anh chỉ là sợ anh rời khỏi anh.”

“Ừm, em hiểu rõ.” Tiền Hựu vừa nói vừa lau nước mắt, mắt thấy hình như Đông Lang càng ngày càng say, đã muốn đứng không yên, liền diu đến trên giường nằm xuống.

Đông Lang lại khẩn trương bắt được tay cô, “Em không cần đi, anh sẽ không ăn em, thật sự, anh làm sao chịu chứ, những lời mới vừa rồi đều là nói lấy. Thật xin lỗi, em không cần đi.”

Anh không ngừng lặp lại lời tương tự, nhìn qua vô dụng đáng thương, Tiền Hựu hôn một cái lên gương mặt của anh, nắm chặt tay của anh, “Em không đi, em không đi, em đi rót cho anh chén nước rồi sẽ trở lại có được hay không?”

“Anh không muốn uống nước, em ở cùng với anh liền tốt rồi, tiểu Hữu em ở cùng với anh.” Đông Lang định ôm cô vào lòng, đáng thương nhìn cô.

Tiền Hựu không thể làm gì khác hơn là không đi, cô cho đắp kín mền cho anh, lại hôn lên mặt của anh, “Anh mau ngủ đi, em sẽ ở đây cùng với anh, em bảo đảm em sẽ không đi bất kỳ đâu.”

“Ừm, nói hay lắm.” Anh đưa ra ngón út đã khôi phục bộ dáng con người, hình như muốn cùng Tiền Hựu ngoéo tay ước định.

Tiền Hựu cười mà rơm nước mắt, đưa ngón út ra khoắc chéo với anh, thay anh chải gọn đầu tóc rối bời, “Được rồi, bây giờ có thể ngủ chứ?”

“Ừm.” Trên mặt Đông Lang lộ ra một nụ cười hạnh phúc vừa đầy chân thật, ôm thật chặt cô, rất nhanh liền lâm vào trong mộng đẹp.

40. Chương 40: Sống Chung Ngọt Ngào

Một giấc ngủ này, Tiền Hựu ngủ rất ngon giấc.

Cô có cảm giác hình như mình đang trôi lơ lửng bất định ở trên biển, mặc dù con thuyền dập dềnh, sấm chớp ầm ầm nhưng khi cô dựa vào ngực của Đông Lang, nghe thấy nhịp tim ổn định của anh, thì lại cảm thấy vô cùng yên tâm.

Dần dần, gió trên thuyền cũng ổn định lại, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt của Tiền Hựu, cô từ từ mở mắt ra, phát hiện mình vẫn ngủ trong phòng ngủ của mình, Đông Lang vẫn ôm cô rất chặt.

Tiền Hựu nằm im, cũng không nói chuyện, cứ nằm nghiêng dựa vào ngực anh như vậy, ngoảnh đầu nhìn gương mặt ngủ say của anh. Râu ria trên cằm anh hình như rậm hơn, nhưng không khiến cho người ta có cảm giác dơ dáy bẩn thỉu, mà lại thấy nam tính hơn.

So với Tiền Hựu ngủ ngon giấc cả đêm, thì hình như Đông Lang không được như vậy. Chân mày anh nhíu chặt lại, mí mắt dưới không ngừng cử động.

Nhất định là anh đã gặp phải ác mộng rồi.

Tiền Hựu cẩn thận đưa tay ra, vuốt ve một đường từ trên trán anh tới sống mũi, gương mặt, cuối cùng đi xuống dưới ngực anh.

Cái vuốt ve nhẹ nhàng như vậy hình như an ủi được Đông Lang, vẻ mặt của anh thả lỏng hơn, nhưng mà cánh tay vẫn ôm Tiền Hựu rất chặt, giống như sợ hãi chỉ cần thả lỏng ra là cô chạy đi mất.

Tiền Hựu nhớ lại hành động ngây thơ muốn ngoéo ngón út với mình tối qua của anh, không khỏi cười khẽ một tiếng, nhưng chỉ tiếng cười nhỏ như vậy, lại khiến cho Đông Lang tỉnh lại.

Trong chớp mắt mắt mở mắt ra kia, đôi mắt màu vàng lợt của anh vô cùng thấp thỏm, nhưng lúc anh nhìn thấy Tiền Hựu vẫn nằm tựa vào trong ngực của mình thì ánh mắt lo lắng và tức giận đã tiêu tán hết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại không lên tiếng, Tiền Hựu chỉ không muốn phá vỡ không khí hạnh phúc này, nhưng Đông Lang yên lặng một lát, bỗng nhiên lại thấy bồn chồn lo lắng: “Em..... Có phải đang tức giận hay không?”

Tiền Hựu không hiểu được: “Tại sao?”

Đông Lang chống tay ngồi dậy, Tiền Hựu giống như một con gấu koala quấn lên người anh, tiếp tục ôm lấy ngực của anh, nghe thấy giọng nói lo lắng của anh: “Nếu không tại sao em lại không nói lời nào? Có phải là chê anh tồi qua đã hung dữ quá không?”

“Phốc.” Tiền Hựu chôn mặt trong ngực của anh cười lên không ngừng: “Không có, em chỉ cảm thấy anh rất vạm vỡ, đẹp trai, muốn yên lặng để ngắm nhìn anh tới mức ngẩn người, đây là không khí là không khí đó, đó hiểu hay không?”

Đông Lang lắc đầu một cái, nhưng một lát sau lại gật đầu một cái, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cũng học bộ dạng của cô im lặng không nói.

Tiền Hựu rất hạnh phúc cọ tới cọ lui cái đầu ở trong ngực của anh, một lát sau không nhịn được nói: “Trên người anh có mùi rượu nồng nặc.”

“Vậy để anh đi tắm?” Đông Lang lập tức hỏi

“Ừm, cũng được.” Tiền Hựu đồng ý, sau khi đẩy anh vào phòng về sinh xong, chợt nhớ tới nhà cô căn bản là không có quần áo đàn ông mà, lát nữa Đông Lang tắm xong lấy gì mặc đây?

Trong lòng cô dâng lên một ý nghĩ tà ác, mở tủ quần áo ra tìm kiếm quần áo, lúc này điện thoại di động chợt vang lên.

Thấy mẹ mình gọi điện thoại tới, cô vội vã nghe máy: “Mẹ?”

“Tiểu Hựu à, rời giường đi, hai ngày nay không thấy con gọi điện thoại cho chúng ta, sao rồi, Đông Lang đã đi công tác về chưa?”

“Dạ, về rồi, đã về rồi ạ.” Tiền Hựu trả lời.

“Về rồi? Vậy thì tốt, các con. Hai đứa con vẫn chung sống tốt chứ?”

Câu hỏi của mẹ mặc dù hàm xúc, nhưng Tiền Hựu cũng hiểu. Khoảng thời gian trước cô có cảm giác Đông Lang không chịu tiếp xúc thân mật với cô là vì anh không thương mình, nhưng bây giờ cô mới hiểu được, thì ra biểu hiện quái dị đó của anh là do sợ đột nhiên bị biến thân sẽ gây tổn thương cho mình!

Nhưng chuyện Đông Lang là người sói, Tiền Hựu vẫn chưa nghĩ ra cách nào để nói cho ba mẹ cô biết, chỉ có thể lắp liếm nói: “Tốt, rất tốt! Anh ấy..... Khoảng thời gian trước có thể là do quá mệt mỏi, cho nên không quá nhiệt tình với con, nhưng lần này trở về đã tốt hơn rồi, mẹ cứ yên tâm.”

“Thật sao?” Mẹ Tiền nghi ngờ, “Sao mà mẹ cảm thấy giọng nói của con đang run run thế?”

Tiền Hựu thăm than một câu không hổ là mẹ, như vậy mà cũng có thể nghe ra được, liền vội vàng giải thích, “À con vừa mới dậy khỏi giường, hai ngày nay hơi lạnh một chút.”

“Vậy con mau mặc quần áo ấm vào, cẩn thận kéo bị cảm lạnh!” Mẹ cô lập tức quở trách.

“Dạ được, con biết rồi. Mẹ gọi có gì không?”

“Ừ, con mau đi mặc vào. Đúng rồi cuối tuần này nếu bọn con rảnh, thì hãy về nhà ăn cơm đi, mẹ và ba con cũng lâu rồi chưa nhìn thấy Đông Lang rồi.”

“Dạ. Được, để con nói với anh ấy.”

Đột nhiên xuất hiện cuộc điện thoại này khiến cho tâm trạng vui vẻ của Tiền Hựu chợt thấy thấp thỏm một chút. Cô phải nói như thế nào về thân phận thật sự của Đông Lang cho ba mẹ cô biết đây? Nếu quyết định

sống chung với anh ấy suốt đời, thì chắc chắn phải nói cho ba mẹ biết, dù sao chủ động nói ra vẫn đỡ hơn ngoài ý muốn bị phát hiện.

Ba Tiền và mẹ Tiền cũng là những người tương đối bảo thủ, nếu như sau này một ngày nào đó họ vô tình phát hiện con rể của bọn họ là người sói thì nhất định sẽ bị dọa sợ.

Tiền Hựu buồn bực nghiêng đầu dựa vào tủ quần áo, lúc này cửa phòng tắm chợt mở ra, vừa tắm xong nên khí nóng bốc lên, Đông Lang lộ ra nửa người cường tráng thò đầu ra nhìn cô: “Tiền Hựu, khăn tắm để ở đâu?”

Quá, quá mê người rồi! Tiền Hựu một tay bịt mũi, tay kia chỉ chỉ lên hộc tủ phía trên phòng tắm.

Đông Lang đáp lại một tiếng sau đó đóng cửa lại.

Tiền Hựu lộ ra nụ cười gian, tìm trong ngăn tủ một cái áo T shirt mặc ở nhà có in họa tiết như hạt ô mai màu hồng, chờ Đông Lang mặc quần cụt ra thì liền đưa cho anh, đôi mắt sáng trưng lên nói: “Thật xin lỗi, nhà em không có quần áo đàn ông, anh mặc đồ cái này đi được không?”

“Ừ.” Tiền sinh Đông rất đơn thuần không nghi ngờ gì, lập tức ngoan ngoãn mặc áo T shirt vào, bộ quần áo này ở trên người Tiền Hựu thì rộng thùng thình, nhưng khi mặc trên người anh thì được bó sát vào người, Tiền Hựu nhìn những đường cong cơ bắp trên người anh, không nhịn được nữa nhào vào lòng anh: “Anh rất cường tráng, rất đẹp trai! Oa oa oa em thừa nhận em chính là một hoa si!”

Đông Lang mỉm cười ôm lấy cô, sờ sờ đầu của cô, “Anh sẽ cố gắng luôn đẹp trai như thế này, để em mãi mãi hoa si anh.”

“Đúng đúng đúng!” Tiền Hựu hạnh phúc nói.

“Vừa rồi..... Mẹ em gọi điện thoại cho em hả?”

Tiền Hựu tò mò ngẩng đầu lên, “Làm sao anh biết? Anh nghe lén à?”

Đông Lang mang theo áy náy cười cười trả lời: “Thật ra thì không cần nghe lén, mọi giác quan của bọn anh đều nhạy bén hơn so với con người, hơn nữa em cũng không đi quá xa, cho nên khó tránh khỏi anh nghe thấy giọng nói của mẹ em. Em..... Có phải em lo lắng chuyện không biết nói như thế nào để bọn họ biết anh là người sói?”

Tiền Hựu che mặt, “Thảm rồi..., anh còn có thể đọc được suy nghĩ của sao?” Những suy nghĩ hoa si trong lòng cô có phải anh đều biết hết không?

Đông Lang đỡ khóc đỡ cười nói: “Anh chỉ đoán mò thôi. Bản lĩnh đọc được suy nghĩ của người khác là của Tộc người cá, người sói bọn anh không có bản lĩnh đó.”

“Tộc người cá, chẳng lẽ là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết sao?” Nhất thời Tiền Hựu cảm thấy kích động, “Anh đã gặp qua họ chưa? Có phải hình dáng của bọn họ vô cùng xinh đẹp hay không?”

Nhớ lại lúc mình học đại học đã gặp mấy người đàn ông người cá, nào chỉ xinh đẹp không thôi, quả thật diện mạo có thể so sánh với thiên thần. Tình thần cảnh giác của Đông Lang nhất thời phát tác, anh quyết định nói dối với Tiền Hựu: “Không có, chưa từng nhìn thấy bọn họ, anh cũng không biết bọn họ nhìn có đẹp hay không.”

“À.” Tiền Hựu cũng không nghĩ nhiều, chỉ thở dài nói, “Thật hâm mộ anh, được gặp rất nhiều yêu tộc mà em chưa từng nhìn thấy.”

Đông Lang nhẹ nhàng cầm tay của cô, nói: “Nếu như em đồng ý, sau này anh sẽ dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới, đi xem các chủng loại Yêu Tộc, có được không?”

Nói xong trong lòng anh tự thêm vào một câu, dĩ nhiên là tộc người cá thì bỏ đi.

Tiền Hựu gật đầu lia lịa, “Dĩ nhiên đồng ý! Anh có thể tìm thấy bọn họ sao?”

“Ừ. Yêu Tộc mặc dù có khác nhau, nhưng cũng tương đối dễ dàng phát hiện ra nhau. Ví dụ như dựa vào mùi, hoặc là năng lượng đặc biệt ở trên người.”

Tiền Hựu bưng tỉnh hiểu ra, “Khó trách Hạ Khiêm Nghiêu lại nói anh ta sớm biết anh là người sói rồi, sao anh ta có thể phát hiện ra anh?”

“Chắc là anh ta ngửi thấy mùi của anh.” Đông Lang không thích Tiền Hựu nhắc tới Hạ Khiêm Nghiêu, nên anh lặng lẽ nói sang chuyện khác: “Tiểu Hựu, về chuyện thân phận của anh, nếu như em không biết phải mở miệng như thế nào với ba mẹ em, vậy thì giao cho anh, anh sẽ tìm một cơ hội thích hợp để nói cho bọn họ biết.”

Tiền Hựu lại lắc đầu một cái, “Không, em không thể quăng tất cả mọi vấn đề khó khăn cho anh được, em và anh cùng nhau xử lý vấn đề này, được không?”

Đông Lang cảm thấy ấm áp ở trong lòng, khẽ gật đầu một cái, hôn lên má cô một cái: “Được.”

Sau đó chợt Tiền Hựu lộ ra vẻ mặt nhăn nhó, chọc chọc vào cơ ngực cường tráng của anh, nói: “Cái đó. . . . Anh có thể thỏa mãn một yêu cầu nhỏ của em được không?”

“Dĩ nhiên rồi, em nói đi.” Đông Lang không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

Ánh mắt của Tiền Hựu sáng lên như sao, làm nũng nói: “Để cho em nhìn thử cái đuôi của anh có được không!”

“.” Đông Lang bất đắc dĩ xoa xoa cái trán, “Được rồi.”

Mười phút sau, Đông Lang ở trong phòng bếp làm bữa ăn sáng cho hai người, Tiền Hựu đi theo sau lưng của anh, vẻ mặt rất hưng phấn và vui vẻ bắt lấy cái đuôi màu xám tro của anh chơi tới chơi lui.

“Oa, thật là mềm! Lông rất dày, đuôi của anh so Tiểu Nhung còn đáng yêu hơn! Oa oa oa oa quả thật là dễ thương quá đi!” Tiền Hựu nắm lấy cái đuôi ở quét quét xuống đất: “Anh xem, còn có thể quét sân được ha ha ha!”

Đông Lang cong khóe môi, nghiêm túc chuẩn bị bữa ăn sáng, cũng không để ý tới việc cô quấy rối ở sau lưng.

Tiền Hựu hạnh phúc ôm lấy anh: “Cho anh ở lại quả thật là rất tốt, vừa biết nấu cơm, vừa có thể dùng đuôi quét sân, lại vẫn đẹp trai như vậy, anh thật sự là người bạn trai hoàn mỹ nhất trên thế giới! Theo như câu nói đang lưu hành hiện nay thì kiếp trước nhất định em đã cứu vớt toàn vũ trụ, ha ha ha.”

Đông Lang đem bữa ăn sáng thịnh soạn để vào trong đĩa, quay đầu lại hôn người bạn gái đã cứu vớt cả vũ trụ, “Được rồi, đi ăn cơm thôi.”

“Dạ!”

Hai người dựa vào ghế sofa, ăn bữa sáng ngọt ngào, một lát sau Hạ Khiêm Nghiêu gửi nhắn tin hỏi cô, “Dậy chưa? Muốn tôi đưa cô đi tìm người nữa không?”

Đông Lang lấy bánh bao nhét vào trong miệng của Tiền Hựu, cầm lấy điện thoại di động của cô, nhắn tin trả lời giúp cô: “Không cần, cảm ơn. Tôi đang cùng ăn sáng với Tiểu Hựu.”

Mấy giây sau Hạ Khiêm Nghiêu nóng nảy nhắn tin lại, “Con sói đáng chết, tôi tặng anh một câu ân ái quá sẽ sớm chia tay!”

Đông Lang hả hê thu lại điện thoại di động, nghiêm túc răn dạy Tiền Hựu nói: “Lúc ăn cơm có thể nghịch đuôi của anh, nhưng không được nghịch điện thoại di động.”

“Ồ!” Tiền Hựu ngoan ngoãn gật đầu.

Đông Lang hôn lên khuôn mặt mồm mĩm của cô một cái, nói: “Tiểu Hựu, em. Có muốn đi chung với anh về nhà anh không, về gặp ba mẹ anh?”

41. Chương 41: Hoà Thuận Vui Vẻ

Chủ nhật, Tiền Hựu dẫn Đông Lang trở về nhà cùng ăn cơm với cha mẹ.

Vốn là đã hẹn thời gian vào buổi tối, nhưng buổi chiều Đông Lang liền mua xong các loại nguyên liệu nấu ăn, mang theo Tiền Hựu tới nhà mẹ vợ tương lai, vừa vào cửa liền vén tay áo lên, nói với mẹ Tiền: “Dì, hôm nay con tới xuống bếp, dì và chú cứ nghỉ ngơi đi.”

Đoạn thời gian trước, Đông Lang vẫn đối với con gái mình lúc lạnh lúc nóng, trong lòng mẹ Tiền còn có chút ý kiến với anh, thế nhưng lúc người ta vừa tới, liền thân thiện muốn giúp đỡ nấu ăn, còn mang theo một đồng lớn quà tặng, mẹ Tiền không khỏi có chút ngượng ngùng, “Ai nha, như vậy sao được, hay là ta và ba con bé làm là được.”

“Con tới là được rồi.” Đông Lang mỉm cười nói, “Gần đây con học tập không ít món ăn mới, tiểu Hựu nói ăn rất ngon, cho nên hôm nay nhất định con phải làm chút cho mọi người nếm thử.”

Tiền Hựu kéo mẹ mình từ phòng bếp í ra, “Mẹ, mẹ để cho anh ấy làm đi, anh ấy sẽ nấu cơm! mẹ mau tới phòng khách, chúng ta cùng nhau xem ti vi thôi.”

“Ai, được rồi được rồi.” Mẹ Tiền cười cỏi tạp dề, ai ngờ quay người lại, phát hiện trong phòng khách có thêm con chó!

“Ai nha, chó này từ đâu tới?” Nhìn con chó màu bạc có sọc đen trên sàn nhà, mẹ Tiền sợ hết hồn.

Ngược lại ba Tiền rất vui vẻ, đưa tay xoa đầu con chó, Tiền Hựu vội vàng giải thích, “Nó là vật nuôi nhà Đông Lang, nhưng ngoan lắm..., chúng con dẫn nó tới đây chơi.”

Mẹ Tiền lo liệu trong nhà nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng nuôi con vật gì, cũng không phải là bà không thích, chẳng qua là cảm thấy nuôi một con gái cũng đủ mệt mỏi, nào còn dư thừa tinh lực nuôi thú cưng. Vì vậy hiện tại, bà theo phản xạ nhấc đầu lông mày, “Ai nha, không phải đứa bé Đông Lang có công việc vô cùng bận rộn sao? Vậy có thể nuôi nó sao?”

“Nuôi được mà, mẹ, con chó này rất nghe lời, không có cần người khác quan tâm chút nào.” Ánh mắt Tiền Hựu lóe sáng, vội vàng biểu diễn cho mẹ xem, “Mẹ xem, con khiến nó làm mấy động tác.”

Sau đó cô ngồi bẹp xuống đất chỗ chó, ý bảo nó theo thứ tự làm “Bắt tay”, “Nằm vật xuống”, “Nhảy”, “Cầm thứ này”.

Mẹ Tiền nhìn một chút, cũng không nhận được vui vẻ, “Thật đúng là nghe lời! Con sai nó lấy cái gì liền lấy cái đó, con chó này cũng quá thông minh!”

“Đúng không đúng không.” Tiền Hựu lười kéo mẹ ngồi xuống ghế sofa, “Đều là Đông Lang huấn luyện được, cho đầu rất ưa thích anh ấy. Mẹ, không phải mẹ ghét chó sao, mẹ xem mắt nó to, rất đáng yêu nha.”

Mẹ Tiền thở dài, “Không ghét, ta chỉ là lo lắng các con nuôi nó làm trễ công việc mà thôi. Chỉ là, con cũng lớn, ta không giống như khi còn bé phải quản con...nếu con muốn ở cùng Đông Lang cùng nhau nuôi nó, thì cứ theo ý các con. Nhưng mà các con đã nuôi, sẽ phải phụ trách với nó, biết không?”

“Vâng!” Mẹ dễ dàng tiếp nhận con chó như vậy, Tiền Hựu cực kỳ kích động, cô bắt đầu hành động bước thứ hai “Ngắm ngẫm khiến bà mẹ tiếp nhận bạn trai là người sói”, cô mở ti vi, đúng lúc có một kênh ang phát phim phóng sự về loài sói, vì vậy cô liền lôi kéo cha mẹ cùng nhau xem.

Mà con chó ngồi chồm hổm dưới đất thấy nhiệm vụ bản thân hoàn thành không kém lắm, liền đứng dậy đi tới phòng bếp, nâng chân sau đóng cửa lại, sau đó vịn cổ, nhỏ giọng kêu với Đông Lang đang thái đồ ăn: “NGAO...OOO ô ô.”

Đông Lang cũng không quay đầu lại, “Không được, cậu không thể đi, cậu phải lấy hình chó ở lại đây cả đêm, đây là trừng phạt do cậu và em gái mình đã công kích Tiền Hựu.”

“... Gâu!” Khẳng biến thân thành chó trợn mắt nhìn Đông Lang một cái, sau đó chột nháy lên bếp lò, ngậm một miếng thịt tươi ngon, sau đó liền chạy trốn ra ngoài.

Đông Lang cũng không quản anh cậu ta, tiếp tục nấu cơm, mà, Khăng ngậm thịt trở lại phòng khách, liền an tĩnh bên cạnh bàn ăn.

Trên ti vi đang chiếu tộc đàn sói hoang như vậy làm sao tìm được đồ ăn trong mùa đông, bởi vì mùa đông con mồi thưa thớt, mỗi một lần bọn chúng tiến công cũng phải dùng hết toàn lực, mẹ Tiền xem hình ảnh có chút tàn nhẫn trên ti vi, lại nghiêng đầu nhìn con chó đang ăn thịt, không khỏi cảm thán, “Vẫn là chó khá hơn một chút, sói cũng quá dữ tợn, con nhìn rằng chúng xem, dài hơn bẹn nhọn hơn nhiều!”

Trong lòng Tiền Hựu thầm nói không ổn, đang muốn giải thích, ba Tiền lại nói chuyện thay cô trước, “Bà xã, cũng không thể nói như vậy, bọn chúng cũng là vì sinh tồn. Còn có, sói vừa đẹp, đáng về uy phong lắm liệt, lúc tôi còn nhỏ còn thường nằm mơ có thể nuôi sói đấy ha ha.”

Tiền Hựu nghĩ ở trong lòng, giấc mơ này con sẽ giúp cha thực hiện!

Mẹ Tiền liếc chồng mình một cái, “Sói là có thể làm vật nuôi sao? Ông đấy, lớn tuổi còn ý nghĩ kỳ lạ, không chỉ có như thế, còn đem tính tình này di truyền cho con gái bảo bối chúng ta.”

“Hồn nhiên thật tốt, hồn nhiên khiến lòng người càng thêm trẻ, đúng không con gái?” Ba Tiền lập tức hướng tìm kiếm trợ giúp từ con gái.

Tiền Hựu vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy đúng vậy, mẹ, người mẹ ở cùng hai người hồn nhiên, có phải cảm thấy cuộc sống đặc biệt vui vẻ hay không?”

Mẹ Tiền nhéo lỗ mũi con gái, cười mắng, “Ta vui vẻ cái gì, cũng biết làm nũng với ta!”

Tiền Hựu áp vào trong ngực mẹ cười lên, người một nhà hoà thuận vui vẻ, đều cúi vào mắt Khăng ngồi bên cạnh.

Chẳng biết lúc nào, miếng thịt ngon trong miệng anh ta đã rơi xuống đất, anh ta chỉ là ngây ngốc nhìn gia đình loài người trước mắt, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp vừa chua xót.

Thì ra đây chính là đáng về gia đình loài người sao? Giống như không có kinh khủng như anh ta tưởng tượng trước kia vậy. Mặc dù gia đình dù người sói cũng không thiếu ấm áp, nhưng bởi vì chịu không chế bởi ánh trăng, nên mỗi trăng rằm, đối với gia đình người sói mà nói đều không ổn cách nào. Chịu đã nhớ không rõ có bao nhiêu lần, sau khi anh ta biến thân tỉnh dậy phát hiện, đồ dùng cả nhà bọn họ trong lúc vô ý thức bị hủy sạch sẽ. Sau lại vì để tránh cho tình huống như thế, rất nhiều người sói lựa chọn đến gần trăng tròn đi tới rừng rậm lân cận tránh né.

Dĩ nhiên cũng không có thiếu người sói, bọn họ không bỏ được cuộc sống của con người, vì vậy phải cố gắng học tập không chế lúc biến thân đầy tháng, Đông Lang chính là một người trong số đó.

Khăng không thể nói hai chủng loại này ai đúng ai sai, bởi vì người sói vốn chính là chủng tộc tạo ra bởi loài người và Lang yêu, nhưng bây giờ anh ta mới hiểu được, anh ta càng muốn cuộc sống gì.

Anh muốn một gia đình giống như Tiền Hựu tràn đầy hạnh phúc. Chỉ là, bởi vì quá khứ anh ta có thành kiến với loài người, cho nên căn bản không có nỗ lực. Không biết hiện tại bắt đầu cố gắng, còn có được hay không?

Khăng nằm trên mặt đất khổ tư suy tưởng, Tiền Hựu và cha mẹ hàn huyên một lát, phát hiện con chó bên cạnh nấp lòng, đáng về nấp chí, cô đi tới xoa xoa đầu nó, “Làm sao vậy, thịt ăn không ngon sao?”

Khăng nâng đôi mắt màu tím nhìn cô một cái, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, nghiêng đầu qua một bên.

Tiền Hựu đang muốn hỏi rốt cuộc thì anh ta bị sao, Đông Lang liền đồ món ăn từ phòng bếp ra ngoài, “Không cần phải để ý đến nó, tới dùng cơm đi.”

“Ai nha, tiểu Đông, đây là con làm sao?” Mẹ Tiền nhìn thấy món ăn trong tay Đông Lang màu sắc hấp dẫn, liền tiếp tán dương, giúp đỡ anh bưng đồ ăn lên trên bàn ăn, Tiền Hựu và ba cũng đi qua giúp một tay, ba Tiền rất nhanh bị bà xã châm chọc, “Ông nhìn người ta một chút đi, nhìn lại ông một chút đi, đã nhiều năm như vậy đến thái mắng tây cũng không biết!”

Ba Tiền vội vàng nghiêm túc nói xin lỗi, tiến tới vỗ vỗ bả vai Đông Lang, “Nếu về sau con rảnh thì dạy ta một chút, ta muốn để cho mẹ vợ con dạy ta, bà ấy lại chê ta ngốc.”

Đông Lang mỉm cười nói: “Không thành vấn đề.”

Người một nhà vây quây quần ở bên cạnh bàn ăn, hoà thuận vui vẻ ăn cơm, Tiền Hựu còn đặc biệt chuẩn bị cho Khăng một bàn thức ăn. Thái độ Đông Lang ở trên bàn cơm vừa thỏa đáng, cũng không khiến ba Tiền và mẹ Tiền cảm thấy lạnh nhạt, ngược lại có loại cảm giác gió xuân hòa hợp.

Nhưng ngay cả như vậy, mẹ Tiền vẫn không nhận được nói: “Tiểu Đông, ta và ba con bé cũng biết con mở công ty, tương đối bận rộn, cái này chúng ta nên hiểu. Nhưng mà, con gái của ta lại đặc biệt thích nghỉ ngơi, ta muốn con, về sau chăm sóc nó nhiều hơn, được không?”

Đông Lang lập tức để đĩa xuống, gật đầu, “Dì, con hiểu rồi. Thật xin lỗi, đoạn thời gian trước không chăm sóc cô ấy thật tốt, về sau con tuyệt đối không làm cho cô ấy khổ sở đau lòng, con sẽ ở đây cam đoan với mọi người.”

Ba Tiền uống một hớp rượu, gật đầu nói: “Ta thấy tiểu Đông là một người đáng tin.”

Mẹ Tiền trầm ngâm chốc lát, gật đầu một cái, tiếp theo chợt đứng dậy đi vào phòng ngủ, rất nhanh cầm một cái hộp trở lại, Tiền Hựu không giải thích được, hỏi: “Mẹ, đây là cái gì vậy?”

Mẹ Tiền đưa cái hộp tới tay Đông Lang nói: “Đây là lúc kết hôn ta và ba Tiền hựu kết hôn, ông ấy mua cho ta một hoa tai vàng, mặc dù đối với kiến thức của con mà nói có thể không coi vào đâu, nhưng mà khi đó chúng ta đã ước định cẩn thận, về sau muốn đưa một nửa cho con chúng ta, hiện tại ta đưa nó cho con, vợ con là Tiền Hựu, chúng ta cũng giao cho con.”

Đông Lang ngớ ngẩn, hốc mắt dần dần đỏ lên, anh run rẩy nhận lấy cái hộp kia, nói: “Dì, đây là tặng tốt nhất đời này con nhận được. Cảm ơn mọi người đã đồng ý coi con như người một nhà.”

Mẹ Tiền cười nói: “Nói gì vậy, dĩ nhiên chúng ta coi con là người một nhà.”

Đông Lang gật đầu lia lịa, vươn tay day day ấn đường, hình như muốn thu lệ nóng trở về.

Tiền Hựu xoa xoa đầu của anh, “Được rồi, muốn ăn cái gì, em gấp cho anh?”

Nửa giờ sau, bữa ăn tối kết thúc, ba Tiền và mẹ Tiền có thói quen sau bữa cơm chiều thì đi ra ngoài tản bộ, vì vậy trong nhà chỉ còn lại Tiền Hựu Đông Lang, còn có Khăng.

Đông Lang đứng ở bên cạnh bồn rửa bát, Tiền Hựu ông lấy anh từ phía sau, nghe được anh nói: “Trong lòng em cảm thấy càng ngày càng áy náy. Em thật sự nghĩ bây giờ sẽ nói mọi chuyện cho bọn họ.”

Tiền Hựu khẽ thở dài một cái, “Em hiểu, nhưng mà vẫn chờ một chút đi, gần đây trong khoảng thời gian này em sẽ khiến bọn họ hiểu thêm kiến thức về người sói.”

Đông Lang bắt được tay cô hôn một cái, “Tiểu Hựu, em thật tốt.”

“Anh cũng rất tốt!”

Khăng canh giữ ở cửa nhìn hai người này như keo sơn, tròng mắt, chợt biến trở về hình người, “Mấy người đủ chưa, cơm tối tôi sắp ói! Không phải nên đi gặp cha mẹ Đông Lang sao? Tại sao không thấy mọi người nói tới chuyện này!”

Tiền Hựu há to mồm, “Đúng nhà! Em...em quên mất, vé máy bay cũng đã đặt, ai nha, em phải đi xuống lầu tìm ba mẹ – oa! Anh...anh mặc quần áo vào đi!”

Đông Lang quay đầu lại lạnh lùng trợn mắt nhìn Khăng một cái, một tay đẩy anh ta ra ngoài cửa, “Biến trở về!”

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng chó sủa tức giận.

Hơn 20 phút sau ba mẹ Tiền Hựu trở lại, lúc này Tiền Hựu mới vội vàng đem chuyện cô muốn cùng Đông Lang ra khỏi nước đi gặp cha mẹ chồng tương lai, mẹ Tiền kinh ngạc nói: “Ngày kia đã đi? Vé máy bay cũng mua xong rồi? Tại sao con nhà đầu con không chịu nói sớm?”

Tiền Hựu áy náy rũ đầu xuống, “Con. . . . Con quên.”

Mẹ tiền quả trách: “Cả ngày lẫn đêm chỉ biết có ăn thôi, cùng với xem ti vi! Ai nha, ta đây cũng không kịp chuẩn bị quà tặng cho thông gia.”

Đông Lang vội vàng nói: “Không cần đâu di, nhà chúng con không không chú ý cái này, Tiền Hựu tới là cha mẹ con đã rất vui về rồi.”

“Vây không được, nhất định phải chuẩn bị, cũng may ngày mai còn có một ngày ngày, ta và ba con bé đi mua quà tặng, tiểu Đông, nhất định con phải mang quà tặng cho cha mẹ con!”

Đông Lang chỉ có thể mỉm cười gật đầu, “Được ạ.”

Vì vậy chiều ngày thứ ba, ba Tiền và mẹ Tiền chuẩn bị xong bao lớn bao nhỏ nhét vào trong ngực Tiền Hựu, lần đầu tiên Tiền Hựu ra khỏi nước, mẹ Tiền không khỏi có chút lo lắng, Đông Lang và ba Tiền an ủi bà hồi lâu, bà mới bằng lòng buông tay của con gái ra.

“Đến đó lập tức gọi điện thoại cho mẹ!” Qua cổng kiểm tra, mẹ Tiền ở sau lưng Tiền Hựu kêu.

Hai mắt Tiền Hựu có hơi hồng, gật đầu lia lịa, cho đến khi máy bay cất cánh tâm tình mới tốt hơn chút. Cô tựa vào trong ngực Đông Lang, nhỏ giọng hỏi anh về chuyện của cha mẹ. Trước cô chỉ biết cha mẹ Đông Lang đều là người sói, nhưng mà không rõ ràng lắm về tính tình bọn họ.

Đông Lang nghiêm túc nói: “Tính tình cha mẹ cũng bình thường, bình thường rất ôn hòa, cũng không có đáng về gì, đối với ba mẹ em thì rất dễ thân cận, em không phải lo lắng.”

Tiền Hựu ôm anh nói: “Cho nên lòng tốt của anh là do di truyền từ họ.”

Đông cúi người hôn cô, chỗ ngồi sát vách lập tức truyền đến tiếng Khăng tức giận, “Có thể yên tĩnh một lát không!”

Tiền Hựu nhỏ giọng lầm bầm, “Tại sao anh ta cũng muốn theo tới. . . .”

“Tôi về nhà thăm ba mẹ tôi, không được sao?” Khăng lườm cô một cái.

Tiền Hựu lại gần bên tai Đông Lang nói: “Anh ta mang bộ dạng chó đáng yêu một chút, có phải hay không?”

Đông Lang rất là tán đồng gật đầu, “Máy bay hạ cánh sẽ để cho cậu ta biến trở về.”

“. . . .” Khăng cắn răng nghiêng lợi, “Đông Lang, máy bay hạ cánh anh và tôi đánh nhau một trận, lần này nhất định tôi sẽ thắng!”

42. Chương 42: Giành Cầu Hôn Trước

“Oa —— nhìn kia, thật là đẹp ——”

Đứng ở giữa ruộng lúa mạch rộng bát ngát, Tiền Hựu không nhịn được vui sướng bắc tay lên miệng làm loa lên hét về phía xa xa một tiếng thật to, thật thoải mái.

“Từ nơi này nhìn sang, em cảm thấy mình thật nhỏ bé! Đông Lang, Đông Lang, anh mau tới đây đi!” Tiền Hựu rất hoạt bát, quay về phía Đông Lang đang đứng trên bờ của cánh đồng lúa mạch gọi.

Đông Lang mỉm cười đi về phía cô, Tiền Hựu dựa vào trong ngực anh, hạnh phúc nói: “Em có thể ngửi thấy mùi thơm của cánh đồng lúa mạch! Từ nhỏ anh đã sống ở nơi này sao? Em thật sự rất hâm mộ anh đó!”

Đông Lang cũng không nói chuyện, chỉ dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ vào trán của cô, Tiền Hựu thưởng thức phong cảnh một lát, rồi lấy điện thoại di động ra, gọi Khăng đang đứng chỗ xa xa, nói: “Khăng, cậu giúp tôi chụp tấm hình tôi và Đông Lang được không?”

Vốn đang đưa lưng về phía cô, về mặt của Khăng bất đắc dĩ quay đầu lại, nhận lấy điện thoại di động của cô, cau mày nói: “Chụp như thế nào?”

Tiền Hựu ôm chặt Đông Lang, “Cứ chụp hình chúng tôi cùng với cánh đồng lúa mạch là được rồi! Muốn chụp được cảnh vui vẻ và hạnh phúc như vậy! Tôi muốn chụp lại để cho mẹ tôi xem!”

Khăng đen mặt lại, chụp mấy tấm hình cho hai người, rồi trả lại điện thoại cho Tiền Hựu, “Được chưa? Nếu Đông Lang không chịu đánh một trận với tôi, vậy tôi đi trước.”

Đông Lang gật đầu, “Tôi gặp lại.”

Khăng khoát tay, xoay người đi về phía xa xa.

Đông Lang đưa tay lên sửa lại mái tóc dài của Tiền Hựu bị gió thổi rối tung lên, “Có muốn ở lại đây chơi thêm một chút nữa không?”

“Không cần, không cần, chúng ta nhanh chóng đi gặp ba mẹ anh đi!” Tiền Hựu kiểm tra hình xong, vội vàng nghiêng đầu nhìn chung quanh, “Nói xem nhà anh ở đâu?” Táo đỏ ửng quỳ do ớn.

Đông Lang chỉ chỉ vào căn biệt thự bằng đá cách đó không xa, “Ở chỗ đó.”

Tiền Hựu lập tức vui vẻ chạy về phía căn nhà anh chỉ, “Giống y như đúc trong tấm hình chụp cả gia đình mà anh để ở văn phòng!”

“Chậm một chút, cẩn thận kéo té xuống.” Đông Lang xách túi lớn, túi nhỏ quà tặng, nhanh chóng đuổi kịp Tiền Hựu, kéo tay của cô, từ từ đi đến trước cửa nhà.

Phía ngoài cổng nhà Đông Lang có một khu vườn nhỏ, bên trong nuôi không ít những động vật nhỏ, thậm chí còn có vài con bò sữa, nhìn thấy Đông Lang mấy con bò còn rống lên vài tiếng thật dài.

Những cảnh tượng này khiến cho anh nhớ lại tuổi thơ đẹp đẽ và ngán ngùi, Đông Lang không khỏi cười cười, lôi kéo Tiền Hựu đi về phía trước, vì cả người cô đứng yên bất động.

Nhưng mà chỉ cần nhìn cô một cái, anh liền đoán ra được là cô đang khẩn trương.

“Thật sự không cần lo lắng, ba mẹ của anh đều là những người rất dễ gần.”

Đông Lang vừa mới dứt lời, trong nhà liền có người mở cửa ra, ba mẹ anh cùng nhau đứng ở cửa, mẹ Đông vừa nhìn thấy Tiền Hựu, thì không nhận được che mặt nói: “Oa, ông xã à, cô ấy còn đáng yêu, còn hơn cả trong hình nữa!”

Ba Đông nhìn vợ bao dung mà cười, nhìn về phía hai người đang ở ngoài cửa nói: “Mau vào đi, bên ngoài nắng lắm.”

Tiền Hựu đi vào trong phòng, lúc này mới chột hoàn hồn, lắp ba lắp bắp: “Con chào chú, chào dì, con...con là Tiền Hựu.”

Mẹ Đông không đợi cô nói xong, liền kích động ôm Tiền Hựu vào lòng, “Chào con, dì cũng rất vui mừng khi nhìn thấy con. Đông Lang nói con rất thích ăn đồ ăn vặt, hôm nay dì đặc biệt đi tới siêu thị gần đây để mua một ít thức ăn vặt, hơn nữa tự tay dì làm không ít món, con tới nếm thử một chút xem sao!”

Tiền Hựu bị mẹ Đông ôm đi thẳng tới phòng khách, nhìn thấy đồng đồ ăn vặt được chất cao như một ngọn núi nhỏ ở trong góc, thì cô kinh ngạc há hốc miệng, “Nhiều như vậy.”

Cô ăn nửa năm cũng không hết được ấy chứ!

Mẹ Đông cau mày lại, nói: “Như vậy mà nhiều cái gì, dì còn cảm thấy mua hơi ít, con xem con gầy như thế này, phải ăn nhiều vào dì mới yên tâm được.”

Nói xong, liền bóc hai túi đồ ăn vặt ra, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Tiền Hựu.

Tiền Hựu nghiêng đầu nhìn Đông Lang đang đứng bên cạnh một chút, Đông Lang cười nói: “Em cứ ăn đi.” Ba Đông cũng nói: “Tình tình của dì con tương đối nhiệt tình, cứ ăn đi, những thứ này đều mua cho con hết đó.”

“Vây. Con cảm ơn.” Tiền Hựu đang cầm túi đồ ăn vặt, cùng ngồi trên ghế sofa lon với mẹ Đông, vừa ăn vừa nói chuyện. Bên ngoài biệt thự nhìn rất đơn giản, nhưng bên trong lại có cảm giác rất tân tiến hiện đại, trang trí gọn gàng ngăn nắp, dường như tất cả đều được làm bằng thép, mẹ Đông chú ý tới ánh

mắt của Tiền Hựu, vừa nhóp nhép ăn đồ ăn vặt, vừa giải thích: “Con biết đó, sức của chúng ta hơi lớn một chút, cho nên tất cả những món đồ cần phải tốt một chút, nếu không thì sẽ phải thay đổi thường xuyên.”

“Đúng vậy ạ, nếu không sẽ rất lãng phí tiền.” Tiền Hựu cũng vừa nhóp nhép ăn đồ ăn vặt vừa gật đầu, rõ ràng hai người mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không tới mấy phút đã trở nên thân thiết.

Nhìn thấy Tiền Hựu và mẹ của mình chung sống tốt như vậy, Đông Lang cũng yên tâm hơn, anh quay đầu lại nói chuyện với ba mình, “Ba, buổi tối đốt lửa trại, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Ba Đông gật đầu, “Có thể thông báo được cho ai trong tộc thì đã thông báo hết rồi.”

“Tốt quá.”

Lỗ tai của Tiền Hựu rất thính, đi lại hỏi mẹ Đông, “Dì, buổi tối còn đốt lửa trại nữa sao?”

“Có chứ, là do A Lang đặc biệt chuẩn bị tiệc tối nay cho con đó.” Mẹ Đông cười nói, “Đến lúc đó ngoại trừ nhà chúng ta ra, những người sói khác cũng tới đây, tất cả mọi người đều muốn tới gặp con một chút.”

Tiền Hựu kinh hãi, cô vốn cho là lần này mình chỉ tới đây để gặp ba mẹ của Đông Lang thôi, ai nghĩ được là còn gặp cả dì bảy, cô tám nữa chứ? Bọn họ đều là người sói, ngộ nhờ họ không hoan nghênh mình thì làm thế nào?

Mẹ Đông cười nheo nheo mắt của Hựu mặt, nói, “Con đó, giống y như lời A Lang nói, nghĩ cái gì đều hiện hết ở trên mặt. Không cần lo lắng, Đông Lang là thủ lĩnh của người sói, những người khác phải nghe nó hết, hơn nữa thật ra ở trong tộc người sói, bây giờ con rất nổi tiếng đó nha.”

“Con? Con nổi tiếng?” Tiền Hựu không thể kinh ngạc hơn được nữa, đồ ăn vặt ở trong miệng cũng rớt xuống ghế sa lon, cô cúi đầu muốn nhặt lên, lại bị Đông Lang ngăn lại, “Bẩn rồi, đừng ăn nữa.”

“À. . . .” Tiền Hựu rất nghe lời, không nhen được kéo Đông Lang lại, hỏi, “Dì nói, bây giờ ở trong tộc của anh, em rất nổi tiếng, Đông Lang, chuyện gì xảy ra ở đây vậy..., có phải anh đã len lén nói xấu em với bọn họ không!”

Đông Lang xấu xa cười một tiếng, sờ sờ đầu của cô, “Đúng vậy, anh đã nói xấu em rất nhiều đấy.”

“Anh —— cái người xấu xa này, em đánh anh chết!” Tiền Hựu dùng quả đấm nhỏ xíu đánh vào người anh, “Ghét, biết rất rõ là em rất coi trọng cuộc gặp mặt lần này, anh còn đi nói xấu em như vậy!”

Mẹ Đông ở bên cạnh nhìn thấy một cảnh tượng ầm ập như vậy, không ngừng cười lên khanh khách, kéo Tiền Hựu ôm vào trong lòng, an ủi, “Được rồi, được rồi, nó đùa với con đó. Chẳng lẽ con còn không nhìn ra? Đông Lang yêu thích con như vậy, sao lại có thể đi nói xấu con được?”

Tiền Hựu nhìn mẹ Đông một chút, lại quay đầu nhìn Đông Lang một chút, dần dần hiểu ra, nhất thời đỏ mặt lên.

Mẹ Đông cười nói: “Cho nên việc con nổi tiếng, là bởi vì dạo trước Đông Lang tiếp nhận huấn luyện kiềm chế khi biến thân, đã phá vỡ kỷ lục đã duy trì rất nhiều năm, rất nhanh đã hoàn thành khoá huấn luyện... Rất nhiều người sói muốn tới học tập kinh nghiệm của nó, nó liền nói với mọi người là tất cả đều vì con.”

“ Con?” Tiền Hựu lẩm bẩm lặp lại.

“Đúng vậy đó, bởi vì trong lòng suy nghĩ tới người yêu, muốn làm vì cô ấy, giữ vững lý trí vào đêm trăng tròn, cho nên cuối cùng cũng hoàn thành khoá huấn luyện. Bây giờ, và cả trong tương lai, chồng của con đã có thể khống chế được bản thân mình, cái này đối với người sói mà nói thật ra là rất khó, bởi vì coi như có hoàn thành khoá huấn luyện, độ khống chế của chúng ta cũng không thể đạt tới mức một trăm phần trăm được, nhưng mà Đông Lang đã làm được. Cho nên, Tiểu Hựu đáng yêu của chúng ta mới có thể nổi tiếng như vậy, tất cả mọi người đều rất muốn gặp con!”

Sau khi Tiền Hựu nghe xong thì cũng quay đầu nhìn về phía Đông Lang, cô biết anh vì mình đón nhận khoá huấn luyện, nhưng lúc trước, cô hỏi anh nội dung huấn luyện là gì, Đông Lang cũng không chịu nói chi tiết, bây giờ nhìn lại, huấn luyện khống chế biến thân đó nhất định rất vất vả đúng không? Anh nhất định đã phải chịu đựng những khổ sở vô cùng lớn, mới có thể thành công như vậy?

Bây giờ Tiền Hựu rất muốn ôm chặt lấy anh, nhưng ngại còn có người lớn ở bên cạnh, cô thật sự xin lỗi, chỉ có thể nhéo tay của anh.

Ba Đông một tay nâng trán, vôi vàng đi tới kéo bà xã lôi đi.

“Khụ khụ, cái kia. . . . Người trong tộc cũng sắp tới rồi, chúng ta đi sắp xếp một chút, để cho hai người bọn họ nghỉ ngơi tí đi, mới vừa xuống máy bay, nhất định sẽ rất mệt mỏi.”

Rất cuộc Tiền Hưu cũng nhào tới ôm ban trai của mình, “Me anh rất là nhiệt tình!”

Tiền Hựu ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của anh, “Nhưng mà hình như anh trông giống rất ba của anh, tính tình cũng giống ông ấy nữa.”

Quả thật Tiền Hựu có chút mệt mỏi, liền đi theo Đông Lang đi vào phòng ngủ của anh lúc còn nhỏ. Phòng của anh vẫn giữ nguyên bộ dạng như khi còn nhỏ, trên tường còn dán mấy tờ áp-phích của mấy ngôi sao cầu thủ nào đó, nhìn sơ qua cũng giống như những căn phòng của những bé trai bình thường, nhưng.
Mấy vết cào trên sàn nhà lại lộ ra tất cả.

Nhìn thấy Tiền Hựu trầm mặc như vậy, Đông Lang biết trong lòng cô đang thương xót cho mình, liền cười giải thích, “Không có gì, đều đã qua cả rồi.”

Tiền Hựu tựa sát vào trong ngực anh, gật đầu lia lịa, “Sau này em sẽ trải qua cùng anh, cho dù vào lúc trăng tròn, anh không khống chế được mình, em cũng sẽ tuyệt đối không rời khỏi anh.”

Đông Lang cụng trán mình vào trán cô, “Nhưng nếu như thật sự có tình huống như vậy xảy ra, thì cho dù như thế nào anh cũng sẽ khiến em phải cách xa anh ra.”

“Không có nhưng nhĩ gì hết, chuyện này em nhất định phải nghe anh.” Đông Lang rất hiếm khi cứng rắn, anh nhét Tiền Hưu vào trong chăn, “Ngủ đi, tới giờ anh sẽ gọi em.”

Tiền Hựu cong cong môi, thừa dịp lúc anh muốn đi đưa tay ra ôm lấy cổ của anh, sau đó hôn một cái lên mắt của Đông Lang.

Nhất thời cổ của Đông Lang cũng đổ lên, “Khụ, được rồi, anh phải đi ra ngoài rồi, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Tiền Hưu kéo anh cười khanh khách, “Không phải anh sẽ nghỉ ngơi cùng với em à?”

Ánh mắt màu vàng lợt loé lên trong đôi mắt của Đông Lang, chợt nhào lên ngăn cô lại, dùng giọng nói khàn khàn mà cảm dỗ nói bên tai của Tiền Hựu: “Em cho là anh không muốn sao? Không nên trêu chọc anh, nếu không thật sự anh sẽ ăn em đó.”

Tiền Hựu vùi mặt ở trong chăn, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài, lắp bắp nói: “Thật ra thì. Anh. Anh có thể ăn mà.”

163

Sau đó anh liền nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài, giống như chờ lâu thêm một giây sẽ không khổng chế được mình vậy.

Tiền Hựu lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường mềm mại, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa bối rối, ngọt ngào vì Đông Lang rất quan tâm cô, bối rối là vì, rốt cuộc khi nào Đông Lang mới cầu hôn cô đây, thật sự rất mong đợi, vô cùng mong đợi, nhưng lại không thể đi thúc giục anh được.....

Cô đang phiền não về vấn đề này thì dần dần thiếp đi.

d,0dylq.d Đợi tới lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối. Ngoài cửa vọng tới giọng nói của mẹ Đông, “Tiểu Hựu, đi có thể đi vào được không?”

Tiền Hựu ngồi dậy khỏi giường, trả lời một tiếng, mẹ Đông đi vào cười cười với cô, “Đã khoẻ chưa? Đi xuống ăn chút gì đi đã, rồi chúng ta còn đi đốt lửa trại vui chơi nữa.”

“Cám ơn dì.” Tiền Hựu mới vừa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng người huyên náo, hình như ở dưới lầu có rất nhiều người đang nói chuyện.

Mẹ Đông cười nói: “Đều là những người sói khác đã tới rồi, tất cả mọi người đều đòi gặp con, bị A Lang ngăn cản, con có thể ——”

Nói còn chưa dứt lời, thì đã có một bóng dáng nho nhỏ xông vào trong phòng ngủ, sau đó té nhào vào trên người Tiền Hựu.

Tiền Hựu sợ hết hồn, định thần nhìn lại lần nữa, nhất thời bị người bạn nhỏ ở trong lòng làm cho giật mình.

Trước mặt là một bé gái có mái tóc xoăn màu vàng nhạt, gương mặt trắng nõn nà, đôi mắt màu xanh biếc, mặc một bộ váy công chúa màu hồng, quan trọng hơn là, sau lưng của cô bé còn có một cái đuôi to màu trắng!

“Chị ——” Cô bé cười tươi như hoa, nói với Tiền Hựu một câu tiếng Trung mà bé mới học được, cái đuôi to ở phía sau vẩy sang bên trái rồi lại vẩy sang bên phải.

Mẹ Đông cười nói: “Ấy da, bị tên nhóc con này lén đi vào rồi, Tiểu Hựu, giới thiệu với con một chút, đây chính là cháu gái nhà họ Lý mà mẹ đã nói với con rồi đó, Trân Nỵ Đặc.”

“Oa ——” Tiền Hựu vui mừng hét lên một tiếng chói tai, nhanh chóng ôm lấy cô bé, “Bé thật đáng yêu, đáng yêu quá đi mất!”

Cô bé nghe thấy Tiền Hựu nói cái gì đó thì không hiểu lắm, nhưng lại cười híp mắt lại, để mặc cho cô ấy ôm mình, còn lấy gương mặt non nớt của mình cọ tới cọ lui vào người của Tiền Hựu, liên tục lặp lại, “Chị.”

Tiền Hựu vui tới mức muốn khóc, “Cô nhóc nhỏ người sói sao lại có thể đáng yêu như vậy, quá là không có đạo lý rồi!” d,xgr 0dylq.d

Mẹ Đông che miệng cười không ngừng, “Cho nên dì mới nói các con mau chóng sinh một đứa đi, như vậy thì mỗi ngày đi sẽ không cần qua nhà họ Lý để nhìn cháu gái nhà họ nữa rồi.”

Dưới đáy lòng của Tiền Hựu điên cuồng gầm thét lên, cô muốn kết hôn, cô muốn kết hôn ngay bây giờ, cô muốn kết hôn ngay lập tức!

“Chị dẫn em đi ăn đồ ăn ngon nhé?” Tiền Hựu vô cùng yêu quý cô bé nhìn giống thiên sứ này, ôm bé đi ra ngoài, bé gái ngoan ngoãn ôm lấy cổ cô, thấy Đông Lang đang ở dưới lầu, lập tức chỉ vào anh gọi, “Anh!”

“Đúng rồi, anh. Trân Nỵ Đặc rất thông minh!” Tiền Hựu ôm bé gái đi tới trước mặt của Đông Lang, “A Lang, anh mau nhìn nè..., có phải cô bé cực kỳ đáng yêu không! Ô ô ô nhất là cái đuôi này, ô ô ô quả thật đáng yêu chết mất thôi!”

“Ừm, thật đáng yêu.” Đông Lang gật đầu một cái, dùng tiếng Anh nói với bé gái, “Mẹ em đang đi tìm em ở ngoài cửa kia kìa.”

“Mẹ.” Bé gái nhìn về phía ngoài cửa, Tiền Hựu ôm bé ra cửa, một cô gái trẻ tuổi có mái tóc vàng vừa nhìn thấy Trân Nỵ Đặc liền thở phào nhẹ nhõm, “Bảo bối, đừng có chạy lung tung như vậy nữa!”

Tiền Hựu đưa bé cho mẹ của bé, bé gái không vui lắm, trong đôi mắt to màu xanh chợt nhạt đi, bàn tay mồm mồm kéo cô không buông, “Chị. . . .”

Cô gái tóc vàng trắng an nói: “Chị không đi mà, mọi người chúng ta cùng nhau đi đốt lửa trại, một lát con sẽ được chơi cùng với chị, được không?”

Lúc này bé gái mới khe khẽ gật đầu, kéo Tiền Hựu lại, hôn lên mặt cô một cái, sau đó không ngừng cười lên khanh khách.

Tiền Hựu nói với cô gái tóc vàng: “Bé thật sự rất đáng yêu!”

“Cám ơn.” Cô gái tóc vàng cười cười, thấy Tiền Hựu thật sự, không khỏi có chút kích động, “Cuối cùng cũng gặp được ngài rồi, phu nhân thủ lĩnh, ngài giống như sự tưởng tượng của chúng tôi, rất dịu dàng và lương thiện.”

“Tôi. . . . Tôi cũng không làm được gì mà. . . .” Tiền Hựu thật xin lỗi, Đông Lang đi tới ôm cô, giải thích thay cô, “Cô ấy hơi xấu hổ.”

Cô gái tóc vàng cười cười: “Cũng nhìn ra được, vậy tôi không quấy rầy các người nữa, lát nữa gặp lại trong buổi tiệc.”

“Được.”

Cô gái tóc vàng mang theo bé gái rời đi, bé gái vẫn giữ bàn tay mồm mồm ra vẫy chào Tiền Hựu, cái đuôi to cũng quẫy qua quẫy lại trong không trung.

Tiền Hựu cái gì cũng không quên được, chợt nhào vào trong ngực của Đông Lang, “Chúng ta kết hôn đi, mau kết hôn đi! Thật sự em rất muốn có một đứa bé đáng yêu như vậy!”

“. . . .” Đông Lang sửng sốt một chút, sờ sờ vào trong túi lấy ra cái hộp bằng nhung, đỏ khốc đỏ cười nghĩ thầm, sao cô ấy lại giành cầu hôn trước vậy chứ?

43. Chương 43: Tiệc Tối Vui Vẻ

Nhìn Tiền Hựu kích động đến không còn đáng vẻ, Đông Lang nghiêm túc suy tư chốc lát, lấy cái hộp chứa chiếc nhẫn kim cương ra giao cho cô, “Vốn là nghĩ ở trong hội lửa trại sẽ cầu hôn với em, nơi đó không khí lãng mạn một chút. . . . Chỉ là, nếu không trước mắt em cứ nhận chiếc nhẫn này đi?”

Tiền Hựu chớp chớp mắt to, chậm rãi há to mồm, “Anh. . . . Anh nói anh lập tức muốn cầu hôn sao?”

“Đúng vậy.” Đông Lang dịu dàng nhìn cô.

Tiền Hựu nhất thời hồi hận muốn kêu trời kêu đất, “Oa hu hu hu đây tính là cái gì..., đến màn cầu hôn lãng mạn cũng không có, đều tại mình, tại sao gấp gấp như vậy hu hu, em muốn vào cánh đồng chạy như điên!”

Đông Lang đỏ khốc đỏ cười tóm cô trở lại, vây ở trong ngực, an ủi: “Ngoan, mặc kệ như thế nào, nhất định anh sẽ cho em một màn cầu hôn lãng mạn. Chỉ là xem đáng vẻ em giống như rất gấp, cho nên –”

“Em...em không gấp, con mắt kia của anh nhìn nhầm rồi!” Một giây trước Tiền Hựu mới chính miệng nói mình “gấp gấp”, hiện tại hoàn toàn không thừa nhận.

“Được, được, được, em không gấp.” Đông Lang khề hôn cô, “Vậy, bây giờ chiếc nhẫn là cho em hay là?”

Tiền Hựu nhìn cái cái hộp nhỏ đó, nhìn lại nhìn, mới nói: “Một lát. . . . Một lát nữa cho em đi.”

Đông Lang cười kéo tay của cô, “Được, đi thôi, cùng đi tiệc tối.”

Vì vậy một đoàn chậm rãi, xuyên qua ruộng lúa mạch bao la bát ngát, đi tới khu rừng rậm phía xa. Trời đã hoàn toàn tối, nhưng bởi vì Đông Lang giữ tay cầm đèn, chung quanh lại có rất nhiều người đang nói chuyện phiếm, vì vậy Tiền Hựu cũng không sợ, ngược lại có loại cảm giác kích động.

Cô. Cô và nhiều người sói đi cùng một chỗ như vậy! Tiền Hựu tò mò đánh giá người sói chung quanh, đám người sói cũng tò mò quan sát cô. Có người vì nhìn Tiền Hựu lâu mấy lần, đã dáo dạt nhìn trước mặt cô và Đông Lang mấy lần.

Tiền Hựu chú ý tới trong rừng rậm vừa đi vào, cũng rất nhiều người lộ cái đuôi ra, nhưng mà cũng không có người ở trước mặt cô hoàn toàn hóa người sói, có lẽ là sợ hù cô thôi. Cô không nhận được nói với Đông Lang: “Thật ra thì mọi người có thể biến thân, em sẽ không sợ.”

Trước cô đeo bám dai dẳng, cuối cùng Đông Lang cho cô nhìn dáng vẻ anh hoàn toàn biến thân một lần, đó là một con có lông màu xám tro, hai mắt màu vàng tĩnh mịch, nhìn qua uy nghiêm mà lạnh lùng cường tráng, so với Tiền Hựu cao hơn rất nhiều rất nhiều, chỉ có ngược đầu mới có thể nhìn thấy mặt của anh. Thế nhưng khi anh dùng móng vuốt vồ vồ đầu mình thì Tiền Hựu cũng biết đây là Đông Lang của mình, cho nên từ lần đó, hình ảnh khiến trong lòng cô chịu tổn thương, lại hoàn toàn tiêu tán.

Đông Lang trả lời: “Anh biết. Chỉ là biến thân có nguy hiểm tương đối lớn, cho nên hiện tại trừ phi gặp phải nguy hiểm hoặc là trăng tròn, mọi người sẽ không biến thân, nhiều nhất để lại cái đuôi ra ngoài. Còn người ham thích đánh nhau như Khăng là số ít.”

“Đúng vậy, Khăng đâu? Sao không nhìn thấy anh ta? Anh ta không tới sao?” Tiền Hựu hỏi.

Đông Lang chuyển động cổ, lập tức chỉ chỉ phía trước, “Ở bên kia cùng người nhà của cậu ta.”

Tiền Hựu nhìn về phía trước, phát hiện Khăng ôm hai tay đi tuốt đằng trước, đi theo phía sau có cha mẹ anh ta và có Shani.

. Shani! Nhìn thấy cô ấy lần nữa, trong lòng Tiền Hựu có chút cảm giác phức tạp. Bởi vì kể từ khi Đông Lang biết lần trước Shani phảỉ bốn người sói tới bắt Tiền Hựu, liền đuổi Shani khỏi công ty, hơn nữa cũng không biết anh và Shani nói những gì, cô còn đặc biệt chạy tới nói xin lỗi với Tiền Hựu. Tiền Hựu nghe được lời xin lỗi vô cùng thành khẩn, liền tha thứ cho cô ấy.

Từ đó về sau cô cũng không gặp qua cô ấy, sau lại nghe Khăng nói, hình như cô về nhà, bây giờ nhìn lại quả thế.

Cô do dự có muốn đi lên chào hỏi Shani hay không, ai ngờ đối phương lại chủ động mang cha mẹ tới.

“Thủ lĩnh, Tiền tiểu thư.” Shani lễ phép gật đầu một cái với hai người, giọng nói có chút trầm thấp, “Giới thiệu với Tiền tiểu thư, hai vị này là cha mẹ tôi.”

“Chào mọi người.” Cô mỉm cười theo chào hỏi cha mẹ đối phương, Shani là giống lai, cha cô ấy có một mái tóc bạch kim, nhìn thấy Tiền Hựu, dùng Trung văn thuần thực nói: “Phu nhân tương lai thủ lĩnh,

“Không có, không có chuyện gì, đều đã qua.” Tiền Hựu vội vàng nói, phát hiện hình như cha mẹ của Shani rất chờ mong Đông Lang đáp lại, cô còn lôi kéo Đông Lang, “A Lang, anh nói phải hay không?”

Đông Lang trầm ngâm chốc lát, mới nói: “Nếu Tiền Hựu nói qua rồi, vậy thì đã qua. Chẳng qua về sau tôi không bao giờ hi vọng nhìn thấy những chuyện tương tự xảy ra.”

“Chúng tôi sẽ quản giáo hai đứa bé cho tốt.” Cha mẹ của Shani lập tức gật đầu nói.

“Đi đi, tiệc tối cứ việc chơi, nếu đều qua đi, cũng không cần nghỉ lại.” Đông Lang nói.

Lúc này cha mẹ đối phương mới thở phào nhẹ nhõm, mang theo Shani rời đi.

Đông Lang khẽ thở dài một tiếng, Tiền Hựu hỏi anh làm sao, anh bất đắc dĩ trả lời, “Anh vẫn cho là, mặc dù Khăng thích quậy, nhưng vẫn có thể tin em gái cậu ta, ai nghĩ tới Shani luôn luôn chứng chặc lại làm ra những chuyện như vậy.”

Tiền Hựu nghĩ thầm, Vậy chịu thôi, cô ấy thích anh nha.

Cô lôi kéo tay Đông Lang đi về phía trước, “Được rồi, không cần nhớ ..., khăng định Shani chỉ là kích động làm việc nhất thời, em nghĩ về sau cô ấy sẽ không thế. Vả lại, anh thật sự đuổi cô ấy sao? Nếu không đợi qua một thời gian ngắn, nếu như cô ấy biểu hiện tốt, cứ để cho cô ấy về công ty chứ?”

Đông Lang nhéo cái mũi của cô, “Không được, vị trí thư ký anh đã nghĩ kỹ cho ai rồi.”

“Ai vậy?”

Đông Lang tiến gần nói: “Cho vợ tương lai đại nhân của anh.”

“Em?” Tiền Hựu mở to hai mắt, “Anh để cho em tới công ty anh đi làm sao? Nhưng. Nhưng bây giờ em cũng có công việc.”

“Không phải là em nói muốn cùng anh du lịch vòng quanh thế giới sao, tìm để tìm chủng tộc khác sao? Nếu như là vậy, thì vừa đúng lúc chỉ cần bỏ việc ở bên Hạ Khiêm Nghiêu, tới bên cạnh anh thôi.” Đông Lang nói.

Tiền Hựu gãi gãi đầu, “Cái này là tốt, nhưng mà bên Hạ Khiêm Nghiêu, đột nhiên đi mất có thể không tốt lắm hay không.”

“Anh sẽ đi giải thích với anh ta, anh ta sẽ tiếp nhận.” Đông Lang kiên định nói, “Chờ cha mẹ em đón nhận thân phận của anh, chúng ta liền cùng đi du lịch vòng quanh thế giới, được không?”

Tiền Hựu nhìn anh một chút, cuối cùng dùng sức gật đầu một cái, ánh mắt tràn đầy mong đợi, “Được!”

Trước mặt dần dần hiện lên ánh sáng, là đã đến nơi đốt lửa trại. Để tránh lửa, lúc này ở đây trống trải chung quanh đều là Nham Thạch, cũng không có cây cối tồn tại, mấy năm qua, bộ tộc người sói nếu đốt lửa trại, vẫn luôn cử hành chỗ này.

Rất nhiều người sói vây tụ tại bên cạnh đồng lửa, vừa nướng thịt vừa tâm sự, nhìn thấy Đông Lang dắt Tiền Hựu xuất hiện, tất cả mọi người rồi rít đứng lên gật đầu hành lễ với họ.

Nét mặt Đông Lang có mấy phần uy nghiêm, “Vẫn là giống như ngày trước, cứ tùy ý chơi và ăn đi, không cần gò bó.”

Mọi người nhanh chóng khí thế ngất trời trò chuyện lẫn nhau, cũng không có thiếu người gan lớn lại gần nói chuyện với Tiền Hựu.

Có một người đàn ông trẻ tuổi giơ một xâu thịt nướng đưa tới, cười híp mắt hỏi: “Thủ lĩnh phu nhân, ngài ăn không?”

“A, cảm ơn, ở chỗ tôi cũng có.” Tiền Hựu nói phân nửa, chợt dừng lại, “Ah, sao tôi cảm giác anh có chút. Quen mặt?”

“Ha ha, trí nhớ cô thật tốt, trước kia ngài đã gặp tôi ở công ty thủ lĩnh!” Người đàn ông hưng phấn nói, “Tôi chính là người bị những đồng nghiệp khác kéo đi, chở thành mì kéo vùng qua vùng lại!”

“Ồ ồ ồ, là anh! Thì ra anh là người sói, tôi đã nói rồi, thế nào bị đánh nhiều như vậy không có việc gì.”

“Ha ha, tôi. Tôi cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ chúc ngài và thủ lĩnh sớm sinh quý tử, ha ha.” Người đàn ông nói xong, liền cười chạy đi.

Những lời này rất hợp tâm ý Tiền Hựu, cô nhớ tới phía trước nhìn thấy một cô bé xinh đẹp, không nhận được hỏi Đông Lang, “Trần Ny Đặc chạy đi nơi nào vậy? Em rất muốn chơi cùng cô bé.”

Đông Lang hít mũi một cái, chỉ sang bên kia đồng lửa, “Ở nơi nào.”

Tiền Hựu định đi đến, lại bị anh tóm lấy, “Khụ, em muốn tiếp nhận cầu hôn của anh, hay là trước đi chơi cùng bạn nhỏ?”

Tiền Hựu ngăn người, tiếp lập tức nói: “Oa oa cầu hôn, em muốn cầu hôn!”

Đông Lang nhếch môi cười, ánh lửa chiếu lên gò má của anh, cho ánh mắt anh tăng thêm mấy phần nóng bỏng, lúc anh ở trước mặt tất cả tộc nhân, một chân quỳ xuống trước mặt Tiền Hựu, lấy ra cái hộp nhung đỏ, chậm rãi mở ra ở trước mặt cô, dùng giọng nói hơi run rẩy nói: “Tiểu Hựu, anh rất cảm kích ông trời đã để cho anh biết được cô gái thiện lương tươi đẹp như em, anh rất cảm kích sau khi em biết tất cả lại lựa chọn ở bên cạnh anh, anh rất cảm kích em dũng cảm với anh, bao dung và yêu anh,

Chỉ là ngần ngừ mấy câu, lại chọc nước mắt Tiền Hựu như bị mở vòi, cô vừa gật đầu, vừa nói: “Em. . . . Em đồng ý, em gả! Hu hu hu.”

Đông Lang cuống quýt đeo chiếc nhẫn kim cương lên cho cô, đứng dậy ôm lấy cô, “Tại sao khóc, anh nói không hay sao?”

“Hu hu hu, thật tốt quá, em chính là bị cảm động, không nhận được.” Tiền Hựu tựa vào trong ngực an hñoi, “A Lang, em cũng rất cảm kích anh, cảm kích anh thích người ngốc nghếch ngơ ngác như em.”

Đông Lang cúi người khẽ hôn lên trán của cô, đám người sói quần chúng vẫn yên tĩnh Lang vậy xem, cuối cùng phát ra tiếng hoan hô.

“Oa hu hu hu!” Có mấy người không ngừng kích động nhảy về phía trước, trong lúc nhất thời hội đốt lửa trại trở nên cực kỳ náo nhiệt.

“Kết hôn, kết hôn!” Trần Ny Đặc đáng yêu cũng từ chối diện xông tới, ôm lấy Tiền Hựu làm nũng, “Chị gái, kết hôn!”

Tiền Hựu ôm lấy người bạn nhỏ, “Không sai không sai, A Lang, em muốn để cô bé làm hoa đồng trong hôn lễ chúng ta?”

“Được, tất cả nghe theo em.”

Cha Đông mẹ Đông ở một bên nhìn thấy cuối cùng con trai cũng tìm được hạnh phúc, cũng cảm khái cực kỳ, rúc vào nhau mỉm cười hạnh phúc .

Mọi người nhanh chóng vây quanh đồng lửa chơi đùa, có người khiêu vũ, có người đang hát, còn có người xúm lại muốn đánh nhau.

Có một người sói nữ kích động chạy tới kéo tay Tiền Hựu, nghẹn ngào nói: “Kia, thật ra thì tôi cũng rất thích loài người, về sau nhất định tôi muốn tìm một người giống dịu dàng là loài người giống ngài làm ông xã!”

Tiền Hựu cười gật đầu, “Nhất định có thể.”

“Oa hu hu hu ngài thật tốt.” Lang Nhân nhào tới trong ngực Tiền Hựu khóc lên, cái đuôi to lại vung vẩy, Tiền Hựu nhìn cái đuôi bay múa khắp nơi, cảm giác mình sắp bị cảm hóa rồi.

Khẳng một thân một mình ngồi ở góc, nhìn cảnh tượng vui vẻ hoà thuận trước mắt, ngẫm lại hơn mười năm trước, đồng đảng người sói cùng nhau trốn trong rừng rậm nghèo túng và cô độc, trong lòng có cảm giác chua xót.

Có lẽ, Đông Lang thật không có nói sai, bọn họ có thể cùng loài người sống chung.

Khẳng nhìn trên người Tiền Hựu thấy được hi vọng.

Anh ta suy nghĩ, xoay người đi về phương xa.

Có lẽ, anh ta có thể làm gì đó cho Đông Lang và Tiền Hựu.

44. Chương 44: Suy Nghĩ Của Khẳng

Trong lúc Tiền Hựu ở nước ngoài, cùng chơi đùa vui vẻ với những người sói, thì cùng lúc đó Khẳng đã lặng lẽ lên máy bay trở về nước.

Vì vậy vào sáng sớm ngày chủ nhật, mẹ Tiền tính đi chợ mua ít đồ về nấu ăn, vừa mới mở cửa ra, thì nghe thấy ở dưới chân có tiếng của con vật nhỏ đang nức nở nghẹn ngào, “NGAO...OOO ô.”

“Ôi chào.” Mẹ Tiền lùi về phía sau một bước, cúi đầu nhìn xuống đất, trước mắt thấy có một con chó. . . . Không phải là con chó mà thời gian trước Đông Lang đã mang tới sao? Làm sao lại chạy đến chỗ này được?

“Làm sao mày tìm tới đây được thế này?” Mẹ Tiền vừa hỏi, vừa sờ sờ vào đầu của con chó, “Kỳ quái thật, bọn Tiểu Hựu tuần sau mới về mà?”

Con chó mở to đôi mắt ngập nước, đem móng trước giơ ra cho bà nhìn, phía trên đó còn có mấy vết máu, Mẹ Tiền vừa nhìn thấy máu thì nhất thời vô cùng đau lòng, “Chào ôi, làm sao mà lại bị như thế này?” .

Dứt lời, cũng không kịp đi ra ngoài mua thức ăn nữa, vội vàng ôm con chó đi vào trong nhà.

Ba Tiền đang tưới hoa ở bệ cửa sổ, nghe được tiếng động cũng đi ra, trong tay vẫn còn cầm bình xịt nước, “Sáng sớm, có ai tới —— Hả? Con chó này. . . .”

“Là con chó mà bọn Tiểu Hựu nuôi, không biết chạy thế nào mà lại tới được nhà của chúng ta, lại còn bị thương nữa.” Mẹ Tiền vừa nói, vừa chỉ huy chồng, “Đi vào lấy hòm thuốc ra đây, rồi lấy thêm ít vải mềm nữa.”

“Ừ, được được được.” Ba Tiền vội vàng đi lấy đồ rồi quay trở lại, lấy vải trải lên trên ghế sa lon, nói, “Trong nhà của Tiểu Đông không phải có người giúp việc sao? Sao lại không trông chừng con chó vậy, lại còn để nó bị thương?”

“Không biết” Mẹ Tiền xử lý một chút vết thương cho con chó, nhớ tới Đông Lang đã để lại số điện thoại của người giúp việc trong nhà, nên nói: “Nếu không chúng ta gọi điện thoại cho người giúp việc đi, chó chạy mất, chắc là người cũng lo lắng.”

“Cũng được.” Ba Tiền vội vàng đi tìm điện thoại di động, nhưng con chó chợt cao giọng nức nở, cũng không để ý tới móng vuốt đang bị thương, trực tiếp nhảy xuống ghế sa lon, cầm một chiếc lắc tay trên bàn trà, ngậm vào trong miệng không chịu buông ra, sau đó dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn ba Tiền và mẹ Tiền.

“Đó không phải là chiếc lắc tay của Tiểu Hựu sao?” Ba Tiền chợt nhớ lại, đây là một con chó rất có linh tính, nói, “Nó muốn nói với chúng ta điều gì? Chẳng lẽ muốn nói Tiểu Hựu đã xảy ra chuyện ở nước ngoài sao?”

“. . . .” Con chó màu đen vội vàng lắc đầu một cái, để lắc tay xuống, dùng móng vuốt cẩn thận sờ sờ từng li từng tí. Tao do leiley quýy đđono.

Mẹ Tiền vỗ tay một cái, “Ồ! Tôi hiểu rồi, chắc là nó nhớ Tiểu Hựu nhà chúng ta, cho nên chạy tới đây để tìm con bé, nó cho là Tiểu Hựu đang ở đây.”

“Ặng ằng ằng!” Rốt cuộc cũng có người hiểu được nó muốn nói gì, con chó kích động kêu lên, lại còn gật đầu một cái thật mạnh.

“Ôi chào, vậy nó cũng thật lợi hại, nhà của tiểu Đông cách nhà của chúng ta cũng rất xa mà?” Ba Tiền lại một lần nữa ôm con chó đặt lại lên trên ghế sa lon, từ từ giải thích với nó, “Nữ chủ nhân và nam chủ nhân của mày đã đi ra nước ngoài rồi, còn mấy ngày nữa mới trở về.”

“NGAO...OOO. . . .” Con chó nghe được tin tức này, nhất thời cái đầu và cái đuôi cùng nhau tiu nghiu xuống, đáng vẻ rất cô đơn.

Nhất thời ba Tiền và mẹ Tiền rất đau lòng, “Đừng buồn, đừng buồn nữa, mặc dù Tiểu Hựu không có ở đây, nhưng mà chúng ta sẽ ở cùng với mày, có đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mày muốn ăn cái gì, lát nữa tao sẽ làm cho mày ăn.”

Con chó nghe bọn họ nói vậy, một lát sau mới cảm thấy tốt hơn .

Từ sau khi con gái dọn ra ngoài sống một mình, ba Tiền và mẹ Tiền cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó trong cuộc sống hàng ngày. Mặc dù bọn họ rất nhớ nhưng con gái, nhưng lại muốn con mình học được khả năng tự lập, nên cho dù rất nhớ, nhưng lại không muốn bảo Tiểu Hựu trở về.

Nhưng bây giờ, trong nhà có thêm một con chó hiếu động, nhất thời không khí trong nhà trở nên vui vẻ hơn nhiều. Dienn damn leie quyýdon.

Mẹ Tiền còn đặc biệt lên mạng tra một số cách làm món ăn dành cho chó, sau đó liền dùng chiếc xe đẩy nhỏ muốn ra khỏi nhà đi mua ít thức ăn, con chó vừa nhìn thấy, vội vàng nhảy lên chiếc xe nhỏ của bà, sử dụng ánh mắt nói cho bà biết mình cũng muốn đi theo.

“Mày đang bị thương, hay là ở nhà mà nghỉ ngơi cho thật tốt đi. . . .” Mẹ Tiền mới nói phân nửa lại thay đổi chủ ý, “Thôi, mày đi theo tao ra ngoài cũng được, ở gần đây có một bệnh viện thú y, tao dẫn mày tới đó kiểm tra một chút.”

“NGAO...OOO.” Con chó ngoan ngoãn đồng ý, vì vậy theo mẹ Tiền đi ra khỏi nhà, ba Tiền ở nhà lại làm việc nhà.

Hai mươi phút sau mẹ Tiền đưa con chó từ trong bệnh viện thú y ra ngoài, sau khi bác sĩ kiểm tra phát hiện con chó bị thương không nghiêm trọng lắm, hơn nữa còn khen mẹ Tiền rất nhiều, “Con chó này của bà rất thông minh, bà đã dạy nó rất tốt.” Dienn dain leie quyýdon.

Mẹ Tiền rất tự hào cười cười, “Con rể tương lai của tôi dạy đó.”

Con chó chui vào trong xe đẩy nghe thấy bọn họ nói như vậy, lại len lén xì mũi một cái, cái gì mà Đông Lang dạy, cái này rõ ràng là do mình thông minh bẩm sinh có được không! Ôi, nếu không phải vì muốn giúp hai tên đàn độn kia một tay, anh ta mới không uất ức biến mình thành một con chó, núp mình ở trong cái xe đẩy đựng thức ăn này đâu!

Đang suy nghĩ, mẹ Tiền lại nhẹ nhàng sờ sờ đầu của nó, “Vết thương không có gì đáng ngại, tao yên tâm rồi. Đi thôi, tao đi mua thức ăn ngon cho mày nhé.”

Sự tức giận ở dưới đáy lòng của Khăng nhất thời bị lời nói dịu dàng này làm cho tiêu tán. Nó ngẩng đầu lên nhìn gương mặt phúc hậu của mẹ Tiền, nghĩ thầm, khó trách Tiền Hựu và những người gây tổn thương cho nó lại có sự khác biệt như vậy, có lẽ là do cô ấy được di truyền sự dịu dàng tốt bụng từ ba mẹ của mình.

Mẹ Tiền đi tới chợ mua thức ăn, cò kè mặc cả với tiểu thương, mua món gì, Khăng cũng giúp bà sắp xếp các món ăn thật chỉnh tề ngăn nắp vào trong hai cái túi nhỏ ở trong xe đẩy. Những người đi đường đi qua và tiểu thương nhìn thấy cảnh này, thì thích vô cùng, “Di à, con chó này của di rất biết nghe lời đó.”

“Đúng vậy, còn thông minh như vậy nữa, tôi cũng muốn nuôi một con chó thông minh như vậy.”

Mẹ Tiền nói chuyện mấy câu với mọi người, mua xong các món ăn, trên đường đi về nhà, không khỏi suy nghĩ, thật ra thì nuôi một con chó cũng tốt vô cùng, trước kia chồng của bà luôn muốn nuôi một con, nhưng mà bà luôn lo lắng hai người sẽ không chăm sóc tốt được nên đã phản đối.

Bà không khỏi lại nhớ tới ngày đó Tiền Hựu cho bọn họ xem phóng sự động vật hoang dã. Chú ý thấy trên TV có con chó sói hung ác khát máu, rồi nhìn lại con chó đáng yêu khéo léo trong xe đẩy này một chút, mẹ Tiền không khỏi sờ sờ đầu nó cảm khái, “Mày nói đi, hình dáng của bọn mày giống nhau như vậy, tại sao tính cách lại kém xa nhau như thế chứ?”

Tia sáng trong mắt của Khăng chợt lóe lên, không nói gì, chỉ làm nũng cọ cọ vào tay của mẹ Tiền.

Sau khi về đến nhà, ba Tiền nói cho bà xã biết, ông đã gọi điện thoại cho người giúp việc nhà Đông Lang, sau khi người giúp việc biết con chó của nhà bọn họ ở bên này, đã cảm ơn ông rất nhiều. Ba Tiền vốn muốn đưa con chó trở về, nhưng người giúp việc lại nói kể từ khi Đông Lang và Tiền Hựu ra khỏi nước xong, con chó liền rất không nghe lời, thật sự họ sợ không quản lý nó được, bây giờ con chó lại nghe lời của ba Tiền và mẹ Tiền như vậy, họ liền nói muốn ông hãy chăm sóc nó một thời gian.

Ba Tiền vẫn rất yêu thích chó, dĩ nhiên là rất vui lòng, chỉ sợ bà xã không đồng ý, vì vậy đang lo lắng, chờ bà xã về mới trả lời chắc chắn, ai ngờ mẹ Tiền đi ra ngoài mua một ít thức ăn quay trở lại, vậy mà không nói hai lời liền đồng ý để Khăng ở lại trong nhà.

“Mẹ nó à, bà đồng ý rồi hả? Ha ha, vậy sau này chúng ta cũng sẽ nuôi một con chó có được không? Bà xem Khăng nó ngoan như vậy, chẳng lẽ bà không thích nó sao?” dienn damn leie quyýdon

Mẹ Tiền thở dài một hơi, “Thích, dĩ nhiên thích. Nhưng tôi chỉ nghĩ tới chó cũng giống sói, trong lòng lại có chút sợ hãi.”

“Cái đó đương nhiên không giống nhau, bà xã à, bà đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta sống ở trong thành phố lớn, sao có cơ hội nhìn thấy chó sói chân chính được chứ.”

Mẹ Tiền suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Được rồi, vậy thì nuôi đi.”

“Ha ha ha, quá tốt rồi.” Ba Tiền lập tức vui vẻ ôm lấy Khăng bắt đầu đi loanh quanh trong phòng, nhưng con chó ở trong ngực lại có vẻ mặt dăm chiêu suy nghĩ cái gì đó, nhưng mà ba Tiền đang vô cùng vui vẻ nên không hề phát hiện.

Buổi tối, mẹ Tiền nói cho Tiền Hựu nghe chuyện người giúp việc nhà bọn họ nhờ nuôi con chó một thời gian, rồi từ con gái bà được xem rất nhiều hình chụp chung với Đông Lang và ba mẹ của anh, trong lòng mẹ Tiền vô cùng vui mừng, gương mặt của ba mẹ Đông Lang nhìn rất hiền lành, chắc là người dễ sống chung, bà nghĩ sau này có cơ hội nhất định phải tự mình đi thăm hỏi đối phương.

Mà ở bờ bên kia Đại Dương, Tiền Hựu nói tin tức này cho Đông Lang biết, sau đó anh nhú mày lại, “Khăng chạy tới nhà ba mẹ em sao?”

“Đúng vậy.” Tiền Hựu gật đầu một cái, “Thì sao, nét mặt của anh hơi lạ?”

Đông Lang thở dài, “Cái tên Khăng kia rất thích gây chuyện thị phi, đột nhiên cậu ta trở về, nhất định là muốn làm cái gì đó ở sau lưng anh. Nhưng mà anh cũng không biết rốt cuộc cậu ta muốn làm cái gì?”

Tiền Hựu an ủi: “Có lẽ là cậu ấy lo lắng ba mẹ em sẽ cảm thấy vắng vẻ, lần trước ba mẹ em chăm sóc cậu ấy như vậy, em thấy cậu ấy rất yêu thích bọn họ. Được rồi, anh đừng suy nghĩ nhiều, em cảm thấy, mặc dù trước kia Khăng lỗ mãng, nhưng mà cậu ấy đã thay đổi rồi, bây giờ cũng sẽ không gây rối nữa đâu.”

Đông Lang chỉ có thể gật đầu. Anh biết bây giờ Khăng đã hoá giải được khúc mắc trong lòng, chắc chắn sẽ không gây tổn thương cho ba mẹ của Tiền Hựu, nhưng anh vẫn có chút băn khoăn đối với chuyện Khăng lặn lội về nước. Gần đây trong tộc có rất nhiều công việc, nhất thời Đông Lang không thể nào dứt ra được để trở về nước, suy nghĩ một hồi, anh đã sai hai người sói ở trong tộc, để bọn họ lén về nước quan sát xem cuối cùng thì Khăng đang muốn làm cái gì.

Vì vậy mấy ngày sau vẫn bình thản trôi qua, thoáng một cái ba bốn ngày đã trôi qua mất.

Mấy ngày nay, Khăng và ba mẹ của Tiền Hựu cùng chung sống, khiến cho cuộc sống của bọn họ có thêm nhiều niềm vui mà trước đây chưa từng có. Khăng hoá thân thành một con chó nhỏ có hình dáng vô cùng đáng yêu, lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, chọc cho ba Tiền và mẹ Tiền vô cùng vui vẻ, hai người vừa tan tầm về đến nhà, liền trước sau ôm lấy con chó cùng chơi với nó, còn chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon cho nó.

Khăng được mẹ Tiền chăm sóc rất kỹ, không tới mấy ngày mà nó đã mập lên một vòng, rốt cuộc nó cũng biết tại sao Tiền Hựu lại thích ăn vật như vậy, thì ra là do di truyền mà ra!

Gần tới ngày hôm nay, hai người cộng thêm một con chó, vẫn giống như mọi ngày sau khi ăn cơm tối xong liền đi ra ngoài đi tản bộ. Bây giờ Khăng đã là một con chó rất nổi tiếng ở trong khu chung cư! Mỗi lần nó xuất hiện, sẽ dẫn tới rất nhiều người cũng đi tản bộ ở xung quanh vây lại xem, tất cả mọi người đều trầm trồ khen con chó này thông minh. Diee^nn dan & lei^e quy/y do^nn .

Còn có những người hàng xóm khác cũng dắt chó nuôi nhà mình tới chơi đùa cùng với Khăng, có lẽ vì Khăng có linh tính cho nên những con chó ở xung quang đặc biệt yêu thích nó, mỗi lần đều dùng ánh mắt sùng bái để nhìn nó, thường là khi Khăng đi về phía trước, phía sau sẽ có hơn mười con chó yên lặng đi theo.

Dưới đáy lòng của Khăng có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn để mặc cho những con chó đi tản bộ theo nó, ai ngờ đi một lát, trong đám mây con chó ở sau lưng chợt truyền đến tiếng chó sủa, Khăng quay đầu lại nhìn bọn nó, ai ngờ những con chó khác vẫn kinh ngạc nhìn vào gót chân của nó.

Khăng cúi đầu xuống xem xét, nhất thời mở to hai mắt ra, chân sau của nó lại đang bắt tri bắt giác hoá thành chân sói, mặc dù không hoàn toàn thay đổi, nhưng so với chân của con chó bình thường thì chân sau của nó cường tráng hơn nhiều. Giờ phút này, trên người của nó tản mát ra mùi của người sói, khiến cho những con chó khác không khỏi hưng phấn sủa ầm lên.

Chợt Khăng sực nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời đêm ở trên đỉnh đầu, đột nhiên nhìn thấy trăng sắp tròn!

Đáng chết, tối nay là đêm trăng tròn, tại sao nó lại có thể quên mất chuyện này!

45. Chương 45: Nhìn Thấy Người Sói

Ba Tiền và mẹ Tiền đứng ở dưới chung cư cùng hàng xóm khác trò chuyện một chút, một lúc sau, phát hiện lại không thấy Khăng đâu!

Không chỉ có Khăng, tất cả chó ở khu đều không thấy! Mọi người nhất thời kinh hoảng, tìm kiếm khắp nơi, nghe thấy trong góc gần chung cư truyền đến tiếng chó sủa, vội vàng chạy tới.

Ba Tiền và mẹ Tiền chạy trước tiên, chỉ thấy mấy con chó vây bên cạnh tường rào chung cư, kêu inh ỏi về về phía bức tường, bộ dạng giống như rất lo âu.

Các hàng xóm rối rít tìm tới chó nhà mình, duy chỉ có Khăng là không thấy bóng dáng.

Nhất thời ba Tiền và mẹ Tiền hoảng hồn, ngộ nhờ Khăng đi mất rồi, sau khi tiểu Hựu trở về nó sẽ đau lòng? Huống chi mấy ngày này chung sống, hai người bọn họ cũng rất thích Khăng, bây giờ lòng như lửa đốt.

Có một hàng xóm có đôi mắt rất tinh, chợt chỉ vào tường rào nói: “Ông Tiền, trước ông đừng có gấp, ông xem, có phải trên tường có vết cào hay không? Chẳng lẽ là chó nhà ông trèo qua tường chạy?”

Mọi người lập tức tiến gần nhìn, quả nhiên ở trên mặt tường phát hiện vết cào mới. Chỉ là.

“Cái vết cào có chút quá lớn? Chó có thể có móng vuốt lớn như vậy sao?” Một hàng xóm còn ôm lấy chó của mình, lấy móng vuốt so sánh vết cào trên tường, nhất thời kêu lên, “Oa, thật rất lớn! Là lớn gấp ba móng vuốt chó nhà tôi! Đây không phải chó chứ!”

“Tôi nhìn cũng không giống, có phải là dã thú gì hay không ..., chạy đến chung cư sao?”

“A, thế nhưng đây là thành phố, sẽ không có dã thú đâu.”

Mọi người thảo luận sôi nổi, ba Tiền và mẹ Tiền lại không thể đợi thêm, bọn họ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó lập tức rời khỏi chung cư, đi vòng qua phía sau tường rào.

Sau tường rào là một con đường nhỏ, bình thường cơ bản không người đi qua, trời vừa chập tối, mẹ Tiền đi vào trong hẻm yên tĩnh, không khỏi sợ kéo tay áo chồng

Ba Tiền quay đầu lại nhìn bà, “Nếu không bà trở về trước đi, tôi đi tìm là được.”

Mẹ Tiền lắc đầu một cái, “Không được, tại sao có thể để cho một mình ông đi, ngộ nhờ thật sự có dã thú gì đấy.”

Ba Tiền cau mày, đang muốn nói gì, sau trong ngõ hẻm chợt truyền đến một tiếng bọn nức nở nghẹn ngào bọn họ vô cùng quen thuộc.

Hai người mắt đều sáng lên, nhất thời không nghĩ ngợi nhiều, dùng di động chiếu sáng, tiếp tục đi về phía trước.

Xa xa, hình như bọn họ thấy cuối ngõ hẻm có một bóng đen rúc ở trong.

Mẹ Tiền không khỏi bị hù dọa, bởi vì cái bóng đen kia nhìn qua rất khổng lồ, ba Tiền cũng dừng bước lại, hạ thấp giọng nói: “Nhìn không giống Khăng, nếu không chúng ta đi về trước đi.”

“Được.” Mẹ Tiền nổi da gà cả người, đang muốn cùng chồng rời đi, chợt, cái bóng đen trong góc kêu ai oán một tiếng, hoàn toàn tương tự tiếng của Khăng nhà họ!

Hai người không khỏi giật mình, ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, cuối cùng ba Tiền đẩy mẹ Tiền ra sau lưng, nhỏ giọng nói: “Tôi đi xem thử, bà đứng tới đây, có vấn đề thì chạy mau!”

Sau đó ông không đợi vợ đáp lại, liền đi tới cuối ngõ hẻm. Nhưng khi ông mới vừa xoay người nói chuyện với vợ lúc đó, chờ ông quay đầu nhìn lại, cái bóng đen trong góc lại biến mất!

Ba Tiền kinh hãi, cuối ngõ hẻm này là một ngõ cụt, cái bóng đen kia lại không đi qua bên cạnh ông, làm sao sẽ bỗng nhiên không thấy đâu?

Ông ngạc nhiên đi về phía trước một bước nhỏ, muốn xác nhận một chút có phải trong góc thật sự không có thứ gì hay không, cũng đúng lúc này, nghe được trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nam xa lạ khàn khàn, “Đi. Mau. Đi.”

Ba Tiền và mẹ Tiền ng thời ngắc đầu, đã nhìn thấy đứng ở bên cạnh tường rào, một thứ thở hổn hển, một bóng dáng đầy lông! Thân thể anh ta khổng lồ thậm chí che cả trăng sáng trên đầu, da lông màu đen trên người rạng rỡ phát sáng dưới ánh trăng, hai chiếc răng nanh bên trên phản màu bạc, cặp mắt màu tím sẫm vô cùng lay động, gắt gao nhìn chằm chằm hai con người trước mặt.

Khảng lại khó khăn nói một lần nữa, “Đi. Nhiều người. Đi đi.”

Anh ta quên tối nay là trăng rằm, căn bản trên người không mang thuốc ức chế biến thân, hiện tại chỉ là dựa vào ý chí bắt buộc chính mình giữ vững lý trí, nhưng anh ta không giống Đông Lang, chưa bao giờ tiếp nhận qua huấn luyện, cho nên anh ta không biết mình có thể chống đỡ bao lâu, ngộ nhỡ mất trí, sẽ xảy ra cái gì anh ta biết rõ, vì vậy chỉ có thể khiến ba Tiền và mẹ Tiền mau trốn đi.

Nhưng hình như hai người trước mặt lại bị anh ta dọa sợ ngây người, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Khảng nhắm lại mắt, lúc mở ra lần nữa gần như bị ai găm thét, “Đi mau đi! Tôi không muốn ăn mấy người!”

Ba Tiền chợt lấy lại tinh thần, xoay người lôi kéo vợ bỏ chạy, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm.

Khảng ngửi thấy mùi họ trong không khí, cho đến khi xác nhận bọn họ đã chạy xa, mới thở phào nhẹ nhõm, anh ta lướt qua tường rào, chạy về phía nơi có ít người.

Một lát sau, cuối cùng ba Tiền kéo mẹ Tiền chạy trở về chung cư.

Mấy hàng xóm khác thấy bọn họ trở lại, quan tâm hỏi bọn họ có tìm thấy chó không, nhưng bất kể hỏi như thế nào, hai người cũng ngây ngốc không trả lời.

Mọi người cũng không nghĩ nhiều, cho là hai người bởi vì mất chó cho nên tâm tình không tốt, liền an ủi bọn họ một lát, cuối cùng là ba Tiền chủ động nói: “Chúng tôi đi về nghỉ trước.”

Mọi người gật đầu một cái, sau khi bọn họ đi thở dài nói: “Thật đáng tiếc, con chó vừa đẹp và thông minh như vậy, làm sao lại mất chứ.”

Mà đổi thành lúc này, ba Tiền và mẹ Tiền cũng không biết mình về đến nhà như thế nào.

Hai người an tĩnh ngồi trên ghế sa lon, ai cũng không lên tiếng.

Cho đến khi điện thoại trên bàn chợt kêu, là con gái gọi điện thoại từ nước ngoài về, mẹ Tiền trấn tĩnh một chút, lúc này mới nhận lấy, “A lô?”

“Mẹ, hai người ăn xong cơm tối chưa?”

“ Ừm, tiểu Hựu, con thì sao? Người ở đó làm cái gì?”

“Ha ha, con ở nông trường nhà Đông Lang chơi, rất nhiều động vật nhỏ đáng yêu! Một lát nữa con sẽ gửi hình anh cho mẹ.”

“Được.” Mẹ Tiền dừng một chút lại hỏi, “Đúng rồi, khi nào các con trở lại?”

“Ừm, ngày mai, mẹ không nhớ rõ sao?”

“Không có, không có, gần đây quá bận rộn, quên mất.”

“Vâng. Nhưng sao con cảm thấy giọng mẹ không đúng lắm, mẹ không sao chứ?” Tiền Hựu lo lắng hỏi.

Mẹ Tiền vội vàng đổi giọng nói, “Không có việc gì không có việc gì, có thể có chuyện gì, ta và cha con mới vừa tản bộ về đến nhà, có thể hơi mệt, con đừng đoán mò.”

“Vâng. Vậy thì tốt, nếu như có chuyện nhất định mẹ phải nói cho con biết đó.”

Mẹ Tiền ngẩn người, nhìn chồng bên cạnh một cái, mới nói: “Được, con đừng lo lắng.”

“Ừm, à, mẹ có muốn Đông Lang nói chuyện với hai người không, anh ấy đang ở bên cạnh, con chuyển điện thoại –”

“Không, không cần!” Cũng không biết vì sao, mẹ Tiền lập tức cắt đứt đề nghị này, “Mấy đứa cứ chơi thật tốt đi, hai ông bà già chúng tôi sẽ không quấy rầy hai đứa.”

“. A, vậy cũng được.” Tiền Hựu dừng một chút, “Mẹ thật sự không có sao chứ?”

Mẹ Tiền hít sâu một hơi, nói: “Thật sự không có chuyện, con chỉ cứ thích đoán mò! Được rồi, không nói nữa lãng phí tiền điện thoại, cúp đây.”

Nói xong bà liền cúp điện thoại, sau đó quay đầu nhìn về phía chồng. Chồng bà cũng nhìn lại, ánh mắt có chút mê mang, ông hỏi: “Bà xã, mới vừa. Cái sinh vật trong ngõ hẻm kia. Bà nhìn thấy rồi chứ?”

Mẹ Tiền gật đầu một cái, “Nhìn thấy. Da lông đen, nanh dài, mắt tím, đúng không?”

Ba Tiền gật đầu liên tục, “Đúng, đúng, đúng! Tôi còn tưởng rằng vừa rồi chúng ta xuất hiện ảo giác! Thì ra là không phải! Bà xem, sinh vật này cũng quá lớn!”

Đôi môi mẹ tiền trắng bệch, “Hình như là sói.”

Ba Tiền lại nói: “Không thể nào, sói không có vóc dáng lớn như vậy, sói cũng sẽ không trèo tường, quan trọng nhất là, sói sẽ không nói tiếng người!”

Mẹ Tiền dùng sức bấm mình một cái, “Không phải là tôi đang nằm mơ.”

“Hắn không phải?” Ba Tiền cũng có chút do dự, “Chúng ta có nên nói chuyện này cho người khác không?”

“Trước không cần.” Mẹ Tiền cảm thấy chuyện này dù là thật, nói ra cũng không còn người tin, làm trên đời này có thể có sinh vật khác biệt biết nói tiếng người!

“Vậy chúng ta có nên trốn hay không? Tên kia nhìn qua mặt của chúng ta, ngộ nhỡ buổi tối tới tìm chúng ta phiền toái thì làm thế nào?”

Mẹ Tiền lại lắc đầu một cái, nói ra suy đoán mới vừa nổi lên trong lòng, “Tôi cảm thấy được nó sẽ không tới tìm chúng ta.”

“Tại sao?”

“Đầu tiên, mới vừa rồi rõ ràng anh ta không muốn thương tổn chúng ta, cho nên để cho chúng ta chạy; tiếp theo.” Mẹ Tiền chậm rãi nhìn về phía ba Tiền, ánh mắt nghiêm túc, “Anh có chú ý đến ánh mắt của anh ta hay không, còn có tiếng nức nở nghẹn ngào, chẳng lẽ ông không cảm thấy cái sinh vật kia rất giống Khổng.”

Trong đầu ba Tiền thoáng qua một tia sét đánh, kêu to ra tiếng, “Bà nói Khổng?”

.

Khổng chạy một đường như điên không ngừng ở trong bóng đêm. Thế giới con người dù ở đêm khuya cũng bật đèn sáng rõ, nhưng anh ta không dám dừng lại, chỉ cần còn có đèn sáng anh ta cũng không dám dừng lại, bởi vì anh ta sợ sau khi mình mất trí, sẽ bị ánh đèn hấp dẫn và tổn thương loài người.

Anh ta cứ chạy, cuối cùng chạy vào một rừng cây ở dưới chân núi bên cạnh thành phố.

Khắc tựa vào một cây đại thụ nghỉ ngơi, chạy một đường hao phí rất nhiều tinh lực của anh ta, để cho anh ta long đong mệt mỏi, nhưng trên mặt anh ta lại mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Anh ta bây giờ, giống như cuối cùng có thể cảm nhận được những lời trước kia Đông Lang đã nói với anh ta.

Nhớ lại mấy ngày nay, ba Tiên và mẹ Tiên tận tâm chăm sóc cho mình, anh ta không khỏi dùng móng vuốt che kín ngực.

Thật ấm áp, thật ấm áp, cho nên bất kể như thế nào anh ta cũng sẽ không để cho bọn họ bị thương tổn.

Một hồi đau nhức kịch liệt lan truyền khắp người anh ta, Khắc biết đây là hoàn toàn hóa thành người sói, nhưng lần này anh ta cũng không hưng phấn, mà ý chí chiến đấu sục sôi khiến tay nắm thành quả đấm.

Đông Lang có thể khống chế hoàn toàn mình không mất đi lý trí, như vậy nhất định anh ta cũng phải làm được, hơn nữa anh ta còn phải làm được tốt hơn so với anh!

Nghĩ đến đây, anh ta ngẩng đầu lên, hướng về phía vầng trăng mà tru một tiếng thật dài, âm thanh này nhất truyền khắp đỉnh núi bên cạnh, khơi dậy mảng lớn chim chóc trong rừng cây.

“Cho nên, bà cảm thấy con chó chúng ta nuôi, chính là sinh vật nhìn thấy trong ngũ sao?” Ba Tiên vừa dạo bước trong phòng khách, vừa hỏi vợ.

Mẹ Tiên trả lời: “Chẳng biết tại sao, chính là tôi có loại trực giác này. Hơn nữa ông không phải cảm thấy kỳ quái sao? Tại sao trong mấy ngày trước con gái chúng ta, luôn cùng chúng ta nhắc tới những chuyện liên quan tới sói sao?”

Ba Tiên vừa nghe, bước chân không khỏi dừng lại, kinh ngạc nói: “Hình như. Đúng vậy, hơn nữa con bé đã từng nói.”

Ông nhớ lại ngày đó Tiên Hựu cùng với bọn họ xem ti vi, nói: “Đừng thấy đáng vẻ sói hung ác, nhưng trên thế giới còn có một loại sinh vật gọi người sói, bình thường bọn họ đều duy trì bộ dáng loài người, lúc đầy tháng sẽ biến thân thành người sói. Nhưng mà bọn họ lại rất thân thiện với loài người, rất hy vọng có thể sinh sống cùng nhau với loài người.”

Lúc ấy hai người chỉ cảm thấy con gái có ý nghĩ kỳ lạ, dù sao từ nhỏ đến lớn, con gái bọn họ thường có cái tư tưởng không bình thường, vì vậy bà Tiên và mẹ Tiên chỉ cười cười, cũng không coi là quan trọng.

Nhưng mà bây giờ suy nghĩ một chút, chuyện giống như không có đơn giản như vậy!

Ba Tiên chợt sực nhớ ra gì đó, chợt đi tới bên cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, nhìn chằm chằm đỉnh đầu, lầm bầm nói: “Tối nay trăng rằm. Nếu như theo lời con gái nói, đêm trăng tròn, cho nên phải biến thân thành người sói, đúng hay không?”

Ông vừa mới dứt lời, cửa nahf liền chợt bị người gõ!

46. Chương 46: Dấu Vết

Ba Tiên mẹ Tiên giật mình, ba Tiên cảnh giác phát tay với bà xã một cái, “Bà trở về phòng ngủ trước đi!”

Mẹ Tiên lại không chịu đi, chỉ đứng núp ở bên cạnh, ba Tiên cầm cây lau nhà ở trong tay, cẩn thận đi ra cửa, nhìn xuyên qua mắt thần nhìn ra ngoài, “. Ai vậy?”

Ngoài cửa vang lên một giọng nói của đàn ông rất điềm đạm, “Chú Tiên, chào chú. Cháu là nhân viên trong công ty của Đông tiên sinh, cháu ở cùng một tiểu khu với chú, mới vừa rồi cháu nhìn thấy chú và đi hoảng hốt chạy về nhà, cháu không biết đã xảy ra chuyện gì, nên cháu tới đây hỏi xem hai vị có sao không ạ?”

“Cậu là nhân viên trong công ty của Tiểu Đông sao?” Ba Tiền hỏi ngược lại một câu, quay đầu lại liếc mắt nhìn vợ mình một cái, trong mắt của hai người đều là vẻ không tin.

“Dạ, đúng vậy ạ. Một lát nữa Đông tiên sinh sẽ gọi điện thoại cho chú dì ngay thôi——”

Người ngoài cửa mới nói tới đây, điện thoại của ba Tiền đã vang lên, quả thật là do Đông Lang gọi tới, trong lòng ba Tiền sinh ra cảm giác rất khác thường, nhưng vẫn nhận điện thoại, bên kia đầu điện thoại truyền tới giọng nói của Đông Lang, có đôi chút khấn trương, “Chú à, ngài và dì không có sao chứ?”

“À. Chúng tôi không có việc gì, nhưng mà làm sao cháu lại biết”

“Thuộc hạ của cháu ở cùng một khu chung cư với ngài, anh ta mới vừa điện thoại cho cháu biết.” Đông Lang nói, “Xin lỗi, thật sự cháu có chút không yên tâm, nếu như chú không ngại, có thể để cho cậu ta vào trong nhà của chú kiểm tra một chút xem có an toàn không?”

Con rể tương lai đã nói như vậy, sự nghi ngờ dưới đáy lòng của ba Tiền đã tiêu tán đi không ít, bàn bạc lại một lần nữa với vợ, rồi mở cửa ra, người đồng nghiệp có thân hình rất cao lớn kia tên là Chu Chính, đứng ở ngoài cửa rất lễ phép mà gạt đầu một cái với hai người, rồi mới đi vào trong nhà, “Xin chào chú dì, xin lỗi đã quấy rầy.”

Bấy giờ Đông Lang nói với ba Tiền: “Chú ơi, có thể làm phiền ngài đưa điện thoại cho thuộc hạ của cháu không? Cháu có lời muốn nói với cậu ta.”

“À ừ.” Bố Tiền đưa di động cho nhân viên nam kia, đối phương vừa nghe điện thoại, vừa kiểm tra xung quanh ở trong phòng, mẹ Tiền để ý thấy cậu ta một mực dùng mũi ngửi ngửi, giống như muốn ngửi thấy cái gì ở trong phòng vậy.

“. Được, thủ. À, ông chủ, tôi biết rồi.” Cuối cùng nhân viên nam kia đưa điện thoại trả lại cho ba Tiền, mỉm cười với bọn họ nói: “Được rồi ạ, không sao nữa rồi, thành thật xin lỗi, đã quấy rầy mọi người nghỉ ngơi rồi.”

Mẹ Tiền hỏi: “Như vậy là. đã kiểm tra xong?”

Nhân viên nam gạt đầu một cái, “Đúng vậy, mời hai người đi nghỉ ngơi sớm đi ạ, sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Sau đó anh ta liền lui ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại giúp bọn họ.

Để lại ba Tiền và mẹ Tiền, hai người nhìn nhau. Ba Tiền nhớ tới điện thoại của Đông Lang còn chưa cất dứt, liền vội vàng hỏi: “Tiểu Đông à, người đó cứ như vậy rồi đi rồi.”

“Dạ, đã không sao rồi, hai người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ, hôm nay cháu và Tiểu Hựu sẽ trở về.”

“À? Không phải nói ngày mai sao? Sao lại về trước?”

“Tiểu Hựu và cháu không yên tâm về mọi người, cho nên đã trở về sớm hơn một chút.” Đông Lang nói, “Xin ngài và dì đừng lo lắng, không có việc gì nữa rồi.”

Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Mẹ Tiền lại gần, cau mày hỏi chồng mới vừa rồi con rể tương lai đã nói những gì, ba Tiền đã kể lại tất cả những lời đối thoại lúc trước cho bà nghe, nhất thời bà càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

“Ba nó à, ông có cảm thấy. Đông Lang rất kỳ lạ không?” Mẹ Tiền phân tích, “Đầu tiên, cái gì gọi là ‘không có việc gì’, nó ở tận bên kia đại dương, làm sao có thể biết được đêm nay chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, chúng ta đã ở đây nhiều năm như vậy, người đàn ông kia, nếu quả thật nhân viên nam kia ở cùng một khu chung cư, sao tôi lại chưa từng gặp? Chẳng lẽ cậu ta đi vào kiểm tra một lần, thì cái sinh vật vừa rồi chúng ta nhìn thấy sẽ không tìm tới chúng ta nữa sao?”

Ba Tiền trầm tư một lát, “Chẳng lẽ ý của bà là. Tiểu Đông biết loại sinh vật kia hay sao?”

“Nếu không, thật sự tôi không thể nào hiểu được một loạt hành động kỳ lạ của nó.” Mẹ Tiền nói, “Hơn nữa quan trọng nhất là, Khăng là con chó mà Đông Lang nuôi.”

Ba Tiền trợn to hai mắt, “Bà xã à, bà nói xem có khi nào Khăng thật sự là một người sói gì đó không? Nhưng nếu như đúng là như vậy, làm sao Đông Lang lại dám nuôi nó vậy? Còn nữa, tại sao Tiểu Hựu lại nhắc tới chuyện người sói ở trước mặt chúng ta? Tôi. Tôi cảm thấy đầu óc mình đang loạn cả lên rồi.”

Có lẽ là rất hiểu rõ con gái nhà mình, có lẽ là vì vốn rất nhạy cảm, rất nhanh mẹ Tiền nghĩ tới một khả năng, bà chậm rãi ngồi dậy khỏi ghế sofa, từ từ nói: “Mặc kệ như thế nào đi nữa, Đông Lang và loài sinh vật kia nhất định có mối liên hệ nào đó, và điều quan trọng nhất là, nhất định Tiểu Hựu đã sớm biết điều này, nhưng nó không nói lại với chúng ta.”

*

Nhân viên nam vừa mới vào kiểm tra nhà họ Tiền kia, khi vừa đi ra khỏi ngôi nhà không lâu, lại gọi điện thoại lại cho Đông Lang một lần nữa, anh ta chính là một người sói trong tộc được Đông Lang đặc biệt phái trở lại bảo vệ ba Tiền mẹ Tiền.

“Thủ lĩnh, tôi đã rải ít bột thuốc khử mùi trong nhà ba mẹ của phu nhân rồi, cho dù Khăng có hoàn toàn biến thành người sói, thì cũng không thể ngửi thấy mùi của bọn họ nữa.” Nhân viên nam nói, “Tôi sẽ ở dưới lầu canh chừng, nhất định sẽ không để cho bọn họ xảy ra nguy hiểm gì.”

Đông Lang trả lời: “Cảm ơn cậu.”

“Không cần khách khí, có thể cống hiến vì ngài là niềm vinh hạnh của tôi.” Đối phương đáp lại.

“Được, có chuyện gì lập tức liên lạc với tôi.”

Sau khi cúp điện thoại, đồng nghiệp nam kia tìm một chỗ an tĩnh để ẩn náu, cảnh giác quan sát tất cả những động tĩnh ở xung quanh. Tối nay anh ta dùng thuốc ức chế biến thân, cho nên không cần lo lắng sẽ mất khống chế, nhưng tên Khăng kia lại không chịu dùng. Mới vừa rồi anh ta đi vào nhà họ Tiền, thì vừa vào cửa đã ngửi thấy trên người của ba Tiền và mẹ Tiền có mùi của người sói rất nồng đậm, đồng nghiệp nam không nén được tiếng thở dài, cái tên Khăng này, vẫn chuyên là người quấy rối ở trong tộc, cũng không biết lần này trở về rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?

Đang lúc anh ta cảm thấy buồn bực thì cùng lúc đó chợt anh ta nghe thấy một tiếng tru của sói ở xa xa nơi chân trời.

Đồng nghiệp nam chỉ nghe một cái liền nghe ra đó là tiếng của Khăng, từ nơi phát ra âm thanh, có thể nhận ra được bây giờ tên kia đang ở cách đây rất xa. Chẳng lẽ vì để tránh tổn thương tới loài người, cho nên cậu ta cố ý chạy xa như vậy sao? Hình như chuyện này cũng không giống như cá tính của cậu ta!

Giữa lúc Khăng dựa vào cây đại thụ gào thét lên thì cùng lúc đó có một con mèo hoang đang ẩn náu ở trong rừng giờ móng vuốt lên hóa thành một tia sáng màu hổ phách, sau đó phóng lên trời bay đi. Cái nơ đeo ở cổ cũng không tiếng động phi theo, cuối cùng rơi vào bên trong một căn biệt thự.

Tiểu Nhung ngồi chồm hổm ở cửa sổ phòng ngủ, sau khi thu ánh sáng màu hổ phách lại, trợn to hai mắt lên kêu, “Meo meo ngao meo meo ngao” rồi chạy vào trong phòng.

Hạ Khiêm Nghiêu đang ngồi ở trong phòng khách thấy nó vội vàng hấp tấp chạy xuống, nói: “Từ từ rồi nói, thế nào?” điềmn dần nênsf quýndon.

Tiểu Nhung hươ tay múa chân, “Meo meo ô, gào khóc ngao meo meo!”

Chân mày của Hạ Khiêm Nghiêu càng ngày càng nhíu lại, như muốn nhíu lại cùng một chỗ, “Tao biết rồi, để tao đi xem một chút.”

“Meo meo!” Tiểu Nhung lập tức quẩn lấy chân của anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu bất đắc dĩ nói: “Được rồi, mày cũng đi cùng đi, nhưng cũng đừng để bị thương đó, nếu như mày bị thương, tao sẽ không biết phải ăn nói như thế nào với Tiền Hựu nữa.”

“Meo meo!” Tiểu Nhung gật đầu lia lịa, nhảy lên đầu vai của Hạ Khiêm Nghiêu, cùng anh ta đi ra khỏi cửa.

*

Sau khi cúp điện thoại, Đông Lang xoay người nhìn về phía Tiền Hựu đang ở trong khu vườn chơi đùa với những con thỏ nhỏ. Nhìn bóng lưng không buồn không lo của cô, trong lòng Đông Lang dâng lên cảm giác vô cùng áy náy, không nhìn được bước tới ôm lấy cô, khàn khàn nói: “Thật xin lỗi.”

“Hả? Sao thế?” Tiền Hựu quay đầu lại nhìn anh, “Đột nhiên sao lại nói cái gì mà thật xin lỗi chứ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đông Lang thở dài một tiếng, rồi mới nói: “Anh đã đổi lại vé máy bay, hôm nay chúng ta sẽ lên đường trở về thôi. Sợ rằng, thân phận người sói của anh đã không lừa dối được nữa rồi.”

Tiền Hựu kinh hãi, “Tại sao lại có thể như vậy? Chúng ta đều ở nước ngoài mà. Chẳng lẽ là Khổng sao?”

“Ừm.” Đông Lang day day trán, “Bên kia đúng lúc là trăng tròn, thuộc hạ của anh nói với anh, hình như cậu ta không khống chế được mình, nên bị biến thân ngay trước ba mẹ em. Vì để bảo vệ bọn họ, anh không thể không bảo thuộc hạ đi vào nhà ba mẹ em xem một chút, nhất định bọn họ sẽ phát hiện ra cái gì đó không đúng.”

Tiền Hựu lẩm bẩm nói: “Em vừa mới gọi điện thoại, giọng nói của mẹ nghe kỳ lạ sao sao đó, thì ra là. Thì ra là như vậy sao.”

“Thật xin lỗi, nhưng anh sẽ cố gắng.” Đông Lang nói, “Lập tức anh sẽ dẫn em trở về, nếu như ba mẹ em không tiếp nhận nổi, anh. Anh sẽ dùng mọi cách để nói xin lỗi bọn họ nếu có thể, hoặc là nếu bọn họ bắt buộc em phải rời khỏi anh...anh sẽ.”

“Anh nói linh tinh cái gì chứ.” Tiền Hựu để con thỏ nhỏ xuống, xoay người ôm lấy mặt của anh, “Nếu chuyện đã xảy ra như vậy, chúng ta sẽ trở về và cùng nhau đối mặt thôi. Em sẽ không rời khỏi anh đâu, anh không cần phải quá đáng như vậy chứ, mới đeo nhẫn cho em xong, giờ lại

không cần em nữa?”

“Không phải vậy, anh chỉ lo lắng.”

“Em hiểu, anh lo lắng ba mẹ em giận em có đúng không?” Tiền Hựu mỉm cười nói, “Cho dù bọn họ có tức giận, cũng là vì không hiểu anh thôi, nhưng tới lúc bọn họ biết anh là người đàn ông tốt như thế nào, nhất định sẽ rất vui mừng. Dù sao thì, em vốn cũng định nói hết chân tướng cho bọn họ biết, bây giờ chúng ta cần cùng nhau cố gắng, để cho bọn họ tiếp nhận anh thật tốt biết không?”

Đông Lang vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô, thì chợt mẹ Đông nhảy vào, ôm lấy đầu của Tiền Hựu, cọt tới cọt lui, “Tiểu Hựu nhà chúng ta thật sự là rất đáng yêu, vô cùng đáng yêu luôn!”

Tiền Hựu bị hoảng nghiêng trái nghiêng phải, cuối cùng Đông Lang phải giữ cô lại, mặc dù xung quanh còn có những người khác đang nhìn, thế nhưng vào giây phút này, thật sự anh rất muốn hôn cô.

Nhưng không đợi anh kịp hành động, mẹ của anh ở bên cạnh chợt đẩy Tiền Hựu vào người của anh, “Mau hôn đi, mau hôn đi——”

“Ừm ——”

“Ui da! !” Cái đầu của Tiền Hựu trực tiếp đụng vào cằm của Đông Lang, nhất thời bị đau tới mức ứa nước mắt, không nói được lời nào.

“Á! Thật xin lỗi, dì không ngờ lại bị như vậy.” Mẹ Đông ở bên cạnh bùm mặt lại, đau lòng sờ sờ vào đầu của con dâu tương lai, “Tiểu Hựu, con có đau không?”

Tiền Hựu lắc đầu thật mạnh, “Ừm. Không sao, không sao đâu ạ.”

Mẹ Đông ôm lấy cô, “Đứa bé đáng thương, đi thôi, dì đi lấy cho con rất nhiều ăn ngon, con mang về nước mà ăn.”

Vừa nghe đến có ăn, nhất thời Tiền Hựu không còn cảm giác đau, đôi mắt lóe sáng lên, “Tốt quá ạ, cảm ơn dì.”

Cô bị mẹ Đông dắt đi ra được mấy bước, rồi quay đầu lại ngoắc ngoắc tay với Đông Lang, “Mau tới đây, tới đây.”

Đông Lang lại không biết phải làm thế nào, cười dịu dàng, bước nhanh lại dắt tay của cô, phía trước là ánh mặt trời sáng rõ, trong lòng anh chợt tràn đầy lòng tin, giống như chỉ cần có Tiền Hựu ở bên cạnh, thì anh có thể vượt qua mọi khó khăn.

47. Chương 47: Bị Phát Hiện Rồi

Hạ Khiêm Nghiêu lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới gần rừng cây mà Khăng đang ở.

Còn chưa bước vào rừng cây, anh ta liền chú ý tới trong rừng nhiều hơn các loài hoang dã bình thường tuyệt đối sẽ không có. Cho dù có con thỏ, con nhím hay con chồn cũng coi như xong, lại còn có mấy con sói hoang, cũng không biết là từ đâu chạy tới.

Vừa nhìn thấy sói, Hạ Khiêm Nghiêu liền ghét bỏ dựng đuôi, Tiểu Nhung trên bả vai cũng phát ra tiếng meo meo khàn khàn từ trong cổ họng. Cùng vậy, mấy con sói cũng không phải rất ưa thích hai người bọn họ, mắt sói sắc bén lấp lóe phát sáng trong bóng tối.

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ than thở, “Tên kia làm cái gì, biến thân thì biến thân, còn kéo ra nhiều động vật vậy xem như vậy! Anh ta cho là mình rất tuần tú sao?”

Thật ra thì tộc mèo cùng cung người sói là một dạng, cũng có năng lực gọi động vật nhỏ, chẳng qua bình thường Hạ Khiêm Nghiêu rất ít dùng cái năng lực này, coi như dùng, cũng chỉ cho gọi động vật họ mèo ra ngoài.

Anh ta vuốt ve đầu Tiểu Nhung trên bả vai, “Đi thôi, đi vào với ta xem một chút.”

Khi bước vào rừng rậm, anh ta nghiêng đầu quét mắt nhìn sói bên cạnh, “An phận một chút, nếu như đánh nhau, các người không phải đối thủ của ta. Nói không chừng mấy chục năm thành quả tu luyện đều không còn.”

Mấy con sói hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đứng tại chỗ không có tiến lên.

Cũng không còn gì nữa. Hạ Khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hửi một tiếng, càng đi vào trong rừng rậm, trong không khí mùi vị thuộc về sói lại càng nồng, anh ta không nhận được cau mày, vừa tìm người vừa tùy tiện mắng, “Khó ngủ chết! Ta không thể hiểu, rốt cuộc Tiền Hựu thích người sói cái gì! Lại hung tàn, mùi lại không dễ ngủ, cô ấy không cảm thấy khó chịu sao!”

Tiểu Nhung trên bả vai vội vàng gật đầu theo, “Meo meo!” (phiên dịch: đúng là vậy!)

Một người một con mèo đồng loạt bỏ quên Tiền Hựu thân là loài người căn bản không ngủ thấy mùi thật sự của sói.

Cuối cùng, anh ta dừng chân tại một dòng suối nhỏ trong rừng. Khăng đã hóa nửa người sói, đang đứng ở mép nước thở dốc, hai móng ôm đầu, cánh tay và trước ngực bị chính mình cào ra rất nhiều dấu vết, nhìn qua đáng vẻ rất khổ sở.

Hạ Khiêm Nghiêu đứng lại, híp mắt nói: “Này, anh muốn làm gì, kêu lớn tiếng như vậy, là sợ người khác không phát hiện ra mình sao?”

Khăng nghe thấy giọng anh ta, nghiêng đầu dùng cặp mắt đục ngầu nhìn một chút, thở hổn hển nói: “. Tránh ra.”

“Anh cho rằng tôi nguyện ý quản anh sao, nếu không phải là nhìn anh và Đông Lang quen biết, Đông Lang lại vừa là bạn trai của Tiền Hựu ngốc đó, tôi chẳng thèm quan tâm anh.” Hạ Khiêm Nghiêu hừ hừ nói, chỉ chỉ chỗ càng sâu trong rừng rậm, “Nếu như muốn nổi điên, thì vội vàng tới nơi càng xa đi, nơi này cách loài người vẫn còn quá gần.”

Một hồi đau nhức kịch liệt đánh tới, Khăng ôm lấy đầu, sau khi khổ sở gào thét mấy tiếng, mới miễn cưỡng trả lời: “Tôi. Muốn. Học được khổng chế. Minh. Không muốn lại bị, khụ khụ, ánh trăng. Khổng chế.”

Hạ Khiêm Nghiêu suy nghĩ một chút, “Chuyện này đối với anh mà nói thì rất khó đó.” Anh ta biết có lẽ Đông Lang đã thành công, nhưng tên này vì Tiền Hựu, mà người sói khác chỉ sợ không có dễ dàng thành công như vậy.

“ Tôi hiểu biết rõ.” Khăng mỗi lúc càng đau đớn hơn, không ngừng dùng móng vuốt cào rách thân thể, lấy lại được chút tỉnh táo, “Mà tôi muốn thử một chút, ta. Không muốn. Người quan trọng đối với tôi, bị tổn thương.”

Hạ Khiêm Nghiêu khê mở to mắt.

Anh ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng một lát, cuối cùng thở dài, đặt Tiểu Nhung ở một bên, sau đó nói với Khăng: “Tôi tới giúp anh.”

Khăng đau đến sắp hôn mê, nghi hoặc nhìn Hạ Khiêm Nghiêu, “Anh. Giúp tôi sao?”

“Đúng vậy.” Hai tay Hạ Khiêm Nghiêu sắp thành chữ thập, khép hờ mắt trong lòng đọc một đoạn pháp chú, ngay lúc nhất thời lòng bàn tay của anh ta phát ra ánh sáng màu hổ phách, “Mặc dù trước kia chưa thử qua, chỉ là thử một chút so với việc hiện tại anh đang cố gắng kiểm chế thì tốt hơn.”

Khăng nhắm mắt suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu một cái, “Được.”

Vì vậy Hạ Khiêm Nghiêu đi về phía anh ta, ép tia sáng màu hổ phách trong lòng bàn tay vào bả vai của anh ta, gần như là trong nháy mắt, những vết thương trên người Khăng liền được ánh sáng màu hổ phách bao trùm, hai người cũng nhắm chặt hai mắt, Tiểu Nhung khẩn trương đứng ở một bên, cho dù vô cùng lo lắng cũng không cách nào đến gần, bởi vì hiện tại chung quanh hai người có một tầng khí thể hết sức cường hãn, nó mà đi qua sẽ bị thương.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trên người Khăng dần dần xuất hiện biến hóa, da lông dần dần rút đi, khôi phục tướng mạo con người bình thường lần nữa. Nhưng ngay khi anh ta chỉ còn dư lại một cái đuôi chưa khôi phục hết, Hạ Khiêm Nghiêu đột nhiên rên lên một tiếng, bị hơi thở trên người Khăng đánh văng ra, sau đó ngã ra ngoài.

“Meo meo!” Tiểu Nhung vội vàng nhào tới, lo lắng dùng móng vuốt vỗ vỗ mặt Hạ Khiêm Nghiêu.

“Khụ khụ.” Hạ Khiêm Nghiêu đứng dậy từ dưới đất, có chút biểu hiện kỳ lạ, anh ta quay đầu nhìn lại, phát hiện rõ ràng cái đuôi mèo của mình mọc ra! Hơn nữa còn giống như không thu về được rồi!

Mà Khăng cũng như anh ta, mặc dù diện mạo khôi phục bình thường, nhưng cái đuôi chó sói khổng lồ phía sau không có cách nào làm cho người ta bỏ qua!

Anh ta giận đến nghiến răng, “Anh! Mới vừa rồi đã tôi đã cảm thấy không đúng, có phải trước anh đã ăn thứ thuốc kỳ quái gì hay không?”

Khăng ngăn người, nói: “Tôi luôn dùng chất thuốc có thể khiến người sói chúng tôi có thể biến thành chó. Thế nào, có ảnh hưởng với anh sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu giơ cái đuôi lên, gấp đến độ muốn cào tường, “Anh nói thử xem! Cái đuôi của tôi không thu về được rồi! Vậy là thuốc gì, mau đưa thuốc giải cho tôi!”

Khăng nói: “Cái đó không cần thuốc giải, chỉ là sau khi chúng tôi ăn vào, trong một thời gian ngắn, có thể tự do biến thành chó mà thôi.”

“ Đáng chết đáng chết đáng chết!” Hạ Khiêm Nghiêu giận đến hận không được đánh cho Khăng một trận, “Tôi có ý tốt giúp anh, kết quả anh lại hại tôi thành cái bộ dáng này! Như vậy để tôi đi làm thế nào đi!”

Khăng trả lời: “Xin lỗi, tôi không biết thuốc của chúng tôi sẽ có ảnh hưởng tới anh. Chỉ là hiệu lực của thuốc kéo dài 24h, tới mai lúc này là anh sẽ tốt thôi.”

“Bảo tôi đợi tới tối mai, anh có biết mỗi ngày tôi rất bận nhiều việc không?” Hạ Khiêm Nghiêu tức chết, chỉ vào mũi của anh ta mắng, “Mấy người soi đáng ghét các người, chỉ làm cho người khác thêm phiền! Anh định đi đâu đấy, tôi còn chưa có mắng xong!”

Khăng quay đầu lại nhìn anh ta, “Tôi muốn đi tìm cha mẹ của Tiền Hựu.”

“Cái gì? Anh điên rồi sao? Không thấy sau lưng anh còn có cái đuôi sao!”

“Tôi thấy được, nhưng tôi vẫn phải đi tìm bọn họ. Cám ơn anh đã giúp tôi, mặc dù không có hoàn toàn thành công, nhưng bây giờ tôi có thể khống chế mình ở đêm trăng rằm, tôi muốn nói cho bọn họ biết tôi sẽ không làm thương tổn bọn họ.” Nói tới chỗ này, Khăng dừng lại một chút nói tiếp, “Chuyện chúng tôi là người sói, không thể nào gạt nhà họ Tiền cả đời, đã như vậy, nên càng sớm nói cho bọn họ biết càng tốt, anh cảm thấy thế nào?”

Hạ Khiêm Nghiêu trầm tư một lát, đã hiểu ra cái gì, nhưng vẫn có chút lo lắng, “Nhưng loại chuyện này cũng không phải là ai cũng thể lập tức tiếp nhận, anh sẽ dọa đến bọn họ.”

“Tôi đã hù được bọn họ.” Khăng nói, “Bọn họ đã thấy qua dáng vẻ người sói của tôi rồi.”

“. Cái gì! Anh trở lại cho tôi, có tin tôi đánh chết anh hay không! Này anh đừng có chạy, cái đám người sói đáng chết!” Hạ Khiêm Nghiêu ôm Tiểu Nhung vào trong ngực, chạy như bay đuổi theo Khăng.

.

Mấy giờ sau, Tiền Hựu và Đông Lang trở lại trong nước, trên đường về nhà, hai người một mực thương lượng nên nói chân tướng cho cha mẹ như thế nào.

Nhưng người sói canh giữ ở dưới nhà họ Tiền lại đột nhiên gọi điện thoại tới, “Thủ lĩnh, tôi thực xin lỗi.”

Ánh mắt của Đông Lang đột nhiên trợn to, “Lời này của cậu có ý gì? Cậu không có chăm sóc tốt cho bọn họ sao?”

“Không phải không phải, bọn họ rất an toàn.” Người sói thuộc hạ có chút phát điên nói, “Tôi...tôi không giải thích rõ ràng được, ngài và phu nhân tự mình đến xem một chút.”

Cúp điện thoại, Đông Lang không hiểu, nếu ba Tiền và mẹ Tiền không có việc gì, tại sao thuộc hạ lại nói xin lỗi anh?

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện sao?” Tiền Hựu lo lắng hỏi, Đông Lang cũng không trả lời được, chỉ có thể bảo tài xế gia tăng tốc độ.

Một lát sau hai người tới dưới nhà họ Tiền, cách thật xa, đã nhìn thấy thuộc hạ người sói đang ngồi chồm hổm ở trước cửa lầu, hai cánh tay ôm đầu gối, một bộ không thể tuyệt vọng hơn. Bên cạnh còn có mấy quần chúng tò mò vây xem.

Tiền Hựu bị hù sợ, cuống quýt xông lên, “Đã xảy ra chuyện gì? Ba mẹ của tôi đâu?”

Thuộc hạ ngẩng đầu nhìn lên là cô, lộ ra mỉm cười thê thảm, “Bọn họ không có việc gì, một chút cũng không có. Chỉ là phu nhân, ngài vẫn nên tự mình đi vào trong nhà xem tình huống.”

Tiền Hựu và Đông Lang đều nghi hoặc, vội vàng xông lên lầu, nhấn chuông cửa, nhưng khi cửa mở ra, người đứng ở trong phòng lại là Hạ Khiêm Nghiêu.

“Sao giờ mới trở về, tốc độ mấy người cũng quá chậm.” Anh ta không kiên nhẫn quan sát hai người ngoài cửa, nhường ra một con đường, “Mau vào đi.”

“À.” Tiền Hựu mờ mịt đi vào nhà, khóe mắt chợt lóe lên tia sáng, kêu to lên, “Oa oa! Hạ Khiêm Nghiêu, đuôi của anh! Cái đuôi lộ ra rồi!”

Mặt Đông Lang trầm trọng chuyển đầu cô sang phòng khách, “Người Em nên nhìn cái này trước.”

Chỉ thấy trên sofa phòng khách, ba Tiền bị vô số chú mèo con đáng yêu vây vào giữa, vẻ mặt ngây ngốc bị được đám mèo xoa bóp cả vai.

Ba Tiền chớp mắt mấy cái, cầm hạt dưa khô trên bàn cắn ăn, trên sàn nhà trước mặt ông, Tiểu Nhung mang theo mấy con mèo khác giúp ông quét dọn vệ sinh trong nhà.

Quả thật trong miệng Tiền Hựu có thể nhét hai quả trứng, ngạc nhiên nhìn tất cả trước mặt, một chữ cũng không nói được.

Hạ Khiêm Nghiêu đi tới, đứng đặc ngồi xuống bên cạnh ba Tiền, còn nói: “A, con sói kia đang ở trong phòng bếp giúp mẹ cô nấu cơm đấy.”

“Hả?” Tiền Hựu hét thảm một tiếng, liền cùng Đông Lang chạy vào phòng bếp, chỉ thấy chị Khăng mang một cái tạp dề, đang đứng ở trước tấm thớt, hômẹ Tiền bên cạnh, “Dì, cái khoai tây này phải cắt thế nào?”

Về mặt mẹ Tiền thừ ra, “Cầm dao cắt.”

“À.” Khăng gạt đầu một cái, cầm một con dao gọt trái cây, dọc theo khoai tây cẩn thận cắt xuống từng li từng tí, sau lưng cái đuôi to còn theo động tác của anh ta thoáng lắc qua lắc lại.

Nhìn tình cảnh này hai giây, Tiền Hựu chợt ngã vào trong ngực Đông Lang, “Mau đánh em tỉnh lại, em không muốn mơ tiếp nữa, cái cơn ác mộng này thật đáng sợ!”

Đông Lang ôm lấy cô, đang muốn gọi Khăng ra đánh một trận, mẹ Tiền chợt để món ăn trong tay xuống, quay đầu nhìn về phía con gái mình, “CON, cùng ta đến phòng ngủ đi.”

“Mẹ.” Tiền Hựu yếu ớt kêu một tiếng.

Đông Lang cũng vội vàng mở miệng, “Dì, chuyện này đều là con –”

“Không cho phép cậu nói chuyện!” Mẹ Tiền hét lớn một tiếng, chỉ vào Tiền Hựu, “Cùng ta đến phòng ngủ đi!”

Tiền Hựu qua về phía vị hôn phu lộ ra vẻ mặt bi thống “Gặp lại sau”, cúi đầu theo mẹ cùng đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng “Phanh” một tiếng, Tiền Hựu còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, liền bị mẹ bắt được mặt ra nhàu véo, “Cái đứa con gái không thể để cho người ta bớt lo, con muốn hù chết ba mẹ sao! Vừa người sói vừa mèo, rốt cuộc con còn có bao nhiêu chuyện gạt chúng ta, nhanh nói rõ ra cho mẹ!”

48. Chương 48: Dạy Dỗ Con Gái

“Huhu, mặt con đau! Mẹ, mẹ buông tay ra trước có được không!” Tiền Hựu nước mắt lưng tròng nhìn mẹ của mình, “Không phải con cố ý không nói cho mẹ biết sự thật..., thật sự là con không biết phải mở miệng như thế nào, hơn nữa gần đây con mới biết Đông Lang là người sói —— hu hu đau quá, mẹ con sai rồi hu hu!”

“Còn dám ngụy biện với mẹ! Chuyện lớn như vậy, vậy mà con lại lừa gạt mẹ và ba của con, con muốn hù chết chúng ta có phải không? !” Mẹ Tiền vừa tức giận vừa có chút sợ hãi, “Nếu như không phải do Khăng chủ động tới tìm chúng ta, có phải con và Đông Lang định lừa gạt chúng ta cả đời không hả?”

“Không phải vậy, con đang suy nghĩ làm thế nào để nói cho mẹ biết, trong khoảng thời gian vừa rồi, con cũng cố gắng để cho ba mẹ tiếp thu dần dần —— hu hu con sai rồi ô ô ô.”

Nhìn con gái thật sự khóc tới mức đáng thương, rốt cuộc mẹ Tiền cũng mềm lòng, bà xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, kéo cô ngồi lên trên giường, “Vậy bây giờ con hãy nói hết tất cả mọi chuyện lại cho mẹ, khi nào thì con biết nó là người sói!”

Tiền Hựu không thể làm gì khác, đành phải nhỏ giọng đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước kia kể lại một lần, nói xong còn có chút lòng riêng hỏi, “VẬY. Khăng nói cho mẹ biết cậu ấy là người sói, cậu ta nó nói người sói cũng có một chút nguy hiểm không?”

“Con cũng biết tính nguy hiểm của người sói!” Mẹ Tiền tức giận chọc chọc vào cái trán của Tiền Hựu, “Biết nguy hiểm còn nói chuyện yêu đương với nó!”

Tiền Hựu đưa bàn tay nhỏ bé có chiếc nhẫn kim cương ra, “Con còn không ngừng nói chuyện yêu đương nữa kìa, thật ra thì chúng con đã. Đính hôn —— gào khóc gào khóc, con thật sự rất xin lỗi hu hu, ba ơi cứu con, A Lang cứu em ——”

“Cái con nhóc hư hỏng này! Để xem hôm nay mẹ dạy dỗ con như thế nào!”

Tiền Hựu bị sợ đến mức náu vào trong chăn, làm bộ tội nghiệp thò ra đôi mắt, uất ức nhìn mẹ mình, “Nhưng. Nhưng khi vừa bắt đầu, rõ ràng là ba mẹ đã giới thiệu Đông Lang cho con mà, còn nói, nói anh ấy rất ưu tú, bây giờ con ở cùng với anh ấy rồi..., tại sao ba mẹ lại tức giận.”

Nhất thời mẹ Tiền bị lời nói của con gái làm cho khựng lại. Không sai, lúc đó bà vì chuyện cả đời của con gái mà cảm thấy buồn phiền, dường như muốn hỏi tất cả những người bên cạnh, thế nhưng chất lượng của những đối tượng hẹn hò thì thật sự là tốt xấu lẫn lộn, nên cũng không dám tùy tiện bắt ép con gái lập gia đình. Cho nên, sau khi được một người bạn rất vất vả mới giới thiệu được một người ưu tú về mọi mặt, tự nhiên bà hy vọng con gái bảo bối có thể nắm chắc được cơ hội này.

Ai ngờ, ai ngờ được là, cơ hội tuy rằng đã nắm được rồi, nhưng mà căn bản người ta không phải là loài người! Cho dù đáng đẹp có đẹp trai, năng lực có mạnh hơn nữa, hoàn cảnh gia đình có khá hơn nữa, thì cũng không bù đắp được việc nó là người sói biến thân đâu!

Nghĩ tới đây, nhất thời mẹ Tiền có chút tức giận, vỗ đùi, “Đúng rồi! Sao mẹ lại có thể quên đi nguyên nhân của chuyện này, người giới thiệu ban đầu cũng quá là không có trách nhiệm rồi, mẹ muốn gọi điện thoại hỏi bà ta một chút, bà ta có biết Đông Lang là người sói hay không!”

Tiền Hựu liền vội vàng kéo bà lại, “Không cần không cần, lỡ như chuyện này lan truyền ra, Đông Lang bị người ta bắt đi làm thí nghiệm thì làm thế nào? Mẹ, một người tốt bụng và dịu dàng như vậy, mẹ lại có thể trơ mắt nhìn anh ấy bị biến thành vật thí nghiệm sao?”

Động tác của mẹ Tiền lập tức dừng lại, Tiền Hựu nhìn vẻ mặt nặng nề của bà, chợt cảm thấy chuyện này vẫn có khả năng hồi chuyển, vội vàng đi lại gần nói: “Anh ấy là một người sói không sai, nhưng mẹ à, bây giờ Đông Lang đã có thể hoàn toàn khống chế bản thân mình, cho dù vào đêm trăng tròn cũng sẽ không biến thân. Anh ấy rất muốn hoà nhập vào xã hội loài người, vì để được ở cùng với con anh ấy đã cố gắng rất nhiều, con có thể cảm nhận được anh ấy thật lòng yêu con...con cũng rất thương anh ấy. Trừ việc anh ấy biết biến thân ra, thì những cái khác cũng không có gì khác chúng ta cả. lrr, quuuuyw donn Con nghĩ cả đời này của con, sẽ không gặp được người trong lòng nữa đâu, cho nên. Mẹ, con có thể cầu xin ba mẹ hãy cho phép bọn con ở cùng một chỗ với nhau có được không?”

Mẹ Tiền trầm mặc một lúc lâu, mới thở dài một tiếng, “Vậy con có thể bảo đảm, vĩnh viễn nó sẽ không gây tổn thương cho con không?”

Ánh mắt của Tiền Hựu nhất thời sáng lên, “Con...con có thể! Con tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ tuyệt sẽ không gây tổn thương cho con đâu!”

“Chỉ là tin tưởng, có tác dụng không.” Đôi mắt của mẹ Tiền đỏ lên, sờ sờ đầu của con gái, “Mẹ chỉ có một đứa con gái là con thôi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, con nói xem mẹ và ba con sau này biết làm thế nào, hử?”

Tiền Hựu bị lấy, mắt cũng đỏ lên, cô nhào tới ôm lấy mẹ của mình, “Con hiểu là ba mẹ lo lắng cho con. Nhưng ba mẹ phải có lòng tin với con chứ, con không sẽ chọn lầm người. Hơn nữa, khoảng thời gian này ba mẹ cũng nhìn thấy biểu hiện của Đông Lang rồi mà, trước khi biết anh ấy là người sói, không phải ba mẹ cũng rất hài lòng với anh ấy hay sao? Bây giờ chỉ vì anh ấy có chút khác biệt với chúng ta, ba mẹ lại cảm thấy thất vọng với anh ấy sao?”

Mẹ Tiền lại thở dài một tiếng, “Cái này cũng không phải thất vọng, nhưng mà, chuyện lớn như vậy, người nào có thể tiếp nhận nhanh như vậy được chứ.”

Tiền Hựu đang muốn nói tiếp, thì Đông Lang đã đẩy cửa phòng bước vào, vẻ mặt anh vô cùng áy náy nhìn về phía mẹ Tiền, “Xin lỗi dì, cháu. Cháu biết cháu không nên xông vào lúc này. Nhưng cháu có

mấy lời nhất định phải nói, chú dì không có cách nào tiếp nhận cháu nhanh như vậy...cháu hiểu, chú dì lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Hựu, cháu càng hiểu. Cho nên cháu muốn như thế này, cháu sẽ thật cố gắng, trước khi chú dì tiếp nhận được cháu, cháu sẽ không bắt buộc Tiền Hựu kết hôn với cháu, dĩ nhiên, cháu sẽ càng không làm gì đối với cô ấy. Nhưng mà, nếu như cháu đã cố gắng rất lâu, mà chú dì vẫn không có cách nào tiếp nhận được cháu, thì cháu cũng có thể sẽ chọn cách rời khỏi ——”

Tiền Hựu còn chưa kịp nói câu “Không được” ra khỏi miệng, mẹ Tiền đã cau mày trừng mắt nhìn anh một cái, “Cậu nói cái gì? Chúng tôi không chấp nhận cậu...cậu liền rời khỏi con gái nhà chúng tôi?”

Đông Lang sững sờ một chút, chớp chớp mắt mấy cái, “Hả.”

Anh bối rối, chẳng lẽ dì không nghĩ như vậy sao?

Mẹ Tiền chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Thiệt thòi cho tôi khi đi nói với ba của nó là cậu là một đứa bé có nghị lực, không ngờ cậu lại nghĩ tới chuyện rút lui nhanh như vậy! Như vậy sao tôi có thể yên tâm mà giao con gái của tôi cho cậu được chứ?”

Cả Đông Lang và Tiền Hựu đều ngậy người ra. Mấy giây sau Tiền Hựu kích động lôi kéo tay của mẹ, ánh mắt sáng ngời, “Mẹ mẹ, chẳng lẽ mẹ đã đồng ý ——”

“Mẹ không đồng ý!” Mẹ Tiền thở phì phò chỉ tay vào Đông Lang, “Chính là mẹ chê cậu ta không có nghị lực! Hừ, quả nhiên tôi nhìn lầm cậu rồi, lại còn là người sói nữa chứ, năm đó ba của Tiền Hựu theo đuổi tôi, gặp phải sự ngăn trở còn nhiều hơn cậu nữa, ông ấy cũng không lùi bước, cậu nhìn lại cậu xem! Cậu là người sói sao, tôi không thể nào tin được, cậu thử biến thành tôi xem một chút nào!”

Đông Lang vừa hối hận vừa mắc cỡ cúi đầu thấp xuống, “Cháu biết cháu sai rồi. Ngài thật sự muốn nhìn thấy cháu biến thân sao?”

Mẹ Tiền cốc lên đầu anh một cái, “Ai muốn nhìn! Đó là nói lấy cậu không hiểu sao! Thật là, ngu hết biết, con gái của tôi sao lại coi trọng cậu như vậy chứ, ôi, không nói không nói nữa, tôi đi làm đồ ăn đây!”

Nói xong, mẹ Tiền giận dùm dùm xông vào trong bếp.

Đông Lang kinh ngạc nhìn Tiền Hựu, vẻ mặt mất mát, “Tiểu Hựu, làm thế nào đây, trước giờ dì chưa từng mắng anh như vậy, có phải bây giờ dì rất ghét anh không?”

Con người của Tiền Hựu đảo xung quanh, không nói lời nào, nhưng mà bả vai cười mức run run lên.

Đông Lang bắt đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh cô, “Chuyện đã tới nước này, em còn cười anh nữa, đừng cười nữa, em mau chỉ anh phải làm như thế nào để bù đắp lại đi.”

“Không cần bù đắp lại đâu ..., ngu ngốc.” Tiền Hựu càng cười càng vui vẻ, “Chẳng lẽ anh không cảm thấy mới vừa rồi mẹ em nói chuyện với anh rất lớn lối sao, giống y như lúc bình thường dạy dỗ em vậy?”

Hình như là như vậy. Nhưng Đông Lang vẫn không hiểu, “Cho nên? Bà ấy tức giận với cả hai người chúng ta sao?”

“Không phải đâu!” Tiền Hựu siết chặt lấy gương mặt tuần tú của Đông Lang, “Điều này nói lên là, thật sự mẹ đã xem anh là người trong nhà..., đây là chuyện tốt đó.” diện ddn lie quìu doon

“Có thật không?” Đông Lang vừa mừng vừa sợ.

Tiền Hựu lại dở khóc dở cười, “Thật mà, ôi chao em lại phát hiện ra..., có đôi khi khả năng lý giải của anh rất tệ! Mẹ em chính là như vậy đấy, có lúc ở ngoài miệng làm như không chịu thua, nhưng thật ra thì rất thương anh đấy. Em. Em cảm thấy chuyện của chúng mình rất có hy vọng!”

Đông Lang dần dần buông lỏng lộ ra mỉm cười, “Vậy thì tốt, anh sẽ cố gắng.”

Tiền Hựu hừ một tiếng, “Cố gắng cái gì chứ, nói dối! Mới vừa rồi là ai đã nói nếu thật sự không được liền rời khỏi em?”

Đông Lang vội vàng ôm lấy cô, “Anh. Anh không có ý đó, em cũng biết. Anh chỉ không muốn vì anh mà khiến cho em và ba mẹ em không vui.”

Tiền Hựu dựa vào lòng của anh, “Em hiểu mà, nhưng không thể buông tay được, em không cho phép anh buông tay.”

Đông Lang dần dần ôm chặt cô, giọng điệu vang lên rất có lực, “Được, vĩnh viễn anh sẽ không buông tay.”

Hai người đang ngọt ngào, trong phòng bếp chợt vang lên giọng nói nóng nảy của mẹ Tiền đang hét ầm lên, “A a a món ăn của tôi! Làm sao lại bị cậu biến thành như vậy rồi! Người sói tay chân vụng về kia, đi ra ngoài cho tôi!”

Sau đó Khăng liền bị mẹ Tiền đuổi ra, trong tay là một gốc rau cải thìa bị anh ta vặt trụi, mờ mịt đưa tay lên gỡ đầu, không hiểu mình đã làm sai chỗ nào? Không phải dì để cho anh ta đi vặt rau sao? Anh ta đã vặt rồi mà!

“Ha ha ha ha ha!” Hạ Khiêm Nghiêu đang ngồi trên ghế sa lon chỉ tay vào Khăng cười to, “Đáng đời! Ngu ngốc! Nhặt rau cũng không biết nhặt!”

Khăng đen mặt lại, đi tới trước mặt của Hạ Khiêm Nghiêu, giơ cánh tay cường tráng của mình ra, “Quả nhiên vẫn là con mèo làm cho người ta chán ghét như vậy, đứng ở đây mà khua môi múa mép, có bản lĩnh chúng ta ra kia đánh một trận.”

Hạ Khiêm Nghiêu lườm anh ta một cái, “Ngu ngốc chỉ biết đánh nhau. Cậu có biết căn phòng này căn bản không chứa nổi cậu sau khi cậu biến thân không? Cậu muốn phá nhà của chú hừ tới cỡ nào? Đúng không, chú thấy cháu nói đúng không?”

Ba Tiền lại nghiêm trang nhìn về phía Hạ Khiêm Nghiêu, “Tiểu Hạ à, bộ dạng sau khi biến thân của Khăng chú đã nhìn thấy rồi, quả thật rất lợi hại. Chú rất tò mò sau khi biến thân cháu sẽ có bộ dạng như thế nào, cháu có thể để cho chú xem một chút không?”

Hạ khiêm Nghiêu: “.”

Tiền Hựu từ trong phòng ngủ chạy ra, “Ha ha ha ha! Anh hãy biến thân cho ba tôi xem đi, Hạ mèo con!”

“Không được gọi tôi là Hạ mèo con!” Nhất thời Hạ Khiêm Nghiêu xù lông lên, “Tiền Hựu, cái người phụ nữ không có lương tâm này! Thiệt thòi cho ý tốt của tôi, tôi không màng nguy hiểm, đem bí mật yêu tộc nói cho ba mẹ cô biết, cô lại đối xử với tôi như thế này sao!”

Tiền Hựu le lưỡi, “Tôi đối xử với anh như thế nào..., chỉ bảo anh biến thân một lần thôi mà, ừ, hay là anh cảm thấy bộ dạng sau khi biến thân của anh không đủ đẹp trai, nên không dám biến thân?”

“Cô ——” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận tới mức muốn bốc hỏa, nhưng ba Tiền vẫn còn ở bên cạnh chờ xem anh ta làm như thế nào, anh ta nên làm cái gì? Nếu như bị ba Tiền nhìn thấy bộ dạng đáng yêu như vậy sau khi biến thì mặt mũi của tộc trưởng Hạ Khiêm Nghiêu còn đặt chỗ nào?

Cũng may là Tiền Hựu chỉ đi tới vỗ vỗ vào bả vai anh ta, cười nói: “Được rồi, tôi chỉ chọc chơi anh thôi. Sẽ không buộc anh phải biến thân đâu.”

“Hừ!” Hạ Khiêm Nghiêu vẩy cái đuôi mèo của mình ra.

Tiền Hựu cười nói: “Ừm, cho dù như thế nào đi nữa, cũng cảm ơn anh.” Mặc dù phương pháp bọn họ nói cho ba mẹ cô biết rất trực tiếp, nhưng mà, dù sao cũng đỡ hơn là lừa gạt ba mẹ của cô.

“Còn nữa, cũng cảm ơn cậu nha Khăng.” Tiền Hựu nghiêng đầu mỉm cười với Khăng một cái.

Khăng nhún nhún vai, “Không có gì. Chú dì đã đồng ý các người qua lại rồi sao?”

Tiền Hựu quay đầu lại liếc nhìn mẹ đang ở trong phòng bếp, thoáng có chút buồn rầu, “Vẫn chưa.
Còn phải tiếp tục cố gắng.”

Nhưng mà, nhất thời cô cũng chưa nghĩ ra phải cố gắng như thế nào.

Lúc này, Đông Lang đi tới đưa cho cô xem một tấm hình, nhếch môi cười nói: “Em cảm thấy cái biện pháp này như thế nào?”

Tiền Hựu nhìn chăm chăm vào người trong hình, nhất thời ánh mắt liền sáng lên.

49. Chương 49: Thuyết Phục Cha Mẹ

Sáng sớm mấy ngày sau, Tiền Hựu thúc giục cha mẹ mình lên xe.

Mẹ Tiền ngồi ở trong xe, vẻ mặt còn có chút không muốn, “Haizz, cái con nha đầu này, đều đã nói với con mẹ vốn không có hứng thú đi chơi, lại càng muốn mang ta đi.”

Mẹ Tiền vốn tương đối lưu luyến gia đình, hơn nữa những năm này lớn tuổi, dĩ nhiên là càng không hứng thú đối với việc đi xa nhà.

Trái lại ba Tiền rất vui lòng, cười ha hả nói: “Đi chơi cùng con gái chúng ta, cũng là một chút hiếu tâm, hơn nữa, chúng ta cũng không phải đi chỗ rất xa, chỉ đi tới chân núi gần đây giải sầu, nhìn thiên nhiên một chút, không phải vô cùng tốt sao.”

Mẹ Tiền hừ một tiếng, mắt nhìn Tiền Hựu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nói: “Tôi lại không tin sẽ chỉ đơn giản nhìn thiên nhiên như vậy, ông không phát hiện mấy ngày nay nó và Đông Lang luôn xúm lại nói nhỏ, khẳng định đang thương lượng cái mưu ma chước quỷ gì.”

Đông Lang đang lái xe không biết làm sao cười một tiếng, lộ ra một nét mặt đối với Tiền Hựu “Dì quá thông minh”.

Tiền Hựu lè lưỡi với anh, vội vàng quay đầu lại trêu chọc mẹ vui vẻ, vừa làm nũng, lúc này cuối cùng mới dụ được mẹ vui.

Đông Lang dẫn bọn họ đi tới chỗ cách nội thành khá xa, đợi lúc đến nơi, đã gần đến buổi trưa. Đó là một bãi cỏ bao la bằng phẳng dưới chân núi, chung quanh bãi cỏ có rất nhiều cây to cao lớn, bao bọc vây quanh bãi cỏ, nếu như không phải là biết chuyện trước, người bình thường rất khó tìm được nơi này.

“Dì, chú, mời theo chúng con, không cần lo lắng, nơi này là chỗ tộc nhân con thường xuyên đến, chung quanh không dã thú gì.” Đông Lang vừa đi, vừa ở phía sau giải thích cho ba Tiền và mẹ Tiền.

Mẹ Tiền hừ một tiếng, trợn mắt nhìn con gái một cái, “Tôi không nói sai chứ! Tiểu nha đầu này sẽ có mưu ma chước quỷ, nói mau, hai người dẫn chúng ta tới chỗ này xa xôi này để làm gì? Đừng tưởng rằng để cho tôi thưởng thức phong cảnh một chút, tôi liền có thể đồng ý cho hai đứa ở chung một chỗ.”

Tiền Hựu lấy lòng khoác tay mẹ, cười nói: “Mẹ, mẹ theo chúng con tới liền biết.”

Vẻ mặt mẹ Tiền không tình nguyện cùng con gái đi vào rừng cây, một lát sau chợt nghe thấy cái gì, “Ah, tại sao dường như tôi nghe được tiếng trẻ con nhỉ? Ba đứa bé, ông nghe thấy không?”

Ba Tiền gật đầu một cái, “Tôi cũng nghe được, còn giống như không chỉ một, đây là một vùng hoang vu, ở đâu ra đứa bé?”

Đông Lang chạy tới cuối rừng cây, nghe vậy, liền mỉm cười đưa tay vạch ra nhánh cây trước mặt ra, trước mặt bọn họ phơi bày phong cảnh đồng cỏ sau rừng cây—

Trên cỏ nở đầy các loại hoa tươi, giờ phút này đang có một đám người bạn nhỏ đáng yêu đang chạy tới chạy lui! Phía sau bọn chúng đều có đuôi lông to, bọn nhỏ cười vui đuổi theo chơi đùa, cái đuôi to cũng lúc ẩn lúc hiện sau lưng bọn chúng, ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu trên người đám bạn nhỏ, khiến tất cả nhìn qua giống như là một bức tranh sơn dầu.

Nhất thời mẹ Tiền và ba Tiền cũng trợn to hai mắt, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tiền Hựu nhìn ba mẹ một chút, hả hê cười, đi tới bãi cỏ, hô: “Trần Ny Đặc, chị tới tìm em chơi nữa!”

Trong đám người sói lập tức truyền ra tiếng kêu vui mừng của một cô bé, cô bé tóc vàng mặc váy công chúa màu trắng như tiểu thiên sứ, nhanh chóng chạy tới nhào vào trong ngực Tiền Hựu, non nớt gọi, “Chị!”

Tiền Hựu ôm Trần Ny Đặc lên, voay quanh tại chỗ vài vòng, “Trần Ny Đặc càng ngày càng xinh đẹp á!”

Người sói nhỏ phát ra tiếng cười khanh khách, lấy ra một chiếc vòng trái tim làm bằng lông xù, muốn nhét cho Tiền Hựu, “Tỷ tỷ, đưa cho chị.”

Tiền Hựu kinh ngạc nói: “Oa, thật đáng yêu, đây là em mua sao?”

“Không phải vậy.” Trần Ny Đặc lắc lắc cái đuôi to màu trắng của mình, dùng tiếng trung không lưu loát nói, “Trần Ny Đặc, gần đây thay lông. Mẹ giúp con, lấy lông đã đổi, làm thành cái này.”

Tiền Hựu cảm động đến không chịu được, chà chà gương mặt nhỏ non nớt của con bé, “Oa cảm ơn em! Chị thật sự thích quà tặng này!”

Trần Ny Đặc ha ha ha hôn một cái ở trên mặt Tiền Hựu.

Tiền Hựu ôm con bé đi tới trước mặt cha mẹ, trong mắt lóe ra ánh sáng ranh mãnh, “Mẹ ba, đây là Trần Ny Đặc! Con bé cũng là người soi, hai người xem, không phải con bé vô cùng đáng yêu sao!”

Căn bản Trần Ny Đặc không cần người khác dạy, liền lộ ra mỉm cười ngọt ngào, chào hỏi với ba Tiền mẹ Tiền, “Chào ông, chào bà!”

Ba Tiền vui vẻ không thôi, “Ai ui, đứa nhỏ này thật là đáng yêu!”

Tiền Hựu vội vàng đi qua quan sát vẻ mặt mẹ, từ khi thấy Trần Ny Đặc đến bây giờ, mẹ của cô vẫn giật mình tại chỗ!

Một bên Đông Lang có chút lo lắng, nghĩ thầm không thể nào, chẳng lẽ kế hoạch của bọn họ thất bại, mẹ Tiền không thích người sói nhỏ đáng yêu? Đang muốn hỏi cho ra nhẽ, mẹ Tiền chợt xông lên, vỗ nhẹ nhẹ Tiền Hựu, giáo huấn: “Nha đầu ngốc, tư thế ôm đứa trẻ không đúng chút nào, ôm lâu như con cô bé sẽ khó chịu, mau đưa cô bé cho ta!”

Nói xong, cũng không đợi Tiền Hựu phản ứng, liền nhận Trần Ny Đặc đáng yêu ôm vào trong lòng ngực mình.

“Con tên gì vậy? À. Trần Ny Đặc, ai nha, cái đuôi của con thật là đáng yêu! Con so với Tiểu Hựu khi còn bé nghe lời hơn nhiều! Có đói bụng không, bà nội có đồ ăn, con có muốn ăn hay không?”

Mẹ Tiền vừa nói, vừa quay đầu lại nhìn chồng, “Còn không mau mang đồ ăn tôi mang tới đây!”

“A ồ!” Ba Tiền liền đưa tay lấy đồ trong túi ra, mẹ Tiền lấy ra đồ ăn ra đưa cho Trần Ny Đặc, mặt hiền dịu nói: “Từ từ ăn, không nóng vội, chút nữa cả túi đều là của con!”

Trần Ny Đặc cười đến vô cùng ngọt ngào, cũng hôn một cái ở trên mặt mẹ Tiền, “Cảm ơn bà!”

“Ai ui! Tiểu tâm can nhỏ bé!” Tiền mẫu cũng ôm Trần Ny Đặc quay vài vòng tại chỗ, cái nhưng đứa trẻ người sói khác nghe thấy được bên này có thứ ăn, nhất thời cũng tụ tới. Bọn chúng vây mẹ Tiền vào giữa, mười mấy mắt to ngậm nước đồng loạt nhìn bà, sau lưng còn có cái đuôi ve vẩy, Mẹ Tiền quả thật hồi hộp, về phần những người khác bà đã sớm quên đến sau đầu.

Nhìn mẹ Tiền thích người sói nhỏ như vậy, lòng Đông Lang chua xót nghĩ tới cái đuôi của mình khi biến ra, rồi lại nhìn cái đuôi của mấy người sói nhỏ khác, nghĩ thầm cũng không khác biệt lắm, tại sao cha mẹ vợ tương lai không thích cái đuôi của anh?

Tiền Hựu cũng giống vậy rất chua xót, hu hu hu, mẹ đem toàn bộ đồ ăn cho đám bạn nhỏ..., cô một chút cũng chưa được ăn, hu hu hu cô thật muốn ăn mà!

Nhìn thái độ hai người, ba Tiền cười vỗ vỗ bả vai bọn họ, “Tốt lắm tốt lắm, mẹ con như bây giờ, không phải các con có hi vọng sao? Chớ đau lòng.”

Cũng đúng nha. Tiền Hựu gật đầu một cái, tiến tới nói với cha: “Cha, một lát cha khuyên nhủ mẹ nhiều hơn nữa có được hay không, cha xem, những người sói kia rất thiện lương nha.”

Ba Tiền cười gật đầu, “Không thành vấn đề, con cũng biết, mẹ tính khí mẹ con có chút có chút thất thường, thật ra thì theo ta thấy bà ấy đã sớm không phản đối hai đứa.”

Nhìn vẻ mặt mẹ tươi cười, cùng chơi đùa với đám người sói, hi vọng trong lòng Tiền Hựu cũng càng ngày càng cao.

Cô kéo tay Đông Lang, nói: “Chúng ta cũng đi qua cùng nhau chơi đùa đi!”

“Được.”

Vì vậy mọi người cùng nhau ngồi ở trên cỏ, cùng với một đám người bạn nhỏ chơi trò chơi, ăn cơm dã ngoại, bọn nhỏ không buồn không lo khiến người soid cũng biến thành vui vẻ.

Mẹ Tiền còn có chút không yên lòng, hỏi Đông Lang, “Bọn chúng cứ lộ cái đuôi chạy như vậy, ngộ nhờ bị người gần đây nhìn thấy làm sao?”

Đông Lang giải thích: “Gần chỗ này ngoại trừ người trong tộc con ra, thì có rất ít người biết. Hơn nữa gần đây đều có người soid trong tộc đi tuần tra, nếu như có nguy hiểm, bọn họ sẽ kịp thời nói cho con biết. Dì yên tâm, chỗ này tộc của chúng con thường xuyên đến, không có việc gì.”

Lúc này mẹ Tiền mới yên tâm chút, một lát sau lại hỏi: “Ba mẹ đám trẻ kia đều đi chỗ nào rồi?”

Đông Lang ngượng ngùng gãi gãi đầu, “À, thật ra thì đều ở trong rừng cây gần đây ăn cơm dã ngoại, chỉ là tất cả mọi người sợ sẽ dọa đến mọi người, cho nên.”

Tiền mẫu không đồng ý cau mày, “Dọa tôi? Cho tới bây giờ, tôi còn có cái gì đáng sợ. Tiểu Đông, cậu cùng gọi mọi người ra ngoài, cùng ăn chung cùng nhau chơi đùa, nếu không lòng tôi thấy quá mức không yên.”

Trong lòng Đông Lang trào lên một hồi ầm ập, “Được.”

Một lát sau, đám người sói trưởng thành từ trong rừng cây đi ra, Trần Ny Đặc vừa kêu “Mẹ” vừa vui mừng nhào tới ngực mẹ.

Mẹ Trần Ny Đặc có chút cẩn trọng đi tới trước mặt mẹ Tiền, mỉm cười nói: “Chào bác.”

Mẹ Tiền sáng khoái vỗ vỗ đất trống bên cạnh, “Ngồi đi ngồi đi! Ai ui, con gái cô thật sự rất là đáng yêu! Còn biết điều như vậy, cô dạy như thế nào hả?”

Mẹ Trần Ny Đặc không ngờ mẹ Tiền rộng lượng nhiệt tình như vậy, rất nhanh liền cùng bà trò chuyện giết thì giờ, các người soid khác cũng dần dần ngồi quanh bên cạnh, trường hợp này nhìn qua, tổng số gần giống ngày trước Tiền Hựu tham gia hội đốt lửa trại, chỉ là lần này, trong đám người có thêm ba mẹ của cô.

Nhìn ba mẹ cùng người soid khác trò chuyện với nhau thật vui đáng vẻ, Tiền Hựu hạnh phúc tựa vào trong ngực Đông Lang, nhẹ giọng nói: “A lang, em cảm thấy bây giờ cuộc đời của em không còn thiếu gì.”

Đông Lang hôn lên trán của cô, đáp một tiếng, “Anh cũng thế.”

Ai ngờ bọn họ vừa dứt lời, mẹ Tiền liền chợt xuất hiện trước mặt hai người, dạy dỗ: “Cái gì gọi là không thiếu cái gì? Các con thiếu một thứ! Các con còn thiếu đám bảo bảo! Nhanh chóng sinh một đứa, nhà người ta cháu gái cháu trai khiến tôi nhìn mà đổ kị muốn chết!”

. Đây là dạng phát triển gì á! Rõ ràng buổi sáng trước khi ra cửa còn mang vẻ mặt “Bất kể mấy đứa lấy lòng tôi thế nào...tôi cũng sẽ không đồng ý cho hai đứa ở chung một chỗ”, nhưng mà bây giờ tại sao lại dễ cho cô và Đông Lang sinh con a!

“Mẹ. Suy nghĩ của mẹ có chsts nhanh.” Tiền Hựu run rẩy nói, cảm giác tóc gáy cả người chợt nổi lên.

Mẹ Tiền trừng cô, “Thế nào mà nhanh, không nhanh chút nào! Nhanh kết hôn rồi sinh một đứa đi, nhất định phải cùng đáng yêu giống Trần Ny Đặc mới được! Đông Lang, người cậu xem tôi nói có đúng không!”

Đông Lang suy nghĩ một chút, “Cái này. Muốn có đứa bé lúc nào, con đều có thể, đều nghe Tiểu Hựu, nếu như cô ấy đồng ý –”

Lời còn chưa nói hết, Tiền Hựu chợt nhảy dựng lên, chạy về phía rừng cây xa xa, “Oa, tại sao có thể như vậy, em không tin! Người ta còn muốn trước đi du lịch vòng quanh thế giới xem các Yêu Tộc mà—”

50. Chương 50: Nói Chuyện Ở Trong Rừng

“Tiểu Hựu!” Đông Lang muốn chạy theo bà xã tương lai, nhưng lại bị mẹ vợ tương lai túm lại không cho đi, “Đừng đi theo con nhóc kia, lập tức trở lại đây. Ôi chao Tiểu Đông à, trước tiên cậu hãy nói chuyện với tôi một chút đã, cậu là người sói, con gái nhà chúng tôi là loài người, vậy nếu như sau này hai người sinh con thì sẽ sinh ra cái gì? Có giống như Trần Ny Đặc có cái đuôi to đáng yêu như vậy không?”

Đông Lang nghiêm túc giải thích, “Khả năng chính sẽ là người sói, cũng có thể sẽ là một con người.”

Nhất thời mẹ Tiền có chút mất mát, “Ôi, tôi còn tưởng rằng nhất định sẽ có một cái đuôi mềm mại đáng yêu...”

Đông Lang hơi hơi chua xót nở một nụ cười, “Dì, thật ra cháu càng hy vọng con của chúng cháu sẽ là một con người hơn, dù sao... Như vậy đối với bé mà nói cũng an toàn hơn.”

Lập tức mẹ Tiền liền hiểu ra, ôi, đưa nhóc này từ nhỏ lớn lên đã không dễ dàng rồi! Bà vỗ vỗ lên bả vai của Đông Lang, “Đừng lo lắng, cho dù là người sói thì có làm sao, có đi và chú ở đây, nhất định sẽ giúp cháu nuôi bảo bối lớn lên một cách an toàn, ai dám khi dễ bảo bối, dì là người đầu tiên sẽ không tha cho họ!”

Đông Lang nhảy nháy trán, thu hồi lại sự chua xót trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn ngài.”

Mẹ Tiền ôm Trần Ny Đặc vào trong lòng, thở dài một hơi, “Ôi, tôi biết tính tình của bản thân mình, tình tình hơi lớn lối, tôi không muốn bởi vì tính của mình, mà làm hại Tiền Hựu cả đời không tìm được hạnh phúc. Có thể nhìn ra được cậu thật lòng yêu con gái chúng tôi, lần trước, tuy rằng tôi có nói là muốn giao con gái cho cậu, nhưng bây giờ tôi muốn xác nhận lại một lần nữa với cậu, Tiểu Đông, mời cậu lấy thân phận của một người sói ra để bảo đảm, sau này cậu sẽ bảo vệ con bé thật tốt, chăm sóc cho con bé, không để cho con bé bị thương.”

“Cháu sẽ làm như vậy dì ạ.” Đông Lang bình tĩnh nói, “Cháu bảo đảm với dì cả đời này cháu chỉ yêu một người là cô ấy thôi.”

Vẻ mặt của mẹ Tiền cũng dần dần giãn ra, mỉm cười, “Nếu như vậy, tôi và ba nó càng phải khẩn trương muốn gặp mặt ba mẹ của cậu, không biết khi nào thì bọn họ rảnh?”

Đông Lang nói “Gần đây bọn họ đang ở xử lý một số chuyện ở nước ngoài, xong việc sẽ quay trở về ngay ạ.”

Tiền mẫu gật gật đầu, lại hiếu kỳ nói: “Tôi còn có một chuyện muốn hỏi, cái người giới thiệu bữa trước đó, xem ra là cô ấy không biết chuyện cậu là người sói, cho nên tôi có chút buồn bực, rốt cuộc thì ai lại muốn giới thiệu cậu cho con gái của tôi?”

Đông Lang cười nói “Kỳ thật... Là một trưởng lão trong tộc của chúng cháu, thấy cháu đã tới tuổi kết hôn, thì lại sốt ruột thay cháu. Ông ấy tìm những người bạn tốt là con người, người bạn tốt của ông ấy lại tìm tới một người bạn tốt khác, cứ như vậy truyền đi từng tầng từng tầng một, sau đó con gặp được Tiền Hựu.”

Tiền mẫu cảm thán, “Ôi, cái này đúng là sự kỳ diệu của duyên phận rồi.”

“Đúng vậy ạ, vô cùng kỳ diệu.” Đông Lang ngẩng đầu nhìn về phía Tiền Hựu chạy đi, “Dì, cháu đi tìm Tiền Hựu đây, cháu sợ cô ấy chạy quá xa sẽ bị lạc đường.”

“Đi đi.” Mẹ Tiền cười gật đầu, nhìn Đông Lang vội vàng đuổi theo, sự lo lắng cho con gái trong nhiều năm qua cũng được buông lỏng ra một chút.

Bên kia, Tiền Hựu chạy đi không được bao lâu, đã bị những đoá hoa xinh đẹp mọc trên đám cỏ hấp dẫn, lấy điện thoại di động ra chụp chỗ này một tấm, chỗ kia một tấm, lúc điện thoại đang ngắm để chụp một con bướm bướm, bỗng nhiên trên màn hình xuất hiện một đôi mắt màu xanh lam rất đẹp, “Meo...”

“Tiểu Nhung!” Tiền Hựu vui mừng thu điện thoại lại, đưa tay ra ôm lấy con mèo ở trước mặt, “Sao mà lại tới đây?”

Tiểu Nhung vui vẻ cọ cọ lên mặt của Tiền Hựu, chỉ vào rừng cây cách đó không xa, kêu meo meo, ý bảo Tiền Hựu đi về hướng đó.

Tiền Hựu đoán được cái gì đó, đi theo hướng nó chỉ, quả nhiên thấy Hạ Khiêm Nghiêu đang tựa vào một gốc cây, hôm nay Hạ Khiêm Nghiêu mặc một chiếc áo sơ mi màu xám rộng thùng thình, đứng ở ánh mặt trời khẽ xuyên qua tán lá cây, cái đuôi mèo dong đưa ở sau lưng, nhìn qua giống như một tên yêu quái trong thần thoại.

“Oa! Anh đã đến rồi nhưng sao lại không đi qua tìm chúng tôi vậy?” Tiền Hựu hỏi.

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, liếc mắt nhìn cô một cái, “Tôi mới không thèm ở cùng một chỗ với cả đám người sói như vậy.”

Tiền Hựu biết mình không khuyên nổi anh ta, đành phải hỏi “Vậy anh... Tới tìm tôi có việc gì à?”

Hạ Khiêm Nghiêu không chút để ý hỏi “Mẹ của cô... Đồng ý cho các người ở cùng một chỗ rồi hả?”

“Làm sao anh biết được?” Tiền Hựu cúi xuống, rất nhanh đã hiểu ra, “A..., Tiểu Nhung nghe được nên đã nói lại cho anh sao?”

“Ừm.” Giọng nói của Hạ Khiêm Nghiêu nghe rất nhẹ, anh ta ngửa đầu lên nhìn lên ngọn cây một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu lại rống lên với Tiền Hựu, “Đồ phụ nữ ngu ngốc! Lại muốn ở cùng với người sói! Khuyên cô bao nhiêu lần cô vẫn không chịu nghe lời! Tôi chắc chắn không chúc phúc cho các người đâu!”

Tiền Hựu phì cười, sờ sờ mũi, “Không biết vì sao nữa, nhưng mà trước kia tôi cực kỳ ghét, khi luôn bị anh mắng chửi, tuy nhiên nghe lại một chút, trong lòng lại cảm thấy rất phong phú.”

“Bởi vì cô rất ngu dốt! Bộ dạng khù khờ ngốc nghếch này của cô, nếu như không có tôi ở bên cạnh giúp đỡ cô, cô đã sớm chết vì tội ngu ngốc rồi có biết không hả!”

Tiền Hựu cười vô cùng ấm áp, “Ừm, tôi biết, kỳ thật anh rất tốt đối với tôi, cảm ơn anh Hạ Khiêm Nghiêu.”

Hạ Khiêm Nghiêu trừng mắt nhìn cô một lúc, ánh mắt màu hột phách ở trong mắt dè dặt xuống, anh ta quay đầu nhìn về phía bên kia, “Tiểu Nhung muốn đi theo cô.”

Tiền Hựu khựng lại một lúc, “Anh nói là anh tặng nó cho tôi? Đúng là tôi đã lo lắng - - ”

“Nếu như cô không muốn thì thôi!” Hạ Khiêm Nghiêu lập tức nói, “Thấy tôi chướng mắt thì cũng thôi đi, ngay cả Tiểu Nhung cũng thấy chướng mắt nữa sao, tôi sớm biết cô là một người phụ nữ tuyệt tình xấu xa mà!”

“Không có đâu!” Tiền Hựu bất đắc dĩ giải thích, “Tôi chỉ sợ nó không thích ở cùng một chỗ với người sói thôi, hơn nữa Đông Lang lại nuôi rất nhiều chó.”

Tiểu Nhung lập tức ôm lấy cổ của Tiền Hựu kêu to, “Meo hu hu hu, gào khóc oa meo meo.”

Hạ Khiêm Nghiêu phiên dịch giúp cô, “Nó nói chỉ cần đi theo cô, cái gì nó cũng không sợ nữa.”

“Thật vậy sao, Tiểu Nhung?” Tiền Hựu xoa xoa lên người của Tiểu Nhung, “Mày thật sự muốn ở cùng tao và Đông Lang sao, cùng sống chung sao?”

“Meo!” Tiểu Nhung gật đầu một cái thật mạnh.

Kỳ thật Tiền Hựu vẫn rất yêu thích con mèo nhỏ này, cô nhớ là lúc trước nó sống trong nhà họ Hạ, hơn nữa lại không hợp với loài chó, cho nên sau này mới không nhắc lại chuyện đem Tiểu Nhung về nuôi nữa, nhưng bây giờ Tiểu Nhung cũng đã đồng ý rồi, đương nhiên cô cũng đồng ý!

“Vậy sau này, mày cũng theo chúng ta đi du lịch khắp thế giới đi! Có được không?” Tiền Hựu ôm lấy Tiểu Nhung giơ nó lên cao, cười hỏi nó.

“Meo hu hu hu!”

Hạ Khiêm Nghiêu phiên dịch, “Nó không dám ư, được, không thành vấn đề... Từ từ, cô mới vừa nói cái gì? Cô muốn đi du lịch vòng quanh thế giới sao?”

“À, đúng vậy! Thiếu chút nữa đã quên nói với anh, Hạ Khiêm Nghiêu, tôi muốn từ chức rồi.” Tiền Hựu nói, “Trước tiên tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian, sau đó đi du lịch vòng quanh thế giới với Đông Lang, đi xem những yêu tố khác mà tôi chưa từng nhìn thấy, cho nên không thể tiếp tục đi làm trong công ty của anh được nữa.”

Hạ Khiêm Nghiêu trở mặt, phản xạ có điều kiện định nói, anh ta có thể chờ cô đi du lịch vòng quanh thế giới về cũng được mà! Anh ta không ngại vất vả để trống vị trí đó cho cô đâu!

Nhưng rất nhanh anh ta đã nghĩ lại, người con gái ở trước mắt này, bây giờ đã là bạn gái của người khác, mà có thể rất nhanh sẽ trở thành vợ của người khác.

Anh ta thật sự không có lý do gì để tiếp tục khiến cho cô thường xuyên xuất hiện trước mặt của mình nữa rồi.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Hạ Khiêm Nghiêu mới có thể bình thường lại mở miệng nói, “... Vậy thì từ chức đi, khờ khờ ngốc nghếch, kỳ thật thì tôi đã sớm muốn đuổi cô đi rồi.”

Tiền Hựu cũng không tức giận, ôm Tiểu Nhung nói với anh ta “Cảm ơn anh vẫn luôn giúp đỡ tôi, Hạ Khiêm Nghiêu, anh là một cấp trên rất tốt.”

Hạ Khiêm Nghiêu không kiên nhẫn phát tay, “Đi đi, đừng ở đây nhiều lời nữa, cũng đã từ chức rồi, cô nghĩ rằng tôi rất muốn tới gặp cô sao.”

Tiền Hựu đi tới bìa rừng, lại quay đầu lại nhìn anh ta, ngay lúc cô quay đầu lại kia phát hiện Hạ Khiêm Nghiêu đang dùng ánh mắt uất ức và không nỡ buông nhìn chăm chăm vào mình, nhưng khi bị cô phát hiện lại kiên cường quay mặt đi.

Tiền Hựu dùng sức hét to lên với anh ta, “Hạ Khiêm Nghiêu, anh sẽ tìm được hạnh phúc!” Sau đó liền dẫn theo Tiểu Nhung nhanh chóng đi ra khỏi rừng cây.

Mới vừa đi ra ngoài, liền nhìn thấy Đông Lang đứng ở bên ngoài.

Tiền Hựu cười chạy về phía anh, nói “Sau này Tiểu Nhung sẽ sống chung với chúng ta, có được không?”

“Đương nhiên là được.” Đông Lang cười dặt tay cô, xoay người quay trở về, Tiểu Nhung ngoan ngoãn ghé vào vai của Tiền Hựu.

“Em vừa mới từ chức với Hạ Khiêm Nghiêu.”

“Ừ, tốt.”

“Còn nữa còn nữa, chúng ta cũng không thể sinh bảo bảo nhanh như vậy có được không, em... Em rất muốn có một bảo bảo đáng yêu, nhưng mà chúng ta hãy đi du lịch vòng quanh thế giới đã có được không?”

“Tất cả đều nghe theo em.”

Tiền Hựu hôn một cái lên miệng anh, “Ông xã của em là tốt nhất!”

“Nếu đã gọi là ông xã rồi thì...” Đông Lang lộ ra một nụ cười rất mê người và tuần lãng, “Trước tiên chúng ta hãy cử hành hôn lễ đã.”

51. Chương 51: Hôn Lễ Long Trọng

Hôn lễ của bọn họ cử hành vào nửa tháng sau.

Thật ra thì Tiền Hựu ý định làm một hôn lễ đơn giản là tốt rồi, nhưng Đông Lang lại cố ý làm cho cô một hôn lễ tuyệt đẹp vô cùng long trọng.

Về phần người được chọn làm phù dâu, Tiền Hựu chọn Khuê Mật quen biết nhiều năm với mình, nói thực với cô, khi Khuê Mật biết Đông Lang là người sói, thật sự là giật mình, nhưng sau lại thấy bộ dạng người

sói nhỏ đáng yêu, lập tức giống như Tiền Hựu bị mạnh hóa, ôm ôm người sói nhỏ đáng yêu không buông tay.

Khuê Mật còn sợ Tiền Hựu làm khó, đặc biệt chạy đi bảo đảm với Đông Lang, nói cô tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện tộc người sói, tất nhiên Đông Lang và Tiền Hựu tin cô. Ngay sau đó Khuê Mật lại mong chờ nhìn Tiền Hựu, để cho cô cũng giới thiệu một bạn trai người sói cho mình.

“Đáng đẹp trai như vậy, còn có cái đuôi đáng yêu, hơn nữa đủ cường đại có thể bảo vệ mình, người sói quả thật quá hoàn mỹ! Tiểu Hựu, cậu giới thiệu cho mình một người thôi!”

Tiền Hựu cũng không dám dễ dàng đáp ứng Khuê Mật, nghiêm túc nói qua với cô lúc đêm trăng tròn người sói không thể chống chế bản tính, nhưng Khuê Mật lại nói “Nhưng không phải Đông Lang nhà cậu không chế được sao? Sức mạnh của tình yêu là vĩ đại, mình tin tưởng, nếu như mình có thể tìm được một người sói yêu mình, anh ấy cũng đều vì mình thay đổi!”

Tiền Hựu và Đông Lang không có cách nào với cô, Đông Lang còn cười nói “Bạn bè của em quả nhiên cũng thiện lương giống như em.”

Không có cách nào, chuyện giới thiệu đối tượng như vậy Tiền Hựu không dám tùy tiện làm, sau lại đề nghị Đông Lang mời Khuê Mật tới làm phù dâu cho mình, dù sao hiện trường hôn lễ sẽ có rất nhiều người sói, cũng có thể để Khuê Mật ở khoảng cách gần cảm thụ một chút cảm giác tiếp nhận người sói, nếu như cô ấy thật sự thích người sói, đến lúc đó nghiêm túc đưa ra quyết định cũng không muộn.

Tiền Hựu cảm thấy cái biện pháp này không tệ, vì vậy chuyện Khuê Mật làm phù dâu cứ định ra như vậy. Chẳng qua bên Đông Lang có hai phù rể, một là Khăng, một người khác là con trai trưởng lão trong tộc, bên Tiền Hựu còn kém một. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng liền đi tìm Shani.

Lúc Shani nhận được lời mời của cô rất kinh ngạc, thậm chí cũng có chút sợ hãi, “Tôi. Tôi có thể sao. Tôi không thích hợp.”

Tiền Hựu biết, Shani vẫn còn áy náy về chuyện trong quá khứ, liền cười lời kéo cô nói “Thích hợp chứ, sao lại không thích hợp, Shani, tôi và Đông Lang thật sự cũng rất hi vọng cô tới. Trước sự kiện kia, tôi thật sự đã không còn trách cô nữa, Đông Lang cũng giống vậy, tôi hiểu tâm tình của cô, thích một người, có một số việc thật sự không khống chế được, nhưng tôi biết bây giờ cô sẽ không giống quá khứ, có phải hay không?”

Shani suy tư hồi lâu, cuối cùng gật đầu, “Được rồi, tôi đồng ý với ngài. Phu nhân, trong thời gian trước đó, tôi. Tôi và anh trai tôi, vẫn luôn có thành kiến với loài người, cho nên trước đây đã không tôn kính ngài, nhưng bây giờ cuối cùng tôi cũng biết, tại sao Đông tiên sinh thích ngài. Tôi chúc ngài và Đông tiên sinh luôn luôn hạnh phúc.”

Tiền Hựu cảm động ôm cô, “Cám ơn cô! Cô cũng vậy, nhất định cô sẽ hạnh phúc !”

Vì vậy chuyện phù dâu cứ quyết định như vậy đi. Trừ tìm phụ dâu, những chuyện khác trong hôn lễ đều do một mình Đông Lang ôm lấy mọi việc, Tiền Hựu không có cũng làm, mỗi ngày liền đợi ở trong biệt thự mặc áo cưới và chơi đùa với Trân Nỵ Đặc. Mỗi lần mẹ cô sang đây đều nhìn thấy cô đang mặc váy cưới chạy quanh phòng, đều phải khuyên bảo cô, “Ai nha chiếc áo cưới đắt tiền như vậy cũng bị cô làm dơ, cô không thể để hôn lễ mặc sao?”

Lúc này mẹ Đông Lang sẽ cười giãi hòa, “Không có sao không có sao nữa, bộ dạng tiểu Hựu mặc áo cưới rất đẹp! Bà thông gia, bà tới thật vừa lúc, tôi có chỗ không thể thuê được, bà xem giúp tôi một chút?”

“À, được được!”

Đoạn thời gian trước, Mẹ Tiền si mê thuê thùa, đúng lúc mẹ Đông trở về nước nhìn thấy, vì vậy hai người đồng loạt si mê chuyện này, hiện tại vừa thấy mặt là đã thuê, đến chồng hai người ba phen mấy bận khuyên bảo bọn họ nghỉ ngơi, cũng không nghe lọt.

Buổi tối, chờ Đông Lang từ công ty trở lại, mọi người cùng nhau dùng cơm. Trong khoảng thời gian này Đông Lang bận rộn nhiều việc, bởi vì sau khi cưới anh sẽ nghỉ một thời gian dài, cùng Tiền Hựu đi vòng quanh thế giới, vì vậy trước khi đi, anh phải cố gắng xử lý tốt chuyện công ty.

Trên bàn ăn, ba Đông hỏi “Sau khi con và Tiểu Hựu đi du lịch, công ty người nào quản, tìm nhân lực tốt sao?”

Đông Lang gật đầu, “Vâng, sẽ để Khăng tới thử.”

Đông phụ gật đầu, “Có thể, tiểu tử kia gần đây thành thực rất nhiều, rèn luyện cũng tốt.”

Mẹ Đông không bỏ được nói “Ai ui, lúc này mới vừa kết hôn, muốn đi, tôi lại không bỏ được tiểu Hựu nha.”

“Mẹ, chúng con sẽ luôn liên lạc với mẹ.” Đông Lang an ủi.

Ba Đông cũng nói “Đúng vậy, bà đó, người ta sắp tân hôn ngọt ngào rồi, để cho bọn nhỏ trải qua thế giới hai người đi.”

Mẹ Đông một tay ôm lấy tiền hựu vào trong ngực, “Nhưng mà Tiểu Hựu thật đáng yêu, hu hu hu, tiểu Hựu, đến lúc đó nhất định mỗi ngày phải gửi hình cho mẹ.”

Nghe được tiếng “Mẹ”, Tiền Hựu rất là cảm động, liền vội vàng gật đầu, Vâng, nhất định con sẽ.”

Nhìn con gái được nhà chồng thích như vậy, mẹ Tiền rất an ủi, nhưng ngoài miệng lại nói “Bà thông gia, bà đừng nuông chiều con bé, quen quá sẽ làm hư đó.”

Tiền Hựu lập tức giả bộ ủy khuất nói “Mẹ gần đây đều chỉ cưng chiều Trần Nỵ Đặc, không cưng chiều con hu hu hu.”

Mẹ Tiền cười đi véo mặt của cô, “Ai bảo con không có cái đuôi đáng yêu. Nếu con biến thành bộ dạng đáng yêu khi còn bé, ta cũng cưng chiều con.”

Mọi người nhất thời nở nụ cười, không khí trong phòng rất vui vẻ.

Vì vậy ngày tiếp tục bình thản lại hạnh phúc như trước, cho đến trước hôn lễ một ngày.

Bởi vì ngày thứ hai Tiền Hựu phải rời giường chuẩn bị sớm, cho nên Đông Lang liền khuyên cô đi ngủ sớm. Nhưng Tiền Hựu không hề buồn ngủ, hưng phấn ôm Đông Lang không buông tay, anh chỉ có thể cùng cô nằm ở trên giường.

Tiền Hựu tựa vào lồng ngực anh, ngửi mùi hơi thở phả nam nữ của anh, khi cô tới cô lui trước ngực anh. Đông Lang đưa tay nắm cả hông cô, một cái tay khác vỗ nhẹ phía sau lưng cô, dụ dỗ cô ngủ, “Mau ngủ đi, nếu không ngày mai sẽ rất mệt mỏi.”

Tiền Hựu làm nũng nói “Em muốn nhìn màu mắt của anh.”

Đông Lang nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, trong tròng thâm thúy nhuộm thành màu vàng đẹp mắt.

Tiền Hựu đưa tay, sờ từ cằm của anh một đường đi tới sống mũi cao thẳng, cuối cùng dừng ở gần mắt của anh, chọc chọc lông mi uốn cong của anh, “Nhìn thật đẹp.”

Đông Lang cười một tiếng, “Em mới nhìn thật đẹp.”

Tiền Hựu nhìn một chút, không nhận được nhào tới hôn loạn một mạch trên mặt anh, vừa hôn còn vừa kêu lên, “Chồng em quá đẹp trai, em thật cao hứng! Em rất đắc ý!”

Đông Lang ôm cô không để cho cô cọ loạn, bất đắc dĩ nói “Ngoan, mau ngủ.”

Tiền Hựu vĩnh viễn, còn nói “Em muốn nhìn cái đuôi!”

Đông Lang không thể làm gì khác hơn là lấy cái đuôi ra lần nữa. Tiền Hựu sờ sờ cái đuôi lông xù, chưa đủ nói “Nếu đuôi của anh lớn hơn một chút nữa thì tốt, giống như sóc vậy, em sẽ có thể ôm ngủ.”

Không có cái đuôi sóc thủ lĩnh người sói đột nhiên cảm giác được có chút tự ti.

“Chẳng qua, như vậy cũng rất tốt.” Tiền Hựu lại nói tiếp, cười hôn anh một hớp, “Chồng em là tốt nhất!”

Đông Lang bị câu làm làm cho mỉm cười ầm ập, hôn lên trán cô một cái, “Em cũng là tốt nhất. Được rồi, không cho phép nào loạn, nhanh lên ngủ đi, nếu không một tuần lễ sau không cho em chơi cái đuôi.”

Tiền Hựu vội vàng co rúc ở trong ngực anh, không dám nào loạn, nhắm mắt lại yên ổn ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, hôn lễ cử hành đúng hạn.

Tiền Hựu mặc áo cưới trắng tinh xinh đẹp, kéo cánh tay cha, cùng Trần Ny Đặc và một tiểu hoa đồng khác, từng bước từng bước chậm rãi đi qua thảm đỏ rậm rạp đầy kim phần cánh hoa, đi tới người đàn ông cách đó không xa.

Trần Ny Đặc giơ giỏ hoa lên, ở trước tung cánh hoa, cái đuôi to tuyết trắng ở phía sau lúc ẩn lúc hiện, không biết đánh gục được bao nhiêu người. Nếu không phải là Tiền Hựu đàn cử hành hôn lễ, chỉ sợ cũng không nhận được phải đi đến ôm cô bé ra hôn một cái rồi.

Từng bước từng bước, cuối cùng cô đi tới trước mặt Đông Lang. Tiền Hựu xuyên thấu qua tấm lụa trắng trước mặt, kích động và hạnh phúc địa nhìn người mình yêu, mà Đông Lang mang theo vẻ mặt chuyên chú khấn nguyện nhìn lại cô.

Anh đưa một cánh tay ra, tiền Hựu run rẩy đưa tay mình ra ngoài, Đông Lang lập tức cầm thật chắc,

Giống như vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

Bọn họ nói ra lời thề lẫn nhau, trao đổi nhẫn cho nhau, cuối cùng, anh nhẹ nhàng hôn một cái lên má cô, sau đó cả hiện trường hôn lễ càng sôi trào.

Tộc người sói vốn thích náo nhiệt, mới vừa lần nghi thức kết hôn tất cả mọi người phía giữ yên lặng, xem như nín hống, bây giờ vừa nhìn nghi thức kết thúc, đám người sói kích động lập tức nhảy lên, có chạy tới chúc mừng Tiền Hựu và Đông Lang, có người phía dưới lên tiếng ca hát, còn có người đói bụng không chịu được vỗ bàn, “Tôi muốn ăn thịt, cho tôi chầu thịt kho lên!”

Đầu bếp vừa vội vàng đem phong phú thức ăn ngon vừa làm xong lên, khiến đám người sói thoải mái.

Tiền Hựu tính toán ném hoa cưới, một đám cô gái và nữ người sói lập tức thét lên cùng nhau, “Phu nhân, ném cho tôi ném cho tôi, tôi muốn tìm một nhân loại đáng yêu kết hôn!”

“Tôi tương đối cần! Tôi đã ngắm tiểu ca người sói nhà cách vách thật lâu rồi!”

Tiền Hựu bị bọn họ chọc cho cười không ngừng, cầm nó hoa, đưa lưng về phía mọi người, đem dùng lực ném về phía sau, sau đó quay đầu nhìn lại, phát hiện bó hoa lại bị Khuê Mật và Shani đồng thời bắt được.

Tiền Hựu cười nhào qua ôm hai người, “Xem ra hạnh phúc của hai người sẽ sắp đến!”

Shani đỏ mặt nói “Cám ơn ngài, phu nhân.”

Khuê Mật kích động thét chói tai, “Ha ha ha ha ha, quá tốt nữa! Mới vừa rồi mình nhắm ngay một người sói, mình đây liền đi hỏi anh ấy phương thức liên lạc thôi!”

Tiền Hựu vội vàng lời kéo cô hỏi “thật sao, là ai? Cậu nói cho mình biết, mình đi hỏi Đông Lang một chút người nọ có đáng tin cậy không.”

Khuê Mật chỉ tới cái bàn chỗ xa, “Chính là người đó, mang theo mắt kiếng nhìn qua rất lịch sự.”

Tiền Hựu vội vàng kéo ông xã tới đây, “Người sói đó là ai vậy, Khuê Mật nói có hứng thú với anh ta.”

Đông Lang chỉ nhìn một cái liền nhíu mày, “Người đó không phải là người sói.”

“A? Vậy là cái gì? Là loài người sao?”

Vừa dứt lời, người đàn ông kia liền đứng dậy đi về phía Tiền Hựu và Đông Lang. Anh ta mặc một tây trang đắt tiền, nhìn qua người rất nho nhã, lịch sự cười một tiếng với Tiền Hựu, vươn tay ra, “Tiền tiểu thư, chào cô.”

“Anh. Chào anh, xin hỏi anh là?” Tiền Hựu có chút mờ mịt, lại mơ hồ cảm thấy hình như anh ta có chút quen mặt.

Đối phương cười giải thích, “Tôi là anh trai Hạ Khiêm Nghiêu. Hôm nay cậu ấy có chuyện, không thể tới, kêu tôi mang quà cho cô.” Sau đó, liền đưa một cái hộp tinh xảo cho Tiền Hựu, “Quà tặng đã đưa đến, vậy tôi đi trước, không quấy rầy mọi người.”

“A, giúp tôi cảm ơn anh ấy.” Tiền Hựu vội vàng nói, “Nếu đã tới, cứ ngồi xuống, ăn chút gì rồi đi?”

Người đàn ông hành thực chừng chặc mỉm cười lắc đầu, “Không được, nơi này không thích hợp với tôi.”

Lúc này Tiền Hựu mới nhớ tới, đúng vậy, người nọ là anh trai Hạ Khiêm Nghiêu, vậy anh ta cũng là tộc mèo, chung quanh đều là người sói, anh ta không thấy quen là đúng, vì vậy cũng không dám kêu anh ta lại, “Vậy, vậy cũng tốt, cảm ơn anh.”

Người đàn ông vừa cười, lại lịch sự dặt đầu với Đông Lang, tiếp đó liền xoay người rời đi.

Khuê Mật nhìn thấy người đàn ông định đi, kêu lên một tiếng đuổi theo, “Này —— đẹp trai chớ đi, anh đẹp trai đừng bước, cho tôi số di động của anh đi——”

“A, sao cô ấy đã chạy, em còn chưa có nói cho cô ấy biết Hạ Khiêm Nghiêu là mèo mà!” Mắt thấy Khuê Mật chờ cái không thấy bóng đâu, Tiền Hựu có chút nóng nảy.

Đông Lang an ủi cô nói “Đừng lo lắng, cô ấy là người lớn, nên để cô ấy tự chủ động.”

Tiền Hựu suy nghĩ một chút cũng đúng, hơn nữa nhìn qua anh trai Hạ Khiêm Nghiêu là người đàn ông tốt, cũng không biết có bạn gái không, Khuê Mật nhà cô có cơ hội hay không.

Đang tự hỏi, Trần Ny Đặc từ đâu nhào tới ngực cô, nhét một viên đường vào trong miệng Tiền Hựu, dùng phát âm non nớt nói “Chị, Ngọt ngọt, cho chị ăn.”

Tiền Hựu hôn cô bé một cái, “Trần Ny Đặc thật tốt!”

Lúc này mẹ Đông tới đây hỏi thăm “Ai, chúng ta mau đến chụp ảnh thôi!”

Đám người sói vừa nghe, lập tức để đồ ăn xuống, oa oa nhào tới, vậy Tiền Hựu và Đông Lang, còn có hai bên cha mẹ ở chính giữa, mọi người hướng về ống kính nở ra nụ cười.

Ngay lúc nhấn nút, Tiền Hựu và Đông Lang tâm ý tương thông quay đầu nhìn nhau, sau đó nhắm mắt lại, mặt mỉm cười nhẹ nhàng hôn nhau.

Cuối cùng không khí hôn lễ vui mừng cũng kết thúc, nhưng mà hành trình vòng quanh thế giới hạnh phúc của Tiền Hựu và Đông Lang, giờ mới bắt đầu.

(Toàn Văn Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-yeu-duong-cua-nguoi-soi>